

USA TODAY Bestselling Author

SUZANNE BROCKMANN

FOREVER BLUE

Is her hero still
the man she
remembered?

Forever Blue

Suzanna Brockmann

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Phần mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Phần kết](#)

Giới thiệu:

Thuộc series ‘Tall, Dark and Dangerous’ nói về Blue McCoy, người dẫn đường của đội Mười SEAL Alpha Squad.

Blue McCoy thuở niên thiếu là một chàng trai cô độc, lạnh lẽ, đen tối và nguy hiểm, có khả năng về bất cứ điều gì. Khi là một người đàn ông anh vẫn thế chỉ trừ cô độc, vì anh là một SEAL, thành viên của đội mười Alpha Squad. Anh trở về thị trấn Hatboro Creek nơi anh sống suốt thời niên thiếu để tham dự đám cưới của người anh, con trai của cha dượng, mà không hay biết những gì số phận đã sắp đặt để chào đón anh.

Lucy Tait là một cô gái nhỏ bé và mạnh mẽ. Như trong giấc mơ hoang đường của cô, người anh hùng Blue McCoy đã trở lại sau mười hai năm. Cô chỉ không biết là giấc mơ chuyển dần sang ác mộng khi anh bị vướng vào một cái bẫy có thể hủy diệt anh. Cô phải cứu người đàn ông này bằng mọi giá. Đi theo trái tim, hành động bằng lý trí cô từng bước tiến lên con đường của số phận, nơi bắt đầu giấc mơ của mọi người con gái.

Dành tặng Jodie Kuhlman và Patricia McMahon, vì sức mạnh trí tuệ bùng nổ đáng kinh ngạc và khả năng định danh, và tặng Sarah Telford, vì đã cho Lucy mượn bộ váy đen xinh xắn của cô.

Phần mở đầu

Trung úy Blue McCoy dẫn đầu, theo sau là sáu người đàn ông khác của đội 10 Alpha Squad SEAL băng qua mặt đất lầy lội. Anh di chuyển một cách chính xác, chậm rãi từng bước xuyên qua bóng đêm, cảm nhận độ lún của mặt đất, dò tìm những cái bẫy vụng về và địa lôi trước khi đặt trọng lượng của anh xuống từng bước chân.

Anh quan sát những cái bóng, kiểm tra từng bụi cây phía trước, ghi nhớ vị trí của từng cái lá nhành cây, cảnh giác từng phút di chuyển.

Âm thanh của màn đêm xung quanh anh. Tiếng côn trùng rả ríc, một tiếng chó sủa có lẽ cách một dặm. Một tiếng cú kêu xuyên màn đêm, âm thanh kỳ lạ thông báo rằng đây là lãnh thổ của nó, vua của thế giới bóng đêm.

Đó cũng là thế giới Blue McCoy thuộc về, nơi anh có thể dẫn dắt một nhóm những người đàn ông lặng lẽ và vô hình xuyên qua bóng đêm mà đến những con đế dưới chân cũng không cảm nhận được sự hiện diện của họ.

Phải mất hơn một giờ đồng hồ để băng qua vùng trống trải, thêm năm yard nữa họ sẽ đến được nơi có cây cối che chắn, khi đó họ có thể di chuyển nhanh hơn, nhưng không kém cẩn trọng đi chút nào.

Blue lắng nghe, để hòa vào mặt đất quanh anh như thể anh là màn đêm. Trái tim anh đập chậm rãi hòa hợp với sự tĩnh lặng và âm điệu của mặt đất còn trí óc anh trống rỗng, trống rỗng nhưng luôn cảnh giác sẵn sàng. Tất cả tiếng động và âm thanh của căn cứ không quân nơi mà Alpha Squad vừa ở chỉ mười giờ trước đã biến mất, chỉ còn lại bóng đêm. Có sáu người đàn ông khác sau lưng anh, nhưng Blue không nghe thấy một âm thanh nào từ họ. Anh biết họ ở đó chỉ nhờ niềm tin không một chút nghi ngờ nào, rằng những SEAL khác sẽ bảo vệ sau lưng anh như anh dẫn đường phía trước. Anh biết họ sẽ chết để bảo vệ anh như anh sẽ hy sinh cuộc sống cho họ.

Blue hít không khí vào và đứng yên, anh bắt được một mùi hương mờ nhạt. Nhưng chỉ một giây sau anh nhận ra đó chỉ là một con vật, một số loài gặm nhấm di chuyển âm thầm trong màn đêm như anh. Đó không phải mùi hương từ con người, và những kẻ thù vật là con mồi anh sẽ săn đêm nay.

Xuyên qua rừng cây, thẳng hướng mười hai giờ, cách bốn mươi yard là một cabin. Theo tin từ FltnCom, một cơ quan của Ủy ban Tình báo Liên Bang, trong cabin là Karen, cô con gái mười lăm tuổi của Thượng nghị sĩ Hoa Kỳ Mike Branford. Những bức ảnh vệ tinh hồng ngoại mới nhất cho biết trong cabin có ít nhất bốn tên khủng bố trong nhóm bắt cóc. Mười tên khác ngủ ở tòa nhà thứ hai, cách hai mươi yard về hướng đông bắc. Và hai nhóm năm tên của những kẻ khủng bố đang tuần tra xung quanh rừng cây. Chỉ vài phút trước, một trong hai nhóm năm tên đã đến cách Blue và Alpha Squad chỉ bốn feet. Tên chỉ huy đã châm một liều thuốc, và quãng cách tay của Blue chỉ vài inch trước khi ra lệnh cho những kẻ khác di chuyển.

Với khuôn mặt được sơn xanh đen, sự đào tạo chuyên nghiệp, kinh nghiệm và kỷ luật, Alpha Squad là vô hình, được bao bọc bởi bóng tối, che phủ kín trong chiếc áo choàng màn đêm.

Các SEAL đã yên vị trong các bụi cây xung quanh cabin, Blue quay nhìn chỉ huy và cũng là người bạn thân nhất của anh, Đại úy Joe Catalanotto. Blue chỉ có thể nhìn thấy mặt Joe Cat trong bóng tối, nhưng anh thấy Joe gật đầu.

Thời điểm để hành động.

Bên ngoài khỏe mắt, Blue bắt được chuyển động lén lút của Cowboy, Lucky, Bobby và Wes, họ biến mất về phía đông bắc và tòa nhà thứ hai. Họ sẽ khóa chặt tòa nhà và vô hiệu hóa những kẻ khủng bố bên trong.

Còn lại Joe Cat và Harvard cảnh giới bên ngoài cabin chính trong khi Blue lén vào trong và cướp lại cô gái.

Harvard đứng gác trong khi Joe và Blue kiểm tra phía ngoài của cabin, đặc biệt là cái cửa sổ mà Blue sẽ dùng để đột nhập vào.

Không có bẫy, không có báo động, không thêm một lớp bảo vệ nào. Đó là bởi vì trong một phần tư dặm xung quanh cabin sắp đặt đầy bẫy, báo động và kiểm soát vũ trang. Đó còn bởi vì Aldo Fricker, kẻ cầm đầu nhóm khủng bố, đã quên mất nguyên tắc số một: không bao giờ giả định. Những kẻ khủng bố đã để lại một khu vực không phòng bị bởi vì chúng giả định rằng không ai có thể vượt qua được vành đai bảo vệ dày đặc bên ngoài.

Chúng đã sai.

Al Fricker gặp phải đội mười Alpha Squad SEAL.

Blue quan sát Joe Cat cắt tấm kính cửa sổ cabin một cách nhanh chóng và yên lặng. Harvard nâng Blue lên và anh đã ở bên trong.

Blue kiểm tra nhanh bố trí bên trong cabin với kính hồng ngoại, nhanh chóng định vị cô con gái vị thượng nghị sĩ. Cô đang cuộn tròn trên một cái giường bằng đồng góc đông nam của căn phòng. Từ những gì anh có thể thấy cô vẫn còn sống. Bốn tên canh gác đang ngủ trên túi ngủ hoặc sàn nhà gần cửa ra vào. Blue lấy kính hồng ngoại xuống và đợi vài giây cho đến khi mắt anh quen với bóng tối trở lại, lắng nghe hơi thở yên tĩnh của những tên canh gác. Sẽ không hay chút nào khi đánh thức cô gái dậy trong khi đeo kính hồng ngoại, anh sẽ nhìn như một người ngoài hành tinh, cô sẽ sợ hãi.

Anh lấy bốn ống tiêm từ áo vest chiến đấu và di chuyển lặng lẽ ngang qua căn phòng, tiêm cho mỗi tên một liều để đảm bảo cho giấc ngủ sâu. Anh gắn lại nắp đậy, và bỏ những ống tiêm rỗng vào một cái túi được đánh dấu chất thải sinh học nguy hại. Kiểm tra nhanh cabin để chắc rằng không còn tên nào đang ẩn nấp, anh di chuyển về phía cô con gái thượng nghị sĩ.

Anh gõ nhẹ cái đèn nhỏ, che ánh sáng trong lòng bàn tay khi anh nhìn xuống cô gái đang ngủ. Cô cuộn tròn trong tư thế bào thai, đầu gối đặt dưới ngực, một cánh tay đưa lên bị còng vào đầu giường bằng đồng. Tóc cô rối bù, cô có các vết bầm và máu từ các vết trầy xước trên mặt, tay và chân. Cô đang mặc một cái quần sóc và một cái áo không tay màu xanh. Cả hai đều bị rách.

Những tên khốn đã tổn thương cô, Karen, tên cô là Karen Branford. Chúng đã đánh đập cô, có thể cưỡng bức cô, lạm dụng, cô chỉ mới mười lăm tuổi đầu.

Giận dữ lấp đầy anh, nóng bỏng và chết người, Blue cảm thấy nó xuyên qua cơ thể, chảy bên dưới da đến tất cả các ngón tay và ngón chân. Đó là một cảm giác quen thuộc trong công việc của anh. Bình thường anh chào đón nó. Nhưng đêm nay công việc của anh không phải là tấn công. Đêm nay công việc của anh là đưa cô gái nhỏ tội tởm này ra khỏi đây và giữ cho cô được an toàn.

Khi anh điều chỉnh tai nghe, đặt micro gần miệng hơn, giọng anh trầm tĩnh. “Cat”, anh nói một cách yên lặng với chỉ huy, “chúng tổn thương cô bé”.

Joe Catalanotto nguyền rủa. “ Tệ không?”

“Có”

“Cô bé có thể đi không?”

“Mình không biết”, Blue trả lời.

Anh quay lại với cô gái, phán đoán từ thay đổi trong âm thanh hơi thở là cô đã tỉnh, tỉnh táo và kinh hãi.

Anh nhanh nhẹn quỳ xuống bên cạnh cô, giữ cái đèn nhỏ cho nó soi vào khuôn mặt nguyệt trang của mình.

“ Tôi là trung úy Blue McCoy, cô gái”, anh nói thấp giọng. “ Tôi là lính SEAL của hải quân Hoa Kỳ, và tôi ở đây để đưa cô về nhà”.

Cô bé nhìn chăm chăm vào anh, mắt mở rộng, quan sát đồng phục, súng của anh và anh biết cô không hiểu.

“ Tôi là một thủy thủ Mỹ, Karen”, anh nói “ Tôi là một người bạn của bố cô và tôi sẽ đưa cô ra khỏi đây”

Khi nhắc đến bố cô, hiểu biết và hy vọng đồng thời lóe lên trong đôi mắt nâu của cô. Cô nín chặt cái áo rách của mình trong một nỗ lực vô ích bởi sự e lệ, nhưng bây giờ cô bỏ tay mình ra để che ánh sáng từ anh.

“Shh”, cô thì thầm. “ Anh sẽ đánh thức chúng mất”

“Không, tôi sẽ không đâu”, anh trả lời. “ Chúng không thể tỉnh dậy trong một khoảng thời gian nữa. Và khi đó chúng sẽ bị tổng giam”. Anh nhổ một cái khóa từ cái hộp không thấm nước trong áo vest và làm việc với cái còng của cô. Ba giây sau cái còng đã mở ra.

Khi cô chà xát cổ tay, Blue trượt đồ và vest chiến đấu của anh ra và nhanh chóng cởi áo nguyệt trang bên dưới của anh. Nó ướt mồ hôi và có mùi chẳng thơm tho gì, nhưng nó là thứ tốt nhất anh có thể đưa cô trong hoàn cảnh này.

Cô chấp nhận nó một cách yên lặng, trượt vào trong và cài khuy đến tận cổ.

Blue phải công nhận cô bé. Sau bất ngờ và sợ hãi ban đầu, cô bây giờ nhìn lại anh không nao núng. Mắt cô trong sáng và dũng cảm. Anh đã nhìn thấy đôi mắt nâu như cô ở đâu rồi, một đời trước. Người sở hữu chúng cũng mười lăm tuổi.

Lucy. Lucy Tait bé nhỏ. Quý thật, anh đã không nghĩ về cô hàng năm trời.

Blue liếc đồng hồ, kiểm tra kỹ để chắc rằng đồ của anh được buộc chặt. Theo kế hoạch, chiến thuật nghi binh đã sẵn sàng để bắt đầu. Blue hít một hơi thật sâu, nhìn xuống Karen và lặng hỏi, “ Cô có thể đi không?”

Cô gái trẻ đứng lên. Đuôi áo của Blue dài đến đầu gối cô. “ Tốt hơn thế”, cô quả quyết, “ tôi có thể chạy”.

Blue mỉm cười lần đầu tiên trong hàng giờ. “ Được, đi thôi”.

Họ đi được nửa đường đến chỗ bụi cây, khi Blue nghe thấy tiếng súng đầu tiên vang lên. Joe Cat và Harvard ở ngay sau anh, và anh cảm thấy họ cùng quay về phía có cuộc giao tranh, tự hỏi ai của Alpha Squad tham gia vào, mong họ có thể đến nơi giao tranh để hỗ trợ.

“Đường này không thoát được”, Blue nghe Karen thở hỗn hển. Cô đẩy xa tay của anh ra, nhìn xung quanh.

Anh cầm lại tay cô. “Không, sẽ được”

“Không được”, cô khẳng định. “ Tôi đã cố chạy trốn đường này trước đây. Không có gì ngoài những vách đá. Không có đường xuống biển. Chúng ta bị bẫy rồi”

Cô bé đã cố gắng chạy trốn. Blue kinh ngạc trước sự can đảm của cô gái. Cô ấy thật mạnh mẽ. Lại một lần nữa anh không thể không nghĩ về Lucy Tait. Anh là đàn anh và Lucy là một người mới bé nhỏ, lần đầu tiên gặp nhau, cô đang bị bắt nạt bởi một nhóm những đứa trẻ. Cô bị áp đảo và rõ ràng sự chênh lệch là đáng kể, nhưng cô hếch cằm lên và tia sáng “ các người không thể đánh bại tôi” lóe lên trong đôi mắt nâu.

Giọng Cowboy trên tai nghe của Blue. “ Cat! Có bốn tên đang hướng đến anh”

“ Đã rõ”, Cat trả lời. Anh quay về phía Blue. “ Đi đi”

“Chúng ta sẽ nhảy dù xuống nước”, Blue nói với Karen. “ Có một chiếc thuyền đang đợi chúng ta”.

Cô không hiểu. “ Dù? Bằng cách nào?”

“Tin tôi”, anh nói

Karen chỉ do dự chưa đến một giây, rồi gật đầu.

Họ lại tiếp tục chạy, lần này không có Cat và Harvard đi cùng.

Khu rừng kết thúc để bắt đầu vùng đất trống trải, và Blue cảm thấy nguy hiểm. Nếu một trong bọn khủng bố xuyên qua được sự phục kích của Cat và Harvard...Nhưng chúng sẽ không thể.

“ Mở cánh cửa địa ngục cho chúng giùm mình”, anh nói vào micro, và anh nghe Joe Catalanotto cười thầm.

“ Cậu có thể đánh cá, anh bạn.”

Blue dừng lại ở rìa vách đá và điều chỉnh đồ đạc của mình để Karen có thể bám vào anh và họ có thể nhảy xuống nước cùng nhau.

Cô không hề kêu ca, không nói một lời, mặc dù anh biết là sự gần gũi của cơ thể mình và cô đã nhắc cô nhớ về sự tàn bạo mà cô phải chịu đựng bốn ngày vừa qua.

Nhưng anh không thể nghĩ về điều đó, không thể băn khoăn, không thể tập trung vào nỗi đau của cô. Anh phải nghĩ về con thuyền trong bóng tối, được làm cho vô hình bởi màn đêm.

Anh búng nhẹ trên thiết bị dẫn đường trong áo vest của mình, yên tâm bởi hàng loạt đốm sáng và tiếng bíp nói với anh là con thuyền thực sự ở ngoài kia.

“ Giữ chắc”, anh nói với cô gái, và sau đó anh nhảy xuống.

Blue trên boong của tàu sân bay Franklin khi chiếc trực thăng chở phần còn lại của Alpha Squad hạ cánh.

Anh nhìn kỹ, kiểm tra nhanh số người. Đó là phản xạ từ cách đây vài năm từ khi Frisco bị thương. Anh ấy đã không tử nạn- KOA (bị giết khi đang làm nhiệm vụ) – nhưng cũng gần như thế. Chấn thương của anh ấy vẫn chưa hồi phục. Chân Frisco gần như bị thối bay và anh vẫn ngồi xe lăn và vẫn điên lên như quỷ về nó.

Frisco đã là đại sứ thiện chí không chính thức của Alpha Squad. Anh đã rất thân thiện và vui vẻ, nhanh chóng bắt chuyện và kết bạn với mọi người xung quanh. Anh rất có khiếu hài hước và dí dỏm nhanh chóng làm mọi người cười bất cứ nơi đâu anh đến. Và sự thân thiện của anh là chân thành. Anh đã từng là hoạt náo viên. Anh luôn luôn vui vẻ dù ở trong tình huống nào.

Trên thực tế, Alan “Frisco” Francisco là SEAL duy nhất Blue biết đã thích thú với quá trình huấn luyện sức bền được gọi là Tuần Địa Ngục.

Nhưng khi Frisco bị nói cho biết là anh không thể đi lại được nữa, anh dừng mỉm cười. Với Frisco, mất khả năng dùng chân của mình là điều tệ nhất từng xảy đến với anh. Thậm chí có thể tệ như cái chết.

Blue nhìn mọi người nhảy xuống từ trực thăng. Joe Cat, mái tóc đen của anh đã dài hơn và được buộc lại như cái đuôi ngựa, từ khi kết hôn hầu như lúc nào khuôn mặt nghiêm nghị của anh cũng tươi cười. Harvard, với quả đầu sáng bóng như quả bóng bowling màu cà phê, nhìn thật to lớn, ung dung và đáng sợ như quỷ. Bobby và Wes, là một cặp trái ngược nhau, một người cao và to, còn một người dẻo dai và thấp, nhưng họ di chuyển như hình với bóng và người này có thể kết thúc câu nói của người kia. Lucky O'Donlon, bạn cùng bơi của Frisco. Và cậu lính mới, Cowboy. Harland “Cowboy” Jones, người thay thế tạm thời cho Lucky trong cùng vụ giải cứu đã làm Frisco bị thương, sau đó thay thế tạm thời cho Frisco. Mặc dù theo thời gian, nó chắc như quỷ là từ tạm thời sẽ trở thành cố định.

Họ đều đã ở đây, và họ đều đang đi lại và hít thở.

Joe Cat nhận thấy Blue và đi thẳng đến chỗ anh.

“ Mọi thứ ổn chứ ?” anh hỏi.

Blue gật đầu, đi cùng Joe đến cầu thang dẫn xuống dưới boong. “ Bác sĩ đã kiểm tra cô bé”, anh kéo dài giọng. “ Cô bé đang ở với bác sĩ tâm thần và nhân viên trợ giúp”. Anh lắc đầu. “ Bốn ngày, Cat. Làm cái quỷ gì mà họ mất nhiều thời gian thế để chúng ta đuổi theo sau cô bé”.

“ Bởi vì các chính trị gia và những vị cốt cán phía trên không biết những gì một đội SEAL có thể làm”. Joe Cat tháo vest chiến đấu, hướng thẳng về phía phòng ăn.

“ Vì vậy một cô bé mười lăm tuổi đầu bị hành hạ trong bốn ngày trong khi chúng ta ngồi quanh bàn bạc”

Cat dừng lại, quay nhìn Blue. “ Phải, Nó cũng làm tôi phát cáu” anh nói. “ Nhưng bây giờ nó đã

qua rồi. Hãy cho qua”.

“Anh nghĩ Karen Branford sẽ chỉ đơn giản là cho qua à?”

Blue có thể thấy từ đôi mắt đen của Cat là vị chỉ huy không thích câu trả lời của câu hỏi này. “Cô bé sống sót”, anh nói lặng lẽ. “Điều đó tốt hơn một số khả năng khác”.

Blue hít vào một hơi thở sâu. Cat nói đúng. Anh thở hắt ra. “Xin lỗi”. Họ lại đi tiếp. “Chỉ là ... cô bé nhắc tôi nhớ đến một người tôi từng biết ở Hatboro Creek. Một cô gái tên là Lucy. Lucy Tait.”

Joe Cat nhìn anh với sự kinh ngạc giả vờ khi họ hướng đến góc phòng ăn. “Yo” anh nói. “Tôi có nghe nhầm không? Cậu vừa nói đến một cô gái khác ngoài Jenny Lee Beaumont ở Hatboro Creek? Tôi đã nghĩ mặt trời mọc và lặn với Jenny Lee, và tất cả những cô gái khác bị lu mờ trong ánh sáng lộng lẫy của cô ấy”

Blue lờ đi giọng điệu trêu chọc của Cat. “Lucy không phải là một cô gái”, anh nói, đổ cà phê đen nóng vào một cái cốc giấy. “Cô ấy chỉ là một cô bé”.

“Có lẽ cậu nên đến thăm cô ấy khi cậu quay lại South Carolina để dự đám cưới”.

Blue lắc đầu. “Tôi không nghĩ vậy”.

Cat lấy một cái cốc trên kệ, nhìn Blue một cách suy đoán. “Cậu chắc là cậu muốn đi dự đám cưới này chứ?”, anh hỏi. “Cậu biết đấy, tôi có thể sắp xếp cho Alpha Squad là một phần của một vài nhiệm vụ đào tạo quan trọng nếu cậu cần cái cớ để vắng mặt ở đó”.

“Đó là đám cưới anh trai tôi”.

“Gery là con riêng của bố dượng cậu”, Cat lưu ý, “và anh ta sẽ cưới Jenny Lee, người yêu thời trung học của cậu và là cô gái duy nhất tôi từng nghe cậu nhắc đến, ngoại trừ bây giờ có thêm Lucy Tait.”

Blue uống một ngụm cà phê. Nó rất đậm và nóng và đốt cháy tất cả trên đường đi xuống. “Tôi đã nói với anh ấy là tôi sẽ làm phù rể”.

Joe Cat nghiêng rằng khi anh nhìn chằm chằm Blue. Quai hàm anh siết lại. “Anh ta không nên yêu cầu cậu như thế”, anh nói. “Anh ta muốn cậu ở đó, đưa cho anh ta sự chấp thuận, để anh ta có thể ngừng cảm thấy có lỗi vì đã ăn cắp Jenny Lee từ cậu”.

Blue bóp cái cốc giấy không, sau đó ném nó vào thùng rác. “Anh ta không ăn cắp cô ấy”, anh nói. “Cô ấy yêu anh ta từ đầu”.

Chương 1

Nó sẽ trở thành đám cưới của năm, nó sẽ trở thành đám cưới của thập kỷ. Và Lucy Tait sẽ ở đó.

Oh, không phải là cô được mời. Không, Lucy không thể có một trong những cái thiệp mời khác thường với lời mời in đậm bằng chữ vàng, những dải trang trí màu kem, không đời nào. Cô sẽ đến đám cưới này như là một nhân viên, đầu tiên là để giữ giao thông thông suốt bên ngoài câu lạc bộ đồng quê sang trọng của Hatboro Creek và sau đó là đứng trong phòng khiêu vũ, canh

gác cho đồng quà cưới đắt tiền.

Lucy sửa lại cổ áo đồng phục cảnh sát khi cô đi tuần Main Street trong chiếc xe tuần tra của cô, tìm một chỗ đậu xe gần quán thịt nướng của Bobby Joe.

Không phải là cô hy vọng được mời đến đám cưới của Jenny Lee Beaumont. Cô chưa bao giờ thuộc về đám đông, thậm chí khi ở trung học. Trời ạ, quay trở về trước, quay lại khi Lucy là một học sinh năm nhất gầy gò tóc vàng, khi mà nữ hoàng xinh đẹp Jenny Lee là một đàn chị, Lucy đã tuyệt vọng muốn gia nhập câu lạc bộ độc quyền của Jenny.

Cô sẽ không bao giờ thừa nhận điều đó. Cũng như cô sẽ không bao giờ thừa nhận lý do cô muốn đến tuyệt vọng để đến gần Jenny Lee, đó là Blue McCoy.

Blue McCoy.

Có tin đồn là anh sẽ quay về thị trấn để dự đám cưới con riêng của bố dượng anh.

Blue McCoy.

Với mái tóc vàng sẫm và đôi mắt xanh thẫm đã thiêu đốt dữ dội đến mức làm trái tim cô ngừng đập, Blue McCoy đã ám ảnh tất cả những giấc mơ thuở thiếu thời của Lucy. Anh là anh hùng thuở niên thiếu của cô, một người cô độc, lạnh lẽ, đen tối và nguy hiểm, có khả năng về bất cứ điều gì.

Kể cả giành được trái tim của Jenny Lee Beaumont xinh đẹp.

Ngoại trừ Jenny Lee sẽ không cưới Blue McCoy vào chiều thứ bảy. Cô ta sẽ cưới người anh, con riêng của cha dượng của anh, Gerry. Anh ta lớn hơn Blue hai tuổi, với nụ cười linh hoạt, vẻ ưa nhìn như ngôi sao điện ảnh, và thái độ vui vẻ vô tư lự. Vài người có thể nghĩ là Gerry hấp dẫn hơn McCoy.

Rõ ràng là Jenny Lee nghĩ thế.

Lucy tìm ra chỗ đỗ xe cách quán thịt nướng một dãy phố và tắt động cơ xe tuần tra. Nghĩ lại, cô mở khóa lại và ấn nút nâng cửa kính xe. Bầu trời mùa hè nhìn có vẻ đe dọa. Lucy cá là mưa sẽ trút xuống trước khi cô kết thúc bữa trưa của mình.

Cô kiểm tra lại để chắc chắn vũ khí của cô an toàn trong bao da ở thắt lưng khi cô vội vàng đi xuống vỉa hè. Cô đã muộn mười phút, và Sarah, bạn cô, với thời gian biểu làm việc của mình sẽ không cho phép cô có hơn một giờ cho bữa trưa.

Quán thịt nướng đông nghịt, như thường lệ, nhưng Sarah đã kiếm được một bàn. Lucy đi lướt vào trong quán, đến chỗ bạn cô.

“Mình xin lỗi, mình đến muộn”

Sarah chỉ mỉm cười. “Mình đáng lẽ đã gọi bữa trưa rồi”, cô nói. “Nhưng Iris chưa phục vụ đến phía này quán”.

Lucy dựa lưng vào chiếc đệm nhựa của cái ghế băng. Cô thở ra một hơi lớn thổi bay cả tóc mái trên trán mình. “Mình chưa được nghỉ từ 7h sáng”. Cô nhìn bạn mình. Sarah nhìn có vẻ mệt mỏi và nóng bức, cô buộc mái tóc đen gọn gàng sau lưng kiểu đuôi ngựa, cô có quần thâm dưới đôi mắt màu hạt dẻ. “Câu thế nào?”

“Mình đang mang bầu chín tháng với một đứa trẻ rõ ràng đã quyết định sẽ không được sinh ra cho đến khi cậu chàng đủ tuổi đi bầu cử”, Sarah nói khô khan. “Trời đang là chín mươi bảy độ trong bóng râm, lưng mình đau nhức khi mình nằm xuống, dây thần kinh hông khó chịu khi mình ngồi, mình có một bài bình luận đến hạn mà mình không thể hoàn thành vì mình đã tiêu tốn ba ngày qua để nấu nướng thay vì viết lách, chồng mình về nhà, từ ca làm việc ở bệnh viện, chỉ bốn giờ trong bốn tám giờ qua, mẹ chồng mình cứ mỗi năm phút lại gọi để kiểm tra xem mình có bị vỡ ối không, mình nhớ cuộc sống ở Boston và đây là cơ hội đầu tiên để mình kêu ca trong gần một tuần.”

Lucy cười toe. “Vậy đừng có dừng lại.”

“Không, không, mình xong rồi,” Sarah nói, quạt cho chính mình với tờ giấy ăn.

“Xin chào, các quý cô.” Iris lấy cái bút từ sau tai cô và giữ trên tờ giấy gọi món. “Tôi có thể lấy gì cho các cô hôm nay?”

“Tôi muốn vài cái bánh hạnh nhân,” Sarah nói.

Iris thở dài nhẩn nại, đẩy một lọn tóc đỏ đi lạc cuộn tròn lại vào búi tóc của cô. “Cưng à, tôi đã nói với cô rồi, nếu nó không có trong thực đơn...”

“Tôi cần vài cái bánh hạnh nhân.” Sarah nói hầu như tuyệt vọng. “Bánh hạnh nhân hay có thể là một mẫu bánh trái cây của mẹ tôi. Tôi không thể nghĩ đến thứ gì khác những ngày này...”

“Chúng tôi đều lấy một phần gà tây,” Lucy nói nhẹ nhàng, “với bánh mì, mù tạt, không mayo, thêm dưa chua.”

“Xin lỗi, cưng,” Iris thì thầm với Sarah khi cô di chuyển sang bàn bên cạnh.

“Cuộc sống của tôi,” Sarah rên lên đột ngột, “là một chuỗi không dứt của sự thất vọng.”

Lucy cười phá lên. “Cậu kết hôn với anh chàng hấp dẫn nhất thị trấn, cậu chuẩn bị có em bé, cậu vừa thắng giải với âm nhạc của cậu và cậu đang thất vọng?”

Sarah dựa về phía trước. “Mình phát rồ lên vì ghen tị với cậu,” cô nói. “Cậu vẫn có vòng eo. Cậu vẫn nhìn được chân cậu mà không cần ngھn cổ. Cậu_” Cô ngừng lời, nhìn chằm chằm ngang qua căn phòng đến cánh cửa. “Đừng nhìn, nhưng mình nghĩ chúng ta bị xâm chiếm”.

Lucy quay lại đúng lúc cánh cửa kính mở ra và một người đàn ông trong quân phục dã chiến màu xanh lá, mang một cái túi vải thô cũng màu xanh lá trông có vẻ nặng vắt qua một bên vai, bước vào.

Anh ta chắc chắn là một quân nhân, mặc dù nhìn lại quân phục của anh ta không thực sự đúng chuẩn. Điều đầu tiên Lucy để ý là cánh tay anh ta. Chiếc áo không tay được tạo nên từ áo sơ mi màu xanh lá cắt đến vai và cánh tay anh ta cơ bắp và mạnh mẽ. Anh ta nhìn như thể anh ta có khả năng nâng được ba lần trọng lượng của chính mình một cách dễ dàng. Anh ta để cổ áo mở và không cài khuy phía trên để hở ra khuôn ngực rộng của mình. Chiếc quần dã chiến được may vừa vặn một cách thoải mái với anh, nhưng thay vì đôi bốt quân đội màu đen cứng ngắc, anh đang đi một đôi dép xăng đan.

Anh ta đeo kính râm, nhưng anh ta quét nhanh một vòng quanh căn phòng và Lucy cho rằng anh ta không bỏ lỡ gì nhiều.

Tóc anh ta dày và tối màu, đôi xăng đan màu vàng.

Và khuôn mặt anh ta là người cô đã nhận ra.

Lucy có thể nhận ra Blue McCoy ở bất cứ đâu. Đó là cái cằm mạnh mẽ, sự kiên định, khuôn miệng không cười, là xương gò má gồ ghề và cái mũi thẳng. Mười hai năm kinh nghiệm sống đã thêm vào nội lực cho khuôn mặt vốn đã mạnh mẽ của anh.

Anh đã thật ư nhìn khi còn là một chàng trai. Là một người đàn ông, anh đẹp trai không thể chịu được.

Lucy đang nhìn chăm chăm. Cô không thể ngăn mình lại. Blue McCoy đã quay lại thị trấn, thật ngoài sức tưởng tượng.

Anh ngừng kiểm tra căn phòng và mắt anh hướng về phía cô. Như Lucy nhìn thấy, Blue tháo cặp kính râm. Mắt anh vẫn là sắc xanh sáng nhất cô từng nhìn thấy trong đời, và khi anh gặp mắt cô, cô đóng băng tại chỗ, như bị thôi miên.

Anh gật đầu với cô, chỉ một cái, vẫn không mỉm cười, và sau đó Iris đi lướt qua anh.

“ Ngồi bất cứ đâu, chàng trai !” cô gọi to đến anh.

Câu chú bị phá vỡ. Blue quay đi khỏi Lucy và cô quay lại bàn mình với Sarah.

“ Cậu biết anh ta à?” Sarah hỏi, đôi mắt sắc sảo của cô không bỏ lỡ điều gì, đặc biệt là nét ửng đỏ trên má Lucy. “ Cậu biết, phải không?”

“Không thực sự, không”, Lucy nói, sau đó thú nhận, “ ý mình là mình biết anh là ai nhưng...” cô lắc đầu.

“ Anh ta là ai?”

Lucy liếc lên lại, nhưng Blue đang bận rộn cất cái túi của anh dưới gầm bàn bên kia căn phòng. “ Blue McCoy”. Lucy nói nhỏ nhẹ, như sợ anh có thể nghe thấy xuyên qua quán ăn ồn ào này.

“ Đó là em trai Gerry McCoy à? Anh ta nhìn chẳng giống anh mình.”

“ Họ không phải anh em ruột”, Lucy giải thích. “ Mẹ Blue lấy bố của Gerry, chỉ là bà ấy mất khoảng năm tháng sau đám cưới. Ông McCoy nhận nuôi Blue thời gian ngắn sau đó. Theo như mình nghe được, cả ông McCoy và Blue đều không vui với sự sắp xếp đó. Rõ ràng họ không vui vẻ với nhau, nhưng Blue không còn nơi nào để đi.

“ Mình đoán là không, bởi vì anh ta không quay lại thị trấn khi ông McCoy qua đời vài năm trước”, Sarah nhận xét.

“ Gerry nói với mình Blue là một phần của Bảo Sa Mạc”, Lucy nói. “ Anh không thể rời đi, không phải khi đó, và Gerry không muốn kéo dài tang lễ, không biết đến khi nào như thế.”

“ Em trai của Gerry ở trong quân đội à ?”

“Hải quân”, Lucy đính chính cô. “ Anh ấy ở trong lực lượng đặc biệt, SEAL”.

“ Gì cơ ?”

“SEAL”, Lucy nói. “ Nó là từ viết tắt của SE-biển, A-không trung và L-đất. SEAL là những siêu

đặc công. Họ là chuyên gia về mọi vấn đề ...mình không biết...từ phá hủy dưới nước đến đột kích nhảy dù đến... nghệ thuật lái máy bay phản lực . Họ trải qua những khóa huấn luyện điên rồ nơi họ học cách làm việc như một đội dưới áp lực không tưởng. Có một tuần lễ - Tuần Địa Ngục - nơi mà họ chỉ được phép ngủ bốn giờ trong suốt tuần. Họ phải ngủ trong mười lăm phút một, khi còi báo động đột kích trên không rú vang. Nếu họ rời bỏ trong Tuần Địa Ngục, họ bị loại khỏi chương trình. Nó thực sự đáng sợ. Chỉ những người mạnh mẽ nhất và kiên định nhất mới qua được và trở thành SEAL. Đó là một biểu tượng thực sự có giá trị bởi vì những lý do hiển nhiên.”

Sarah nhìn ngang qua căn phòng, sự suy đoán trong mắt cô. “ Cậu dường như có được vô số thông tin về người đàn ông mà cậu tuyên bố là cậu không biết.”

“ Mình đọc về SEAL và sự huấn luyện họ trải qua. Chỉ thế thôi.”

“Hmm”. Sarah nhướn một bên mắt nâu thanh tú lên. “ Trước hay sau khi em trai Gerry gia nhập hải quân hử ?”

Lucy nhún vai, cố gắng để trông bình thường. “ Vì mình đã phải lòng một chàng trai ở trung học. Có gì ghê gớm đâu.”

Sarah tựa cằm lên tay cô. “ Trong tất cả mọi người ở quán này, anh ta gật đầu với cậu”, cô nhận xét. “ Cậu có từng hẹn hò với anh ta không?”

Lucy bật cười. “ Không có cơ hội nào. Mình trẻ hơn ba tuổi, và anh ta thì...”

“Gì nào?”

Iris đến bàn họ, mang theo hai cái sandwich khổng lồ và một ổ khoai tây chiên. Lucy mỉm cười cảm ơn cô đã phục vụ, nhưng đợi cho cô rời đi trước khi trả lời câu hỏi của Sarah.

“ Anh ấy đã hẹn hò với Jenny Lee”.

“Beaumont...?” Mắt Sarah sáng lên. “ Cậu nói là cùng Jenny Lee, người sẽ kết hôn với anh trai anh ta vào thứ bảy à?” Khi Lucy gật đầu, cô cười thầm. “ Điều này trở nên hay rồi đây”.

“Cậu không biết à?” Lucy hỏi. “ Mình nghĩ mọi người trong thị trấn đều biết. Dường như ai cũng nói về nó, chuyện có hay không Blue McCoy sẽ xuất hiện ở đám cưới của anh con trai cha dựng và người yêu thời trung học của anh.”

“ Rõ ràng câu trả lời là có”, Sarah nói, liếc ngang qua căn phòng về phía người đàn ông mặc quân phục.

Lucy cắn một miếng cái sandwich gà tây của cô, cẩn thận không quay lại nhìn người đàn ông mà cô thấy là rất quyến rũ. Sarah đã đúng. Câu hỏi về việc có hay không Blue tham dự đám cưới của Gerry đã có câu trả lời. Bây giờ cả thị trấn sẽ rì rầm trong suy đoán, bản khoản không biết Blue có gây ra sự náo động hay là nhắc chân anh lên khi cha cô nói “ lên tiếng bây giờ hoặc là yên lặng mãi mãi “.

Sự cảm dỗ trở nên quá mãnh liệt, và Lucy liếc qua vai cô. Blue đang ăn bữa trưa và đọc bản tuần trước của Tuần báo Hatboro Creek. Mái tóc vàng của anh đổ ra trước trán, hầu như vào cả mắt anh, và anh gật nó ra với một chuyển động nhẹ nhàng, đó là lý do cơ bắp ở cánh tay phải của anh gọn lên. Như thể anh có khả năng cảm thấy cái nhìn của cô đến anh, anh ngẩng lên và nhìn thẳng vào mắt cô.

Dạ dày Lucy lộn nhào trong khi cô nhanh chóng, tội lỗi quay mặt đi. Chúa ơi, cứ như là cô trở lại tuổi mười lăm lần nữa và lén lút quanh bến du thuyền khi Blue đang làm việc, hy vọng có thể liếc trộm anh một cái. Nhưng anh không hề để ý đến cô khi đó và chắc chắn anh sẽ không để ý cô bây giờ. Cô vẫn dứt khoát không phải là kiểu người như Jenny Lee Beaumont.

“Mẹ anh ta nghĩ gì khi bà ấy gọi anh là Blue nhỉ?” Sarah bắn khoản lớn tiếng.

“Tên thật của anh là Carter”, Lucy nói. “Blue chỉ là nickname – đó là gọi tắt của “Blue Streak”.

“Đừng bảo mình”, Sarah nói. “Anh ta nói luôn mồm nhé”.

Lucy phá ra cười. Blue McCoy không được biết đến như một người nói mà không suy nghĩ. “Mình không biết khi nào anh ấy bắt đầu có nickname đó”, cô nói, “nhưng anh là một vận động viên điền kinh. Anh ấy phá vỡ mọi kỷ lục về tốc độ trong các cuộc đua chạy nước rút và chạy đường dài khi đang học trung học cỡ sở và phổ thông.”

Sarah gật đầu, nhìn ngó quanh Lucy để liếc một cái nữa về phía Blue.

Máy bộ đàm cảnh sát của Lucy phát ra tiếng gần như chính xác khi trời nổ ra một tiếng sấm.

“Báo cáo một tình huống 415 đang xảy ra ở góc đường giữa Main và Willow”, Giọng của Annabella quang quác trên chiếc loa nhỏ của máy thu. “Có thể là tình huống 10-91 A. Lucy, Cô đang ở đâu?”

Main và Willow chỉ cách hơn một dãy phố tính từ quán thịt nướng, ngược hướng với xe tuần tra của cô. Cô sẽ mất ít thời gian hơn để đến thẳng đó thay vì lấy xe để lái đi. Lucy nhanh chóng nuốt nốt miếng sandwich cô đang nhai dở và ấn nút trả lời trên máy bộ đàm.

“Quán thịt nướng”, cô nói, đã đi ra khỏi quán được nửa đường. “Tôi đang đến đó. Nhưng trừ khi cô muốn tôi dừng lại ở xe tôi để kiểm tra sách mã hóa các tình huống, cô tốt hơn là nói tôi biết 10-91A có nghĩa là gì”.

Người điều phối viên của sở cảnh sát, Annabella Sawyer, đã quá thích mười mã hóa tình huống của cảnh sát California. Không quan tâm rằng họ đang ở South Carolina. Không quan tâm đến sự thực là Hatboro Creek quá nhỏ nên họ không cần đến một nửa số mã hóa đó. Không quan tâm rằng các nhân viên cảnh sát không bị yêu cầu ghi nhớ bất cứ loại mã hóa nào. Annabella thích sử dụng chúng. Cô hẳn là đã xem quá nhiều các tập của “Những cảnh sát đỉnh cao”.

Mặc dù vậy, Lucy biết 415 là gì. Một vụ huyền não. Cô đã nghe nó đủ nhiều. Thậm chí một thị trấn nhỏ như Hatboro Creek cũng có nhiều những tình huống đó.

“Một tình huống 10-91A là báo cáo về một động vật nguy hiểm”, giọng Annabella quang quác trở lại.

Lucy nguyên rửa trong hơi thở. Con chó hung bạo của Leroy Hurley không nghi ngờ gì lại sống ra lần nữa.

“Cẩn thận”, Sarah nói.

“Tôi sẽ gói sandwich của cô lại”, Iris gọi khi Lucy đẩy cửa và bước ra ngoài vỉa hè.

Mưa dội ướt cô ngay tức khắc, như thể có ai đó mở một vòi phun chữa cháy phía trên cô. Mũ của cô lại đang ở trong xe ô tô, và Lucy ước gì có cả mũ và xe khi cô hướng thẳng đến đường

Willow trong những bước đi nhanh nhẹn.

Nếu may mắn, cơn mưa như vỡ trời đột ngột này sẽ đưa những kẻ trong 10-91A tắt bật đi trú ngụ. Nếu may mắn, tình huống 415 đã kết thúc. Nếu may mắn...

Không may mắn như vậy. Con chó Doberman của Leroy Hurley đang gầm gừ làm Merle Groggin phải nấp sau một cái cây trên bãi cỏ đằng trước của Andy Hayes. Andy đang la hét cảnh báo Merle khôn hồn thì tránh xa khỏi cây phong Nhật Bản đắt giá của ông ta. Merle đang vung vẩy con dao đi sẵn và hét gọi Leroy xích hoặc gọi con chó chết tiệt của ông ta lại, và Leroy đang cười muốn tụt cả cái quần có vòng eo bốn mươi sáu xuống.

Đây rõ ràng là một tình huống 415 chân thực.

Khi Lucy tiếp cận Leroy Hurley, con chó khổng lồ của ông ra bắt gặp cô và quay lại. Dạ dày cô siết lại trước tiếng gầm gừ đe dọa của con vật. Cô thích chó. Hầu hết các con chó. Nhưng con này có tính độc ác. Giống như chủ của nó.

“Leroy”, Lucy nói, gật đầu chào người đàn ông to lớn, cứ như thể không phải cả hai đang đứng trong cơn mưa xối xả. “Tôi đã nói gì với ông tuần trước về việc giữ con chó của ông được xích trong sân rào?”.

Con Doberman thay đổi trọng tâm, liếc từ Lucy đến Merle Groggin, như đang quyết định xem ai sẽ là bữa trưa ưa thích hơn.

Leroy nhún vai và cười xếch đến mang tai. “Không thể làm gì khi nó phá vỡ để tự do”.

Cô có thể ngửi thấy, không thể nhầm lẫn, mùi whiskey trong hơi thở ông ta. Chết tiệt, ông ta độc ác hơn khi ông ta uống rượu.

“Phải, ông có thể”, Lucy nói, lấy vé phạt từ ví của cô. Nó cũng ướt sũng tức khắc. “Con chó là của ông. Ông chịu trách nhiệm về nó. Và thực tế, để giúp ông nhớ điều đó, tôi sẽ phạt ông năm mươi đô la”.

Nụ cười của người đàn ông to lớn nhạt đi. “Tôi là điều duy nhất đứng giữa việc cô trở ra nguyên vẹn và cô bị nhai”, ông ta nói, “và cô định phạt tôi?”

Lucy nhìn chăm chăm vào Leroy. “Ông đang đe dọa tôi đấy à, Hurley?” cô hỏi, giọng cô thấp và sít nhưng rõ ràng xuyên qua màn mưa. “Bởi vì nếu ông đang đe dọa tôi, tôi sẽ làm cho cái đầu của cả ông và con chó của ông phải quay vòng đấy”.

Có điều gì đó trong mắt Leroy thay đổi, và Lucy cảm thấy chiến thắng đang đến. Ông ta tin cô. Cô nắm thóp ông ta, ông ta tin cô và sẽ lùi bước, mặc dù whiskey đã làm giảm khả năng xét đoán nhưng ông ta đã bắt đầu nhìn ra.

“Gọi con chó của ông lại”, Lucy nói điềm tĩnh.

Nhưng trước khi Leroy có thể tuân theo, tất cả cơ hội biến mất.

Andy Hayes nổ một phát súng từ khẩu súng săn hai nòng của mình, làm cho Merle rơi xuống từ trên cây. Con Doberman nhảy về phía người đàn ông bị ngã, người tấn công con chó bằng con dao của mình, gây chảy máu. Với một tiếng tru, con vật lao vọt xuống đường phố.

“Cút xa ra khỏi cây của tôi!” Andy hét lên.

“ Ông đâm con chó của tôi!” Leroy Hurley gầm lên với Merle.

“Ông có thể đã giết tôi”, Merle hét lại Andy khi ông ta nhanh chóng đi ra khỏi hàng rào. “ Tại cái quỷ gì mà ông không bắn con chó chết tiệt đó ?”

Leroy di chuyển đầy đe dọa đến Merle. “ Nếu con chó chết, tôi sẽ treo ông lên bằng _”

“ Dừng lại ngay!” Lucy đứng giữa Merle và Leroy. Cô nâng giọng để trong nhà có thể nghe thấy. “ Andy, ông biết là tôi sẽ bắt ông vì tội thiếu thận trọng gây nguy hiểm và nổ súng trái phép. Và hai ông _”

“ Tôi hy vọng con vật ngu ngốc đó bị gục”. Merle nói đến Leroy qua Lucy, như thể cô không đứng ở đó. “ Bởi vì nếu không, tôi sẽ đến một đêm nào đó và kết liễu nó.”

“Tôi sẽ không đi đâu hết”, Andy tuyên bố. “ Tôi làm đúng! Tôi đang bảo vệ tài sản của tôi!”

“ Có lẽ tôi sẽ kết liễu ông trước !” Khuôn mặt núc ních thịt của Leroy đỏ bừng vì tức giận khi ông ta hét vào Merle.

Lucy ấn vào nút mở bộ đàm. “ Điều phối viên, đây là công vụ Tait. Tôi cần hỗ trợ, góc đường Willow và –”

Leroy Hurley đẩy cô sang bên bằng một cú vung của cánh tay lực lưỡng, và Lucy ngã mạnh xuống đường, đánh rơi bộ đàm và vé phạt của cô vào bùn. Leroy đi đến nhà Andy với tốc độ đáng ngạc nhiên của một người đàn ông to béo, và khi Lucy bò dậy, ông ta đã giật khẩu súng của Andy và chĩa về Merle.

Merle cúi xuống để nấp sau Lucy, và Leroy vung khẩu súng lên trước cô.

“ Leroy, đặt súng xuống”, Lucy ra lệnh, đẩy mái tóc ướt sũng của cô ra khỏi mặt về phía sau với tay trái khi cô bật nút an toàn đang giữ vũ khí của cô trên thắt lưng bằng tay phải.

“ Đứng im ! Giữ tay cô ở nơi tôi có thể thấy chúng”, Leroy ra lệnh cho cô.

Lucy nâng tay cô lên. Bị bắn. Làm thế nào mà mọi chuyện lại hoàn toàn ra khỏi tầm kiểm soát ? Và đội hỗ trợ đang ở chỗ quái quỷ nào ?

Leroy đang điên tiết hướng về họ; Merle đang co rúm phía sau cô, sử dụng cô như một lá chắn; và lần này Andy Hayes im lặng.

“ Bước xa khỏi Merle ra”, Leroy gầm lên với cô.

“Leroy, đặt khẩu súng xuống trước khi mọi thứ đi quá xa”, Lucy lại nói, cố gắng nghe có vẻ điềm tĩnh, không để sự tuyệt vọng cô đang cảm thấy thể hiện trên mặt cô.

“ Nếu cô không tránh xa ông ta ra”, Leroy nguyên, mắt ông ta hoang dại, “ tôi sẽ nổ một lỗ xuyên qua cô”.

Chúa ơi, ông ta nghiêm túc. Ông ta nâng khẩu súng lên cao hơn, gần một bên mắt khi ông ta ngẩng thẳng vào ngực Lucy. Cuộc sống của cô vụt qua ngắn ngủi và oh, vô nghĩa, khi cô nhìn chăm chăm vào nòng súng. Cô rất có thể chết dưới tay người đàn ông này. Ngay trong cơn mưa. Và cô đã có được điều gì trong cuộc sống của mình ? Một huy hiệu cảnh sát sáu tháng tuổi. Một bằng nghệ thuật tự do từ đại học công. Một cơ sở kinh doanh máy tính mà cô không còn chút hứng thú. Và một ngôi nhà trống rỗng bên rìa thị trấn. Không gia đình, chỉ một ít bạn

bè...

“Đừng làm thế, Leroy”, Lucy nói, dịch tay cô hướng xuống khẩu súng của cô. Cô không muốn chết. Cô thậm chí còn chưa bắt đầu sống. Chết tiệt nó, nếu Leroy Hurley bắn cô, cô sẽ chết khi cố gắng với khẩu súng của mình.

“Đứng yên!” Leroy bảo cô. “Tôi nói là đứng yên!”

“Leroy, tôi đang cầm một khẩu tiểu liên Uzi chín milimét”, một giọng nói nhẹ nhàng kéo dài đến từ sau vai Lucy. “Nó trông nhỏ và không hoành tráng, nhưng nếu tôi di chuyển ngón tay trên cò súng chỉ một phần nhỏ của inch thôi, với tốc độ bắn ra mười sáu viên trên một giây, tôi có thể cắt nhỏ một người đàn ông thậm chí to gấp đôi ông”.

Đó là Blue McCoy. Lucy có thể nhận ra giọng nói miền nam êm ái kéo dài của anh ở bất kỳ đâu.

“Ông có chính xác hai giây để thả khẩu súng xuống”, Blue tiếp tục, “hoặc là tôi sẽ khai hỏa”.

Leroy thả rơi khẩu súng.

Lucy nhảy về phía trước trước khi nòng súng chạm nền đường bê tông và nhặt khẩu súng lên. Cô đặt nó lên cánh tay khi cô quay lại nhìn Blue.

Mái tóc vàng của anh ướt đầm và dán lên đầu. Quần áo anh cũng ướt sũng như của cô, và chúng bám vào cơ thể anh, phác thảo và nhấn mạnh những cơ bắp mà anh có. Anh hơi nheo mắt qua màn mưa, nhưng mặt khác anh đang đứng đó với khẩu súng tiểu liên nhỏ nhắn chết người như thể bầu trời hoàn toàn quang đãng và mặt trời đang tỏa sáng.

Anh vẫn trông chừng Leroy, nhưng đôi mắt xanh thông minh đưa nhanh về phía cô. “Em ổn chứ?”

Cô gật đầu, không thể tìm thấy giọng mình.

Đã có một đám đông tràn xuống dãy phố, cô đột ngột nhận ra. Không nghi ngờ gì tất cả họ bị lôi kéo ra ngoài trong cơn mưa bởi âm thanh tiếng súng đầu tiên của Andy. Tuyệt thật. Cô trông như một con ngốc, không thể thu xếp một rắc rối nhỏ, phải viện đến một Navy SEAL giải thoát cho cô. Đúng là tuyệt vời.

“Leroy, Andy, Merle,” Lucy nói. “Tất cả các ông bị bắt về đồn”.

“Aw, tôi chẳng làm cái quái gì cả”, Merle phàn nàn khi một đội cảnh sát hỗ trợ cuối cùng cũng đến, đi theo là xe tải cảnh sát chuyển ba người đàn ông đi. “Cô chẳng có gì chống lại tôi”.

“Mang vũ khí trái phép”, Lucy nói, khéo léo lấy con dao đi săn từ ông ta và chuyển nó cùng khẩu súng săn cho Frank Redfield, một nhân viên cảnh sát vừa đến hiện trường.

“Nói về việc mang vũ khí trái phép”, Merle khịt mũi, làm bộ với cái đầu ông ta về phía Blue McCoy khi Fran dẫn ông ta đến xe tải. “Sao cô không đi mà buộc tội anh ta?”

Lucy đẩy mái tóc ướt ra khỏi mặt một lần nữa, dừng lại để nhặt tập vé phạt ướt lũn và máy bộ đàm bị rơi từ bên trước khi cô đến gần Blue.

“Merle đúng, anh biết đấy, trung úy McCoy”, cô nói với anh, hy vọng anh nhầm lẫn sự run rẩy trong giọng cô là phản ứng với tình trạng quá khích chứ không phải là kết quả của sự gần gũi với anh. “Tôi không chắc là tôi có thể để anh đi quanh thị trấn với khẩu súng đó”.

Anh đưa khẩu súng cho cô. “ Em để Tommy Parker đi quanh thị trấn với nó đấy thôi”, anh nói.

Tommy Parker? Tommy Parker chỉ chín tuổi đầu – Lucy nhìn xuống khẩu súng cô đang cầm. Nó nhẹ và...”Chúa ơi”, cô nói. “ Nó bằng nhựa. Nó là đồ chơi”. Cô nhìn lại vào đôi mắt của Blue. “ Anh đã lừa gạt”.

“ Tất nhiên là tôi lừa gạt rồi”, anh nói. “ Tôi sẽ không để bị tóm thành lính với một khẩu Uzi. Nếu tôi muốn một vũ khí tấn công, tôi chỉ dùng Heckler và Koch MP5-K”.

Lucy nhìn chăm chăm vào anh và anh nhìn lại cô. Và sau đó anh mỉm cười. Rằng anh vẫn trắng và đều đặn và tương phản tuyệt đẹp với khuôn mặt rám nắng của anh.

“ Tôi chỉ đùa thôi”, anh giải thích nhẹ nhàng. “ Nếu tôi phải dùng, tôi sẽ dùng một khẩu Uzi. Mặc dù nó không phải vũ khí mà tôi chọn.”

Tuyệt thật, anh hẳn phải nghĩ rằng cô là một kẻ khờ, cái cách mà cô nhìn chăm chăm vào anh. Lucy nhắm mắt lại một lúc, nhưng khi cô mở mắt ra anh vẫn đang nhìn cô.

“ Tôi xin lỗi”, cô nói, “ tôi thực sự nợ anh lần này. Anh đã giữ lại cái cổ của tôi, và...well, cảm ơn anh”.

Anh gật đầu, duyên dáng chấp nhận lời cảm ơn vụng về của cô. “ Không có gì”, anh nói. “ Nhưng không phải chúng ta đã có cuộc đối thoại này trước đây rồi à? Tôi có cảm giác rất quen thuộc ở đây”. Nụ cười của anh lại chợt hiện ra – như ánh mặt trời thanh khiết trong màn mưa. “ Có vẻ như mỗi khi tôi ở Hatboro Creek, tôi kết thúc bằng việc cứu... cái cổ của Lucy Tait bé nhỏ”.

Lucy bị sốc. “ Anh nhớ tôi ?” Ngay khi từ ngữ thoát ra khỏi miệng mình cô cảm thấy xấu hổ. Tất nhiên anh ấy nhớ cô. Đứng ở đây ướt đầm, giống như một con chuột chết đuối, cô không nghi ngờ gì trông không khác mấy cô bé gầy nhòm mười lăm tuổi đầu mà Blue đã cứu từ một cuộc hành hung nghiêm trọng ở phía bên kia sân bóng chày của thị trấn tất cả những năm trước đây.

“ Tôi hơi ngạc nhiên khi thấy em”, Blue dài giọng. “ Tôi cứ nghĩ em đã đóng gói và rời South Carolina nhiều năm trước, Yankee”.

Yankee. Đó đã từng là nickname của cô suốt thời trung học. Lucy Tait, cô gái Yankee. Chuyển đến thị trấn với người mẹ góa bụa của cô từ một nơi nào đó ở phía bắc. Cô vẫn bị nói đến suốt thời gian qua như là một cô gái Yankee. Đã mười hai năm trôi qua. Mười hai năm. Mẹ cô đã không còn sống nữa. Và Lucy không còn là một cô gái nữa. Nhưng có những thứ không bao giờ thay đổi.

“ Không”, Lucy nói đều đều. “ Tôi vẫn ở Hatboro Creek”.

“ Tôi có thể thấy điều đó”.

Blue nhìn chăm chăm vào Lucy, đi từ mái tóc dài màu nâu ẩm ướt được buộc chặt trong một kiểu đuôi ngựa đơn giản; đôi mắt màu nâu không thể quên của cô; khuôn mặt với hình dạng hầu như tinh tế và đáng yêu; và chiều cao của cô, cơ thể mảnh mai. Lucy Tait bé nhỏ đã không còn bé nhỏ chút nào nữa. Mưa đã làm mềm đồng phục cảnh sát bằng vải cứng, đúc nó theo những đường cong nữ tính của cô. Phải, Lucy Tait đã hoàn toàn trưởng thành. Blue cảm thấy sự dâng lên không thể nhầm lẫn của sự hấp dẫn về mặt thể chất và anh phải mỉm cười. Ở tuổi mười tám, anh không bao giờ có thể tin được rằng cái nhìn đến Lucy Tait gầy gò bé nhỏ đang

đứng trong mưa có thể tác động đến anh.

Nhưng nếu có một điều anh học được trong sự hạn chế của anh như là một Navy SEAL, đó là thời gian – và con người – luôn luôn thay đổi. Không có gì sẽ giữ nguyên như vậy mãi.

“ Em làm một nhân viên công vụ đã bao lâu rồi ?” anh hỏi. Đám đông đã giải tán và xe tải cảnh sát đã được đưa đi. Cơn mưa vẫn không ngớt nhưng ẩm. Blue thích cái cảm giác nó mang đến trên mặt anh, và Lucy không có vẻ vội vã chút nào để tìm chỗ trú.

Lucy khoanh cánh tay lại. “ Sáu tháng”.

Blue gật đầu.

Cô hếch cằm cô lên. “ Tôi là người phụ nữ đầu tiên ở sở cảnh sát của Hatboro Creek”.

Blue cố gắng giấu nụ cười của anh, nhưng nó thoát ra. “ Cũng là Yankee đầu tiên trong sở, không nghi ngờ gì”.

Lucy buộc phải nhận ra cô trông phòng thủ như thế nào, bởi vì cô cũng chậm chậm mỉm cười, lúc đầu gần như ngưng ngừng, sau đó mở rộng hơn. “ Phải”, cô nói. “ Tôi cho là tôi đã thiết lập tất cả các loại thành tích Hatboro mới gần đây”.

Mặt cô không chính xác những gì mọi người gọi là xinh đẹp. Ít nhất, cũng không phải từ cái nhìn đầu tiên. Miệng cô quá rộng, quá hào phóng, quá lớn cho khuôn mặt cô, trừ khi cô mỉm cười. Nụ cười của cô chuyển biến cô hoàn toàn, làm cho đôi mắt cô nháy múa và lấp lánh và lúm đồng tiền quyến rũ xuất hiện một cách hoàn hảo, ngọt ngào, làm sáng lên đôi gò má hơi ngả màu oliu tự nhiên. Mũi cô thẳng và rộng, nhưng không quá lớn với mặt cô, tiết lộ mờ nhạt dấu tích của tổ tiên vùng Địa Trung Hải. Mắt cô ấm áp và sắc nâu sâu thẳm, đóng khung bởi viền mi đen, dày.

Tai cô nhỏ và thanh nhã một cách đáng ngạc nhiên. Blue thấy mình đang nhìn ngắm, bị mê hoặc, khi một giọt mưa bám vào mái tai, treo lủng lẳng trước khi rơi xuống trên vai cô.

“ Tôi ngạc nhiên khi Đồn trưởng Bradley để em tuần tra một mình,” Blue nói.

Nụ cười của Lucy biến mất. “ Tại sao ? Bởi vì tôi là một phụ nữ hay vì tôi là một Yankee ?”

“Bởi vì em là một lính mới.”

“ Tôi đã xử lý được Leroy Hurley,” Lucy lưu ý, đôi mắt sẫm màu của cô lóe lên. “ Cho đến khi Andy có khẩu súng của ông ta”.

Blue gật đầu, buộc cái nhìn của mình hướng ra xa, xuống phố Main, về phía bến du thuyền. Đã bao lâu kể từ khi anh có một người phụ nữ? Hai tháng ? Ba? Hay lâu hơn? Anh thực tình không thể nhớ. Anh thường không để tâm đến ham muốn tình dục của mình – cho đến khi nó thức dậy và yêu cầu anh ưu tiên chú ý.

Như ngay bây giờ.

Trong giây lát anh có thể hình dung Lucy đang đứng trong mưa ẩm, không có đồng phục, nước chảy xuống toàn bộ cơ thể nữ tính rắn chắc của cô, bộ ngực mềm mại; cái bụng phẳng lì; vòng eo mảnh dẻ; dọc xuống nguy hiểm đến cặp đùi săn chắc. Hình ảnh gửi đến một luồng nhiệt mãnh liệt xuyên qua anh, nóng đến mức anh biết là cô có thể nhìn thấy nó trong mắt anh.

Điều này thật lạ lùng. Trong quá khứ, Blue đã luôn bị thu hút bởi kiểu phụ nữ rất nữ tính – kiểu phụ nữ mặc rất nhiều đầm nếp và ren và cần được giải thoát. Sự thực rằng anh đã đến giải cứu Lucy hơn một lần, nhưng cả hai lần cô chắc chắn đang làm tốt nhất để tự cứu mình. Cô độc lập và mạnh mẽ. Mặc dù cô đang ướt sũng và chỉ là một tân binh, cô mặc đồng phục cảnh sát và khẩu súng bên hông tạo bầu không khí của quyền hạn và thẩm quyền. Điều đó đáng lẽ phải đẩy anh lùi lại một hoặc hai bước. Thay vào đó, anh thấy mình nhích về phía trước, cố gắng đến gần cô hơn.

“ Tôi đã giả định rằng Andy vô hại”. Lucy đang nói với một cái cau mày. “ Tôi đã tập trung vào Leroy và không chú ý đến Andy. Đó là sai lầm lớn của tôi.”

“ Đừng bao giờ giả định bất kỳ điều gì,” Blue bảo. Anh có thể nói từ cách cô gặp ánh mắt anh, rồi đột ngột quay đi, rằng cô đã thoáng thấy ngọn lửa trong mắt anh. Cô đỏ mặt, một vết màu hồng làm sạm gò má cô khi cô nhìn xuống máy bộ đàm và quyển vé phạt nhuộm bùn cô vẫn giữ trên tay. Cô trượt quyển vé phạt vào thắt lưng và cố lau sạch máy bộ đàm. Cô tỏ ra tập trung chăm chú vào thiết bị của mình, nhưng cô không thể không liếc đến anh qua khóe mắt cô.

Bất chợt, Blue nhớ lại tin đồn anh đã nghe thời học trung học là cô gái năm nhất Yankee bé nhỏ phải lòng anh. Anh đã thấy hãnh diện và thích thú, và tử tế với cô mà không tác động đến cô.

Có thể nào Lucy thời trung học phải lòng anh vẫn còn tồn tại đến bây giờ?

Blue đã lưu ý ngay từ khi lần đầu nhận ra cô đang ngồi trong quán thịt nướng là cô không đeo nhẫn cưới. Có thể nào Lucy vẫn độc thân, vẫn chưa bị trói buộc?

Blue không có nghĩa vụ quay về Hatboro Creek lần này. Anh về với ý định chịu đựng chuyến thăm hỏi – anh không lên kế hoạch để thích thú với bất kỳ điều gì. Nhưng anh đang nghỉ phép, thời gian nghỉ của anh là không thường xuyên và bất thường. Tại sao không nắm lấy cơ hội này và có một niềm vui nhỏ, nhất là khi niềm vui đó dường như được đưa đến anh trên một chiếc đĩa bạc ? Tại sao không nhỉ ? Đặc biệt là khi sự thu hút anh đang cảm thấy bây giờ mạnh mẽ hơn bất cứ điều gì anh đã từng cảm thấy trong một khoảng thời gian dài, rất dài.

“ Tôi, ừm, tôi tốt hơn nên đi thôi,” Lucy nói. “ Tôi cần điền một báo cáo và ...” Cô quay về hướng anh, dùng mu bàn tay đẩy mái tóc ướt khỏi mặt, nhưng lại quệt một vệt bùn lên má cô. “ Tôi có thể đưa anh đi một đoạn đường, anh ở tại nhà anh trai anh à?”

Khi Lucy nhìn, Blue liếc mắt lên bầu trời đầy mây như thể chú ý đến mưa lần đầu tiên. Nó cuối cùng cũng bắt đầu ngớt. Anh đẩy tóc anh ra khỏi mặt nhưng không nhìn lại vào mắt Lucy. “ Không,” anh trả lời. “ Jenny Lee đã chuyển đến ở nhà Gerry. Tôi nghĩ tốt hơn nếu tôi ở tại motel. Nó không quá xa. Tôi có thể đi bộ đến đó còn nhanh hơn em lái xe đưa tôi đến.”

Lucy gật đầu, ước muốn gần như ngớ ngẩn là anh sẽ lại cười với cô, hoặc anh sẽ nhìn cô và để cô bắt được lần nữa tia thoáng qua của hơi nóng đang dâng lên mà cô đã tưởng tượng khi cô nhìn vào mắt anh. Nhưng nó chỉ có thể tưởng tượng mà thôi. Blue McCoy chưa bao giờ thích thú với cô.

Phải không ?

“ Tôi ước gì tôi có thể nghĩ ra cách để cảm ơn anh cho thích đáng với những gì anh đã làm cho tôi,” cô nói, bước lùi lại.

Anh bước theo cô. “ Tôi có thể nghĩ ra một cách đấy,” anh nói trong giọng kéo dài mềm mại

của mình. “ Có một bữa tiệc tối nay tại câu lạc bộ thị trấn, một bữa tối diễn tập cho đám cưới vào thứ bảy. Em hãy đến như là bạn hẹn của tôi.”

Lucy dừng lại đột ngột. Phản ứng đầu tiên của cô là cười to. Đây hẳn phải là một câu nói đùa. Đến câu lạc bộ sang trọng của Hatboro Creek – trong một cái hẹn với Blue McCoy, anh hùng thiếu thời của cô ? Nhưng Blue không cười. Anh ...ngghiêm túc à?

Tại sao? Lucy tìm kiếm trong mắt anh, tìm lý do cho lời đề nghị của anh. Tại sao? Phải có một lý do chứ.

Cô tìm ra câu trả lời từ hơi nóng trong mắt anh, rõ ràng như ban ngày.

Tình dục.

Anh là đàn ông còn cô là đàn bà, và mặc dù lời mời của anh là tham gia một bữa tiệc hoành tráng, có tính xã hội cao, nhưng những gì anh thực sự muốn làm với cô không yêu cầu bất cứ loại trang phục dạ tiệc nào. Cô có thể nhìn thấy tất cả trong mắt anh - và hơn nữa.

Lucy sửng sốt.

Blue McCoy muốn cô. Anh muốn cô. Anh thực sự bị cuốn hút thể xác và thích thú với cô gái Yankee nam tính, cao, gầy gò, lông ngóng, vụng về, Lucy Tait.

Oh, cô không nhận thức sai về mức độ ham muốn của anh. Đó đơn thuần là tình dục. Không đáng gì đến cảm xúc hết. Ít nhất là từ phía anh. Nhưng rõ ràng từ cái nhìn trong mắt anh là nếu cô đến cái hẹn này với anh, anh sẽ làm tất cả mọi thứ chết tiệt nhất để cô không thể về nhà cho đến tận sau bình minh.

Một hình ảnh rõ ràng và cực kỳ gợi tình của Blue kéo cô xuống với anh trên giường anh tại Motel Lighthouse lóe lên trong tâm trí Lucy. Tay chân quấn vào nhau, những cái miệng tìm kiếm, những cơ thể căng thẳng, làn da bóng mượt bởi mồ hôi và ham muốn... Những hình ảnh ẩn hiện bắn phá các giác quan của Lucy, cùng với hàng ngàn suy nghĩ khác.

Cô đã nhiều lần thiếu thận trọng và hoang dại trước đây – nhưng không bao giờ trong cuộc sống cá nhân của cô. Cùng với nghề nghiệp điên khùng của mình, Lucy đã luôn cực kỳ cẩn thận khi tiến đến các mối quan hệ. Nhưng kể từ khi cô lần đầu tiên để mắt đến Blue McCoy ở tuổi mười lăm, cô đã tuyệt vọng muốn chạy những ngón tay mình qua mái tóc vàng sẫm dày dặn của anh.

Lucy biết là cô không có ý nghĩa gì với Blue và sẽ không nghi ngờ gì là vẫn không có ý nghĩa gì với anh, kể cả sau khi anh ngủ với cô. Cô không bao giờ làm tình với một người đàn ông trước kia mà không biết rằng quan hệ của họ sẽ phát triển, mà không hy vọng một mối quan hệ lâu dài. Tuy nhiên Blue chỉ ở thị trấn ít ngày – nhiều nhất là một tuần. Khả năng là anh sẽ không quay trở lại đây, có thể trong mười hai năm nữa.

Khi cô nhìn chằm chằm vào Blue, anh đưa tay ra và chạm vào bên mặt cô, nhẹ nhàng lau đi không nghi ngờ gì là vệt bắn trên má cô với ngón cái của anh. Tay anh ấm, thậm chí ấm hơn cả mưa, và sự đụng chạm của anh gửi một làn sóng lửa hình xoắn ốc qua cô, đi xuống tận sâu trong tâm hồn cô.

Cô không thể ngăn mình lại. Cô vươn tay ra và chạm vào tóc anh. Nó ướt nhưng vẫn mềm mại và dày dặn. Nó thật khác thường. Chỉ một chuyển động nhỏ và cô đang sống trong một trong những giấc mơ ngông cuồng nhất của cô.

Mí mắt Blue trở nên nặng trĩu khi cô chạm vào, với sự thích thú và thỏa mãn. Anh đã thắng, và anh biết thế.

“Tôi sẽ đón em lúc 1900...bảy giờ,” Blue nói, giọng anh chỉ lớn hơn một lời thì thầm. “ Hay em thích gặp tôi ở đó hơn, tại câu lạc bộ?”

Lucy xoay xở để gạt đầu. Vâng. “ Tôi sẽ gặp anh tại đó,” cô nói nhỏ. Chúa ơi, vâng, cô sẽ làm điều này. Cô sẽ đi đến bữa tiệc này với Blue McCoy, và sau đó...sau đó, cô sẽ sống trong một mộng tưởng suy đồi nhất, quyền năng nhất của cô.

Không phải là cho đến tận sau khi anh đưa cô trở lại xe tuần tra của cô, cho đến tận sau khi anh đi vào trong quán thịt nướng để hoàn thành phần còn lại của bữa trưa và lấy túi vải của mình và với một cái gạt đầu phía trước motel, và cho đến tận sau khi Sarah lái chiếc xe Honda Accord đen nhỏ của cô ấy qua, gửi cho Lucy một tiếng còi và ngón tay cái giơ lên, thì sự thật mới xâm nhập vào trong Lucy.

Lucy nghĩ là cô đang làm cái quái gì vậy ? Chỉ một đêm với Blue McCoy – dù rằng anh là người đàn ông trong những giấc mơ nóng bỏng của cô – có đáng giá cho những lời xì xào, tin đồn và sự suy đoán mà cô có vẻ sẽ phải chịu hàng tuần, thậm chí là hàng tháng sau khi anh rời đi không? Chỉ một đêm – hoặc thậm chí là hai hay ba đêm – có đáng giá với sự tĩnh lặng mà chắc chắn sẽ xảy đến không? Bởi vì Lucy không có bất kỳ kỳ vọng nào. Blue sẽ không viết thư. Anh sẽ không gọi điện. Anh có thể bị giết trong một nhiệm vụ huấn luyện, và cô sẽ là người cuối cùng được biết.

Cô có thực sự yêu người đàn ông mà cô biết là sẽ yêu một người khác, vài người đàn bà khác, bằng giờ tháng tới – hay là quý thật, thậm chí có thể là tuần tới không ?

Cô ước gì cô có thể gọi cho Edgar, ước gì cô có thể nói chuyện với anh về lời mời của Blue, ước gì họ có thể bàn bạc, tranh luận về nó. Nhưng kể cả Edgar không ở đây, Lucy biết chính xác những gì anh sẽ nói.

Tiến tới đi.

Edgar là người duy nhất Lucy đã từng nói về sự say mê của cô với Blue thời trung học. Anh là người duy nhất biết cô vẫn mang theo tình cảm đối với người đàn ông cô chưa bao giờ thực sự biết.

Phải, tiến lên là những gì Edgar sẽ nói.

Và sau đó anh sẽ nhắc cô về tình dục an toàn.

Tình dục an toàn. Đây là một nghịch lý mà Lucy đã từng nghe qua. Một cái bao cao su có thể giúp bảo vệ khỏi một vài nguy cơ về thể chất. Nhưng còn sự an toàn cho cảm xúc của cô ? Loại bảo vệ nào cô có thể dùng để đảm bảo cho cô điều đó?

Về đến sở cảnh sát, Lucy đi qua văn phòng, tắm rửa, mặc lên người một bộ đồng phục khô ráo, sạch sẽ, điền các mẫu thủ tục và báo cáo. Nhưng suốt cả buổi chiều, cô tự hỏi đi hỏi lại mình cùng một câu hỏi. Cô có thực sự nên hẹn hò với Blue tối nay không, biết rằng điều chết tiệt gì nó sẽ dẫn đến ?

Câu trả lời nằm giữa khả năng của Edgar là *tiến lên* và *không*. Không, nó không đáng giá. Không, cô không nên làm thế. Phải không? Làm sao cô có thể bỏ qua mơ tưởng tình dục nóng bỏng nhất, hoang đại nhất của mình ?

Nhưng mỗi khi cô tự nói với bản thân câu trả lời không và bắt đầu nhấc điện thoại lên để gọi đến Motel Lighthouse, nơi mà Blue đang ở, Lucy nhớ lại dòng ham muốn trong mắt anh và sự đụng chạm nóng ấm của bàn tay anh trên mặt cô.

Cô nhớ câu trả lời từ khao khát và nhu cầu của chính cô, sự hứa hẹn đầy hoang dại, niềm đam mê đầy táo bạo mà cô chưa bao giờ biết tới.

Và cô biết chính xác vì sao cô trả lời vâng.

Chương 2

Lucy lái chiếc xe tải của cô vào con đường tao nhã của Câu lạc bộ thị trấn Hatboro, cảm thấy cô không thuộc về nơi này. Cô đậu xe ở bãi xe phía sau, không sẵn lòng trao chìa khóa chiếc xe Ford dẫn động bốn bánh cũ kỹ nhưng đáng tin cậy của cô cho người phục vụ. Cô không thể chịu được suy nghĩ về tiếng cười khúc khích của họ khi họ lái nó đậu kề bên những chiếc xe hơi sang trọng và những chiếc Cadillac. Cô cũng không chắc cô có thể bước vào cửa trước của Câu lạc bộ sang trọng này với chiếc đầm màu đen xinh xắn mà cô mượn từ Sarah hay không. Xinh xắn chỉ là quy ước. Nó không tay, với đường viền cổ đáng yêu và khoét một mảng hình lỗ khóa sau lưng, và nó ôm sát cơ thể Lucy, kết thúc trên đầu gối cô rất, rất nhiều inch. Với Sarah chiếc váy bó này đã ngắn rồi, nhưng Lucy còn cao hơn bạn cô ít nhất là bốn inch. Với sự giúp đỡ của đôi giày cao gót, chiếc đầm làm đôi chân dài của Lucy càng trở nên miên man – một tác động, mà Sarah đã chỉ ra, sẽ không bị Blue McCoy bỏ lỡ.

Lucy liếc vào một trong những chiếc gương treo trên sảnh khi cô đi vào cửa sau của Câu lạc bộ.

Sarah cũng đã sửa soạn tóc cho cô, chải cố định nó lên đỉnh đầu cô. Nó nhìn như thể Lucy chỉ ngẫu nhiên cuốn nó lên khỏi cổ cô, nhưng thực tế đã mất đến nửa giờ để làm được điều đó.

Cô cũng đã trang điểm nhiều hơn là chỉ thoa một chút son bóng. Đánh mascara, kẻ line và đánh đậm đôi mắt màu nâu, và làm nổi bật ánh hồng trên đôi gò má rộng của cô.

Lucy nhìn như là ai khác vậy. Thay vì gầy, cô trông mảnh mai, chân cô dài và duyên dáng. Thay vì một cô gái bình thường, cô trông khác lạ, quyến rũ và gợi cảm một cách bí ẩn.

Blue có thể sẽ không nhận ra cô. Cô cũng hầu như không nhận ra chính mình.

Điều này có ý nghĩa, bởi vì Lucy dứt khoát không nhận ra cảm giác lạ lẫm cô cảm thấy, biết là cô ở đây để gặp người đàn ông trên thực tế là một người lạ - người rất có khả năng trở thành người tình của cô trước khi đêm nay trôi qua.

Blue McCoy.

Nhưng anh không phải là người lạ. Không thực sự. Xét cho cùng, anh là anh hùng của cô trong nhiều năm. Anh nam tính một cách hoàn hảo – nếu bạn thích kiểu to lớn, nguy hiểm, bí ẩn. Và Lucy thì chắc chắn rồi.

Nhạc đang được chơi trong phòng khiêu vũ lớn của Câu lạc bộ, và nó vọng đến chỗ Lucy. Cô bắt đầu lên cầu thang, tim đập thình thịch; cô biết là Blue đang ở đâu đó đằng kia gần nơi tiếng nhạc rộn ràng.

Câu lạc bộ thị trấn đã trải qua sự thay đổi phong cách trang trí nội thất từ lần cuối cô ở trong nó. Cô không thể nhớ màu của những bức thảm treo liên tiếp trên tường, nhưng cô chắc chắn nó không phải là màu hồng thắm gần như sương khói này. Giấy dán tường cũng khác, một bộ sưu tập của những bông hoa và những đường lượn sóng màu trầm, màu be và màu trắng lạnh trang nhã và nhiều sắc thái khác của cùng một màu hồng sẫm.

Đôi giày cao gót của cô không gây ra một tiếng động nào trên tấm thảm xa hoa khi cô đi xuống hành lang phía trước phòng khiêu vũ.

Ánh sáng trong phòng khiêu vũ chỉ được chiếu mờ ảo, và hàng trăm ngọn nến được đặt xung quanh căn phòng – trên những bàn đặt đồ ăn, trên những bàn đặt đồ uống, thậm chí trong những giá đỡ nến bên rìa của những bức tường. Hiệu quả thật đáng yêu, làm toàn bộ căn phòng lung linh ánh sáng vàng, huyền ảo như ánh nắng rực rỡ.

Những chiếc bàn đặt đồ ăn che phủ một nửa căn phòng, để nửa sàn gỗ cứng còn lại dành cho khiêu vũ. Một ban nhạc nhỏ - gồm có trống, keyboard, và guitar – được sắp đặt trong góc đối diện với quầy bar.

Lucy nhận ra nhiều người rải rác quanh căn phòng lớn. Đó là những công dân quyền lực và giàu có bậc nhất trong vùng. Cảnh sát trưởng và vợ ông ta cũng ở đây, cũng như giám đốc ngân hàng. Thị trưởng và vợ đang nói chuyện với chủ sở hữu đảo Carolina, nơi mà khu nghỉ dưỡng có bờ biển dài nhiều dặm ở ranh giới phía bắc của thị trấn Hatboro Creek.

Những người phụ nữ mặc những bộ đầm lộng lẫy còn những người đàn ông khoác trên mình những bộ vest đen – tất cả ngoại trừ một người. Một người đàn ông – Blue McCoy – đang mặc

bộ quân phục hải quân màu trắng rực rỡ gần như huyền ảo. Khi anh quay lại, ánh sáng những ngọn nến phản chiếu trên hàng dãy và hàng dãy và hàng dãy huy chương anh đeo trên ngực mình.

Vai anh rộng không tưởng, với áo vest đồng phục cắt may khéo ôm gọn xuống hông anh. Anh đeo phù hiệu sĩ quan, và Lucy được nhắc nhở rằng Blue hoàn toàn là một trung úy – trừ khi anh lại còn được thăng cấp cao hơn kể từ lần cuối cô hỏi Gerry về sự nghiệp hải quân của em trai, con mẹ kế của anh ta.

Anh đang cầm cái mũ trắng trên tay. Mái tóc anh, một màu vàng sáng sẫm, phản chiếu ánh đèn mờ ảo. Anh đang nói chuyện với Mitch Casey, chủ tịch hiệp hội thương mại của Hatboro Creek. Khuôn mặt màu đồng thiếc của Blue trông nghiêm túc, cứng rắn khi anh gật đầu với điều gì đó mà Casey đang nói. Anh đang lắng nghe chăm chú, nhưng đôi mắt xanh biếc cứ lang thang đến cửa vào phía trước, như thể anh đang đợi ai đó. Cô ư? Lucy cảm thấy một tia hài lòng lóe lên. Anh, Blue McCoy đang tìm kiếm và chờ đợi cô.

Anh có vẻ hơi cứng nhắc, như thể anh không thoải mái với không khí xung quanh. Nhưng tại sao anh phải thế chứ? Gerry và cha anh ta là những thành viên của Câu lạc bộ thị trấn. Suốt thời trung học, Blue đã chọn làm việc ở xưởng sửa chữa và đóng tàu nơi anh đã giữ con thuyền nhỏ tuyệt vời của mình.

Kể cả khi Blue hẹn hò với Jenny Lee Beaumont anh vẫn tránh xa những kẻ đến từ Câu lạc bộ thị trấn. Anh là kẻ cô độc khi còn ở trung học, với chỉ một hay hai người bạn, những người cũng bơ vơ hoặc luộm thuộm. Anh mặc áo khoác da và cưỡi một chiếc mô tô mà anh tự lắp từ các phụ tùng, không giống như những đứa trẻ khó trị khác, trình độ của anh cao hơn mức thông thường. Tuy vậy, anh vẫn có danh tiếng của một kẻ gây rối đơn giản là vì anh trông như một phần của nó.

Kể cả thời trung học Blue cũng ít khi mỉm cười. Anh thường trông nghiêm túc và lạnh lẽ, không bỏ lỡ thứ gì nhưng cũng hiếm khi can thiệp vào. Trừ khi, tất nhiên, những trò trêu chọc tuổi teen độc ác và thô lỗ đã đi quá giới hạn – như khi năm thành viên của đội bóng chày nam trường trung học cơ sở quyết định chứng tỏ rằng họ không vui thế nào khi có một cô gái, một cô gái Yankee, cắt ngang và tham gia vào trong đội.

Lucy có thể bảo vệ bản thân trong một cuộc chiến công bằng, nhưng năm chơi một thì quá chênh lệch.

Cho đến khi Blue hiện ngang bước vào, kết thúc bạo lực chỉ với sự hiện diện của anh. Những đứa trẻ khác đã học được phải giữ khoảng cách với anh, cảnh giác với cái vẻ lạnh lẽo sôi sục và khả năng – và cả sự sẵn lòng – để chiến đấu của anh. Và chơi bắn, nếu anh phải thế.

Rõ ràng anh đã có nhiều hơn một vài lần.

Theo câu chuyện Lucy đã nghe được, Blue lên năm khi cha Gerry nhận nuôi cậu bé ngoài bốn phận. Rõ ràng cả Blue và ông McCoy đều không vui về điều đó, nhưng Blue không còn nơi nào để đi. Blue lớn lên trong cái bóng của ông anh, là một gánh nặng của cha dượng. Không hẳn khoản làm sao cậu bé đã nhanh chóng trở nên tự quyết và tự lực cánh sinh? Và rất lạnh lẽ?

Không hẳn khoản làm sao mà cả cậu bé và người đàn ông mà cậu trở thành đều thận trọng, rất nghiêm túc và ít khi cười.

Lucy nhớ cái cách mà Blue đã mỉm cười với cô vào buổi chiều. Blue có từng mỉm cười với Jenny Lee như thế thời trung học không? Thật khó để tin là anh đã từng. Nếu không, với nụ cười ấy, chắc chắn Jenny sẽ kết hôn với Blue thứ bảy tới thay vì anh trai con dượng của anh.

Như Lucy thấy, sự chú ý của Blue đang ở giữa cả cửa vào chính và Mitch Casey khi Gerry McCoy và Jenny Lee Beaumont di chuyển lên sàn khiêu vũ.

Jenny đang mặc một bộ đầm dài màu hồng làm nổi bật mái tóc vàng đúng mốt, mềm mại và nước da màu kem pha hồng đào của cô. Đã mười lăm năm kể từ khi cô học trung học, nhưng làn da cô vẫn mượt mà và sáng sủa. Cô vẫn trông như trưởng nhóm cổ động, với nụ cười ngọt ngào và hoàn hảo, nét mặt xinh đẹp – sự thật mà không nghĩ ngờ gì đã giúp cô đạt được công việc của mình làm một phóng viên tin tức giải trí cho kênh truyền hình địa phương.

Gerry, tuy nhiên, trông căng thẳng, nụ cười của anh ta gượng gạo khi anh ta dẫn cô dâu trong một vũ điệu chậm rãi. Phải chăng anh ta cảm thấy bị đe dọa, có lẽ, bởi sự hiện diện phi thường của em trai con mẹ kế anh ta?

Về diện mạo, hai người đàn ông không thể ít giống nhau hơn nữa. Gerry cao hơn Blue nhưng gầy hơn, hầu như yếu điệu, nếu như từ đó có thể được dùng để mô tả một người đàn ông. Mặc dù họ đều có mái tóc màu vàng hoe, của Gerry sắc vàng nhẹ và yếu ớt hơn, và tóc anh ta mảnh, hơi mỏng ở trên đỉnh, không dày dặn và gọn sóng như của Blue. Và dù cho nụ cười của Blue hiếm khi thấy, Gerry thì lúc nào cũng cười. Thực tế, vẻ vô tự lực của Gerry, thái độ lúc nào cũng vui vẻ, không lo âu tương phản rõ nét với mức độ nghiêm túc của Blue đến mức Lucy khó mà tin hai người đàn ông này sống dưới cùng một mái nhà khi còn là những cậu bé. Dường như là không tưởng khi họ cùng chia sẻ một ngôi nhà mà không làm nhau phát điên với cách thức tiếp cận cuộc sống hoàn toàn khác nhau.

Nhưng theo những câu chuyện quanh thị trấn bất chấp sự khác biệt, Gerry và Blue đã gần gũi nhau còn hơn nhiều cặp anh em ruột khác, những điểm mạnh và điểm yếu của họ bổ sung cho nhau. Lucy không biết chắc đó có phải là sự thật không. Thời gian mà cô cùng mẹ chuyển đến Hatboro Creek, Gerry đã đi học cao đẳng, và khi Gerry quay về sau khi tốt nghiệp, Blue đã rời đi để gia nhập hải quân.

Lucy nhìn chăm chăm ngang qua phòng khiêu vũ, nghiên cứu khuôn mặt của Blue, nhìn anh khi anh nhìn Gerry khiêu vũ với Jenny Lee.

Ánh nhìn của anh lướt quanh căn phòng, ngang qua Lucy như thể không nhận ra cô, như thể cô không hề ở đó – hoặc là như thể anh quên mất sự tồn tại của cô, như thể cô mờ nhạt hoàn toàn so với Jenny Lee.

Dạ dày Lucy siết chặt lại trong thất vọng. Nhưng ngay lập tức, cô mắng mỏ bản thân. Cô mong đợi điều gì? Cô có thực tin rằng cô là bất cứ điều gì với Blue hơn là sự thay thế khiêm nhường cho người phụ nữ mà anh thực sự muốn? Cô nên giữ sức tưởng tượng trong giới hạn thôi. Nếu cô không cẩn thận, cô sẽ bắt đầu tin rằng Blue không biết rõ mình khi đến với cô bởi vì tận sâu trong lòng anh đang tìm kiếm một cách tuyệt vọng một người phụ nữ tốt đẹp để yêu. Hoặc cô có thể bắt đầu tin rằng cô có thể làm Blue yêu cô, rằng chỉ một đêm làm tình rục rỏ với Lucy sẽ làm mềm trái tim bị hủy hoại của anh.

Không, sự thật đáng buồn là, Lucy đến đây tối nay với đôi mắt mở rộng. Cô biết chính xác điều gì Blue muốn từ cô. Anh muốn tình dục. Không ràng buộc, không tìm kiếm tuyệt vọng, không tình yêu, không trái tim yếu mềm.

Cô biết điều đó, và dù sao đi nữa cô vẫn đến.

Chỉ trừ bây giờ cái cách đôi mắt Blue dường như nhìn xuyên qua cô cho thấy biểu hiện thiếu sự thích thú về phần anh.

Lucy là một con ngốc mới nghĩ rằng cô có thể cạnh tranh với Jenny Lee. Mặc dù Jenny chuẩn bị kết hôn với người đàn ông khác, cô quá xinh đẹp và ngọt ngào, phải điên mới nghĩ là Blue không còn hứng thú với cô ấy. Không nghi ngờ rằng anh hẹn Lucy ở đây tối nay với hy vọng có một sự xao nhãng – một sự xao nhãng mà cô đã thất bại trong việc trao cho anh.

Lucy biết là cô nên quay đi, bước ra khỏi căn phòng và đi xuống hành lang dài đến những bậc

thang dẫn ra khu đỗ xe phía sau. Nhưng cô không thể di chuyển. Cô chỉ có thể nhìn chăm chăm vào Blue và ước gì mọi thứ khác đi.

Khuôn mặt góc cạnh của anh dừng đọng, đôi mắt không tiết lộ điều gì – không cảm xúc, không gì hết. Và đó, tất nhiên, thuyết phục Lucy rằng có điều gì đó Blue đang cố gắng để dấu đi.

Mặt khác, cô phải thừa nhận đây là một tình thế không có lợi cho Blue. Cô biết rằng cô không phải là người duy nhất trong phòng đang quan sát anh để xem phản ứng của anh khi anh trai anh và người yêu cũ của anh khiêu vũ. Nếu anh mỉm cười, nó sẽ là “nụ cười đầy tiếc nuối”. Nếu anh khó chịu, nó sẽ là “để lộ lòng ghen tị”.

Không, Blue đang ở trong một “đôi giày” chẳng dễ chịu chút nào bây giờ, và Lucy phải là người đầu tiên trao cho anh sự tín nhiệm.

Giày. Blue không đi giày, Lucy đột nhiên nhận ra. Anh đang đi xăng đan. Anh đang mặc bộ đồng phục hải quân màu trắng rực rỡ của anh với hàng dây và hàng dây huy chương đeo trên ngực, và một đôi xăng đan da dưới chân.

Mọi người lên sàn khiêu vũ ngày càng nhiều, Blue quay ra và hướng đến những cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra hàng hiên. Những cánh cửa tối nay bị đóng lại. Trời quá nóng để giữ chúng mở. Khí lạnh của điều hòa nhiệt độ sẽ thoát ra ngoài và khí trời đêm oi bức sẽ xâm nhập vào trong.

Đặt tay lên tay nắm cửa, Blue quay lại và nhìn ngang qua căn phòng, thẳng về phía Lucy. Lần này anh không nhìn xuyên qua cô. Lần này anh nhìn vào mắt cô. Cái hất nhẹ đầu của anh hầu như không nhận thấy, nhưng thông điệp của anh thì rõ ràng. Theo anh ra bên ngoài.

Trái tim Lucy đập thành thịch khi cô di chuyển dọc theo tường phòng khiêu vũ ra phía những cánh cửa dẫn ra hàng hiên. Có lẽ cô đã nhầm. Blue có nhận ra cô. Anh biết cô ở đây. Cô mất vài phút đi qua căn phòng, nhưng cuối cùng cô cũng đến những cánh cửa kiểu Pháp và trượt ra ngoài hàng hiên.

Âm thanh của âm nhạc và tiếng cười từ bữa tiệc dịu lại và xa hơn khi cô đóng cánh cửa phía sau cô lại. Hơi nóng đặc quánh quét lên mặt và cánh tay cô. Mặt trăng gần tròn và tỏa sáng dịu dàng xuyên qua những đám mây trên cao.

Hàng hiên rộng và được làm cẩn thận từ những phiến đá lát đồng đều, với lan can bằng gang

trang trí xung quanh. Vài chiếc ghế và bàn với những cây nến lung linh đặt quanh các cạnh. Đèn lồng Nhật Bản được treo thành chuỗi trên không, nhưng ánh sáng mờ nhạt của chúng không thể so được với ánh trắng.

Khi Lucy đứng và để mắt cô quen với ánh sáng mờ mờ, cô thấy Blue trong bóng tối, dựa vào lan can, đang nhìn cô.

Blue không tin vào mắt mình. Điều đó thật lạ lùng, vì anh đã đi nhiều nơi, thấy cả những điều tốt đẹp nhất và tồi tệ nhất mà con người có thể mang đến, và anh đã bắt đầu nghĩ rằng không điều gì có thể khiến anh ngạc nhiên nữa.

Nhưng Lucy Tait, mặc một bộ đầm màu đen gợi cảm chết người, với đôi chân cô nhìn như thể dài ít nhất bảy dặm, với mái tóc cầu kỳ chải dồn lên đỉnh đầu và đôi mắt nâu ấn tượng và âm ỉ cháy, đã chứng minh rằng anh sai.

Anh đã nghĩ rằng cô sẽ đến câu lạc bộ thị trấn mặc cái gì đó kín đáo và tiện dụng. Anh đã nghĩ là anh sẽ phải sử trí tưởng tượng của mình để nhìn người phụ nữ anh nghĩ là ẩn bên dưới xuyên qua lớp quần áo của cô.

Cô đi về phía anh, và anh cảm thấy mạch đập của anh tăng gấp đôi như có thể dự đoán trước, anh cố gắng làm dịu nó lại ngay lập tức. Anh đã không suy nghĩ thấu đáo khi anh hỏi cô đến bữa tiệc này với anh. Không cho đến khi anh đến và nhận ra anh là trung tâm của sự dị nghị, dấu điểm và thi thoảng không dấu điểm, xảy đến với anh, như là bạn hẹn, Lucy cũng sẽ là chủ đề cho cùng những ánh mắt tọc mạch và sự suy đoán chiếu lên anh.

Cô không đáng phải chịu đựng điều đó. Anh phải nói cô đi về trước khi ai đó thấy họ cùng với nhau.

Đó là tại sao, khi anh lần đầu chú ý là cô đang đứng bên kia căn phòng, anh không cho phép mình phản ứng lại. Anh thậm chí không để mình ngắm cô lần nữa, điều mà anh liều lĩnh muốn làm.

Nhưng ở đây trong bóng tối, cách xa khỏi những đôi mắt tọc mạch, Blue có thể nhìn ngắm cô thỏa thích.

Thánh thần ơi

Cô có thể là hình mẫu cho khao khát trần tục. Nhưng khi anh nhìn vào mắt cô, anh nhận ra điều đó là hoàn toàn có thể rằng Lucy không biết cô trông gợi tình không thể tin được. Anh có thể nhìn thấy sự do dự trong mắt cô, và một kiểu tổn thương, kết hợp với vẻ ngoài không tin được, làm cô có một dáng vẻ lạ lùng trộn giữa từng trải và ngây thơ.

Blue không thể nhớ lần cuối cùng anh nhìn một người phụ nữ và muốn cô ta nhiều hơn cách anh muốn Lucy ngay bây giờ.

Anh đẩy người khỏi lan can khi cô đi đến gần. Đôi giày đen cao gót gợi cảm làm cô cao gần bằng anh và cô nhìn thẳng vào mắt anh.

“Dường như anh đã xa thị trấn lâu hơn anh nghĩ”, Blue nói êm ái. Anh cảm thấy cơ thể mình siết chặt khi anh hạ ánh mắt đến miệng cô để thấy cô lo lắng làm ẩm đôi môi mình với đầu lưỡi màu hồng của cô.

“Mười hai năm,” cô thì thầm.

Anh gật đầu. “Vậy...sao em chưa kết hôn...sinh vài đứa nhóc và những thứ khác?”

Cô khoanh tay, một bên lông mày cử động nhẹ. “Tại sao anh chưa?”

“Anh chưa gặp ai anh không thể sống thiếu,” anh nói thẳng thừng. “Anh đoán anh kén chọn kiểu vậy.”

Lucy hếch cằm thách thức. “Và điều gì làm anh nghĩ là em không?”

Blue mỉm cười. “Bướng bỉnh và dễ thương” Với ngọn lửa thách thức trong đôi mắt, cô trông rất giống cô gái anh gặp lần đầu nhiều năm về trước và cùng lúc lại không giống cô ấy.

Anh vẫn còn nhớ cái cách Lucy mười lăm tuổi đầu cố gắng che giấu sự đau đớn của cô, thậm chí sau khi những đứa con trai đánh cô đã bỏ chạy. Mũi cô chảy máu nhẹ, và cô đang ôm sườn.

Mặc dù Blue đã nhìn thấy một đứa con trai đá cô một cách dã man vào xương sườn khi cô ngã xuống đất, cô không bao giờ khóc, và cố gắng không để lộ ra là cô bị thương rất nặng. Nhưng mồ hôi lấp lánh trên mặt cô nói cho Blue biết.

Cô ngồi trên cỏ, đầu gối ép chặt vào ngực, và anh ngồi xuống kế bên cô. “Em ổn chứ, Yankee?”

“Vâng,” cô nói, lau máu chảy ra từ mũi cô với mu bàn tay. “Vâng, Em...ổn.”

“Em trông không ổn.”

“Em chỉ...cần ngồi đây ít phút thôi.”

“Được rồi,” Blue nói lặng lẽ. “Không phiền nếu anh ngồi đây ít phút chứ?”

Cô lắc đầu. Không, cô không phiền.

“Vì lý do gì những đứa con trai đó đánh đập em?” Blue hỏi.

“Chúng không nghĩ một cô gái thuộc về một đội bóng chày,” Lucy nói.

“Ừ thì, nó được gọi là đội bóng chày nam mà,” Blue bình luận.

Mắt Lucy lóe lên. “Vậy đội nữ ở đâu?”

Blue nhún vai. “Quanh đây, con gái thường gia nhập đội cổ vũ.”

“Huấn luyện viên nói em là shortstop tốt nhất mà thị trấn tỉnh lẻ này từng có” Lucy nói dứt khoát. “Và từ những gì em thấy, ông ấy đúng. Ông đưa em vào đội hình xuất phát và để em đập tiên phong. Và anh muốn em trở thành người cổ vũ?”

Blue giấu một nụ cười. “ Em hiểu rất rõ về bản thân, phải không?”

“Có những thứ con trai có thể làm tốt hơn con gái, như tiểu đứng,” Lucy nói với anh, mắt cô hẹp lại một cách nguy hiểm, “nhưng chơi bóng chày không phải là một trong số chúng. Em sẽ dẫn nó vào bọn bò trườn ấy ‘gương mặt chiến thắng MVP năm nay’ và lên nhận phần thưởng trong một cái váy.”

Blue có lẽ đã cười lớn ở đó, chỉ trừ cơn co thắt làm Lucy nhăn mặt. Cô nhắm mắt và nghiến chặt răng. Mặt cô trông tái xanh.

“Anh gọi điện cho mẹ em thì sao?” Blue hỏi.

Lucy lắc đầu. “ Bà đang làm việc.”

“Em đau_”

“Em ổn”.

Blue đứng lên. “ Bà làm việc trong văn phòng của nhà máy, đúng không?”

“Em nói, em ổn!” Lucy bò dậy và gây ra ảnh hưởng làm cô lắc lư.

Blue đỡ cô, nâng cô dậy. “ Em có một cái xương sườn bị gãy, Yankee. Anh sẽ đưa em đến chỗ bác sĩ Gray”.

“Không, làm ơn!” đôi mắt nâu sẫm của Lucy mở lớn, giọng cô van nài khi cô nhìn chăm chăm vào anh. “Nó chỉ là một vết nứt. Bác sĩ sẽ băng cho em và nói em không thể chơi bóng trong ba tuần. Khi đó em sẽ ra khỏi đội hình xuất phát đủ lâu để mất vị trí của mình. Em sẽ dành phần còn lại của mùa giải trên băng ghế dự bị.

“Thì thoảng em có thể ngồi ngoài.”

“Không phải lần này,” Lucy nói tuyệt vọng. “Nếu em ngồi ngoài, bọn bò trườn kia sẽ thắng. Em không thể để điều đó xảy ra.”

Blue im lặng.

“Em sẽ tự băng cho mình,” Lucy nói với anh, cầm giữ cao. “Nó sẽ đau, nhưng chết tiệt em đi nếu em không chơi.”

Cô đã chơi, và đủ rõ ràng, năm đó cô thắng phần thưởng đáng thèm muốn ‘Cầu thủ Danh giá nhất’ (MVP) cho đội trung học. Cô đã từng có tính nết ngoan cố như quỷ, và từ cách cô giữ đầu cô cùng một góc thách thức, dường như cô vẫn giữ sự gan dạ và can đảm cho đến giờ. Bên trong, cô không khác đi. Chỉ có hình dáng bên ngoài có vài sự thay đổi. Nhiều hơn một vài.

Blue để ánh mắt chu du qua bộ đầm màu đen ôm sát và xuống đôi chân dài phủ đôi tất nylon. “Anh đoán điều anh thực sự muốn nói,” anh nói, nhìn lại vào mắt cô, “là anh không thể tin được là em chưa kết hôn. Anh không thể tin em sẽ đi vào nơi này một mình, nhìn giống như em đây.”

“Nhưng em không một mình, cô nói mềm mại. “Em đi với anh mà.”

Khao khát cắt một nhát sắc bén qua Blue, và mặc dù với tất cả những ý định tốt đẹp nhất của anh, anh biết không cách nào anh có thể nói cô đi về nhà. Không trừ khi anh đi cùng cô.

Nhưng có lẽ anh có thể đi. Chỉ trong khoảng nửa giờ, anh có thể cáo lỗi Gerry và Jenny Lee và chào ra về trước khi bữa tối được phục vụ. Cho đến khi đó, anh và Lucy có thể ở ngoài hàng hiên này. Không ai có thể thấy họ. Không ai phải biết hết.

Lucy giữ ánh mắt Blue, bắn khoả gần như tuyệt vọng là anh đang nghĩ gì. Và anh đang suy nghĩ. Anh đang lên kế hoạch, ra quyết định. Có nhiều hơn khao khát nguyên sơ, nóng bỏng, trong suốt trong mắt anh, mặc dù cũng có rất nhiều ham muốn. Cô phải nói với Sarah, cô nghĩ hầu như ngớ ngẩn, rằng bộ đầm màu đen xinh xắn là một thành công vang dội.

“Anh có thể có điệu nhảy này không?” cuối cùng Blue lên tiếng, giọng miền nam mượt mà kéo

dài như nhung đen trong bóng tối.

Oh, vâng. Nhưng...”ngay ở đây ư?” Lucy hỏi, thoát khỏi sự kìm giữ của đôi mắt quyến rũ để liếc ra xung quanh hàng hiên vắng vẻ.

Blue mỉm cười tinh quái, chỉ nhếch nhẹ một bên mép. “Phải,” anh nói. Anh móc vành mũ lên một cái cột trụ của lan can. Và sau đó anh với đến cô.

Bên trong câu lạc bộ thị trấn, ban nhạc đang chơi một giai điệu quen thuộc, chậm rãi, xưa cũ. Âm nhạc dường như trôi giạt trong sự tĩnh lặng của đêm, xa cách và tha thiết và tình khiết.

Lucy trượt tay phải của cô vào tay Blue, toàn bộ cánh tay còn lại trên bờ vai vững chắc của anh. Cô cảm thấy tay anh vòng quanh eo cô, cảm thấy hơi ấm của tay anh trên lưng cô.

Chúa ơi, cô đang khiêu vũ cùng Blue McCoy.

Anh khiêu vũ duyên dáng và khéo léo, và khi đùi của anh chạm nhẹ vào của cô, cô biết đó không phải là ngẫu nhiên. Chậm rãi và chắc chắn anh kéo cô vào gần anh hơn, cho đến khi ngực cô chạm vào ngực anh, cho đến khi chân họ tiếp tục chạm vào nhau. Tay anh di chuyển lên phía trên, khám phá phía sau bộ đầm của cô, tìm ra vùng da thịt bị lộ ra qua mảng khoét hình lỗ khóa.

Lucy cảm thấy sự khao khát, cảm thấy sự siết chặt trong cô, cô bám vào Blue khi những ngón tay thô ráp của anh nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô. Cô kéo những ngón tay mình ra khỏi bàn tay anh, chạy chúng trên cánh tay và vai anh để gặp bàn tay kia của cô ở phía sau cổ anh.

Cô có thể thấy sự hài lòng trong đôi mắt màu đại dương sâu thẳm của Blue. Anh biết cũng như cô rằng cô chắc hẳn sẽ kết thúc trên giường anh tối nay. Điều hiển nhiên đó làm anh hài lòng, Nó cũng thật rõ ràng là anh cũng ham muốn cô, cô nhận ra điều đó từ cách cơ thể họ khớp vào nhau.

Bây giờ bất cứ lúc nào, anh sẽ hôn cô. Bây giờ bất cứ lúc nào, anh sẽ nghiêng về phía trước và chạm môi anh vào môi cô và cả hai người họ sẽ bùng nổ với đam mê. Cô có thể hình dung họ đi thẳng tới phòng motel của Blue, cởi quần áo của nhau khi họ leo lên cabin chiếc xe tải của cô, chỉ vừa đủ làm nó bên trong trước khi...

Lucy cảm thấy choáng váng. Điều này diễn ra quá nhanh. Phải, cô muốn làm tình với người đàn ông này. Cô đến đây tối nay biết rằng trang phục cô đang mặc gửi đi một thông điệp, biết rằng sự hiện diện nhỏ bé của cô là một lời khẳng định to và rõ ràng cho câu hỏi tình dục không lời của Blue. Nhưng cô hình dung họ sẽ ăn tối trước, hoặc là ít nhất cũng uống gì đấy và có những cuộc trò chuyện nho nhỏ, trước khi nhượng bộ sức hút bản năng lóe lên giữa họ.

Nhưng nói chuyện lịch sự và cuộc chuyện trò nhỏ không có chỗ trong mối quan hệ này. Cơ thể cô hiểu rõ điều đó, hơi nóng tràn ngập trong cô, sẵn sàng cho những gì cô thực sự muốn, những phản ứng hết sức cơ bản và mật thiết.

Lucy không đợi để Blue hôn cô. Kéo miệng anh xuống miệng mình, cô hôn anh.

Cô cảm nhận được hơn là nghe thấy tiếng cười ngạc nhiên của anh, tiếng cười kéo dài chỉ trong một phần giây trước khi anh nghiêng đầu và hôn trả lại cô với sự cấp thiết lấy mất hơi thở của cô.

Anh kéo cô cùng với anh vào sâu hơn trong bóng tối. Tay anh khám phá cơ thể cô, phủ lên ngực cô, trượt xuống để khum lấy mông cô, với xuống viền váy của cô và trượt lên bên trong, đẩy váy cô dọc theo bắp đùi mượt mà bọc trong tất nylon của cô. Anh khám phá ra viền của đôi tất dài trên đùi cô và rên rỉ, hôn cô dữ dội hơn, sâu hơn, khi ngón tay anh mơn trớn làn da mềm mại mượt mà của cô, khi anh tìm đến quần con ren mềm mượt của cô.

Họ thậm chí còn chưa quay trở lại phòng khách sạn của anh. Suy nghĩ điên rồ đó chạy vụt qua đầu Lucy. Nhưng họ phải làm thế. Có luật cấm làm tình nơi công cộng. Vì chúa, cô là một nhân viên cảnh sát. cô không thể làm thế này. Không phải ở đây.

Lucy kéo nhẹ lưng ra. “Blue...”

“Quay trở lại phòng anh với anh”. Giọng nói mượt mà của anh trở nên thô nhám, khàn khàn, và hụt hơi.

Cô gật đầu. “Vâng.”

Blue hôn cô trở lại và cô bám chặt lấy anh, cô nhắm chặt mắt chống lại sự hối tiếc chắc chắn

sẽ đến vào buổi sáng và cả ngày mai của cô. Nhưng lần đầu tiên trong cuộc đời, Lucy từ chối suy nghĩ vượt quá hiện tại, ở đây và bây giờ. Cô đánh mất mình lần nữa trong nụ hôn của anh.

Anh có vị giống như cô đã luôn hình dung là anh sẽ - ngọt ngào và sạch sẽ và tuyệt vời.

Anh rời khỏi cô, nắm lấy tay cô và kéo cô về phía cổng. “Đi nào.”

“Chúng ta chỉ cứ thế rời đi ư?”

Đôi mắt anh đang cháy sáng dữ dội trong ánh sáng mờ mờ từ những chiếc đèn lồng Nhật Bản. “Em có thể cá.”

“Nhưng...”

“Đi nào, Yankee. Hãy đi làm cho mọi giấc mơ của anh thành hiện thực.” Giọng anh thấp, rung lên với ham muốn của anh khi anh kéo mạnh tay cô.

“Anh trai anh sẽ tìm anh.” Anh trai anh và cả trăm người khác khác. “Anh ta sẽ bắn khoản là anh đi đâu.”

“Nếu Gerry thấy em đi vào trong câu lạc bộ thị trấn, anh ấy sẽ biết chính xác nơi nào anh đến.”

Lucy đỏ mặt. “Em nghiêm túc đấy,” cô nói, kéo tay cô ra khỏi tay anh. “Anh biết là những thị trấn nhỏ có thể ngồi lê đôi mách như thế nào mà. Mọi người sẽ nghĩ rằng anh rời khỏi bởi vì anh không thể chịu được việc nhìn thấy Gerry cùng với Jenny Lee.”

“Anh và Jenny Lee,” Blue nói, lắc đầu. “Đó là chuyện xưa rồi mà.”

Lucy có lẽ gần như tin anh. Gần như. “Đó không phải là cách nó sẽ diễn ra,” cô nói lặng lẽ. “Không ai sẽ biết là anh rời đi với em, không ai thậm chí thấy chúng ta với nhau.”

“Và anh không muốn,” Blue nói. “Anh cũng không muốn họ nói về em.”

Lucy mỉm cười rầu rĩ. “ Họ có thể nói gì nào, nó chắc hẳn là sự thật, không phải sao?”

Anh mỉm cười, một nụ cười nguy hiểm, gợi cảm và căng hết cỡ. “well, phải,” anh nói, “nếu họ nói anh nhìn em một cái và mất kiểm soát.”

Những từ ngữ êm ái của anh làm trái tim Lucy nhảy lên cổ họng cô. Nhưng nó chỉ là từ ngữ, cô nhắc nhở bản thân. “ Em sẵn lòng đánh cá,” cô nói “ là anh chưa từng mất kiểm soát.”

Đôi mắt anh bí ẩn, không thể đọc được. “Luôn luôn có lần đầu tiên.” Giọng anh gần như không thể nghe thấy được. “Tất cả những gì anh biết là, anh sẽ làm gần như bất cứ thứ chết tiệt gì để làm tình với em ngay bây giờ, Lucy.”

“Thôi được,” Lucy nói, khoanh tay lại và mỉm cười để giấu đi cái cách những từ ngữ của anh làm mạch của cô chạy đua. “Có lẽ nếu em chơi đúng bài, chúng ta có thể làm cho đám cưới vào thứ bảy trở thành lễ cưới đôi.”

Cô đang quấy nhiễu anh, để xem nếu ngôn từ của cô có thể làm anh lui lại. “ Anh nói gần như bất cứ thứ chết tiệt gì,” Blue nói, mỉm cười với biểu hiện của cô, cô đã nghĩ anh sẽ rút lui. Vậy là anh nắm được thóp cô. “ Anh đoán là kết hôn rơi vào mô tả đó nhỉ. Chắc rồi. Nhưng tại sao phải đợi đến tận thứ bảy? Chúng ta có thể bay tới Las Vegas và hoàn thành việc trói buộc tối nay. Ngay bây giờ.”

Lucy chịu thua. “Chúng ta đều biết anh không phải cưới em để có được thứ anh muốn - thứ em cũng muốn.”

Anh bước về phía cô. “Vậy chúng ta còn chờ gì nữa nào?”

Cô nâng cằm cô lên. “Chúng ta đợi cho đến khi anh đi vào trong và cáo lỗi với Gerry và Jenny Lee.”

Blue lại mỉm cười, chết tiệt thật, anh không thể nhớ lần cuối anh mỉm cười và cười to nhiều đến thế. Nhưng lần này thật vui. Lucy Tait có khả năng đối đầu với anh. Cô là một đối thủ đáng giá, và anh thích điều đó. Anh thích điều đó rất nhiều.

Anh di chuyển đến gần cô đủ để đặt tay anh quanh eo cô, gần đủ để nghiêng về phía trước cho một nụ hôn nhục cảm, dài khác. Nhưng Lucy với đến anh trước, lướt tay cô dọc theo ve áo khoác của anh, nhẹ nhàng lần theo những huy chương anh đeo trên ngực với một ngón tay.

“Nhìn tất cả những thứ này xem,” cô chiêm ngưỡng. “Anh là gì, một kiểu anh hùng chăng?”

“Chỉ là một SEAL,” Blue thì thầm, bị mê hoặc bởi đường cong tao nhã của đôi môi cô, bởi những đốm tàn nhang lấp lánh trên gò má và sống mũi cô, bởi vành tai thanh tú như vỏ sò của cô.

Cô nghiêng về phía trước nên môi cô chỉ là một lời thì thầm đến anh. “Đi tìm anh trai anh đi,” cô nói như gió thoảng.

Anh lại hôn cô, anh không thể cưỡng lại được, chìm đắm trong sự mềm mại của cô, ngạc nhiên làm thế nào mà một người phụ nữ có thể hoàn toàn ngọt ngào và đầy hương vị. Khi anh cuối cùng cũng kéo mình ra, giọng anh không còn nghe như của anh nữa. “Đừng đi đâu đấy.”

Lucy mỉm cười. “Em sẽ không đâu.”

Chương 3

Blue tìm kiếm trong phòng ăn tối của câu lạc bộ thị trấn cho bất cứ dấu hiệu nào của Gerry. Ban nhạc vẫn đang chơi trong góc, và nhiều cặp đôi vẫn trên sàn khiêu vũ, nhưng hầu hết đám đông đang bắt đầu lấy chỗ ngồi xung quanh những bàn tiệc nằm rải rác một nửa căn phòng.

Đôi mắt tinh nhạy của anh cuối cùng cũng tìm ra Gerry trong đám đông. Anh ta đang ở trong góc phòng, có một cuộc thảo luận nhìn có vẻ rất quan trọng với R.W.Fisher, vua thuốc lá.

Fisher đã bán nông trại trồng cây thuốc lá và nhà máy sản xuất thuốc lá ở Virginia và chuyển gia tài đồ sộ của ông ta đến Hatboro cùng thời gian Blue chuyển đến thị trấn với mẹ anh. Đã hơn hai mươi lăm năm kể từ khi Fisher kiếm tiền từ trồng và bán thuốc lá, nhưng không nghĩ ngờ gì ông ta sẽ được biết đến như là vua thuốc lá cho đến ngày ông ta chết.

Gerry đã cố gắng mãi để tham gia vào vòng tròn riêng biệt của bạn bè và đối tác kinh doanh của R.W.Fisher. Blue biết tốt hơn hết là không nên làm phiền Gerry bây giờ.

Mặt khác, Lucy lại đang đợi anh ngoài hàng hiên -

Anh có thể chỉ đơn giản là cáo lỗi để rời đi với Jenny Lee, nói với cô là anh sẽ nói chuyện với Gerry vào buổi sáng. Blue quay lại bàn nơi lần cuối anh nhìn thấy vợ chưa cưới của anh con đường anh đang nói chuyện với vài người bạn của cô.

Anh băng ngang căn phòng, và Jenny Lee ngược lên. Cô đứng dậy, mỉm cười chào đón, lúm đồng tiền xinh xắn trên má cô hiện ra. Bạn bè cô chú ý trong yên lặng, quan sát cả hai.

“Carter,” Jenny nói với ngữ điệu miền nam mềm mại. “Chúng ta chưa chào hỏi nhau đàng hoàng gì cả, đúng không nào?”

Cô giờ tay ra cho anh, và anh nắm lấy một cách tự động. Jenny Lee Beaumont. Đã từng có một thời trước đây khi anh muốn cô gái này hơn cả cuộc sống. Mái tóc vàng hoe và đôi mắt xanh biếc, dáng vẻ tròn trịa nhỏ nhắn, trang phục với những đường nếp và ren, tất cả dường như là định nghĩa của sự nữ tính. Điều đó khá là khôi hài, nhưng bây giờ cô dường như quá điệu đà – một bức tranh biếm họa của mỹ nhân miền nam, với tất cả những màu đào và sự ngọt ngào và sự quyến rũ nữ tính.

Thật buồn cười, nhưng đâu đó trong quá khứ mười hai năm qua anh đã phát triển một sở thích nhất định về hương vị. Và lựa chọn phụ nữ trưởng thành.

Mùi hương thơm ngát của Jenny Lee bao bọc anh, mùi thơm nhân tạo và ngào ngạt. Quý thật, anh từng yêu thích mùi hương của cô. Bây giờ anh gần như phải đấu tranh để áp đảo thôi thúc bước trở lại, cách xa khỏi cô, tìm kiếm chút không khí trong lành.

Khi cô mỉm cười nhìn vào mắt anh, Blue không cảm thấy gì.

Anh đã từng e ngại việc gặp lại cô, anh đột nhiên nhận ra. Anh đã sợ rằng tất cả những mong muốn và nhu cầu và nỗi đau xưa cũ sẽ ùa về.

Nhưng anh không cảm thấy gì hết.

Ngoại trừ thôi thúc quay trở ra hàng hiên, nơi Lucy Tait đang đợi anh.

“Jenny, anh xin lỗi,” anh nói, nhẹ nhàng rút tay khỏi tay cô, “nhưng anh không thể ở lại cho bữa tiệc tối. Anh sẽ ra về bây giờ.”

“Oh, anh thân mến. Em đang hy vọng có cơ hội được nói chuyện với anh.”

Khi nụ cười của cô nhạt dần, Blue có thể nhìn thấy những đường nét của sự lo lắng trên khuôn mặt thường bình thản của Jenny. Và khi cô lại mỉm cười, anh có thể thấy là nó gượng gạo và không tự nhiên.

Blue liếc về phía cái bàn đầy những người phụ nữ, tất cả đều đang lắng nghe, như thể họ đang xem một tập phim “Khi thể giới trở lại”. Bất cứ điều gì Jenny phải nói, cô không muốn nói trước một khán giả nào.

“Tất nhiên, anh thực ra không thể rời đi mà ít nhất không có một điệu nhảy,” Blue nói, biết rằng bất cứ điều gì làm cô lo lắng, cô có thể nói với anh trong sự riêng tư trên sàn khiêu vũ.

Sự khuây khỏa vụt ngang qua đôi mắt của Jenny. “Tất nhiên,” cô nói, để anh dẫn cô vào giữa căn phòng. Những người phụ nữ tại chiếc bàn vẫn đang quan sát, nhưng ít nhất họ không có khả năng nghe được anh.

“Mọi thứ vẫn ổn chứ?” Blue hỏi. Khiêu vũ với Jenny thật lạ sau khi anh đã ôm Lucy trong vòng tay mình. Lucy cao gần bằng anh, vừa vặn hoàn hảo, Jenny thì quá thấp. Anh cảm thấy lúng túng, cứ như là anh phải cúi hẳn xuống để nói chuyện với cô.

“Em không biết điều gì đang diễn ra,” Jenny nói. “Gerry đã hành động rất kỳ lạ vài ngày vừa qua...rất lo lắng và rối loạn. Em không thể tìm ra lý do. Kinh doanh đang tốt hơn bao giờ hết. Anh ấy vừa mua một cái ô tô mới, và anh ấy lập kế hoạch cho tuần trăng mật rất phung phí... Không phải là lo lắng về tài chính làm anh ấy kiệt sức, đó là điều chắc chắn.

Đôi mắt cô long lanh ướt, nhưng Blue vẫn không cảm thấy gì. Không có gì hơn là mối bận tâm của người anh em cho vợ tương lai của Gerry. Cô nhìn như thể là sẽ còn nói nữa, vì thế anh đợi.

“Em chỉ băn khoăn...”

Nếu cô là Lucy, cô sẽ nói toạc ra bất kỳ điều gì làm cô khó chịu ngay giây phút họ bắt đầu khiêu vũ. Lucy là người thẳng thắn và đi vào trọng tâm. Cô nói những gì cô nghĩ. Điều đó thật là dễ chịu, Blue nhận ra. Anh thích nó nhiều hơn nhiều cách Jenny Lee tiếp cận vấn đề, kiểu mà mỗi mẩu nhỏ thông tin phải được kéo ra từ cô.

“Gì vậy, Jenny Lee?” anh hỏi. “Cứ nói cho anh biết.”

Cô không thể nhìn vào mắt anh, sự xấu hổ làm cô đỏ mặt. “Em chỉ không thể ngăn được mà tự hỏi là có phải em đã gây ra một lỗi lớn khi mời anh đến đây,” cô thì thầm.

Mười phút kéo dài thành mười lăm, và tất cả sự hoài nghi và e ngại của Lucy càng ngày càng lớn dần.

Cô đang làm gì vậy? Bây giờ khi cô đã có thời gian để nghĩ về nó, sức mạnh lạ thường của đam mê cô cảm nhận từ nụ hôn của Blue dọa cô sợ chết khiếp.

Điều gì sẽ xảy ra nếu cô làm gì đó thực sự ngu ngốc? Điều gì sẽ xảy ra nếu cô yêu người đàn ông này?

Yêu? Chúa giúp cô, cô đã đi được nửa đường qua ranh giới rồi. Cô có thể nào thực sự chỉ có tình dục với Blue, giữ cho thể xác và cảm xúc hoàn toàn tách rời? Hay là sự gần gũi về thể xác sẽ đẩy cô vào sự hỗn loạn mà từ đó cô không bao giờ có thể thoát ra?

Anh đang ở đâu? Điều gì làm giữ anh lại lâu thế?

Lucy không bắn khoăn, không nghi ngờ gì khi cô nhìn vào mắt của Blue. Cô chẳng thể di chuyển theo bất cứ hướng nào ngoài tiến lên phía trước. Chỉ là khi anh không có ở đây cô bắt đầu bước lui trở lại.

Cô mở cánh cửa kiểu Pháp và quay vào trong câu lạc bộ thị trấn. Blue chắc hẳn đang mải mê trong một cuộc thảo luận với Gerry và không thể thoát ra. Và cô, cô cần uống gì đó, thứ gì có thể đem lại cho cô can đảm để giữ cô không chạy trốn.

Nửa đường đến quầy bar, cô nhìn thấy anh.

Blue đang trên sàn khiêu vũ, với Jenny Lee Beaumont trong vòng tay anh.

Không phải rõ ràng rồi sao.

Lucy quay trở ra, quá chán ghét bản thân để cảm thấy tức giận với Blue. Blue và Jenny Lee, chuyện xưa? Lucy đã gần như tin điều đó. Nó làm cô trở thành đại nốc như Blue.

Cô phải ra khỏi đây, nhanh chóng, vậy nên cô hướng thẳng đến những cánh cửa dẫn ra hành lang. Cô đã gần đến đó khi sự hò hét bắt đầu.

Lucy quay lại, sự huấn luyện của nhân viên cảnh sát của cô không cho phép cô chạy khỏi âm thanh của rắc rối. Những gì cô nhìn thấy làm trái tim cô chùng xuống.

Gerry, mặt anh ta tái xám, đang đứng giữa sàn khiêu vũ, giữa Blue và Jenny. Và mặc dù anh ta hạ giọng anh ta xuống thấp, anh ta đẩy Blue lặp đi lặp lại, hoàn toàn khó chịu và giận dữ.

Lucy có thể thấy từ tư thế của Blue và từ cách anh giữ cả hai tay trên không trung, lòng bàn tay hướng ra và đối mặt với anh con dượng anh là anh không có ý định để cuộc tranh cãi này trở nên quá khích. Nhưng Jenny đang khóc, và Gerry đẩy Blue càng lúc càng mạnh hơn với từng lời anh ta nói. Lucy di chuyển lại gần hơn, tự hỏi cô có nên bước vào mặc dù cô đang không làm nhiệm vụ hay không. Không phải là cô có nhiều may mắn để giải quyết sự náo động chiều nay.

Căn phòng trở nên tĩnh lặng. Thậm chí ban nhạc cũng ngừng chơi. Sheldon Bradley, Cảnh sát trưởng, di chuyển nhanh chóng đến bên Gerry, và Lucy thấy vui mừng. Ông có kinh nghiệm hơn cô rất nhiều, thêm nữa lại là một trong những người bạn của Gerry.

“Tôi muốn hấn ra khỏi đây.” Gerry lại bắt đầu to tiếng. “Dù sao đi nữa thì đồ quỷ nào đã cho phép hấn ta khiêu vũ với Jenny Lee?”

Có phải là lời anh ta líu nhíu không nhỉ? Giọng anh ta nghe buồn cười, cứ như anh ta đã...

“Gerry, anh say rồi.” Jenny Lee nói.

“Mời hấn ta là ý tưởng của cô.” Gerry tấn công lại một cách cay nghiệt, quay sang nhieếc móc hôn thê anh ta. “Em ghé hay không, tôi không nghĩ nó là đúng đắn khi mời người yêu cũ của cô đến đám cưới của tôi. Nhưng có lẽ cô có vài lý do để muốn hấn ta ở đây chẳng...?”

“Khi anh tỉnh rượu, anh trai” Blue dài giọng nhẹ nhàng, “anh sẽ cảm thấy như một kẻ ngốc thực thụ.”

“Đồ quỷ mày cút khỏi cuộc đời tao,” Gerry hét, mắt anh ta hoang dại. “Mày không phải là em trai tao. Tao không muốn mày quanh quẩn ở đây. Tao không phải anh mày khi còn bé, và tao chắc như quỷ là bây giờ cũng không.”

Một ánh chớp của nỗi đau xuất hiện trong đôi mắt Blue, nó mất đi nhanh đến nỗi Lucy chắc rằng cô là người duy nhất nhìn thấy. Nhưng cô đã nhìn thấy. Những lời cay đắng của Gerry đã làm tổn thương Blue rất sâu.

“Thôi nào, những chàng trai.” Cảnh sát trưởng Bradley cố gắng bước vào giữa hai người đàn ông.

“Bên cạnh đó, Jenny Lee bây giờ là của tao.” Gerry nhìn trừng trừng từ Bradley đến Blue. “Mày đã có cơ hội của mày. Mày không thể có cô ta.”

“Cô ấy sẽ không là của anh lâu đâu nếu anh vẫn cứ như thế này,” Blue nói điềm tĩnh, lạnh lẽ.

“Đó là một lời đe dọa à? Bởi vì nếu đó là một lời đe dọa, tao sẽ...” Gerry vung tay về phía Blue.

Blue bắt được tay anh ta một cách dễ dàng, ngăn chặn cú đấm giữa chừng.

“Giờ thì, thôi nào,” Cảnh sát trưởng nói, “Dù sao thì đây mà là cách anh em trai đối xử với nhau sao?”

“Hắn ta không phải em trai tôi.” Gerry rút tay anh ta khỏi tay Blue. “Nếu ông già tôi không cảm thấy mặc cảm tội lỗi vì đã chọn và lên giường với bà mẹ da trắng rác rưởi của Blue –”

Blue phản ứng nhanh đến nỗi Lucy thậm chí không nhìn thấy chuyển động của anh. Một giây trước anh đang đứng cách Gerry vài feet, và giây tiếp theo anh đã đẩy anh ta dựa vào một cây cột trụ đỡ và túm cổ chiếc áo vest đắt tiền của người đàn ông cao hơn anh.

Cảnh sát trưởng Bradley nhìn như thể ông ta đang thận trọng về việc chạm vào điều cấm kỵ của Blue. Tuy nhiên, ông ta bước lên phía trước. “Ngay bây giờ, các chàng trai. Hãy dừng –”

Blue lờ đi Bradley, nhìn trừng trừng vào mắt Gerry. “Lần này anh đã đi quá xa rồi,” anh nói nhẹ nhàng. “Tôi không quan tâm cái chết tiệt gì anh nói về tôi, nhưng anh giữ mẹ tôi cách xa vấn đề này ra.”

“Blue,” cảnh sát trưởng nói. “Con trai, tôi phải yêu cầu cậu rời khỏi đây.”

“Anh còn nói ra tên bà lần nữa,” Blue tiếp tục, “thì anh sẽ phải trải qua địa ngục, anh đã hiểu chưa?”

Gerry gật đầu, cuối cùng đã im lặng.

Cảnh sát trưởng Bradley chưa từng bị lờ đi. “Blue McCoy, tôi yêu cầu cậu bỏ tay ra khỏi anh trai cậu.”

Nhưng Blue không cử động. “Anh hãy xin lỗi Jenny Lee, và sau đó anh về nhà và giải rượu đi,” anh nói với Gerry, vẫn trong tông giọng thấp, nguy hiểm đó.

Gerry dường như nản lòng, chùng hẫ xuống, tay anh ta vòng quanh Blue trong một kiểu ôm kỳ lạ. Anh ta có lẽ đã nói gì đấy, thì thầm điều gì đó vào tai Blue, nhưng anh ta nói nhỏ đến mức Lucy không thể nghe thấy.

Theo những gì tôi có thể thấy, con trai, cậu mới là người cần phải xin lỗi và hoàn toàn rời khỏi nơi này.” Cảnh sát trưởng Bradley nhìn quanh phòng, tìm kiếm bất kỳ sự giúp đỡ nào. Ông phát hiện ra Lucy. “Cô đang trong nhiệm vụ tối nay à, Tait?”

“Không, thưa ngài. Tôi ở đây như là –“

“Coi như cô đang trong nhiệm vụ kể từ giờ phút này,” Bradley nói dứt khoát. “Tôi ra lệnh cho cô hộ tống trung úy McCoy quay trở lại motel của anh ta. Canh chừng để anh ta ra khỏi đây mà không gây thêm bất kỳ rắc rối nào nữa.”

“Nhưng...” Lucy liếc về phía Blue, người đã thả Gerry ra.

Blue quay về phía Jenny Lee. “Tôi xin lỗi,” anh nói.

“Tôi cũng thế,” cô ấy nói. Cô giữ đầu ngẩng cao bất chấp những giọt nước mắt đang chực trào trong mắt cô, và với một cái nhìn khinh miệt về phía Gerry, cô rời bước khỏi căn phòng.

Blue quay đi và hướng thẳng đến một cánh cửa khác. Cảnh sát trưởng Bradley đã kéo Gerry sang bên và đang nói chuyện với anh ta trong tông giọng thấp. Lucy cân nhắc nhanh việc chờ đợi và tranh luận về việc đột nhiên bị đặt vào nhiệm vụ trong khi phiên trực của cô đã hết, nhưng cô biết nó cũng không thay đổi được gì. Sheldon Bradley quản lý Sở cảnh sát Hatboro Creek theo luật lệ của riêng ông ta. Với một tiếng thở dài, Lucy quay đi và theo sau Blue. Cô phải chạy để đuổi kịp anh.

“McCoy – đợi đã!”

Anh quay lại và đợi, mặt anh bình thản, mắt anh không biểu lộ điều gì. Cùng với nhau, họ đi bộ trong im lặng đến chiếc xe tải của Lucy.

Không phải cho đến khi Lucy lái xe trên con đường ra khỏi câu lạc bộ thị trấn thì Blue mới nói.

“Anh xin lỗi về điều đó,” anh thì thầm.

Cô liếc anh. Anh đang nhìn cô trong ánh đèn lò mờ từ bảng điều khiển. “Anh không tránh khỏi được theo như cách mà anh phải chịu đựng,” cô nói yên lặng.

Anh dịch chuyển trong ghế ngồi, quay sang để có thể đối diện với cô. “Em không nghĩ là anh...” Anh dừng lại và bắt đầu một lần nữa. “Em có thực sự nghĩ là anh sẽ tác động đến Jenny Lee tại bữa tiệc tối diễn tập cho đám cưới của cô ấy với anh trai anh không?”

Lucy cẩn thận dừng lại trước dấu hiệu đèn đỏ ở ngã tư của đường Main cắt đường Seaside. “Mọi người tại bữa tiệc đều đợi điều gì đó sẽ xảy ra giữa anh và Jenny Lee,” cô nói, rẽ trái vào đường Main. “Mọi người tại bữa tiệc nhìn anh khiêu vũ cùng cô ấy và đi đến cùng kết luận – rằng anh ở đây để khích động rắc rối, rằng anh muốn giành lại Jenny Lee.”

Khuôn mặt Blue khuất trong bóng tối, nhưng cô biết là anh đang nhìn cô.

“Mọi người tại bữa tiệc. Bao gồm cả em à?”

Cô phải trung thực. “Vâng.”

“Và nếu anh nói với em là mọi người tại bữa tiệc đều sai thì sao? Rằng anh không cảm thấy gì với Jenny Lee...?”

“Em sẽ phải cho rằng anh chỉ nói thế để đạt mục đích cuối cùng là có em trải qua đêm nay cùng anh,” Lucy nói thẳng thừng, lái chiếc xe tải của cô vào bãi đậu xe của motel và dừng lại.

“Điều đó không đúng,” Blue nói yên lặng. “Phải, anh muốn em trong giường anh, nhưng anh sẽ không nói dối để có em ở đó. Thôi nào, Yankee, hãy cứ để quá khứ về lại quá khứ.” Anh nói ra qua buồng lái chiếc xe tải, nhẹ nhàng chạm vào tóc cô.

Lucy dịch chuyển xa khỏi anh.”Đừng.”

"Lucy—"

Cô nhắm mắt lại, cố gắng ngăn cản anh. “Em không thể làm thế này,” cô nói. “Em đã nghĩ em có thể, nhưng em không thể.” Cô mở mắt ra và nhìn vào Blue. “Em không thể là thể thân của Jenny Lee.”

Blue cười, ngọn lửa của sự nôn nóng trong mắt anh.” Em không –“

“Nghe này, McCoy, Em phải đi –“

“Tại sao chúng ta không đi uống một chai bia và nói chuyện về vấn đề này?” anh đề nghị. “Có một quán rượu – nó được gọi là gì nhỉ? Quán Tiếng Thét. Nó vẫn còn ở đó chứ? Tại sao chúng ta không đi đến đó?”

“Không. Dù anh có tin hay không, em thực sự đang làm nhiệm vụ bây giờ. Em phải quay lại sở cảnh sát và làm một báo cáo.”

“Em biết rõ một cách chết tiệt là em có thể làm nó vào buổi sáng.”

“Phải,” Lucy nói. “Nhưng em muốn làm nó bây giờ.”

Im lặng, Lucy nhìn chằm chằm phía ra trước kính chắn gió, hy vọng và mong ước là Blue sẽ chỉ mở cánh cửa và trèo ra khỏi buồng lái chiếc xe tải. Cô nghe thấy anh thở dài.

“Cái đồ chết tiệt Gerry bị đày xuống địa ngục đi,” anh nói một mình. “Anh nên bỏ cái cổ anh ta khi mà anh có cơ hội.”

Anh mở cánh cửa và trèo ra khỏi xe tải. “Thật là vui được gặp lại em, Lucy Tait,” anh nói trong giọng kéo dài êm ái. “Anh phải nói với em – anh ước gì nó có thể trở thành một niềm vui sướng thậm chí còn lớn hơn nữa. Nếu em có bao giờ đến California, gọi cho anh nhé.”

Cô quay lại nhìn anh – cô không thể ngăn được mình. “Anh sẽ rời thị trấn à?”

Mái tóc vàng hoe của anh sáng lên trong ánh sáng của buồng lái khi anh gật đầu. “Anh sẽ rời đi trên chuyến bus tiếp theo. Anh không quan tâm nó đi đâu, chỉ cần đến một thành phố đủ lớn để có một sân bay là được.”

Anh sẽ rời đi ngay khi anh có thể. Lucy quay đi khỏi anh, e ngại rằng anh sẽ nhìn thấy sự thất vọng được viết rõ ràng trên mặt cô.

“Tạm biệt, Lucy,” Blue thì thầm. Anh đóng cánh cửa buồng lái và rời đi.

Điện thoại của Lucy kêu vang trước khi bình minh, đánh thức cô từ một giấc ngủ bồn chồn.

Đó là Annabella Sawyer, điều phối viên sở cảnh sát. “Cô tốt hơn hết nên đi xuống sở cảnh sát đi,” cô ấy nói trong giọng điệu gay gắt, không một lời chào hỏi nào. “Cả địa ngục đã đổ xuống rồi. Cảnh sát trưởng đang huy động mọi nhân lực có thể.”

Lucy lăn mình và nhìn đồng hồ của cô. Nó chỉ qua 4 giờ sáng vài phút. “Điều gì đã xảy ra vậy?”

“Nó bắt đầu như là một 10-65,” Annabella nói. “Jenny Beaumont gọi đến lúc 2h11’ sáng, báo cáo là Gerry McCoy mất tích. Anh ta không về nhà. Cách đây mười lăm phút, Tom Harper chạy ngang qua mô-tô của Gerry bên lề đường Gate’s Hill. Một lúc sau, tình huống 10-65 trở thành một 10-54r. Lúc 3h56, bác sĩ Harrison xác nhận nó. Chúng ta có cho mình một 187.”

Lucy mệt mỏi nhắm mắt lại. “ Cô có phiền dịch nó cho tôi không, Annabella?”

“Một người mất tích trở thành một báo cáo về một tử thi,” Annabella nói. “Chúng ta có một vụ án giết người trong tay.”

Lucy ngồi dậy, “Cái gì?”

“Gerry McCoy đã chết,” Annabella nhấn giọng. “Anh ta đã bị giết.”

Chương 4

Lucy xông vào sở cảnh sát, cô buộc tóc kiểu đuôi ngựa và cố gắng kiểm soát cảm giác khiếp sợ đang lớn dần. Gerry McCoy đã chết, và Lucy hầu như chắc chắn rằng thảm kịch còn chưa kết thúc.

Cảnh sát Frank Redfield đang ngồi sau cái bàn đặt phía trước, nghe điện thoại, nhưng anh ta gật đầu chào cô, giơ lên một ngón tay, ra dấu cô đợi.

“Được rồi”, anh ta nói vào điện thoại. Mái tóc nâu mỏng của anh ta dựng đứng, cứ như anh ta lặn thẳng từ giường ra. “Tôi hiểu rồi, Cảnh sát trưởng. Tôi sẽ thực hiện ngay.” Anh ta dập điện thoại và quay sang Lucy. “Tình thế quý quái,” anh ta nói với cô, uống một ngụm lớn cà phê đen. “Cô đã biết chi tiết chưa?”

“Tôi chỉ nghe nói là thi thể của Gerry McCoy được tìm thấy ở đường Gate’s Hill,” Lucy nói, rót cho cô một cốc cà phê từ bình pha ở phòng ngoài. “Tôi không biết một chi tiết nào cả. Anh ta chết như thế nào? Bị bắn à?” Gần như tất cả những cái chết trong vùng đều liên quan đến súng.

“Thôi được,” Frank nói, ra dấu cho cô đi theo anh ta. “Tôi vừa đưa ra một thông báo đầy đủ các chi tiết, nhưng tôi sẽ cố gắng nói nhanh cho cô trong khi tôi nhập thông tin vào máy tính.”

Lucy vội vàng đi xuống hành lang theo sau anh ta. Fran thấp hơn cô khoảng bốn inch, và gầy như một cái giá treo. Nhưng những gì anh ta thiếu ở trọng lượng, anh ta bù vào bằng sự nhanh nhẹn và bản tính tốt. Hiển nhiên không phải lỗi của anh ta khi đứng cạnh anh ta, Lucy cảm thấy như một chiến binh Amazon. Anh ta luôn thân thiện và tôn trọng người khác. Trên thực tế, Frank và bạn thân của anh ta, Tom Harper – cao và đen và vóc dáng như một tiền vệ phòng ngự - là những người đàn ông duy nhất ở Sở cảnh sát Hatboro Creek buộc mọi người không được cằn nhằn và than phiền về việc Lucy tham gia tổ chức chỉ dành riêng cho nam giới trước đây.

“Trước hết,” Frank nói với ngữ điệu miền nam Carolina đặc sệt, “nguyên nhân của cái chết không liên quan đến súng. Gerry McCoy chết vì bị gãy cổ.”

“Chúng ta chắc chắn đó không phải là một tai nạn chứ?” Lucy hỏi. “Xảy ra liên tục trong mùa thu?”

Thi thể của Gerry được tìm thấy ở giữa một khoảng rừng trống,” anh ta nói. “Trừ khi anh ta ngã xuống từ trên trời, không có cách nào mà sự thương tổn của anh ta là do một tai nạn cả.” Anh ta ngồi xuống bàn vi tính, ngược lên cô và nhăn nhó. “Bác sĩ Harrington đã báo cáo là cổ anh ta bị gãy gập hoàn toàn. Gãy tách như một cành cây nhỏ.” Anh ta rung mình. “Bác sĩ dự đoán thời gian tử vong là sau mười một giờ đêm một chút. Chúng ta sẽ có thời gian chính xác hơn khi bác sĩ pháp y ra khỏi đây vào buổi sáng.”

“Ai là đối tượng tình nghi số một?”

“Người em ghê,” Frank nói, đánh máy thông tin vào máy vi tính, những ngón tay di chuyển với tốc độ chóng mặt như thường lệ.

Nỗi sợ hãi của Lucy tăng lên. “Blue McCoy.” Tất nhiên họ sẽ muốn nói chuyện với em con mẹ kế của Gerry – đặc biệt là khi Blue bị nhìn thấy tranh cãi công khai với Gerry vài giờ trước thời gian dự đoán thời điểm tử vong. Những thành viên trong gia đình luôn luôn đứng đầu trong danh sách tình nghi trong một cuộc điều tra vụ án giết người. Theo thống kê, hầu hết các vụ giết người đều được thực hiện bởi ai đó gần gũi và thân thiết với nạn nhân. Tuy nhiên Blue không phải một kẻ giết người máu lạnh. Anh là một người lính, một chiến binh, nhưng không phải một kẻ sát nhân.

Mặc dù vậy, cái đồ chết tiệt Gerry bị đày xuống địa ngục đi, Blue đã nói vậy. Anh nên bỏ cái cổ anh ta khi mà anh có cơ hội.

Bỏ cổ anh ta, anh đã nói thế. Và giờ Gerry bị thế, bị giết – với cái cổ cũng bị bỏ làm đôi.

Chúa tôi, có thể nào...?

Không, Lucy không thể tin được. Cô sẽ không tin điều đó.

“Chúng tôi muốn thẩm vấn anh ta,” Frank nói.

“Anh không cần một thông báo để làm thế,” Lucy nói. Thẩm vấn. Bị mang ra để thẩm vấn chỉ là chuyện nhỏ, tốt hơn nhiều bị khép tội. “Blue McCoy đang ở tại Lighthouse Motel.”

“Không còn nữa,” Frank nói. “ Cảnh sát trưởng vừa gọi đến và thông báo là em trai Gerry đã rời khỏi motel khoảng một giờ sáng. Jedd Southeby đi qua Lighthouse nói là Blue đã thanh toán và đi bộ ra khỏi thị trấn với một túi vải thô nặng khoác trên vai anh ta.” Anh ta nhìn lên Lucy. “Trên thực tế, bây giờ cô đã biết tất cả những gì chúng tôi biết, cô tốt hơn hết nên tham gia vào quá trình tìm kiếm đi. Một người đàn ông đi bộ mang một cái túi nặng không thể đi quá xa được.”

Blue đã nói gì khi họ tạm biệt nhau nhỉ ? Anh sẽ rời đi trên chuyến bus tiếp theo. Anh không quan tâm nó đi đâu...

Lucy nhắc điện thoại lên và quay số tổng đài. “ Phải, tôi cần số điện thoại của bến xe bus ở Georgetown.” Cô nguệch ngoạc nó trên một mẩu giấy khi Frank liếc qua cô với sự hoài nghi không che giấu.

“Chẳng có cách quái nào mà người em ghê có thể đến được Georgetown cả,” anh ta nói. “ Nó phải gần mười lăm dặm tính từ đây. Sử dụng đầu cô ý, Lucy. Thời gian này trên đường buổi đêm khá vắng vẻ. Anh ta thậm chí không thể đi nhờ xe đến đó. Không có ai xung quanh để cho đi nhờ cả.”

“Georgetown là nơi gần nhất có bến xe bus chạy suốt đêm,” Lucy nói, quay số cô vừa lấy được. “Và mười lăm dặm chỉ là một cuộc di dạo sau bữa tối đối với một hải quân SEAL.”

“Cô đang phí phạm thời gian của mình đấy,” Frank nói với giọng nói ê a.

Sau gần mười bảy hồi chuông, điện thoại của bến xe bus Georgetown có người nhắc máy. Lucy giới thiệu bản thân và được chuyển máy cho quản lý. “ Tôi cần lịch trình của tất cả xe bus đã rời đi hoặc đang rời đi từ bến của ông, bắt đầu từ ba giờ sáng,” cô nói. Không phải là Blue đã đến Georgetown sớm thế, nhưng cô muốn chắc chắn.

“Không có xe bus nào rời đi giữa 2:00 và 3:55 sáng,” người quản lý bến xe bus nói với cô. “Lúc 3:55, chúng tôi có một xe khởi hành đến Columbia và Greenville. Lúc 4:20, chỉ vài phút trước, một xe rời đi đến Charleston, và chuyển xe bus tiếp theo...để xem –”

“Có phải có một căn cứ hải quân ở Charleston không?” Lucy hỏi Frank.

Anh gật đầu. “Phải.”

“Là cái xe bus đó,” Lucy nói. Nó phải là cái xe bus mà Blue đã lên. Anh đã trên xe bus đi Charleston, và ở căn cứ hải quân anh sẽ lên chuyển bay tiếp theo để rời khỏi bang, chắc hẳn là quay về California. “Có cách nào để liên lạc với người lái xe không?”

“Không có cách nào ngoài đuổi theo và dừng anh ta lại. Các xe bus địa phương không được trang bị máy điện đàm,” người quản lý bảo cô. “Chúng tôi có thể liên lạc với bến xe ở Charleston, nhưng chỉ làm được thế thôi.”

“Khi nào cái xe bus đó tới?”

“Nó không phải là xe tốc hành,” người quản lý nói, “nên nó dừng lại gần như mọi thị trấn dọc tuyến đường 17 từ đây đến Charleston. Nó sẽ không tới điểm đến cuối cùng cho đến tận 6:45 chiều. Đây là nếu họ chạy đúng giờ.”

“Cảm ơn ông,” Lucy nói, dập điện thoại. “Tôi sẽ đi Charleston,” cô nói với Frank.

“Những gì cô đang làm thật là vô ích,” anh ta nói cô.

“Có phải lệnh là tham gia cuộc tìm kiếm Blue McCoy không?” Lucy hỏi.

“Well, phải, nhưng –“

“Tôi đang tham gia đây,” Lucy nói, đi thẳng ra cửa.

“Cảnh sát trưởng sẽ nổi giận –“

“Nói với cảnh sát trưởng,” Lucy nói, “là tôi sẽ quay lại trước tám giờ - với Blue McCoy.”

Blue đang lơ mơ ngủ. Dường như là không tưởng khi anh đã làm một cuộc đi bộ đường dài cả đêm qua để đến bến xe bus ở Georgetown. Có vẻ như thật kinh ngạc khi anh đã hoạt động cực khổ đến thế chỉ để lên được chiếc xe bus cũ kỹ nhếch nhác này.

Dường như đặc biệt không thể tin là anh đã hoạt động cực khổ để rời khỏi Hatboro Creek, bởi vì lần đầu tiên trong đời mình, Hatboro Creek chính xác là nơi anh muốn ở lại.

Bởi vì một người phụ nữ tên là Lucy Tait ở đó, và dù đã cố, anh không thể đẩy cô ra khỏi đầu

anh.

Cô vẫn sống trong căn nhà cổ to lớn mà cô đã từng ở với mẹ cô từ khi Blue đang học trung học. Không thể ngủ được, anh đã thực hiện một cuộc đi bộ đêm qua và tìm thấy anh đang đứng và nhìn chăm chăm vào cửa sổ tối đen của cô, mong muốn đi lên cửa nhà cô và biết rằng anh không nên thế.

Anh có thể ấn chuông cửa, tìm cách để có một lời mời vào bên trong. Một khi đã ở trong phòng khách của Lucy, sẽ không mất nhiều thời gian để quyến rũ cô. Anh đã biết là cô nhận thấy sự lồi cuồn giữa họ gần như không thể cưỡng lại được.

Anh đã buộc bản thân quay ra, quay lưng lại với thiên đường mà cuộc làm tình với Lucy Tait sẽ mang đến. Tại sao? Anh không chắc lắm, nhưng anh ngờ là động cơ thúc đẩy anh là sự thận trọng. Có điều gì đó bên trong cảnh báo anh rằng có thể, chỉ là có thể, Lucy Tait này là một người đặc biệt. Và Blue biết, rõ như ban ngày, rằng không có chỗ trong cuộc đời anh cho bất cứ ai, nhất là ai đó đặc biệt.

Anh biết từ khi quan sát Joe Catalanotto, chỉ huy của đội mười SEAL Alpha Squad và là bạn thân nhất của Blue, rằng tìm được ai đó đặc biệt không phải chỉ toàn ngọt ngào và rực rỡ. Phải, Joe dường như hạnh phúc hầu hết thời gian. Phải, anh thường mỉm cười nhiều hơn và ít cáu với thất vọng hơn. Nhưng trong suốt thời gian khi Alpha Squad đang trong một nhiệm vụ, khi mà hàng tuần trời Joe không gặp vợ anh, Veronica, và hàng tuần, thậm chí có thể hàng tháng, cho đến khi anh có cơ hội được gặp lại cô, Joe càng ngày càng lạnh lẽ hơn. Joe không bao giờ than phiền, không bao giờ nói về nó, nhưng Blue biết bạn mình. Anh biết là Joe nhớ người phụ nữ mà anh ấy yêu, và anh lo lắng về cô khi anh đi xa quá lâu.

Blue không muốn như thế, không cần điều đó. Không, thưa ngài – không, cảm ơn.

Đó là lý do tại sao anh ngồi đây trên chiếc xe bus này, ngủ lơ mơ và mơ tưởng về Lucy Tait, cứ như anh có thể làm cô hiện ra chỉ bằng mơ ước và mong muốn? Khi anh đến Charleston, anh sẽ tìm một người phụ nữ anh đã biết trước khi anh đến căn cứ hải quân, và...

“Cái quái gì ...?” anh nghe thấy ai đó nói. “Tại sao chúng ta lại dừng ở đây?”

“Điểm dừng này không có trong lộ trình,” một giọng khác nói.

Blue mở mắt. không còn nghi ngờ gì nữa, chiếc xe bus đang đi vào lề đường. Hai người đàn ông trong quần áo lao động, ngồi dọc lối đi và cách vài ghế phía trước, những người duy nhất ngồi rải rác trên xe bus là những người đang nói.

“Aw, quý thật,” người đàn ông đầu tiên nói.” Lái xe hẳn là đã vượt quá tốc độ cho phép. Chúng ta bị dừng lại bởi một cảnh sát.”

“ Nếu tôi không đến Charleston lúc bảy giờ, tôi sẽ mất công việc của tôi,” giọng nói thứ hai than phiền. “ Tôi đã trễ quá nhiều lần trước đây rồi.”

Blue cố gắng nhìn ra qua cửa sổ của anh, nhưng không thể thấy xe cảnh sát tuần tra, không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì, nên anh lại nhắm mắt lại. Đó không phải là vấn đề với anh nếu việc này mất năm phút hay một giờ. Anh sẽ đến được Charleston thôi.

Anh nghe thấy tiếng huýt gió khi người lái xe mở cửa ra, nghe thấy tiếng rì rầm của những giọng nói từ phía trước của xe bus.

“Oh, cung à,” người đàn ông đầu tiên nói. “Đến và bắt tôi này.”

“Tôi sẽ được khám xét ở đâu nhỉ ?” người đàn ông khác hỏi với tiếng cười rúc rích.

“Tôi đã nghe thấy điều đó trước đây rồi,” một giọng thứ ba nói, “ vì vậy trừ khi ông có thể đưa ra thứ gì đó độc đáo, tại sao ông không chỉ câm miệng lại nhỉ ?”

Lucy?

Blue mở mắt ra, và không nghi ngờ gì nữa, cô ở đó, đứng trong lối đi, đang nhìn xuống anh.

“McCoy, anh lấy đồ đạc của anh và xuống xe bus với tôi,” cô nói.

Cô trông mệt mỏi, và mặt cô đã lau sạch lớp trang điểm tối qua. Tóc cô buộc lên trong kiểu đuôi ngựa tiện lợi, và áo đồng phục giấu những đường cong mềm mại của cơ thể cô. Mặc dù vậy, cô trông tuyệt vời một cách chết tiệt và Blue cảm thấy miệng anh cong lại trong một nụ cười vui thích.

“Này,” anh nói, giọng anh khàn khàn từ giấc ngủ. Anh thông cổ họng.” Yankee, không nghĩ là anh lại được gặp em.”

“Đi nào, chúng ta đang cản trở những người này,” Lucy nói.

Cô không nhìn vào mắt anh, như thể cô e sợ địa ngục của sự lôi cuốn mà anh biết sẽ cháy bùng lên ngay tại nơi này.

“Anh bị bắt giữ à?” anh trêu chọc, nghiêng đầu anh nên cô buộc phải nhìn vào mắt anh.

Nhưng cô không mỉm cười. “Không,” cô nói. “Vẫn chưa.”

Blue cảm thấy nụ cười của mình nhạt dần khi anh tìm kiếm mắt cô. Cô không đùa khi cô nói “vẫn chưa.” Bất cứ điều gì Lucy đang làm ở đây, nó cũng không tốt lành. “Điều gì đã xảy ra?” anh hỏi, đột nhiên lo lắng. Rõ ràng là cô không đi theo anh nửa đường đến Charleston bởi vì điều chưa hoàn thành của họ, sức hút nóng bỏng lẫn nhau. “Điều gì đó đã xảy ra, phải không?”

Cô ra hiệu với đầu cô về phía trước xe bus. “Xuống xe bus và tôi sẽ nói với anh.”

Blue đứng lên và lấy túi vải thô của anh xuống khỏi giá để đồ trên đầu. Anh đi theo Lucy trên lối đi và ra khỏi những bậc thang hẹp xuống con đường đầy bụi. Có điều gì đó đang diễn ra ở đây. Điều gì đó xấu.

Khi chiếc xe bus tiếp tục quay lại trên tuyến đường 17, anh thả túi xuống trên đường. “Nói rõ đi.”

“Tại sao anh không vào xe?” cô đề nghị.

Blue không di chuyển. “Đừng làm trò, Lucy. Đó không phải phong cách của em. Chỉ cần nói cho tôi điều gì đang xảy ra.”

“Tôi có tin xấu,” cô nói căng thẳng. “Tôi muốn anh ngồi xuống.”

Tin xấu.

Tin xấu nghĩa là chết chóc hoặc điều tương đương.

Lần cuối Blue có “tin xấu”, anh đang ở trong bệnh viện, chờ đợi cùng phần còn lại của Alpha Squad về tin tức của Frisco. Hàng giờ, họ không biết là anh sẽ sống hay chết. Và *tôi có tin xấu* là những gì bác sĩ đã nói khi ông bước ra khỏi phòng phẫu thuật. Frisco sẽ sống, nhưng anh sẽ không bao giờ bước đi trở lại được nữa.

Vì bác sĩ ấy biết về những hải quân SEAL. Ông ta biết rằng mất đi khả năng di chuyển, mất đi khả năng chạy và nhảy và thậm chí bước đi, là tin xấu gần giống như cái chết.

Và theo một cách nào đó, *Frisco đã chết* ở Baghdad. Người đàn ông không mỉm cười đang nằm trên giường bệnh với dấu vết của nỗi đau xung quanh đôi mắt anh và khuôn miệng thì không có gì giống như một SEAL lạc quan, tươi cười mà Blue đã từng biết.

Tin xấu.

Ai đó đã chết. Anh có thể nhìn thấy nó trong đôi mắt của Lucy. Nhưng ai? Blue không muốn đoán. Anh chỉ muốn cô nói ngay cho anh biết.

Lucy cảm thấy trào lên một sự khuây khỏa khi cô nhìn vào Blue. Anh đang nhìn vào mắt cô như thể anh đang cố gắng để đọc tâm trí cô. Anh thực sự không biết những gì cô sắp nói với anh. Anh không biết – anh thực sự không biết rằng Gerry đã chết. Anh không thể là kẻ giết người. Không ai nói dối tốt đến thế cả.

“Tôi không cần phải ngồi xuống để nghe tin xấu,” Blue nói trong chất giọng kéo dài mướt mà của anh.

Lucy biết là cô chỉ phải nói với anh rằng anh con dượng anh đã chết. Đó là cách cô có thể đánh

giá phản ứng của anh, xác nhận hơn nữa là anh không biết bất kỳ điều gì về việc giết hại. Nhưng nó dường như quá độc ác, rất nhẫn tâm. Mặc dù gần đây Blue và Gerry không còn trong thời kỳ tốt nhất, họ đã từng là bạn bè thuở thiếu thời.

“Thôi nào, Yankee,” Blue nói nhẹ nhàng. “ Nếu nó sẽ đau, làm nó nhanh lên, vượt qua nó nào.”

Lucy gật đầu, làm ẩm môi cô. “ Gerry đã chết.”

Blue hơi nheo mắt, như thể mặt trời đột nhiên quá chói với anh. “Gerry,” anh nói, nhìn ra xa qua cánh đồng trải dài trong một sự xa cách khi cơ hàm anh siết chặt hết lần này đến lần khác. “Chúa tôi. Như thế nào?”

“Anh ta bị giết lúc nào đó đêm qua,” Lucy nói.

Blue quay lại đưa cái nhìn sắc bén vào cô, đôi mắt xanh của anh như ánh đèn neon và sáng hơn nữa trong ánh sáng ban ngày. “bị giết,” anh lặp lại. “Như trong...một vụ giết người?”

Lucy gật đầu. “Cổ của anh ta bị bẻ gãy.”

Blue nguyên rủa trong hơi thở. “Ai có thể làm thế với anh ấy – ba ngày trước đám cưới của anh chứ?”

“Chúng tôi vẫn chưa biết. Cuộc điều tra vụ giết người chỉ mới bắt đầu.”

Có điều gì đó thay đổi trong mắt anh và cả người anh cứng lại, căng thẳng hơn. “Tôi là đối tượng tình nghi à?”

“Ngay bây giờ mọi người trong thị trấn đều là đối tượng tình nghi,” Lucy nói với anh. “ Như một thành viên trong gia đình, anh chỉ bị xếp cao hơn một chút trong danh sách mà thôi.”

“Tôi không thể tin là anh ấy đã chết.” Blue lắc đầu. “Gerry. Khi tôi còn là một đứa trẻ, tôi đã nghĩ anh ấy là bất tử. Một trong những vị thần.” Anh bật cười, nhưng nó không có một chút hài

hước nào. “Điều cuối cùng tôi nói với anh ấy tôi đã nói trong cơn giận dữ, và giờ anh ấy đã chết.” Anh nhìn chăm chăm vào Lucy với đôi mắt màu xanh rục rờ của anh, và cô nín thở khi cô nhìn thấy nỗi đau sâu sắc trong đôi mắt anh.

“Tôi yêu quý anh ấy,” Blue nói đơn giản. “Anh ấy là anh trai tôi. Tôi không giết anh trai mình.”

Chương 5

“Mình tin anh ấy,” Lucy nói.

Sarah nhìn chăm chăm lại với sự im lặng kéo dài một lúc lâu từ vị trí ngả nghiêng trên ghế trường kỷ. “Richard nói với mình là cổ của Gerry bị gãy hoàn toàn,” Sarah nói. “Anh ấy nói là để làm được điều đó, người đàn ông hoặc là phải có võ thuật tinh thông hoặc là phải có sức mạnh tốt bậc phần thân trên.” Cô dừng lại một lúc, chống người trên khuỷu tay để nhấp một ngụm nước cam ép mát mẻ từ cốc thủy tinh cao. “Nói về sức mạnh phần thân trên, không phải cậu nói với mình điều gì đó về những hải quân SEAL có khả năng nâng ba hay bốn trăm pound hoặc điều gì đó tương tự thế?”

Lucy lắc đầu. “Mình biết cậu đang ám chỉ điều gì,” cô nói. “Phải, cậu đúng. Blue McCoy chắc hẳn có sức mạnh và khả năng để bẻ gãy cổ một người đàn ông như cái cách cổ của Gerry bị gãy. Nhưng mình không nghĩ anh ấy làm nó.”

“Họ đã bắt anh ta chưa?” Sarah hỏi, đôi mắt màu nâu lục nhạt đồng cảm.

“Không,” Lucy nói. “Họ không có đủ bằng chứng để bắt anh ấy. Thực tế là anh đã – mở ngoặc, đóng ngoặc nhé – ‘chạy trốn khỏi hiện trường tội phạm’ chỉ là bằng chứng gián tiếp”.

Điện thoại reo ầm ĩ chói tai, phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng khách của Sarah. Lucy nhảy lên và Sarah nhăn mặt, làm bộ mặt xin lỗi. “Richard có một bộ khuếch đại chuông cho điện thoại,” cô giải thích. “Anh ấy sợ anh ấy ngủ thẳng qua một vài ca cấp cứu bởi vì anh ấy không thể nghe chuông điện thoại reo lúc nửa đêm. Mình nói cho cậu biết, thật là khó khăn khi kết hôn với một bác sĩ của một thị trấn nhỏ.” Nụ cười của cô trở nên tinh quái. “Hay là có lẽ chỉ khó khăn khi kết hôn cùng Richard. Xin lỗi cho mình ít phút.” Sarah vờ ra và nhắc chiếc điện thoại không dây từ cái đế của nó trên bàn cà phê trước mặt cô. “Xin chào?”

Lucy nhìn xung quanh phòng khách của Sarah. Nó không đẹp như thế này cho đến khi họ có em bé, Sarah và Richard mới chạy quanh để trang bị nội thất cho phòng khách. Trong gần một năm, hầu như không có thứ gì trông phòng khách. Nhưng bây giờ mọi thứ cuối cùng cũng được mang ra khỏi hộp. Ngôi nhà được trang bị nội thất thân thiện với trẻ em nhỏ. Không có các cạnh sắc hay bề mặt dễ vỡ; mọi thứ đều tròn trịa mềm mại, thiết kế để bị đâm vào bởi những cái đầu nhỏ xinh và bị vồ lấy bởi những ngón tay nhỏ xíu. Mặc dù là những nội thất hữu dụng, phòng khách vẫn được trang hoàng khá trang nhã. Sarah sẽ không có nó theo một cách nào khác.

“Không,” cô đang nói vào điện thoại. “Tôi vẫn đang đợi cho đến khi đứa trẻ này quyết định khi nào là thời gian để được sinh ra.” Cô cười. “Đừng lo, anh sẽ nhận được một cuộc gọi.” Cô dừng lại, liếc về phía Lucy. “Phải, cô ấy ở đây. Anh có muốn nói chuyện với cô ấy không?”

“Ai đấy?” Lucy mấp máy môi.

“Tom Harper,” Sarah mấp máy lại. “Oh, được. Tôi sẽ đưa cô ấy lời nhắn. Chiều cố đến cô ấy nhé.” Cô cười. “Chắc rồi, Tom. Cảm ơn. Tạm biệt.” Sarah ấn nút tắt, nhìn lên Lucy. “Tom gọi thông báo một tin nhắn từ cảnh sát trưởng. Cậu được yêu cầu đến sở cảnh sát. Ngay lập tức.”

Lucy uống cạn cốc cam ép của cô. “Anh ta có tình cờ nói tại sao không?”

Sarah mỉm cười. “Anh ta đề cập đến điều gì đó về việc cảnh sát trưởng Bradley sắp xếp cậu làm người chịu trách nhiệm cho toàn bộ cuộc điều tra từ khi cậu làm tốt nhiệm vụ là lần theo dấu và đưa Blue McCoy về đây.”

Lucy gần như đánh rơi cốc thủy tinh của cô. “Mình á?”

“Tôi không hiểu,” Lucy nói một cách dửng dưng, trèo vào chiếc xe tải của cô. “Những người khác trong sở cảnh sát này đều có khả năng tốt hơn để đảm nhận cuộc điều tra này. Tại sao lại là tôi?”

Blue xếp gọn túi vải thô của anh dưới chân và điềm tĩnh đóng cánh cửa hành khách, khóa nó bằng khủy tay anh. “Bởi vì những người khác trong sở cảnh sát này nghĩ rằng tôi giết Gerry.”

“Và từ khi nào cảnh sát trưởng Bradley để cho đối tượng tình nghi hàng đầu lựa chọn nhân viên cảnh sát chịu trách nhiệm cho cuộc điều tra vậy?” Cô lặp bập.

“Em lái xe đi, được không?” Blue nói, liếc cô khi anh nhìn ra phía trước kính chắn gió. “Tôi muốn ra khỏi đây.”

Rõ ràng là anh sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của cô cho đến khi cô gài số chiếc xe tải của cô và lái xe ra khỏi bãi đậu xe.

Mãi cho đến khi cô đang trên con dốc, hướng thẳng xuống bãi biển, Blue mới bắt đầu nói. “Bradley không biết là tôi chọn em,” anh nói trong chất giọng kéo dài mượt mà của mình. “Ông ta nghĩ ông ta chọn. Ông ta cố gắng bắt tôi ký vào lời thú tội và ông ta tuyên bố là vụ chống lại tôi sẽ được công bố và khép lại. Mặc dù họ không có đủ bằng chứng để bắt tôi lại hôm nay, cảnh sát trưởng nói việc này quá dễ dàng đến mức thậm chí lính mới toe, ngốc nhất của sở cảnh sát cũng có khả năng thu thập những bằng chứng cần thiết để đưa tôi vào tù trong vòng bốn mươi tám giờ. Tôi đã nắm lấy cơ hội để dẫn dắt ông ta theo ý tôi từ lời tuyên bố đó.”

“Và tôi là tên lính mới toe, ngốc nhất đấy,” Lucy nói khô khan.

“Em mới vào nghề, Yankee,” Blue nói, “nhưng em không ngốc. Và em sẽ không bỏ qua bất kỳ bằng chứng nào giúp cho sự vô tội của tôi cùng với sự hăng hái để kết tội tôi.”

Lucy im lặng một lúc. “Thế nếu tôi chỉ tìm thấy bằng chứng sẽ kết tội anh thì sao?” cô cuối cùng cũng hỏi.

Blue nhìn về phía bãi đỗ xe của bãi biển. “Lái nó vào đi,” anh nói. “Làm ơn.”

Lucy làm thế. Vào thời gian này của buổi chiều muộn, bãi đỗ xe hầu như trống rỗng, những người cuối cùng chơi ở bãi biển đang ra về. Cô dừng xe bên những viên đá cuội lớn được xếp thành hàng ở bãi đất và tắt động cơ. Khi cô còn học trung học, nơi này là nơi những người trẻ tuổi đến vào buổi tối để hẹn hò và âu yếm. Cô không bao giờ đến, nhưng cô sẵn sàng cá rằng Blue đã đưa Jenny Lee đến đây nhiều lần.

Blue quay người trên ghế để đối diện với cô. “Tôi có một linh cảm,” anh nói chậm rãi, “rằng em sẽ chỉ tìm ra bằng chứng để chỉ rõ tội lỗi của tôi.” Anh giơ một tay lên, dừng cô lại trước khi cô có thể nói. “Có điều gì đó về toàn bộ những thứ này có dấu hiệu của sự sắp đặt. Kẻ nào đã giết Gerry muốn nó nhìn giống như tôi là kẻ giết người. Tôi không biết có những ai dính líu vào, hoặc là họ sẵn sàng dẫn điều này xa đến đâu. Cho đến khi tôi biết thì chỉ có một người duy nhất tôi tin tưởng trong thị trấn này, và đó là em.”

Lucy nhìn anh chăm chăm với sự hoài nghi. Anh nghiêm túc. Trong tất cả những người anh có thể quay sang nhờ sự giúp đỡ, anh quay sang cô.

Nhưng với tư cách là một cảnh sát chịu trách nhiệm về cuộc điều tra, công việc của cô không phải là chơi trò sủng thần với một nghi phạm. Công việc của cô là tìm kẻ giết người – bất kể kẻ giết người có là ai.

Lucy tựa đầu cô lên cánh tay đang đặt trên bánh lái. “Điều gì sẽ xảy ra nếu tôi quyết định là anh có tội?”

“Tôi tin rằng em đã quyết định rằng tôi vô tội.”

Lucy ngẩng đầu lên. “Tôi cần phải hỏi anh,” cô nói. “Anh cần phải nói cho tôi biết anh ở đâu vào thời điểm Gerry chết.”

“Tôi không có chứng cứ ngoại phạm,” Blue nói với cô. “Tôi ở một mình.”

Lucy lấy quyển ghi chú của cô ra khỏi túi và mở cửa chiếc xe tải. “Hãy đi bộ trên bãi biển nào,” cô đề nghị.

Blue gật đầu. “Tôi thích thế,” anh nói, theo cô ra khỏi chiếc xe tải.

Cát lạo xạo dưới chân Lucy. Blue đã tháo đôi xăng đan của anh, cô để ý, và anh đang đi chân trần. Anh có bàn chân đẹp. Chúng nhìn mạnh mẽ, với mu bàn chân cao và những ngón chân thẳng, dài.

Lucy giữ những câu hỏi của cô cho đến khi họ đến rìa mép nước. Họ tiến thẳng đến phía nam dọc theo bờ biển trong im lặng, ngắm ánh hoàng hôn trên biển.

“Chúng ta đang ở vị trí thú vị bây giờ,” Lucy cuối cùng lên tiếng. Nó không dễ dàng, nhưng cô phải trung thực với anh bởi vì cô cần anh trung thực với cô. “Tối qua chúng ta suýt chút nữa thì...chắc chắn là một kiểu mối quan hệ, nhưng hôm nay mối quan hệ đó trở thành một thứ hoàn toàn khác.”

Blue im lặng, chỉ lắng nghe, vì vậy cô nói tiếp. “Tôi sẽ hỏi anh một loạt câu hỏi, và anh hãy trả lời chúng thành thực, anh hiểu rồi chứ?”

Lucy di chuyển hơi cách xa một chút để con sóng đang xô lên bờ không thể làm ướt giày cô. Blue để cho nước tràn qua đôi chân trần của anh. Nó làm ướt gấu quần anh, nhưng anh dường như không để ý hay quan tâm. Anh nhìn lên cứ như thể anh cảm nhận được Lucy đang nhìn anh, và gật đầu. Phải, anh đã hiểu.

“Được rồi.” Lucy thở phào. Cô đã không nhận ra, nhưng cô đang nín thở. “Tôi thả anh xuống motel của anh khoảng 8:30 tối,” cô nói. “Nói cho tôi mọi điều anh làm từ khi đó đến khi anh trả phòng.”

Blue nheo mắt lại, ngẫm nghĩ. “Tôi đi vào trong phòng, tắm rửa và thay bộ đồng phục của tôi ra. Tôi mua một ít cá rán và salad từ quán thịt nướng, quay trở lại phòng và xem một phần bộ phim trên truyền hình cáp trong khi tôi ăn bữa tối,” anh nói. “Nó không hay – bộ phim ý, không phải thức ăn – vì vậy tôi tắt đi trước khi nó kết thúc. Lúc đó có lẽ khoảng mười giờ. Điều hòa không khí không làm việc thực sự tốt, và tôi thì...không ngủ được, vì vậy tôi đi ra ngoài, để đi dạo.”

Thao thức. Lucy cũng thao thức tối qua. Cô biết anh đang nhìn cô, nên cô cẩn thận giữ mắt cô trên sổ ghi chú. “Anh đã đi đâu? Có thể ai đó nhìn thấy anh trong khi anh ra ngoài.”

“Tôi đi xuống đường Main và đi qua phía sau vài mảnh đất để đến bến du thuyền,” Blue nói. “Tôi ngồi xuống đó một khoảng thời gian – tôi không biết chính xác là bao lâu.” Anh dừng lại. “Và sau đó tôi đi bộ đến đường Fox Run.”

Lucy không thể ngăn việc quay sang và nhìn anh. Nhà cô trên đường Fox Run.

“Đúng vậy,” anh nói. “Tôi đến để xem cô có lẽ vẫn còn thức, giống tôi.”

Cô đã thức. Cô đã thao thức đêm qua cho đến gần sáng. Cô nhìn chăm chăm vào bóng tối trên trần nhà, mong ước rằng cô đã liều lĩnh và táo bạo, mong ước rằng Blue ở đó với cô. Nhưng thậm chí khi cô mong muốn cho sự hiện diện của anh, cô biết điều cô thực sự muốn là một kiểu kết thúc như cổ tích, kiểu anh hôn cô và thú nhận rằng anh không thể sống thiếu cô, rằng hy vọng duy nhất của anh để tìm kiếm hạnh phúc đích thực là ở đó trong vòng tay cô.

Cô đã tự bảo mình ngay từ đầu là cô đang bước vào một cuộc yêu đương nóng bỏng, ngắn ngủi, tình một đêm. Cô đã cố gắng thuyết phục bản thân rằng thế là đủ. Nhưng ngay từ đầu, cô đã hy vọng – một cách bí mật, thậm chí với chính cô – rằng phép màu nào đó sẽ xảy ra và Blue sẽ ở lại thị trấn.

Lucy nhìn chăm chú xuống những dòng chữ gọn gàng trong sổ ghi chú, nhưng mắt cô không tập trung, và những dòng chữ nhìn giống dấu vết của loài chim biển trên cát hơn là những từ ngữ. Blue đang ở lại thị trấn, nhưng điều gì đó xảy ra thì cách xa khỏi phép màu. Nó là quý dữ và chết chóc.

Nếu Blue không giết Gerry – và anh đúng như thế; cô không tin là anh làm – thì kẻ giết người thực sự đã biến mất từ lâu hoặc là, tệ hơn, đang ở đâu đó ngoài kia, quan sát và chờ đợi, chờ cơ hội của hắn.

Lucy nhìn lên để thấy Blue vẫn đang nhìn cô chăm chú, một ngọn lửa cháy âm ỉ trong đôi mắt anh. “Không có ngọn đèn nào trong nhà em,” anh nói, “nhưng thậm chí nếu có, tôi cũng sẽ không gõ cửa. Em đã làm rõ khi em thả tôi xuống ở motel là em không muốn tôi ở quanh.”

Đó không phải là sự thật. Cô đã muốn anh ở quanh. Nhưng nó chỉ quá phức tạp khi cô nhìn anh giữ Jenny Lee trong vòng tay anh ở trên sàn nhảy của câu lạc bộ thị trấn.

“Tôi không biết tại sao tôi thậm chí đã đi dạo qua nhà em,” Blue tiếp tục, nhìn đi chỗ khác, ra đại dương. “Tôi đoán có lẽ tôi hy vọng là tôi sẽ tìm thấy em ra ngoài khiêu vũ khỏa thân trên bãi cỏ sau nhà em hay làm điều gì đó đại loại như vậy.”

Lucy phá ra cười. “Tôi không khiêu vũ khỏa thân nhiều những ngày này,” cô nói.

“Quá tệ,” anh nói, quay lại nhìn cô với một nụ cười chậm rãi.

Quá tệ. Nó cũng quá tệ là Blue đã không gõ cửa nhà cô đêm qua. Và nó cũng quá tệ là Lucy đã từ chối lời mời đến phòng khách sạn của anh trước đó. “Nếu tôi ở cùng anh đêm qua, anh sẽ có chứng cứ ngoại phạm rồi,” cô lưu ý.

Blue nhìn vào mắt cô, sức nóng trong cái nhìn của anh đột nhiên cao lên một cách nguy hiểm. “Đúng vậy,” anh nói êm ái.

Lucy quay đi, kiểm tra lại ghi chú của cô, biết là đã đến lúc đưa ra những câu hỏi khó khăn, những câu hỏi mà cô đã tránh hỏi đến. Cô cần phải biết về cuộc chuyện trò của Blue với Jenny Lee và cuộc cãi vã sau đó với Gerry. Điều đó giữ họ khỏi trôi dạt vào vùng nước nguy hiểm.

“Hãy quay lại trước đó một chút,” Lucy nói. “Tối qua, tại câu lạc bộ thị trấn...”

“Tôi đến câu lạc bộ trước sáu rưỡi một chút,” Blue nói. “Em biết đấy, tôi đã gọi đến văn phòng của Gerry vào buổi chiều, sau đó nhận phòng ở motel. Thư ký của anh ấy nói là anh ấy sẽ bận họp cả ngày và anh ấy nói sẽ gặp tôi tại bữa tiệc, do đó tôi đến sớm để nói chuyện với anh ấy.”

Lucy dừng bước. “Các anh đã nói chuyện gì?”

“Anh ấy đã không xuất hiện.” Blue vẽ một đường trên cát ướt bằng ngón chân anh và nhìn một ngọn sóng nhẹ nhàng xóa đi một phần của nó. “Mãi đến sau bảy giờ tôi mới nhìn thấy anh, nhưng ngay từ đầu tôi thấy anh thì anh đã cùng với Jenny Lee đi làm thủ tục chào hỏi quan trọng của họ.”

Blue đang tìm kiếm anh trai con dượng anh tại câu lạc bộ thị trấn tối qua, Lucy nhận ra. Anh không quan sát và chờ đợi cô như cô đã nghĩ. Sự thất vọng quét qua cô, và cô buộc bản thân lờ nó đi. Không có chỗ cho cảm xúc trong quan hệ của họ bây giờ là người điều tra và nghi phạm.

“Có bất kỳ ý tưởng gì về điều anh ta muốn nói với anh không?”

Blue cào những ngón tay qua mái tóc vàng hoe, dày dặn, đẩy nó khỏi mặt. Gió nhẹ ngay lập tức làm một lọn gọn sóng rơi lại phía trước. Nó bay nhẹ trước trán anh. "Tôi đã nghĩ đó chỉ là một cuộc gặp gỡ bình thường," anh nói. "Em biết đấy kiểu "Này, anh có khỏe không? Mọi việc thế nào? Có điều gì mới trong hai năm qua kể từ lần cuối em gặp anh không?" Hỏi đáp thông tin. Kiểu như vậy."

"Nhưng...?"

Lucy lại nhìn thấy một tia le lói của nỗi đau trên khuôn mặt không biểu lộ một điều gì khác của anh. Nếu cô chưa từng thấy nó trước đây, cô có lẽ đã không để ý đến nó. Anh bắt đầu bước đi trên bãi biển, và cô bước giật lùi, để quan sát mặt anh khi anh nói.

"Sau đó một chút thì đến cuộc trình diễn nhỏ trên sàn khiêu vũ," Blue nói. "Tôi đang nghĩ là Gerry đã dự tính từ đầu là anh ta sẽ gửi lời 'biến đi' cho tôi trong sự riêng tư, trước khi bữa tiệc bắt đầu."

"Anh không thể trách anh ta vì đã trở nên đồ kỵ," Lucy nhận xét. "Anh đang khiêu vũ với hôn thê của anh ta đồng thời cũng là người yêu cũ của anh." Cô nhận thấy mình đang quay đi, nhìn ra phía trước bây giờ, như thể cô đang chăm chú đọc ghi chú của cô. Cô không ở đây để đưa ra quan điểm của cô về tình huống đó. Cô được cho là đang thu thập bằng chứng. "Được rồi, tôi biết anh đã ở đâu từ bảy giờ mười lăm đến trước tám giờ vài phút."

"Tôi cũng nhớ cái phần chết tiệt đó khá rõ," Blue nói.

Lucy biết là nếu cô nhìn lên, cô sẽ thấy anh đang nhìn cô, nên cô giữ ánh mắt cô cẩn thận trên sổ ghi chú của mình. "Anh đi vào để nói chuyện với Gerry," cô nói. "Hình như anh không tìm anh ta."

"Anh ta đang nói chuyện công việc với ông Fisher," Blue bảo cô. "Nên tôi cáo lỗi với Jenny Lee."

"Bằng cách đề nghị cô ấy một điệu nhảy à?" Lucy không thể giữ được sự ngờ vực trong giọng cô. Chúa ơi, cô nghe như một cô bạn gái ganh tị. Cô ngay lập tức nói lại. "Tôi xin lỗi. Xin hãy tiếp tục. Điều gì xảy ra sau đó?"

Nhưng Blue không tiếp tục. Anh dừng bước và nhìn cô, nghiên cứu khuôn mặt và đôi mắt cô, ánh mắt anh thăm dò, tìm kiếm. Cảm giác không khác gì bị đặt dưới một cái kính hiển vi.

“Em không tin tôi khi tôi nói với em là điều duy nhất giữa Jenny Lee và tôi là câu chuyện xưa,” Blue cuối cùng cũng lên tiếng. “Khi em nhìn tôi khiêu vũ với cô ấy – điều đó đã thay đổi ý định của em về việc trải qua cả đêm với tôi, đúng chứ?”

“Điều đó không có ý nghĩa gì với cuộc điều tra này – “

“Thôi nào, Yankee,” Blue dài giọng. “Tôi đang trả lời trung thực mọi câu hỏi của em. Ít nhất em có thể trả lời một câu hỏi của tôi chứ.”

Lucy ngẩng đầu lên và nhìn trực tiếp vào mắt anh. “Phải,” cô nói. Nhưng nó chỉ là một nửa sự thật. Câu trả lời thực sự là *có* và *không*. Nhìn Blue với Jenny Lee bằng cách nào đó đã phá vỡ bùa chú anh bỏ vào cô. Nhìn anh với cô ấy làm Lucy nhớ ra là cô không làm những điều như ngủ với thủy thủ người mà chỉ ở trong thị trấn chỉ ít ngày.

Blue đang quan sát cô. Mắt anh sánh được với màu xanh rực rỡ của đại dương. Anh di chuyển một bước về phía cô và rồi một bước nữa. Lucy thấy mình bất động, không thể bước lùi lại. Anh với ra và nhẹ nhàng vén một lọn tóc rời ra vào sau tai cô.

“Hãy quay lại với Jenny Lee,” Lucy nói một cách tuyệt vọng. Việc đề cập đến bạn gái cũ của Blue đã thành công, như thường lệ, làm tan sức mạnh kỷ lạ mà anh đã tác động đến cô.

“Khi tôi nói với cô ấy là tôi sẽ rời bữa tiệc,” Blue nói, “cô ấy nói là cô ấy muốn nói chuyện với tôi.” Anh cúi xuống và nhặt lên một hòn đá trơn nhẵn từ bãi biển, phủi sạch cát khỏi nó, tung tung nó trong lòng bàn tay. “Cô ấy dường như thực sự lo lắng, thực sự rối loạn về điều gì đó. Rõ ràng là cô ấy muốn nói chuyện riêng tư, và khi mà việc kéo cô ấy tách ra một góc phòng dường như là không thích hợp, tôi đã đề nghị cô ấy một điệu nhảy.”

Blue đứng thẳng lên và lia viên đá vào lòng đại dương, qua những con sóng đang vỡ òa. Nó nảy lên vài lần trước khi biến mất. “Em chắc hẳn sẽ không tin tôi,” anh nói, giọng anh vẫn kiêu thực tế nó thế. “Nhưng những gì tôi đang nói với em có chúa chứng giám, Lucy.”

Lucy gật đầu, ngòi bút của cô sẵn sàng để viết những ghi chú.

Blue phả cát còn dính trên tay anh, liếc về cuốn sổ ghi chú của cô. “Em không cần làm thế,” anh nói. “Điều này không có ý nghĩa gì với vụ án cả.” Ánh mắt anh điềm tĩnh. “Tôi chỉ muốn em biết là toàn bộ thời gian khi tôi đang khiêu vũ với Jenny Lee, tôi đã mong muốn là em ở đó trong vòng tay tôi.”

Lucy nhắm mắt lại. Chúa tôi ! Có thể nào Blue vẫn nghĩ là anh có cơ hội với cô không? Có thể nào là anh không nhận ra vai trò hiện tại của họ không cho phép bất kỳ kiểu tương tác lãng mạn nào không? Và, thực ra, anh có thành thực nghĩ là cô ngây thơ đến mức cô sẽ tin là anh thích cô hơn Jenny Lee Beaumont sao?

“Hãy tập trung vào vụ án,” cô nói. “Tôi đã nghe phần nào sự thực về những gì Jenny Lee nói với anh trong khi anh đang khiêu vũ rồi.”

Lucy không tin anh. Blue cũng không thực sự trông đợi cô sẽ. Nhưng bây giờ, có lẽ, không phải là thời điểm tốt nhất để thuyết phục cô khác đi.

“Jenny Lee nói với tôi là cô ấy lo lắng về Gerry,” Blue nói. “Anh ấy đã hành động kỳ lạ, như thể là anh ấy đang chịu áp lực nặng nề. Cô ấy nói với tôi là cô ấy tin rằng cô đã sai lầm khi mời tôi đến dự đám cưới. Hình như đề nghị tôi làm phù rể là ý tưởng của cô ấy. Cô ấy nghĩ là Gerry thích ý tưởng ấy, nếu anh ấy không thích, anh cũng không nói khác đi với cô. Nhưng vài ngày vừa qua, Jenny Lee bắt đầu lo lắng nếu Gerry khó chịu vì tôi quay trở lại thị trấn, bắn khoăn về chuyện của tôi và Jenny.” Anh dừng lại. “Nói tóm lại, Jenny đề nghị tôi rời đi.”

Lucy gật đầu, nghịch ngoạc vào sổ ghi chú của cô, cắn nhẹ môi dưới giữa hai hàm răng trong khi tập trung.

Blue không thể ngăn anh nhớ lại cảm giác mềm mại của đôi môi ấy, mùi vị ngon lành của khuôn miệng Lucy, sự sẵn lòng của cô để đưa nụ hôn đó lên một mức độ mật thiết cao hơn. Trước khi anh rời thị trấn lần nữa, anh sẽ tìm ra cách quay lại khoảnh khắc mà họ đã chia sẻ cùng nhau. Và khi anh làm thế, sự lôi cuốn cháy bỏng giữa họ như nhiên liệu tên lửa sẽ bùng lên không thể nào dập tắt được. Nó sẽ trở nên tuyệt vời. Nó sẽ trở nên rất, rất tuyệt vời.

Nó cũng sẽ trở nên tuyệt vời khi theo dấu và bắt giữ tên con hoang kẻ đã giết Gerry, để đưa hắn ra xét xử. Mặc dù Blue và Gerry đã bất hòa gần đây, và bất chấp những từ ngữ cay nghiệt của Gerry với Blue tối qua, Blue không quên tình bạn mà anh đã chia sẻ với anh con dượng anh suốt thời thơ ấu và thanh niên của mình. Và anh vẫn không thể tin được là Gerry thực sự đã chết. Ý nghĩ rằng anh không bao giờ nhìn thấy nụ cười vui vẻ của Gerry lần nữa làm anh cảm thấy trống rỗng.

“Tôi muốn nhìn thấy thi thể,” Blue nói.”Để xem có điều gì đó mà cảnh sát có thể đã bỏ lỡ không.”

Lucy lắc đầu. “Văn phòng giám định y khoa của bang đang thực hiện khám nghiệm tử thi. Đó là quy định với tất cả những trường hợp đáng ngờ. Nếu mọi thứ suôn sẻ , thi thể sẽ được đưa trở lại thị trấn vào thứ sáu cho tang lễ vào thứ bảy.”

“Ai chịu trách nhiệm thu xếp tang lễ ?” Blue hỏi.

Lucy nhìn lên từ sổ ghi chú của cô. “Jenny Lee”

Jenny Lee. Quý thật, bất cứ nỗi đau nào Blue đang cảm thấy về cái chết của Gerry, nó chắc chắn là tăng gấp hàng trăm lần đối với Jenny Lee tội nghiệp. Thay vì kết hôn với Gerry vào thứ bảy, cô sẽ phải chôn cất anh ấy.

“Tình trạng của Jenny thế nào rồi?”

“Như có thể trông đợi, tôi đoán thế,” Lucy bảo anh. Lúc nào cũng vậy, khi tên của Jenny Lee được nêu ra, đôi mắt sẫm màu của cô trở nên cảnh giác. Bóng tối đã trở nên đáng kể, và cô quay lại, nhìn lại bãi biển theo hướng họ đã tới. “Chúng ta tốt hơn hết nên quay lại thôi.”

“Tất cả những thứ rắc rối này,” Blue nói khẽ.

Lucy nhìn lại anh, lòng trắc ẩn trong đôi mắt cô.”Điều này thật khó khăn cho anh,” cô nói. “Mọi người đều bận rộn thực hiện sự buộc tội. Không ai nói với anh lời chia buồn về cái chết của anh trai anh.”

“Nó không quan trọng.”

“Có, nó có,” Lucy nói. “Vào những lúc như thế này, anh cần phải biết là mọi người có quan tâm.”

Blue mỉm cười. "Tôi biết là em có quan tâm, Yankee," anh nói. "Và đó là tất cả những gì tôi cần."

Chương 6

Lucy thả Blue xuống ở motel Lighthouse, sau đó quành lại đường Main, hướng thẳng đến quán thịt nướng. Giờ ăn tối đã qua khá lâu rồi, và cô thì quá kiệt sức để nấu nướng. Cô lái xe vào điểm đậu xe trên con đường phía trước quán ăn bé tí, mơ về một cái hamburger pho mát và khoai tây chiên và biết rằng cuối cùng cô sẽ gọi món súp rau củ và salad.

Cô vào bên trong và ngồi xuống một ngăn ở gần cửa sổ của quán thịt nướng đông nghịt được hơn năm phút, thì cửa mở ra và Blue McCoy bước vào.

Tất cả các cuộc nói chuyện ngừng bật.

Blue hướng đến cái bàn trống duy nhất, ngay bên cạnh bàn của Lucy. Gật đầu chào Lucy, anh thả túi vải thô xuống sàn và ngồi xuống. Anh nhìn xung quanh căn phòng vẫn yên lặng, như thể lần đầu tiên để ý rằng anh đang là trung tâm của sự chú ý. Một số người hoàn toàn bất lịch sự khi họ nhìn chòng chọc vào anh, sự thù địch trong mắt họ.

Iris đi đến bàn của Blue. Nữ phục vụ thường thân thiện này không mỉm cười. Thực tế, cô trông lo lắng. "Tôi xin lỗi," cô nói với Blue, và rõ ràng là cô cảm thấy thế. "Nhưng cái bàn này có người khác đã đặt trước rồi."

Lucy biết nó không đúng một cách chết tiệt. Bàn ở quán thịt nướng luôn như thế, và sẽ còn như thế, là đến trước được phục vụ trước.

Blue cũng biết điều đó, nhưng anh với xuống dưới bàn và nhấc cái túi của anh lên.

“Tại sao anh không sang ngồi cùng tôi, McCoy?” Lucy nói lớn. “Tôi ngồi một mình ở cái ghế lớn này.” Cô nhìn lên Iris thách thức. “Trừ khi nó đột nhiên cũng được đặt trước cho ai đó khác.”

Iris đỏ mặt, nhưng cô đối mặt với Lucy và cả Blue. “Tôi cảm thấy thực sự tệ về việc này, nhưng tôi phải yêu cầu anh rời khỏi đây,” cô nói với Blue. “Tôi không thể mạo hiểm để rắc rối khuấy động trong quán của tôi, và anh, là rắc rối.”

Đám đông rì rầm đồng tình. “Đuổi hẳn ta ra khỏi đây,” ai đó nói, khi Iris biến mất vào phía sau quán.

“Phải.” Travis Southeby đứng lên, ánh sáng lóe lên từ phù hiệu cảnh sát của anh ta. “Ăn tối với kẻ giết Gerry McCoy trong phòng này sẽ khiến tôi bị đầu độc.”

Lucy cao giọng để cô được nghe thấy xuyên qua tiếng ồn ào vừa đột ngột vang lên. “Một người được coi là vô tội cho đến khi được chứng minh là có tội” cô yêu cầu, nhìn thẳng vào Travis. “Blue McCoy không bị kết án về bất kỳ tội nào – anh ta thậm chí còn không bị buộc tội.”

Từ phía bên kia căn phòng, một cái ghế lê trên sàn khi nó bị đẩy ra từ một cái bàn. Leroy Hurley đứng lên và trái tim Lucy chùng xuống.

“Điều gì xảy ra cho những ngày xưa cũ tốt đẹp,” Luroy hỏi đám đông, “khi một thị trấn không phải chi trả hàng triệu đôla để kết án một kẻ giết người máu lạnh? Có ai còn nhớ không? Ông tôi từng kể với tôi về thời gian đó. Họ không cần quan tòa hay bồi thẩm đoàn. Không, thưa ngài. Họ chỉ cần công dân của thị trấn, người bị buộc tội và một sợi dây thừng vững chắc.”

Travis Southeby cười nhạo. “Nó chắc chắn đã tiết kiệm cho những người đóng thuế cả một đồng tiền.”

Khi Blue nhìn, Lucy đẩy mình đứng lên. Cô đang nổi điên. Má cô đỏ bừng và đôi mắt nâu của cô bùng cháy một ngọn lửa dữ dội. Rằng cô nghiêng lại và cô đặt một tay lên tay cầm vũ khí của cô. Anh mừng như quý rằng cô ở bên phía anh.

“Ông đang nói về một buổi hành hình của bọn phân biệt chủng tộc hả?” Giọng cô thấp và nguy hiểm. Cô quay lại nhìn trừng trừng vào viên cảnh sát to bè. “Xấu hổ cho ông, Travis, vì đã khơi chuyện này lên. Ông nên biết nhiều hơn thế.” Cô quay lại phía Leroy. “Làm thế nào được nhỉ, Hurley? Tôi sẽ bắt giam ông vì âm mưu kích động một cuộc náo loạn, hay là tôi nên buộc tội ông với âm mưu giết người? Bởi vì thời thế đã thay đổi từ khi ông nội già cả thân yêu của ông được phép chạy như kẻ điên trong thị trấn này. Thời nay chúng tôi có tên khác cho một buổi hành hình của bọn phân biệt chủng tộc, ông bạn. Nó gọi là giết người cấp độ một.” Cô nhìn quanh căn phòng. “Tất cả mọi người đã rõ cả chưa? Còn ai có câu hỏi nào nữa không? Tôi không muốn còn bất cứ ai nhầm lẫn về vấn đề này nữa.”

Leroy Hurley dậm chân nặng nề ra khỏi quán thịt nướng, và toàn bộ những người khác quay trở lại thức ăn của họ. Travis Southeby vẫn đứng, với một vết hồng dấu vết của sự tức giận trên khuôn mặt phù nề của ông ta.

Ông ta làm một cử chỉ về phía Blue.”Nếu tôi là người chịu trách nhiệm cuộc điều tra này, hẳn ta sẽ bị tổng giam ngay bây giờ.”

“Well, ông không phải là người chịu trách nhiệm,” Lucy nói một cách chua cay. “Thế nên chỉ cần ngồi xuống và kết thúc bữa tối của ông đi, Travis. Nếu ông còn bất kỳ lời kêu ca nào, đưa nó đến chỗ cảnh sát trưởng Bradley.”

Travis ném xuống vài tờ đôla thanh toán và rời quán thịt nướng, bữa tối của ông ta hầu như không được động đến.

Trước khi Lucy có thể ngồi xuống, Iris xuất hiện từ bếp, mang theo một túi giấy lớn. “Nó đủ cho cả hai người,” cô ta nói, nhìn từ Lucy sang Blue và quay đi. “Và nó để mang về nhà.” Cô ta di chuyển đến cửa trước và mở rộng nó ra. “Miễn là các người mang nó ra ngoài.”

Lucy lắc đầu. “Tôi thất vọng về cô,” cô nói với Iris.

Blue im lặng trượt túi vải của anh lên vai khi Iris nói, “Lần cuối cùng có một trận đánh nhau ở đây, tấm kính lớn làm cửa sổ đã bị vỡ. Công ty bảo hiểm không thanh toán cho nó, và chúng tôi đã phải trả nợ trong suốt ba tháng. Billy Joe và tôi, chúng tôi đang có một đứa trẻ học đại học, Lucy à. Chúng tôi không đủ tiền thanh toán cho nó một lần nữa. Cô biết đấy.”

Blue đi ra ngoài cửa trước và Lucy theo sau. “Tôi xin lỗi,” Iris nói lại lần nữa khi cô ta đóng cánh cửa lại ngay phía sau cả hai người.

“Tôi cũng xin lỗi về điều đó,” Lucy nói với Blue.

“Con người có nhiệt huyết,” anh nói lạnh lẽ. “Họ thường không ngừng trông đợi.”

Cô nhìn vào cái túi nặng nề anh vẫn mang trên vai anh. “Tại sao anh không để đồ đạc của anh lại motel?”

Anh lắc đầu. “Tôi không ở đó.”

“Không còn nơi nào trong thị trấn để trọ cả,” Lucy nói. “Anh định làm gì? Ngủ ngoài trời à?”

Blue nhún vai. “Phải,” anh nói. “Tôi đoán thế.”

Cô nhìn chăm chăm vào anh, mắt cô hẹp lại. “Điều gì đã xảy ra?”

Anh nhìn lại cô một lúc lâu trước khi trả lời. “Jedd Southeby thông báo với tôi là không còn phòng trống ở motel lúc này,” Blue cuối cùng cũng lên tiếng.

Miệng Lucy siết chặt lại, và cô mở tung cánh cửa xe tải bên phía người lái với nhiều lực hơn cần thiết. “Lên đi,” cô nói.

Blue leo vào chiếc xe tải và nhìn một cách thích thú khi cô nhét chìa khóa vào ổ khởi động, rồi máy động cơ cao hơn nhiều mức cần thiết và lao chiếc xe tải vào đường đi.

“Không bao giờ mà không còn phòng trống ở Motel Lighthouse,” cô nói dứt khoát. “Đó hoàn toàn là bịa đặt. Tôi biết một thực tế là phải còn ít nhất mười lăm phòng trống ngay lúc này.”

Mất chỉ một phút để lái xe đến motel. Lucy dừng xe với một tiếng rít của lốp xe.

“Jedd Southeby, điều gì xảy ra với ông vậy?” cô cúi kính, điều hành vào phòng ngoài văn phòng motel. “Không còn phòng trống, ai mà tin được!”

Jedd thậm chí chẳng buồn ra khỏi ghế của ông ta. “Hắn ta không được chào đón ở đây,” ông ta nói lạnh lùng, hất cằm về phía Blue. Ông ta nhỏ người và gầy nhom, trái ngược với anh trai ông ta là Travis, người cũng nhỏ người nhưng nung núc thịt.

“Điều đó là bất hợp pháp,” Lucy nói, khoanh cánh tay cô lại. “Ông không thể phân biệt đối xử.”

“Tôi tuyệt đối chắc chắn là tôi có thể,” Jedd nói với cô một cách tự mãn. “Tôi có quyền từ chối bất kỳ khách trọ nào nếu tôi có lý do chính đáng để tin rằng hắn ta là nguyên nhân tổn hại đến tài sản của tôi, hay là của những khách trọ khác. Cần nhắc đến việc Blue là đối tượng tình nghi đã giết anh ghê của hắn ta, tôi phải nói rằng tôi có một lý do chính đáng một cách chết tiệt, đúng chứ?”

Lucy thất kinh. “Vậy Blue có thể ở đâu được chứ?” Cô lắc đầu. “Cảnh sát trưởng Bradley nói rằng anh ta không được rời thị trấn. Nếu ông không cho anh ta thuê phòng...”

Có phòng trong nhà tù của thị trấn đấy,” Jedd nói. Ông ta nhìn Blue và mỉm cười độc ác. “Mày sẽ sớm quen với việc ngủ trong một căn phòng có chấn song trên cửa sổ thôi, McCoy.”

Lucy hít vào một hơi thật sâu và buộc bản thân mỉm cười. “Jedd.” Cô cẩn thận giữ giọng mình điềm tĩnh, hợp lý. “Anh trai ông là một nhân viên sở cảnh sát. Tôi chắc rằng ông ta sẽ bảo ông là không ai ngủ lại sở vào ban đêm. Đèn luôn luôn bật, ồn ào, TV cũng luôn bật và –”

“Blue nên nghĩ về điều đó trước khi hắn ta giết Gerry chứ hả?”

“Nếu tối nay trời mưa thì sao?” Lucy hỏi, đập tay cô xuống quầy thu khi cô mất bình tĩnh. “Ông định vẫn ngồi đây và nói với tôi là ông sẽ để người đàn ông này – người mà, tôi phải chỉ ra, không bị buộc tội cho bất cứ tội ác nào – ngủ bên ngoài trời mưa?”

“Tôi chẳng quan tâm tí xíu nào việc hắt ta ngủ ở đâu.” Jedd quay lại với cái tivi của ông ta.

“Chết tiệt!” Lucy quay đi, đẩy cánh cửa kính mở ra và bước ra ngoài vào trong tiết trời oi bức của buổi đêm. Nhưng bộ thôi thúc của cô để tát cho nụ cười bảnh chọe của lão Jedd Southeby rơi khỏi bộ mặt sẽ không thích hợp tí nào với Blue hay sự chuyên nghiệp của cô. “Chết – tiệt!”

“Tôi là một SEAL. Tôi đã từng ngủ trong mưa trước đây rồi,” Blue nói một cách thản nhiên. Anh nhìn lên bầu trời. “Hơn nữa, trời sẽ không mưa.”

“Vào trong xe tải,” Lucy cúi kính, trèo lại vào ghế tài xế trên chiếc xe Ford của cô.

Blue nhìn cô qua cửa kính đã hạ của cánh cửa phía hành khách. “Chúng ta sẽ đi đâu?” anh hỏi. “Bởi vì tôi thực sự thích ngủ bên ngoài trời mưa hơn trải qua đêm ở trong nhà tù của Hatboro Creek.”

“Đừng lo lắng, tôi sẽ không đưa anh đến nhà tù,” cô nói. Cô hít vào một hơi thật sâu, sau đó thở ra từ từ trong nỗ lực làm mình bình tĩnh lại. Đây không phải giải pháp tốt nhất, nhưng nó là cái duy nhất cô có thể nghĩ ra lúc này. “Anh có thể ngủ đêm ở nhà tôi.”

Blue mở cửa và trèo vào chiếc xe tải. “Đó nghe như ý tưởng hay nhất mà ai đó có được những ngày này.”

Lucy chiếu vào anh một tia nhìn nguy hiểm. “Trong một trong những phòng ngủ còn dư.”

Anh mỉm cười lại với cô. “Bất cứ điều gì em nói.”

Nhà của Lucy hết sức lớn, mở rộng một cách tùy tiện từ ngôi nhà cũ trên đỉnh của ngọn đồi bên ngoài đường Fox Run. Blue đoán là nó được xây khoảng đầu thế kỷ. Anh biết là nó bị bỏ không vài năm trước khi nhà Tait chuyển đến thị trấn. Không ai muốn mua nó cả, sẽ hết sức tốn kém để bảo dưỡng và duy trì nó, và mẹ Lucy mua được nó với giá rất rẻ. Tất nhiên, nhà Tait đã mất nhiều cuối tuần và hầu hết những buổi tối trong tuần để cạo sơn và phủ cát và sơn lại và sửa chữa quái vật cũ kỹ này. Khi họ hoàn thành bên trong, họ bắt đầu với bên ngoài nó.

Thậm chí trong ánh sáng nhạt nhoang buổi chiều tối, Blue có thể thấy tất cả công sức của họ

thật xứng đáng. Ngôi nhà cũ kỹ to lớn đã trở thành tuyệt đẹp. Họ đã sơn nó màu trắng, với những cánh cửa chớp màu xanh lá sẫm và thanh mảnh. Nó trông sạch sẽ và mới mẻ và cứ như là nó có thể còn phát sáng trong bóng tối.

“Nơi này trông thật tuyệt,” Blue nói.

“Cảm ơn anh.”

“Vẫn to lớn như vậy.”

“Phải. Quá lớn từ khi mẹ tôi qua đời.” Cô khịt mũi. “Cũng quá lớn trước đó nữa.”

“Có lẽ em nên bán nó đi,” Blue nói.

Lucy nhìn lên ngôi nhà khi cô leo ra khỏi chiếc xe tải. “Tôi có thể làm thế. Betty Stedman ở đại lý bất động sản đã đề nghị tôi điều đó nhiều lần từ vài tháng trước. Chỉ là...Nó là lý do tôi vẫn còn ở lại thị trấn này,” cô thú nhận. “Nếu tôi bán nó, tôi phải tìm nơi nào đó để đi.”

“Có hàng triệu lựa chọn ngoài kia,” Blue nói khô khan, đẩy mình đứng lên từ vị trí anh đang ngồi trên nắp ca pô xe tải của cô, “và theo quan điểm của tôi, mỗi một nơi ngoài kia đều tốt hơn là Hatboro Creek.”

“Anh đang rất sốt ruột để thoát ra khỏi thị trấn này có phải không?” Lucy hỏi, nhìn chăm chăm vào anh.

“Tôi đã hứa là tôi phải lấy được bằng tốt nghiệp trung học. Tôi biết là tôi cần nó để đến được nơi tôi cần đến trong hải quân,” Blue nói, “hoặc là tôi sẽ rời thị trấn khi tôi được mười sáu tuổi.”

“Nếu anh làm thế, tôi sẽ không bao giờ gặp anh,” Lucy suy tư. “Tôi sẽ bị bọn quỷ kia đá ra khỏi đội bóng, hoặc là tệ hơn – nhớ về ngày mà lũ con trai ở đội bóng chày cố gắng đập tôi tởm?”

Blue gật đầu. “Phải, thưa cô.” Anh hơi nghiêng về phía trước để nhìn mặt cô trong bóng tối nhập nhoạng. “Em có ý gì khi nói ‘hoặc là tệ hơn’?”

“Thật ra không có gì.” Lucy nhắc cái túi giấy mà Iris trao tay cho cô. “Anh nghĩ sao nếu chúng ta ngồi ngoài hiên và ăn chỗ đồ ăn này?”

Blue trượt xuống khỏi ca pô của chiếc xe tải, đi theo cô lên lối đi dẫn đến ngôi nhà. “Em sẽ không nói ‘hoặc là tệ hơn’ nếu em không có ý gì.” Anh giữ tay cô lại trước khi cô đi lên những bậc thang. “Lucy, lũ con trai đã định làm gì em? Chúng có bao giờ lại gần em nữa không?”

Đôi mắt cô mở lớn khi cô nhìn xuống nơi mà anh đang giữ tay cô, nhưng anh không thả ra.

“Chúng chỉ...” Cô thở dài. “Chúng là những kẻ ngu ngốc. Chúng nói với tôi là nếu tôi ở lại đội bóng chày chúng sẽ kéo tôi ra rừng và chỉ cho tôi lợi ích duy nhất mà một cô gái mang lại – và tôi không nghĩ chúng đã sắp đặt và làm rõ trong tâm trí. Tôi quá xấu hổ để nói với anh hoặc bất kỳ ai khác về những điều bọn chúng đe dọa.”

Cô nhẹ nhàng kéo tay cô khỏi tay anh và đi lên cầu thang lên hiên nhà.

“Chúng có...?” Khó khăn lắm anh mới có thể thốt lên một phần câu hỏi khi cô ngồi xuống trên chiếc xích đu ở hiên nhà.

“Chúng không bao giờ chạm vào tôi nữa cả,” Lucy nói. “Không phải sau khi anh đã đóng vai siêu anh hùng. Chúng đã nghĩ rằng tôi là một người bạn anh coi trọng.” Cô nhìn lên anh, một nụ cười tinh nghịch trên khóe miệng cô. “Tất nhiên, tôi giúp duy trì chuyện tưởng tượng đó bằng cách kể cho chúng rằng Blue McCoy đã đưa tôi đi câu cá như thế nào, hay tôi đã giúp Blue McCoy sửa chữa chiếc thuyền của anh ấy như thế nào...Tôi vẽ nên một thế giới tưởng tượng nho nhỏ, và chúng tin mỗi từ về nó.”

Khi Lucy mỉm cười với anh như thế, Blue quên hết mọi thứ - về cái chết yếu và bi thảm của Gerry, về lời buộc tội giết người bị áp lên anh, về cách mà mọi người trong thị trấn này quay lưng lại với anh một lần nữa. Anh có thể chỉ nghĩ về Lucy, về cái cách mà cùng một nụ cười tỏa sáng của cô trở lại như khi cô còn là một tân sinh ở trường trung học, trở lại khi cô còn phải lòng anh.

Nếu anh mà biết điều anh biết bây giờ, mọi thứ có thể sẽ khác đi với anh. Anh chắc hẳn sẽ không rời thị trấn với trái tim anh bị đâm nát thành hàng ngàn mảnh. Không, thay vào đó anh sẽ để lại Lucy với trái tim non nớt của cô bị cắt xẻ và tan vỡ. Nhưng điều đó cũng không hấp dẫn hơn cái cách mà mọi thứ đã diễn ra. Tất nhiên...có thể...nếu Lucy Tait mà là bạn gái của anh thời trung học, Blue sẽ không rời khỏi thị trấn chút nào.

Giờ thì, suy nghĩ đó đã đến từ nơi quỷ quái nào vậy? Blue đã muốn rời khỏi Hatboro Creek từ giây phút đầu tiên anh bước vào thị trấn ở tuổi lên năm yếu ớt. Dù cho mọi thứ khác đi giữa Blue và Jenny Lee, dù cho cô ấy thực sự yêu anh thay vì cố gắng sử dụng anh để với tới Gerry, anh vẫn sẽ không ở lại thị trấn. Và nếu Jenny Lee Beaumont, với sự quyến rũ đáng kể của cô, không thể giữ được Blue rời khỏi thị trấn, điều gì làm cho anh nghĩ là Lucy Tait có thể làm nó khác đi?

“Có vẻ như Iris gói hai cái hăm bơ gơ, một phần súp rau củ, một ít súp cá của cô ấy, hai phần thịt gà lẫn bột chiên, một ít khoai tây chiên và vài lát hành tây,” Lucy nói, xếp đồ ăn ra lan can hiên nhà cô. “Thậm chí còn có cả thìa nhựa. Tôi đã gọi súp rau củ, nhưng mọi thứ khác đều có đủ hết.”

Blue cầm lên một cái bát giấy đựng súp cá và mở nắp. Anh khuấy bát súp thơm lừng với một cái thìa nhựa của Iris, sau đó ngồi xuống cạnh Lucy trên chiếc xích đu ở hiên nhà. Anh cảm thấy cô cứng người lại, và anh biết những điều cô sẽ nói thậm chí trước khi cô mở lời.

“Tôi sẽ cảm kích nếu anh không ngồi sát vào tôi.”

“Thôi nào, Yankee. Em biết là em phải có hai người trên một cái xích đu để có được sự cân bằng thích hợp mà.”

Lucy không nhìn anh. Cô sẽ không nhìn vào mắt anh. Cô chỉ nhìn xuống bát súp rau củ của cô như thể nó chứa câu trả lời cho mọi câu hỏi trong vũ trụ.

Và khi cô cuối cùng cũng mở lời, cô lại làm anh ngạc nhiên với tính thẳng thắn của cô. “Tôi biết anh chắc hẳn nghĩ về tôi như là một điều đã rõ ràng,” Lucy nói. Khi anh bắt đầu phản đối, cô giơ một tay lên, dừng anh lại, đôi mắt sẫm màu của cô ánh lên sự nghiêm túc. “Ý tôi là, chúng ta ở đây trong nhà tôi. Tôi đưa anh về nhà tôi để ngủ lại qua đêm, đúng không? Rõ ràng là tôi nói anh phải ngủ trong phòng ngủ dự trữ, nhưng anh đang nghĩ là tôi có lẽ không có ý như vậy. Làm sao tôi có thể có ý như vậy sau tối qua chứ? Chúng ta gần như đã đi đến cùng trên hàng hiên bên ngoài câu lạc bộ thị trấn. Và nếu chúng ta đã đi thẳng về phòng motel của anh từ hàng hiên đó, mọi thứ sẽ trở nên hoàn toàn khác so với bây giờ.”

Cô đặt bát súp của cô xuống lan can và quay sang đối diện với anh. “Phải,” cô tiếp tục. “Theo cách nào đó thì anh đúng. Đúng là chúng ta đã đến rất gần việc có quan hệ tình dục tối qua. Anh muốn. Tôi cũng muốn. Và nếu chúng ta ở nơi nào khác không phải nơi công cộng, khả năng lớn là chúng ta sẽ làm thế. Cho dù đó không phải là điều tôi thoải mái để thừa nhận, và cho dù tôi không bao giờ làm bất kỳ điều gì quá táo bạo trong cuộc đời tôi trước tối qua, tôi không thể phủ nhận điều đó.”

“Nó đặt mối quan hệ của chúng ta hôm nay vào một tình trạng bối rối kỳ cục, bởi vì hôm nay nếu có một điều tôi tuyệt đối chắc chắn không thể làm, thì đó là dính líu vào quan hệ tình dục với anh. Tôi là người điều tra. Anh là người bị tình nghi. Nếu tôi để cho chúng ta có quan hệ, tôi sẽ phá vỡ mọi luật lệ trong sách vở và cả vài điều sau đó nữa.”

Cô hít vào một hơi thật sâu. “VẬY ĐÂY, TÔI ĐÃ NÓI NÓ RA.”

Blue gật đầu, cố gắng dấu nụ cười của anh. Chết tiệt nó, nhưng anh thích cô gái này. Cô không làm trò. Cô chỉ đưa ra sự thật một cách thẳng thắn, chỉ đưa ra một cái nhìn toàn cảnh cho mọi vấn đề đang xảy ra. “Không có cơ hội nào để thay đổi ý định của em à?” anh hỏi.

Cô không nhận ra anh đang đùa. Cô lắc đầu. “Không có. Tôi sẽ mất việc. Và lòng tự trọng của tôi.”

“Well, được rồi,” Blue nói. “Tôi đoán là chỉ có một việc chúng ta có thể làm.”

Lucy đang nhìn anh, đôi mắt cô gần như tỏa sáng trong ánh đèn ở ngoài hiên.

Anh muốn hôn cô. Thay vào đó, anh đứng lên. “Chúng ta bắt đầu với việc tôi nói lỏng một chút. Chúng ta không muốn bất kỳ một vụ bốc cháy tự phát nào,” anh thêm vào.” Sau đó chúng ta thức dậy vào buổi sáng ngày mai, sáng sớm, và làm việc hùng hục để tìm ra cách loại tôi ra khỏi danh sách những người bị tình nghi. Và tối mai...chúng ta có thể lấy nó từ xích đu ở hiên nhà.”

Lucy thở dài, nhắm mắt lại một lúc. “Tôi ước gì nó đơn giản như thế.”

Blue thả cái bát súp cá không của anh vào trong túi giấy màu nâu rỗng. “Nó đơn giản mà.”

Nhưng Lucy không có vẻ bị thuyết phục. Cô trông mệt mỏi và buồn bã và hết sức nặng nề bởi trách nhiệm.

Blue muốn đặt tay anh quanh cô và làm giảm đi gánh nặng của cô. Nhưng ngay bây giờ anh biết là nó sẽ chỉ làm cho cô khó khăn hơn để chịu đựng.

Chương 7

Đồng hồ báo thức của Lucy reo lúc 5:45, đánh thức cô dậy từ một giấc ngủ sâu không mộng mị. Cô cuối cùng cũng đi vào giấc ngủ lúc nào đó sau nửa đêm. Trước đó cô nằm thao thức trên giường, lắng nghe những âm thanh trầm lặng quen thuộc trong ngôi nhà của cô, căng thẳng để nghe ngóng bất kỳ dấu hiệu nào của sự chuyển động từ Blue quanh phòng ngủ cho khách ở tầng trên.

Cô nghe thấy tiếng đập mạnh từ các đường ống nước khi anh bật vòi hoa sen, và tiếng kêu của máy bơm và tiếng rít của nước khi nó bị đẩy lên từ giếng sâu. Vài phút sau, cô nghe thấy tiếng đập mạnh khác khi nước bị khóa lại, nhưng sau đó...không có gì cả. Im lặng. Không có tiếng bước chân. Không một tiếng động nào.

Không phải là cô trông đợi để nghe thấy bất cứ cái gì. Blue là người dẫn đường của Alpha Squad. Cô đã hỏi, và anh nói với cô điều đó tối qua, sau khi cô chỉ cho anh phòng cho khách và lấy vài cái khăn tắm sạch xuống từ hộc để vải lạnh.

“Tôi dẫn đường cho đội trong những trận đánh hay những tình huống lén lút bí mật,” anh nói.

Blue không biết, nhưng Lucy đã biết người dẫn đường có nghĩa là gì. Một người dẫn đường có thể dẫn đội các SEAL của anh ta lặng lẽ đến thẳng trại của kẻ thù mà không bị phát hiện. Một người dẫn đường có thể dẫn đội của anh ta theo hàng một xuyên qua vùng đất mìn mà không có một vết thương nào. Một người dẫn đường di chuyển im lặng, cẩn thận, luôn luôn cảnh giác và thận trọng, chịu trách nhiệm về sự an toàn cho người của anh ta.

Lucy đã biết tất cả những điều này bởi vì cô đã đọc mọi quyển sách về SEAL mà cô có thể đặt

tay lên. Cô đã đọc quyển sách đầu tiên ở trường trung học bởi vì cô đã nghĩ về Blue, và nghe được từ tin đồn trong vùng là anh đã được tham gia vào chương trình huấn luyện SEAL.

Cô đã đọc những cuốn sách còn lại không phải vì Blue, mà bởi vì cuốn sách đầu tiên đã mê hoặc cô hoàn toàn. Nhận thức về một lực lượng đặc biệt như các đội SEAL hấp dẫn cô. Họ khác thường theo mọi nghĩa của từ đó. Họ được huấn luyện như những người chống khủng bố, được dạy cách nghĩ và nhìn và hành động, thậm chí có mùi, như kẻ thù. Nhờ có những kỹ năng đặc biệt của từng thành viên trong đội trong từng lĩnh vực như ngôn ngữ và kiến thức về văn hóa, họ có thể hòa mình ở bất kỳ quốc gia nào và thâm nhập vào bất kỳ tổ chức nào.

Họ mạnh mẽ, thông minh, thành thạo và chuyên biệt. Họ là một dạng khác của anh hùng nước Mỹ.

Và Blue McCoy là một trong số họ.

Mọi người đàn ông trong một đơn vị SEAL là một chuyên gia trong nửa tá lĩnh vực khác nhau, bao gồm máy vi tính, công nghệ chiến tranh, sửa chữa động cơ, trình độ lái trực thăng và máy bay chiến đấu ở mức nghệ thuật. Mỗi một SEAL trong đội Mười ưu tú là một thiện xạ lão luyện, thành thạo tất cả các loại vũ khí. Mỗi người là một chuyên gia lặn với bình nén khí và được huấn luyện bao quát kỹ thuật phá hủy – cả trên mặt đất và ở dưới nước. Mỗi người có thể nhảy dù từ hầu hết các loại máy bay chiến đấu ở bất kỳ độ cao nào.

Họ dường như siêu phàm, mạnh mẽ và nghiêm khắc và rất, rất nguy hiểm.

Và Blue McCoy, người anh hùng của cô, là một trong số họ.

Cô bị anh hấp dẫn. Không có cách nào để phủ nhận điều đó. Và Blue đã làm cho nó khá rõ ràng rằng cảm giác đó là từ hai phía. Anh đã nói với cô là anh nghĩ về cô trong khi anh khiêu vũ với Jenny Lee ở câu lạc bộ thị trấn.

Đó là một điều khó tin – Blue McCoy nghĩ về Lucy Tait trong khi anh đang khiêu vũ cùng Jenny Lee Beaumont.

Mặc dù vậy, anh đã nói sự thật về cuộc chuyện trò của anh với Jenny. Lucy đã đọc bản trình bày của Jenny Lee về những sự kiện trước khi Gerry chết. Bản trình bày đó bao gồm cả mô tả về cuộc chuyện trò với Blue ở câu lạc bộ thị trấn. Bản của Jenny giống hệt bản của Blue.

Nhưng không có cách nào xác minh cảm giác chính xác của Blue khi anh đang nhảy với Jenny, giữ cô ấy trong vòng tay anh.

Lucy biết rằng Blue muốn làm tình với cô. Cô đã nhìn thấy sự thật trong mắt anh mọi lúc anh nhìn thẳng vào cô. Sức mạnh từ ham muốn của anh thật choáng váng. Nhưng cô được mang trở lại mặt đất đủ nhanh bằng suy nghĩ là chắc hẳn Blue chỉ muốn cô bởi vì Jenny Lee là không thể.

Lucy di chuyển yên lặng vào phòng tắm của cô và tắm nhanh trước khi mặc vào một bộ đồng phục sạch sẽ. Cô chải tóc, buông xuống cho nó khô, tóm lấy một quả táo từ nhà bếp và rời khỏi ngôi nhà. Cô sẽ quay lại thậm chí trước cả khi Blue thức giấc.

Blue nhìn thấy chiếc xe tải của Lucy lái ra khỏi nhà khi anh kết thúc chuyến chạy buổi sáng của anh.

Anh chỉ ngủ hai giờ đêm qua. Anh dậy sớm trước bình minh, hoàn toàn tỉnh táo và cảnh giác, bị lấp đầy bởi một dạng năng lượng chuyển động và trạng thái phòng bị anh thường cảm thấy trong quá khứ trước khi bước vào một trận đánh.

Anh đã chạy năm dặm trước khi bình minh đến, và năm dặm nữa cho đến khi mặt trời lên, và sự sôi sục vẫn không rời khỏi.

Anh nhìn bụi cuộn lên khi chiếc xe tải của Lucy được lái ra khỏi đường. Cô vẫn như mọi khi trong bộ đồng phục của mình, và anh sẽ cá là cô đang hướng thẳng xuống sở cảnh sát. Cô chắc hẳn sẽ báo cáo cho cảnh sát trưởng tất cả những gì Blue đã nói với cô hôm qua và tìm kiếm xem có bất cứ điều gì mới từ báo cáo xét nghiệm tử thi được đưa đến.

Blue leo lên cầu thang đến hiên nhà và thử mở cánh cửa bếp. Nó bị khóa. Anh đã để cửa sổ phòng ngủ của anh mở hoàn toàn trên tầng ba. Anh biết mình có thể vào bằng cách đó, tuy nhiên, chắc chắn là còn một cái cửa sổ nào đó khác để mở gần mặt đất hơn.

Cửa sổ tầng trệt phía trên bồn rửa bát trong nhà bếp để mở, nhưng ngưỡng cửa được xếp một dây cây cảnh được trồng trong bình nước. Anh phát hiện ra một cái cửa sổ để mở khác trên tầng hai, ngay lập tức nhận ra nó là phòng của Lucy từ vị trí của nó.

Anh dễ dàng trèo lên bên sườn của hiên nhà, phía ngoài cửa sổ trong chốc lát. Không có gì để va đập ở bên trong, chỉ có một tấm rèm trắng mỏng bay nhẹ nhẹ trong gió sớm.

Anh mở tấm rèm và trượt vào trong ngôi nhà.

Phòng của Lucy thật lớn, nó không nghi ngờ gì đã từng là một phòng khách riêng phía trước hoặc là một phòng khách chung. Cô đặt giường cô ở giữa một bức tường, bao quanh hầu như cả ba mặt là những cái cửa sổ nhô ra lớn. Giường cô không được dọn, khăn trải giường là một bức hoa văn đậm nét với những màu xanh tối, màu đỏ và màu xanh lá. Một tấm khăn trải giường màu trắng bị đẩy ra khỏi giường xuống trên sàn gỗ cứng bóng loáng. Một tấm thảm nhỏ màu trắng được trải trên sàn. Nó là không cần thiết trong cái nóng mùa hè, nhưng nó sẽ dễ chịu vào mùa đông khi sàn nhà trống trở nên lạnh lẽo.

Những bức tường được sơn màu trắng, với một bộ sưu tập những bức tranh màu nước đóng khung phá vỡ sự đơn điệu. Những bức tranh hầu hết là những mũi đất nhô ra biển với những chiếc thuyền buồm sáng màu trên mặt nước hoặc trong những cảnh biển. Chỉ có hai khung ảnh, chúng được đặt trên tủ quần áo. Blue nhận ra mẹ Lucy trong một tấm, mỉm cười qua một cái lỗ trên một bức tường mới được hoàn thành một nửa của nhà bếp. Tấm còn lại là ảnh của Lucy, cánh tay cô vòng qua một người đàn ông cao gầy mà anh không biết. Người đàn ông quàng cánh tay anh ta trên vai của Lucy, và cả hai người họ đang cười vào máy ảnh.

Anh ta là tên quỷ quái nào thế? Anh ta có ý nghĩa gì với Lucy mà cô lại giữ tấm hình này trong phòng ngủ của cô? Anh ta là người yêu cũ của cô ư? Người yêu hiện tại ư? Nếu là thế, anh ta ở đâu? Có phải anh ta sống bên kia đường, hay bên kia đất nước?

Lucy không hề đề cập đến một người bạn trai. Cô cũng không hành động như là cô có một người. Nhưng mặt khác, Blue chẳng có quyền để có những cảm giác ghen tị đau nhói này. Anh không tìm kiếm sự cam kết, chỉ một hoặc hai đêm tình dục tuyệt vời. Nếu Lucy có điều gì ổn định bên cạnh đó, thì đấy là vấn đề của cô, không phải của anh.

Vậy tại sao suy nghĩ về việc Lucy đang cười như thế này khi cô nghiêng về phía trước để hôn người đàn ông khác này để lại mùi vị tồi tệ trong miệng Blue? Tại sao anh lại có sự thôi thúc hấp dẫn là xé tấm ảnh này ra làm hai?

Blue hướng ra cửa, đột ngột nhận thức rất rõ là anh đang xâm phạm sự riêng tư của Lucy. Nhưng anh quay người và nhìn lại qua vai anh trước khi anh hướng đến cầu thang dẫn lên phòng ngủ của anh và phòng tắm ở tầng ba.

Đó là một căn phòng xinh xắn, một căn phòng dễ chịu, rộng rãi và được chăm chút như toàn bộ phần còn lại của ngôi nhà. Lucy không phải là kiểu người xếp vật trang trí và đồ lưu niệm vào mọi chỗ trống có thể. Cô không ngại phải làm sạch bề mặt hay cả một bức tường trống. Phải, anh thích căn phòng này. Anh hy vọng anh có một cơ hội nào đó để nhìn lại nó một lần nữa, từ góc nhìn trên giường của Lucy.

"Lucy!"

Lucy quay người để thấy cảnh sát trưởng Bradley đang chạy chậm chậm xuống hành lang hướng về cô.

"Hey, mừng vì tôi bắt kịp cô, cô gái," ông nói hụt hơi. "Tôi nhìn thấy cô lấy một bản copy của báo cáo khám nghiệm tử thi. Tốt. Tốt. Cô cũng nhận được lời nhắn từ Travis Southeby rồi chứ? Anh ta vừa nói chuyện với Andy Hayes ở Rebel Yell tối qua và tìm ra là Andy đã thấy Blue McCoy rời phòng motel của anh ta lúc khoảng mười giờ trong đêm mà Gerry bị giết."

Lucy gật đầu. "Vâng" cô nói. "Điều đó phù hợp với những gì Blue nói với tôi về những nơi anh ta đã ở buổi tối hôm đó."

Sheldon Bradley gật đầu, chạy những ngón tay của ông ta qua mái tóc xám thừa thớt. "Anh ta có kể là Matt Parker cũng vừa đến, chỉ mới vài phút trước, nói rằng ông ta nghĩ là ông ta thấy ai đó trông giống Blue McCoy tranh cãi với Gerry lúc khoảng mười một giờ đêm, phía trên rừng cây gần nơi mà thi thể được tìm thấy không? Ông ta đã thấy họ chỉ hai mươi phút trước thời điểm tử vong chính thức đấy."

"Matt *đã nghĩ* là ông ta thấy ai đó giống Blue ư?" Lucy để cho sự hoài nghi của cô thể hiện ra ngoài. "Không, tôi không nhận được lời nhắn đấy. Tôi sẽ ghi chú để đến gặp và nói chuyện với cả Matt và Andy chiều nay."

"Cho tôi biết những gì cô phát hiện ra nhé," cảnh sát trưởng nói.

"Tôi sẽ có một báo cáo khác được đánh máy và đặt trên bàn ông vào cuối ngày," Lucy nói với ông ta. Cô mở cánh cửa, nhưng Bradley lại dừng cô lại lần nữa.

“Oh, và còn một điều nữa,” ông ta nói. “Leroy Hurley kể là ông ra thấy Blue McCoy ở trong thị trấn với một vũ khí tự động.”

“Cảnh sát trưởng, nó không phải là đồ thật –“

Ông ta giơ tay lên. “Vì vậy, tôi để ý là chưa có ai tịch thu bất kể loại vũ khí gì mà McCoy có thể có – và tôi nghe được là một vài kẻ thuộc những lực lượng đặc biệt đi loanh quanh với cả kho vũ khí đấy.”

“Không có lệnh khám, tôi không chắc chúng ta có quyền –“

“Thực tế là chúng ta có quyền,” Bradley nói với cô. “Nó là một luật cũ của thị trấn, quay lại những ngày trong Thời kỳ Tái thiết, khi mà cư dân còn hoang dã. Những nhân viên gìn giữ trật tự của Hatboro Creek có quyền chiếm giữ vũ khí của bất kỳ cá nhân nào trước khi người đó đi đi lại lại trên những con đường của thị trấn. Chúng ta chưa bao giờ sửa đổi luật đó. Nó đã được mang ra ở cuộc họp vài năm trước, nhưng sau đó cơn bão Rosie quét qua, làm nó bị rút bớt khỏi chương trình nghị sự của thị trấn.”

“Tôi sẽ hỏi anh ta xem anh ta có bất kỳ vũ khí nào –“

“Cô sẽ lục soát tên con hoang đó,” cảnh sát trưởng bảo cô. “Hoặc là cô sẽ mang hắn ta đến đây để chúng ta có thể lục soát hắn, nếu cô không làm được.”

Lucy hất cằm lên. “Tôi làm được. Nhưng ông nên biết là khẩu súng Hurley nhìn thấy anh ta cầm lúc đó chỉ là một đồ chơi bằng nhựa.”

“Dù sao, tôi cũng không để hắn ta chạy quanh thị trấn của tôi với một khẩu Uzi hay là thứ gì giống như thế,” Bradley nói. “Bất cứ thứ gì hắn có, tôi muốn nó được khóa an toàn ở chỗ tôi vào lúc trưa, cô rõ chưa?”

Lucy gật đầu. “Đã rõ.”

“Và thúc đẩy cuộc điều tra này đi,” Bradley thêm vào, trong khi bước trở lại phòng ngoài. “Tôi

muốn Blue McCoy cũng bị nhốt lại trước khi mặt trời lặn vào ngày mai.”

Lucy lái chiếc xe tải của cô vào đường dẫn đến ngôi nhà, không thể rũ bỏ được cảm giác sợ hãi trong lòng cô, nỗi sợ hãi bắt đầu từ tin tức của cảnh sát trưởng là có ai đó tuyên bố rằng đã thấy Blue tranh cãi với Gerry gần nơi vụ án mạng diễn ra. Matt Parker. Ông ta là một công dân trung thực. Mặc dù, gần đây ông ta có phần kém may mắn. Ông ta thậm chí đã là nguyên nhân của một trong những vụ 415 mà Annabella gửi thông báo trước đây vào mùa hè khi ông ta và vợ có cuộc cãi cọ hơi quá lớn tiếng về tình trạng thất nghiệp gần đây của ông ta. Nhưng ngoài lần đó ra, ông ta không phải là một kẻ gây rắc rối trong thị trấn hay là một trong những người bạn hoang dã của Leroy Hurley. Parker sống hầu như lặng lẽ, duy trì ngôi nhà và sân vườn và đến nhà thờ mỗi chủ nhật không lơ là chút nào.

Tại sao Parker lại nói dối về những gì ông ta nhìn thấy vào đêm vụ án mạng giết Gerry xảy ra? Và nếu ông ta không nói dối, thì có nghĩa là Blue nói dối sao?

Không. Blue đã nhìn vào mắt cô và nói với cô rằng anh không phải là người giết anh con dượng của anh. Lucy tin anh. Anh không nói dối. Không khí điềm tĩnh dường như bao quanh anh, âm điệu kiên định trong giọng nói, ánh mắt vững vàng khi nhìn, tất cả đã củng cố niềm tin của cô.

Lucy ra khỏi chiếc xe tải và đi bộ trên đường vào nhà. Mới chỉ 9:30 sáng, và cô đã cảm thấy như cô không thể đợi cho hết ngày.

Cô phải lục soát Blue McCoy để tìm những vũ khí bị che giấu. Điều đó rồi sẽ vui đây. Lucy đảo mắt. Cô không thể đến gần người đàn ông này trong vòng ba feet mà không phải chịu rủi ro của một vụ cháy cấp độ ba. Điều gì trên trái đất này làm cô bị đề nghị lục soát anh chứ? Cô sẽ phải làm cho anh chấp nhận tư thế lục soát người truyền thống, cánh tay giơ cao trước mặt, chân giang rộng, bàn tay chống vào tường. Bởi vì chúa giúp cô, nếu anh chỉ đơn giản là giơ cánh tay anh ra trong khi cô khám anh và cô tình cờ nhìn vào mắt anh...Blue đã nói gì tối qua nhỉ? Bốc cháy tự phát. Nó là sự mô tả chính xác cái cách mà cô cảm thấy ở câu lạc bộ thị trấn khi mà anh ôm cô trong vòng tay anh và hôn cô. Đó là những gì mà nụ hôn đã làm.

Chúa tôi, có lẽ cô nên đưa Blue đến sở, để Frank Redfield hay Tom Harper lục soát anh. Nhưng làm thế tức là thừa nhận là cô không thể làm được như cảnh sát trưởng Bradley đã nói.

Lucy mở khóa cửa bếp. Cô nhắc túi bánh doughnut và hai cốc cà phê mà cô đã mua ở tiệm bánh trong thị trấn lên, và cô đặt chúng lên bàn. Ngôi nhà thật yên tĩnh. Có thể nào Blue vẫn đang ngủ?

Sau đó cô thấy nó. Có một tờ ghi chú trên bàn bếp. Blue đã viết một lời nhắn cho cô trên một tờ giấy ăn. Anh cẩn thận viết một cách trang nhã, những ký tự gọn gàng sạch sẽ trước mắt cô: "Bảy giờ sáng. Đi tìm kiếm ở khu rừng bên đường Gate's Hill. CM"

CM.?

Mất một lúc Lucy mới nhận ra là C.M. là tên viết tắt của Blue. Tên thật của anh là Carter McCoy. Tại sao anh không ký ở tờ ghi chú là Blue? Anh có nghĩ về mình như là Carter không? Hay là anh chỉ quen dùng tên viết tắt trên giấy tờ công việc ở hải quân là C.M. một cách tự động?

Dù sao, anh cũng đã ra ngoài, làm công việc của cô. Lucy tóm lấy túi bánh doughnut và cà phê, khóa cửa bếp và quay lại chiếc xe tải của cô.

Chương 8

Lucy không tìm thấy Blue trên rừng cây bên đường Gate's Hill. Blue tìm được Lucy. Anh chỉ kiểu như xuất hiện ngay cạnh cô. Phút trước cô còn một mình ở bìa rừng nơi thi thể Gerry đã được tìm thấy, và phút sau Blue đang đứng ngay bên cạnh cô.

Cô đang nghĩ rằng anh sẽ làm điều gì đó kiểu thế, nhưng cô không nhảy lên. Ít nhất thì cũng không quá cao. Thay vào đó, cô đưa anh một cốc cà phê.

"Hy vọng là anh thích cà phê đen," cô nói. Anh gật đầu, ánh mặt trời phản chiếu trên mái tóc vàng của anh. "Cảm ơn."

Hôm nay sẽ hứa hẹn là một ngày oi bức, nóng nực nữa đây. Blue vẫn mặc chiếc áo sơ mi quân đội đã chiến với ống tay bị cắt bỏ, nhưng anh hầu như không cài khuy, cho phép Lucy nhìn lướt qua bộ ngực rám nắng, vững chãi của anh.

Cô đưa anh túi bánh doughnut. "Tôi cũng hy vọng anh thích bánh doughnut thạch," cô nói, ước gì đang là mùa đông và ba mươi độ F thì anh phải mặc áo parka kéo khóa đến tận cằm. "Tôi ăn tất cả những thứ phủ mật ong. Đó là những gì anh cần để ra khỏi đây mà không có tôi."

Blue mỉm cười. “Hợp với sở thích của tôi. Có tin gì mới ở sở cảnh sát không?”

“Báo cáo khám nghiệm tử thi đã có.” Lucy uống một hớp từ cốc cà phê của cô, dựa lưng vào một cái cây khi cô nhìn anh. Đôi mắt xanh màu trời của anh trong sáng, mặt anh không có dấu hiệu của sự mệt mỏi. Anh chắc hẳn đã có giấc ngủ hoàn hảo không mộng mị trong tám giờ đồng hồ, chệt tiệt nhà anh. Anh không nhìn như thể anh đã trải qua một khắc nào đêm qua, chẳng bị phân tâm chút nào bởi suy nghĩ về cô đang ngủ cách đó vài phòng.

Lucy đã trải qua đủ cho cả hai người bọn họ.

“Nguyên nhân cái chết của Gerry đã được xác nhận là bị gãy cổ,” cô tiếp tục, “nhưng chúng ta đã biết điều đó. Nó bị gãy hoàn toàn, mặc dù, các bác sĩ pháp y đã tìm thấy vài vết thâm tím nhẹ trên đầu và cổ anh ta, cho thấy có xảy ra việc bóp cổ. Kẻ giết anh ta biết hẳn đang làm gì. Nó không phải là tai nạn, và dường như là những vết thâm tím không đủ để cho thấy một cuộc chống cự dữ dội, kéo dài. Kẻ giết người biết chính xác hẳn dự định làm gì thậm chí trước khi hẳn đặt tay lên Gerry.”

Blue nhìn ra xa, lầm bầm nguyên rủa.

“Tin tốt là Gerry không cảm thấy gì,” Lucy nói lặng lẽ. “Thậm chí anh ta hầu như chẳng biết.”

“Phải, tôi biết điều đó.” Miệng anh siết lại khi anh nhìn lại vào Lucy. “Còn điều gì trong báo cáo nữa không?”

Cô lắc đầu. “Tôi chỉ đọc lướt qua vài trang đầu tiên. Tôi sẽ đọc kỹ nó sau. Anh cũng có thể xem nó, nếu anh muốn.” Cô thở dài, biết là cô phải nói với anh về những gì Matt Parker được cho là đã nhìn thấy.

“Em có tin xấu nữa,” Blue nói, đọc nét mặt cô. “Là gì vậy?”

“Một vài nhân chứng đã trình diện,” Lucy nói. “Một trong số họ nhớ là anh đã ở đây, tranh cãi

với Gerry, khoảng hai mươi phút trước thời điểm tử vong được xác định.”

Blue không nói một lời nào. Môi anh chỉ mím chặt hơn.

“Cả nhân chứng này cũng nói dối,” Lucy tiếp tục, “hoặc là ông ta đã thấy ai đó hay cái gì đó ở đây có thể đưa cho chúng ta chỉ dẫn để tìm ra điều gì thực sự đã xảy ra.”

“Ai đó đã ở đây, dĩ nhiên là vậy,” Blue nói. Anh đặt cốc cà phê và túi bánh doughnut xuống một tảng đá và đi vào trung tâm khoảng rừng trống, ra hiệu cho Lucy đi theo.

“Thi thể của Gerry được tìm thấy ở ngay đây,” anh nói với cô, chỉ vào một khu vực mà cỏ dại đã bị giẫm nát. “Tôi không trông mong việc tìm thấy bất cứ điều gì mới. Quá nhiều người, cả cảnh sát và nhân viên cấp cứu, thêm vào dấu chân của họ trước khi cuộc điều tra đúng cách có thể được thực hiện.” Anh đứng thẳng lên. “Những gì tôi làm sáng nay là tìm kiếm ở khoảng rừng trống và trong rừng cây, một vòng tròn xung quanh nơi Gerry được tìm thấy làm tâm điểm.”

Anh hướng vào rừng cây, và Lucy đi theo anh xuyên qua tầng cây thấp dày đặc.

“Tôi không nghĩ cảnh sát đã tìm kiếm ra xa thế này từ chỗ vụ án mạng xảy ra,” Blue nói qua vai anh khi họ đi được khoảng nửa dặm. “Nhưng tôi không có gì hay hơn để làm sáng nay, nên tôi chỉ tiếp tục đi.”

Anh dừng lại ở một vệt dài cắt qua những cây bụi dày đặc. Nó không lớn hơn vệt hai bánh xe, lún sâu vào một bên sườn ngọn đồi, của một chiếc xe tải hoặc xe Jeep đi xuyên qua.

Blue cúi xuống, chỉ vào mặt đất ẩm ướt. “Dấu vết lốp xe,” anh nói. “Lốp xe lớn. Rộng hơn lốp xe tải cỡ trung của em cỡ bốn inch. Và những gì được gắn với lốp xe cỡ lớn đó thì cũng to và nặng.”

Đủ rõ ràng, dấu vết lún sâu vào vùng đất tối màu. Bùn đã bắt đầu khô. Bất cứ cái gì để lại dấu vết này cũng ở đây ngay sau khi cơn mưa cuối cùng, chắc hẳn gần thời điểm tử vong của Gerry.

“Nó có phải là một loại xe tải khổng lồ?” Lucy suy ngẫm, cúi xuống bên cạnh anh.

“Là thế hoặc là một chiếc xe địa hình,” Blue nói.

“Lốp xe có vẻ mới,” Lucy nhận xét. “Rãnh lốp xe hầu như không mòn. Chúa tôi, chúng ta có thể chụp một bức ảnh dấu vết này và dễ dàng tìm thấy thứ phù hợp, để tìm ra ai đã ở đây tối đó, nếu họ vẫn ở trong thị trấn.”

“Và nhìn qua đây này,” Blue nói, đứng lên và chỉ xa hơn xuống vết cắt dài. “Kẻ nào lái thứ này đã rời khỏi đây vô cùng vội vã.”

Lucy cũng đứng lên, lau tay cô vào quần. “Điều này thật tuyệt! Hãy quay lại xe tải của tôi và thông báo cho đội trợ giúp. Tôi sẽ có một đội tội phạm chụp những bức ảnh và làm khuôn cho những lốp xe này.” Cô cười toe toét. “McCoy, tôi nghĩ là có thể anh vừa cứu cái cổ của chính mình rồi.”

Blue mỉm cười với sự hăng hái của cô khi anh theo cô hướng về đường chính, nơi cô đậu chiếc xe tải của mình. “Cẩn thận, hoặc là mọi người sẽ nói đây là một cuộc điều tra thiên vị.”

“Phải, đúng vậy, nó là như thế,” Lucy thừa nhận.

Khi cô liếc qua vai cô về phía anh, anh có thể nhìn thấy một lượng hơi nóng đang cuộn trào có thể làm máu anh sôi lên trong nháy mắt. Nhưng anh cũng có thể thấy sự cảm phục sáng lên trong đôi mắt cô. Anh có thể thấy sự cảm phục và tôn trọng và điều gì đó giống như lòng tôn sùng một anh hùng.

Và trong khoảnh khắc đó, Blue nhận ra Lucy vẫn là cô nữ sinh ngày nào phải lòng anh - không, không phải anh, nhưng là một hình tượng anh hùng vĩ đại nào đó của anh. Anh đã từng là một siêu anh hùng người đã cứu cô khỏi cuộc xua đuổi của những kẻ tấn công cô vào một ngày mười hai năm về trước. Anh là một thành viên SEAL ưu tú của hải quân – và anh biết từ cả một giá toàn sách về hải quân và SEAL mà anh tìm thấy trong phòng Lucy là cô đã đọc tất cả huyền thoại về những anh hùng và lòng yêu nước và lòng trung thành của những đơn vị SEAL. Với Lucy, anh là một huyền thoại sống.

Và điều đó làm anh hấp dẫn đối với cô – chắc hẳn là hấp dẫn hơn bất cứ người đàn ông bình

thường nào mà cô từng biết.

Sự thật là, Lucy không thực sự biết chút nào về Blue. Bởi vì anh là một con người. Nhưng tất cả sự lừa dối với cô, tất cả sự tôn trọng và cảm phục của cô là dựa trên những ý tưởng về việc anh là ai. Nó dựa trên một hình tượng theo cái cách mà cô nghĩ rằng anh là ai.

Lại nữa, anh kỳ vọng điều gì chứ? Từ khi anh đến đây, anh không làm gì để cho cô hiểu về anh. Anh không nói với cô bí mật nào, anh không chia sẻ cảm giác nào của anh. Thực tế là, Blue có thể đếm trên đầu ngón tay những người anh đã chia sẻ các cảm xúc và những bí mật của mình.

Frisco là một người. Nhưng đã hàng năm từ khi Blue thực sự nói chuyện với người lính SEAL bị thương này. Anh đã đến thăm anh ấy ở bệnh viện cựu chiến binh và trung tâm phục hồi một vài lần ngay sau khi anh ấy bị thương. Nhưng Frisco không muốn nói chuyện. Và Blue cuối cùng đã ngừng đến thăm anh ấy.

Thật khó khăn để viếng thăm. Thật khó khăn để điều khiển cảm giác tội lỗi của sự hiểu biết rằng anh, Blue, có thể đứng dậy và đi ra khỏi bệnh viện, trong khi Frisco không bao giờ có thể. Quá khó để mỉm cười và trông như có niềm hy vọng khi đối mặt với nỗi đau của Frisco. Và bây giờ đã là một khoảng thời gian dài kể từ khi Blue viếng thăm Frisco, anh sẽ không biết nói gì với anh ấy.

Nhưng Blue vẫn có thể nói chuyện với Joe Catalanotto, vị chỉ huy của Alpha Squad. Và Daryl "Harvard" Becker, thủ lĩnh của Alpha Squad. Nhưng chỉ có thể. Quý thật quên những ngón tay anh đi. Những ngày này, Blue có thể đếm những người anh để cho bước vào cuộc sống của anh trên những ngón tay cái.

Anh nhìn những tia nắng vờn trên mái tóc dài màu nâu của Lucy khi cô mở cửa chiếc xe tải và lấy ra micrô gắn vào bộ điện đàm liên lạc của cô. Cô mỉm cười với anh – hàm răng trắng lóe sáng và mái tóc nâu lấp lánh.

Anh quan tâm gì khi mà cô muốn ngủ với anh bởi vì hình tượng anh hùng lừng lẫy mà cô mang theo trong mình cả tá năm? Chìa khóa của câu đó là cô muốn ngủ với anh. Mọi người đều có động cơ của mình. Động cơ của Jenny Lee thời trung học là quần quanh gần nhà của Gerry để thu hút sự chú ý của anh trai Blue. Những người phụ nữ anh đã có quan hệ kể từ khi đó cũng có động cơ của họ. Họ muốn thoát khỏi sự buồn chán trong cuộc sống của họ, trải nghiệm sự phấn khích trong một thoáng, đồng hành một đoạn với một người lạ đẹp trai người sẽ trượt ra khỏi cuộc sống của họ trong một hoặc hai ngày. Vậy thì có vấn đề gì khi động cơ của Lucy là cô muốn ngủ với siêu anh hùng chứ?

Tất nhiên, cô không hoàn toàn bị thuyết phục là cô nên ngủ với bất cứ ai. Cô có tính cách đứng đắn của một cô gái tốt xuyên suốt con người cô, điều đó chỉ bị áp đảo bởi cảm xúc và ham muốn và sức hút của trắng tròn vào đêm ấy ở câu lạc bộ thị trấn.

Blue nhìn Lucy điện đàm thông tin về những dấu vết lốp xe mà anh đã tìm thấy. Cô thật sống động, đầy sinh khí. Mặc dù cô đang nói với điều phối viên qua điện đàm, cô nói chuyện bằng tay cô, bằng điệu bộ cử chỉ, cô nhún vai, chuyển động, mỉm cười. Anh lại bị ấn tượng chỉ bởi cô trông thật xinh đẹp biết bao.

Nó không phải là loại vẻ đẹp sẽ thu hút ánh mắt hoặc còi xe khi cô dạo bước xuống phố. Trên thực tế, ăn mặc như cô ngay bây giờ trong bộ đồng phục cảnh sát, thì hầu hết đàn ông sẽ không liếc đến cô lần thứ hai.

Nhưng Blue biết rõ hơn. Anh biết đến sự ấm áp trong nụ cười của cô; sức hút của tính cách lạc quan, hài hước, tươi trẻ; đôi mắt cô tỏa sáng lấp lánh. Và anh biết mùi vị của sự quyến rũ trong nụ hôn của cô và cảm giác không thể quên được khi cơ thể tuyệt vời của cô dựa vào anh.

Khi anh nhìn, ngôn ngữ cơ thể cô thay đổi một cách tinh tế, nhẹ nhàng. Anh chú ý vào lời cô nói.

Cô liếc vào đồng hồ của cô. “Tôi biết mấy giờ rồi,” cô nói. “Tôi biết là đã gần mười một giờ, nhưng điều này quan trọng hơn –”

“Cảnh sát trưởng nói là ông sẽ gửi ai đó đến ngay lập tức,” một giọng phụ nữ lạo xạo nói qua điện đàm, “nhưng cô tốt hơn nên mang cái mũ của cô quay lại sở cảnh sát trước buổi trưa với bất cứ vũ khí nào McCoy đang che giấu, không thì sẽ có cả địa ngục để bước qua đây.”

Bất cứ vũ khí nào McCoy đang che giấu?

Nó cũng không thực sự gây ngạc nhiên lắm. Blue đã biết là nó sẽ tới không sớm thì muộn. Họ sẽ lục soát anh, hy vọng tìm thấy và lấy đi bất cứ khẩu súng nào anh có, hy vọng điều đó làm anh bớt nguy hiểm đi.

Lucy đang làm hết sức để trì hoãn điều không thể tránh được. “Annabella – “

“Cảnh sát trưởng đang la tôi, Lucy. Tôi không thể ở đây và tranh cãi với cô bây giờ được,” điều phối viên nói. “Làm công việc của cô đi. Việc truyền tin sẽ dừng lại ở đây.”

“Không, Annabella...” Lucy nguyên rửa gay gắt, cúi người vào trong chiếc xe tải để điều chỉnh điện đàm. “Cô ấy đã tắt nó rồi.” Cô móc cái micrô vào lại vị trí của nó và nhìn sang Blue. “Cô ấy thậm chí đã tắt cả đường dây để công dân liên lạc với sở cảnh sát.”

“Em biết đấy, Yankee, nếu có việc gì em phải làm ở sở cảnh sát, tôi sẽ ở lại đây và đợi đội tội phạm đến,” Blue tình nguyện.

Lucy lắc đầu. “Đó không phải là công việc,” cô nói. “Bởi vì anh là việc tôi phải làm.”

Blue mỉm cười. “Mặc dù tôi thực sự thích cái cách mà em nói,” anh dài giọng, “Nhưng tôi có cảm giác đó không chính xác là những gì em dự định.”

Lucy cảm thấy mặt cô đỏ lên. Tuy nhiên, cô buộc bản thân phải nhìn vào mắt anh. “Tôi phải tịch thu vũ khí của anh, McCoy,” cô nói với anh. “Tôi cần phải lục soát anh. Và sau đó chúng ta phải đi về sở cảnh sát để anh có thể điền vào giấy tờ để lấy lại tài sản của anh khi vụ này qua đi.”

Blue chậm rãi gật đầu. “Điều này thì dễ rồi,” anh nói. “Em sẽ không tìm thấy bất kỳ vũ khí nào trên người tôi. Chúng ta không phải đi bất cứ đâu cả. Em chỉ cần thông báo thông tin đó thôi.”

Anh không nói là anh không có bất kỳ vũ khí nào. Anh đã nói là cô sẽ không tìm thấy chúng. Lucy giữ ánh mắt anh. “Nhìn vào mắt tôi và nói với tôi là anh không mang vũ khí,” cô nói nhẹ nhàng.

“Tôi không mang vũ khí,” anh nói, mắt anh kiên định.

Luồng thất vọng quét qua cô làm cô hầu như chết lặng. “Well, chết tiệt,” cô nói. “Tôi đoán là bây giờ chúng ta đã biết chắc rằng anh sẽ nói dối tôi.”

Blue không nói một lời nào. Anh chỉ nhìn cô.

Mắt cô bốc lửa khi cô nhìn lại anh. “Anh muốn thử một lần nữa không?” cô hỏi.

Anh không hề chớp mắt. “Tôi không mang vũ khí.”

Trong một thoáng Blue nghĩ là Lucy sẽ bước giật lại và đâm vào bụng anh. Thay vào đó, cô rút vũ khí của cô ra. “Chống tay vào xe tải, và giang chân ra.”

“Lucy, nó sẽ không làm được gì hơn –“

“Bởi vì tôi sẽ không tìm thấy bất cứ thứ gì ư?” cô kết thúc hộ anh. “Anh muốn đặt cược không?” Cô ra hiệu về chiếc xe tải. “Được rồi, đi chuyển đi, McCoy. Vào vị trí đi.”

“Điều này là không cần thiết.”

Lucy bùng nổ. “Anh là một SEAL, chết tiệt nhà anh,” cô nói, phát vào bên sườn chiếc xe tải của cô với một bàn tay mở ra. Âm thanh vang vọng trong sự tĩnh lặng. “Tôi biết là anh không vào thị trấn mà không mang theo vũ khí, và cảnh sát trưởng Bradley cũng biết anh không vào thị trấn mà không mang theo vũ khí. Ông ta không ngu ngốc và tôi không ngu ngốc, và –“

“Và tôi cũng không ngu ngốc.” Blue giữ cầm cô trong một tay, kéo đầu cô để buộc cô phải nhìn vào mắt anh. Trong một chuyển động mau lẹ, anh đã đứng gần cô, ép cô sát vào sườn chiếc xe tải của cô. Đùi anh ấn vào đùi cô, cảm giác gần như làm anh quên hết mọi thứ ngoài thôi thúc cần phải cảm thấy môi cô trên môi anh lần nữa. Gần như. Bằng cách nào đó anh tập trung trở lại vào vấn đề trước mắt.

“Em đúng,” anh thì thầm. “Tôi là một SEAL. Và tôi không thể quên là có kẻ nào đó ngoài kia đã giết Gerry. Tôi sẽ không loanh quanh ở đây mà không trang bị vũ khí – gần như khóa thân vậy – với một tên giết người đang tự do. Và nếu điều đó có nghĩa là tôi phải nói dối em, Yankee, thì tôi sẽ nói dối em. Nó không phải là nhân cách. Đừng nghĩ điều đó như thế. Không có một SEAL biết nhận thức nào người sẽ không nói dối mẹ Teresa để giữ vũ khí trong một tình thế tiềm tàng nguy hiểm như tình hình lúc này.

Lucy cố gắng kéo mình ra xa khỏi anh, nhưng anh giữ cô thật chặt.

“Em nhìn vào mắt tôi,” Blue tiếp tục, “và em hãy nói với tôi rằng nếu tôi thừa nhận với em là tôi có mang vũ khí em sẽ không khăng khăng tịch thu những vũ khí đó.” Mắt anh như thép xanh, cứng rắn và không khoan nhượng. “Em hãy nói với tôi rằng em sẽ chỉ nói đơn giản là, ‘Well, cảm ơn anh rất nhiều, Blue. Cảm ơn anh đã với với tôi sự thật. Tôi biết súng và dao trên người anh có ý nghĩa với anh nhiều như thế nào, nên tôi sẽ không nói thông tin đó trong báo cáo của tôi cho cảnh sát trưởng Bradley.’”

Lucy im lặng.

“Không thể nói với tôi như thế, phải không?” Blue gật đầu. “Trong trường hợp đó. Tôi sẽ nói lại lần nữa. Tôi không mang vũ khí.”

Lucy hếch cằm cô thậm chí còn cao hơn nữa. “Và tôi nói, chống tay vào xe tải và giang chân anh ra.”

Blue bật cười. Cô rõ ràng là bị áp đảo, rõ ràng trong một vị trí bị chế ngự, nhưng cô sẽ không chịu thua. Cô từ chối thoái lui. Đáng lẽ ra phải tức giận vì điều đó, anh lại thích cô như thế. Và anh thích cô. Trời đất ơi, anh thực sự thích cô.

“Anh sẽ bỏ tôi ra và làm như tôi nói, hay là tôi phải lôi anh đến nhà giam trước?” Đôi mắt màu nâu của cô lại lóe lên, miệng cô run nhẹ vì tức giận. Tất cả những điều đó làm Blue không thể hôn cô. Ôi chúa ơi, anh muốn hôn cô một cách mãnh liệt. Anh muốn thế, và chết tiệt nó đi, anh sẽ làm thế.

“Thôi nào, Yankee,” anh nói mềm mại. “Đừng đấu với nhau nữa. Chúng ta ở cùng một bên mà, phải không?”

Cô liếc nhìn anh. “Tôi không còn chắc về điều đó nữa.”

“Có,” anh nói chắc chắn. “Chúng ta ở cùng một bên. Vì vậy hãy hôn nhau và rút ra kết luận nào.”

Mắt Lucy mở lớn khi anh nghiêng về phía trước, hạ thấp miệng anh trên miệng cô. Môi anh lướt nhẹ trên đôi môi ngọt ngào của cô và anh chỉ còn cách thiên đường trọn vẹn một chút xíu nữa thôi thì cô mở miệng nói.

“Đừng,” cô thì thào. “Làm ơn, Blue – đừng.”

Anh đã không làm. Anh không hôn cô. Anh dừng lại. Trong số tất cả những điều khó khăn anh đã trải qua trong cuộc đời mình, đây có thể là điều khó khăn nhất.

“Tôi không thể làm thế,” Lucy thì thầm. “Nhớ không? Cho đến khi tôi tìm ra kẻ giết Gerry, anh là người bị tình nghi, và tôi không thể làm thế.”

“Chỉ là một nụ hôn thôi mà.” giọng anh nghe cầu kính và miễn cưỡng với cả chính đôi tai anh.

Lucy lắc đầu. “Không,” cô nói. “Nó hầu như chắc chắn sẽ không chỉ là một nụ hôn.” Bằng cách nào đó anh mất khả năng kiềm giữ cô, và cô thoát khỏi vòng tay anh, đẩy bản thân cô khỏi chiếc xe tải và di chuyển ra một khoảng cách an toàn khỏi anh. Cô quay lại đối diện với anh. “Nó sẽ không chỉ là một nụ hôn, và anh biết điều đó cũng rõ như tôi vậy.”

Tay cô khẽ run khi cô đẩy tóc ra sau tai cô trở lại, và cô nắm vũ khí của cô chặt hơn ngang ngực cứ như thể cô phải giữ bản thân vững vàng. Mắt cô mở lớn và gần như cảm thấy tổn thương, và cô cắn chặt môi dưới của cô giữa hai hàm răng. Nhưng cô vẫn nhìn thẳng vào anh, đầu cô ngẩng cao.

“Dù thế nào, nó cũng hoàn toàn không thích hợp,” cô nói thêm. Cô hít vào một hơi thở sâu, thở ra nhanh chóng một cách âm ỉ. “Vì vậy chỉ cần chấp nhận nó, được không?”

Cô đang nói về vấn đề gì...?

Quý tha ma bắt, cô vẫn dự định lục soát anh. Blue lăm bằm nguyên rửa.

Lucy cố gắng làm trái tim đang nện thành thịch của cô chậm lại, chờ đợi và trông chừng khi Blue chậm chậm quay lại chiếc xe tải. Các cơ bắp ở cánh tay mạnh mẽ của anh cuộn lại khi anh dùng chúng để chống đỡ hầu hết trọng lượng của mình, bàn chân anh vững chãi và đôi chân dài

của anh giang ra.

Anh quay đầu lại và nhìn cô qua vai anh. Hơi nóng trong đôi mắt anh là không thể nhầm lẫn.

Chưa đến một phút trước, anh đã suýt hôn cô, và bây giờ cô phải làm nhiệm vụ là lục soát anh, rà soát khắp cơ thể anh để chắc chắn rằng anh không mang vũ khí được cất giấu dưới quần áo anh. Hoặc là cất giấu trong quần áo anh, cô nhận ra, nhìn vào cái khóa kim loại lớn của chiếc thắt lưng của anh. Mặc dù vậy, điều này thật lạ. Quá kỳ lạ.

“Được rồi, làm đi,” anh nói. “Đừng để một người đàn ông đợi.”

Lucy bước về phía trước, không biết chính xác phải bắt đầu từ đâu. Blue đang nhìn cô với một nụ cười nửa miệng lười biếng, chậm chạp trên khuôn mặt đẹp trai của anh, dù vậy, cô cũng bắt đầu với lưng anh. Nó dường như là nơi ít nguy hiểm hơn hẳn đôi chân dài săn chắc hay, chúa giúp cô, cặp mông khỏe mạnh hoàn hảo của anh.

Hay là nó có ít nguy hiểm hơn không nhỉ? Khi cô chạy hai bàn tay cô xuống chiếc áo sơ mi bằng cotton mềm mại, cô có thể cảm thấy những dải cơ của anh. Nó chỉ ở trên lưng anh. Làm thế nào anh có thật nhiều cơ trên lưng anh? Nhưng cô không có nhiệm vụ xem xét những dải cơ này. Cô đang tìm kiếm bất cứ loại vũ khí nào có thể cất giấu. Một khẩu súng ngắn. Một con dao. Ai mà biết được, thậm chí có thể là cả một vài quả lựu đạn. Anh đang mang thứ gì đó, và bất chấp những gì anh nói, cô sẽ tìm ra nó.

Lucy có thể cảm thấy một giọt mồ hôi nhỏ xuống trên lưng cô khi cô trượt đôi tay cô quanh sườn anh.

Bao đeo súng. Anh đang đeo một bao súng ngắn trên vai dưới cánh tay trái của anh. Hân hoan, cô trượt tay cô xuống dưới áo sơ mi, chỉ để tìm thấy bao đeo súng ...rỗng không?

“Khẩu súng ở đâu, McCoy?” cô hỏi.

“Tôi đã nói với em rồi,” anh nói. “Tôi không mang vũ khí.”

“Vâng, phải rồi,” cô nói. Cô đang đứng đây với đôi tay trong áo sơ mi của anh, mặt sau những

ngón tay cô đang chạm vào làn da trơn mượt ấm áp của anh. Cô rút nhanh tay cô ra. “Tôi được cho là sẽ tin anh đeo bao súng ngắn rỗng bởi vì anh đã quá quen với việc đeo nó đến mức anh cảm thấy không bình ổn nếu anh không có nó ở đó, dù có súng hay không. Phải không?”

“Chính xác,” Blue nói với một nụ cười. “Tôi không thể giải thích tốt hơn nữa.”

Lucy hừ giọng, tìm kiếm hết những thứ được đựng trong các túi áo sơ mi của anh, hết sức cố gắng để không chạm vào làn da trơn mượt như xa tanh của anh lần nữa. Trong túi áo bên phía tay phải anh cô tìm thấy một con dao quân đội Thụy Sĩ.

Đến lượt Blue hừ giọng. “Đó không phải là vũ khí,” anh chế giễu. “Tôi sử dụng con dao đó để làm những việc như phết bơ lạc lên bánh sandwich của tôi thôi.”

“Từ những gì tôi đã đọc về những hải quân SEAL,” Lucy nói, “một chiếc giày cũng có thể là một vũ khí.”

“Tôi đang không đi giày,” Blue dài giọng. “Mặc dù nếu tôi đi, em chắc chắn sẽ muốn kiểm tra súng tiểu liên bí mật của SEAL được giấu trong đế giày.”

“Chỉ cần im lặng và để tôi làm việc này cho xong đi,” Lucy càu nhàu, cúi xuống để rà soát mắt cá chân phải anh, đôi tay cô di chuyển chậm chậm lên trên chân anh. Anh có đôi chân đẹp nổi bật.

“Làm việc này cho xong?” Blue lẩm bẩm. “Tôi lại nghĩ em đang thích thú với việc này. Tôi chắc như quỷ là tôi có. Tôi đang tính là nếu em muốn chạm vào tôi ở khắp mọi nơi, và ý của tôi thực sự là khắp mọi nơi ý, thì, điều đó hơn cả tốt đối với tôi. Tôi chắc chắn thích hơn nữa nếu chúng ta làm nó ở nơi nào riêng tư như phòng ngủ của em, thay vì ở một nơi lộ thiên như thế này. Nhưng mà...bất cứ điều gì làm em nóng lên.”

Lucy cố gắng di chuyển đôi tay cô qua những cơ bắp cứng cáp của đôi chân anh nhanh chóng và không riêng tư, cho đến khi cô nhận ra những gì anh đang làm. Anh cố tình làm cô bối rối, để cô xao lãng công việc của cô. Có cái gì đó ở đây mà anh đang cố gắng che giấu.

Đôi tay cô di chuyển lên trên một bắp đùi mạnh mẽ, đến các khớp nối của đôi chân anh. Nhưng rồi cô do dự. Chúa ơi, một người phụ nữ có thể khám xét một người đàn ông kỹ lưỡng đến mức nào mà không làm cả hai xấu hổ? Và còn có câu hỏi về chiếc thắt lưng của anh -

“Đừng dừng lại ở đó, em yêu,” Blue dài giọng.

Và đột nhiên Lucy biết rằng anh chỉ nói thế bởi vì anh muốn cô dừng lại ở đó. Anh đang cố gắng mê hoặc cô, làm cô lui lại.

Được thôi. Cô sẽ chơi theo cách của anh – nhưng chỉ trong một lát.

Cô trở lui lại mất cá chân trái anh, rồi lại khám xét lên trên, đến đỉnh bắp đùi anh. Cô lại dừng lại một chút.

Cô khám xét hông và hông anh khá cẩn thận – để làm anh nghĩ rằng anh đang chiến thắng trong trò chơi này.

“Thắt lưng đẹp đấy,” cô nói, tiếp tục khám xét một cách không hiệu quả quanh thắt lưng anh. Rồi cô thả quả bom của mình. “Một cái khóa kim loại lớn như thế này phải làm tắt cả chuông và còi ở sân bay kêu lên đấy nhỉ? Tôi cá là nhân viên an ninh sân bay luôn luôn bảo anh tháo nó ra và đi qua máy dò kim loại mà không có nó.”

Blue nhún vai “Nó xảy ra một hay hai lần gì đó,” anh nói.

“Anh không phiền nếu tôi tháo cái thắt lưng này ra và xem nó một chút chứ,” Lucy nói, tháo cái khóa ra. “Xem xét kỹ lưỡng hơn một chút?”

Cô phải cho anh biết. Anh không phản ứng gì khi cô kéo chiếc thắt lưng của anh ra khỏi những vòng đĩa trên quần anh. Anh không thể hiện sự ngạc nhiên của mình. Anh không thở dài, không kêu ca, thậm chí không hắng giọng để thừa nhận sự thất bại của anh. Và anh đã biết là nó sẽ đến.

Anh chỉ nói, theo kiểu thực tế nó vậy, “chiếc thắt lưng đó giữ cho quần tôi khỏi tuột.”

“Xem ra nó còn làm nhiều hơn thế,” Lucy nói, xem xét bên trong cái khóa. Đã rõ ràng, ẩn giấu bên trong cái khóa, và cả một phần da dày của chiếc thắt lưng, là một con dao bấm tự động ngắn nhưng trông rất nguy hiểm.

Blue liếc về phía cô và con dao qua vai anh, nhưng vẫn không nói gì.

“Anh dùng con dao này để làm gì?” Lucy hỏi, đặt con dao trở lại trong cái khóa thắt lưng. “Và đừng nói với tôi là nó dùng để cắt thạch nho nhé.”

Anh điềm tĩnh nhìn vào mắt cô. Cô có thể thấy là không có sự hối tiếc trên mặt anh. “Tôi đoán là tôi đã đánh giá thấp em,” anh nói, bắt đầu đứng thẳng lên.

Lucy dừng anh lại. “Chúng ta chưa xong,” cô nói, mỉm cười ngọt ngào. “Trong khi thắt lưng của anh đã được tháo ra, có lẽ anh muốn cởi nốt quần anh ra và đưa tôi khẩu súng mà tôi biết là anh giấu trong quần sóc của anh.”

Anh mỉm cười. Sau đó anh cười lớn. Và sau đó anh bắt bài cô. “Em nghĩ là tôi giấu thứ gì đó ở đây,” anh nói. “Nhưng em sai rồi. Thôi được, em cứ tự nhiên đích thân kiểm tra và xem xét đi”

Anh biết là cô sẽ không làm thế. Không, anh nghĩ là anh biết – nhưng anh lại sai nữa rồi.

Điều tồi tệ nhất sẽ xảy đến là Lucy đã nhầm lẫn và cô kết thúc nhanh chóng với người đàn ông mà cô đã mơ mộng kể từ khi cô mười lăm tuổi. Tất nhiên, nếu cô nhầm lẫn, anh chắc chắn sẽ không bao giờ để cô quên nó đi.

Nhưng cô không nhầm lẫn. Cô không thể nhầm lẫn được. Chỉ có chúa mới biết khẩu súng từ bao đeo trên vai anh đã đi đâu. Mặc dù vậy, Blue chắc chắn có khẩu súng thứ hai nhét vào trong áo lót ở lưng anh. Nó sẽ không mất nhiều thời gian để đẩy nó xuống, vào quần sóc của anh và sau đó luồn nó đến một vị trí mà hầu hết phụ nữ sẽ không khám xét cẩn thận chút nào.

Cầu nguyện rằng cô đã đúng, cô khám xét anh và những ngón tay cô tìm ra...

Kim loại.

“Ôi,” Blue nói. “làm ơn cẩn thận nhé.”

“Xin lỗi anh,” Lucy nói ngọt ngào. “Anh muốn lấy nó ra khỏi đó, hay là để tôi? Tất nhiên, chúa không cho phép là nó đã được nạp đạn và tôi tình cờ chạm và chốt an toàn và –”

Blue cau có với cô, đưa tay vào trong quần anh. Anh kéo ra một khẩu súng ngắn nhỏ xíu.

Và hướng nó vào cô, trong tư thế sẵn sàng nhả đạn. “giơ tay lên,” anh quát lớn và cô giơ tay cô lên trong sự hoảng hốt.

Bước xa khỏi anh, Lucy vấp vào một cái rễ cây và ngã xuống đất trên mông của cô.

Blue khóa lại chốt an toàn và giúp cô đứng lên với một tay trong khi đưa cô khẩu súng với tay còn lại. “Chết tiệt, Lucy,” anh nói. “Em xác định là có một khẩu súng trong người tôi, và em để tôi tự lấy nó ra? Điều đó cực kỳ ngu ngốc. Nếu tôi là một kẻ xấu, tôi sẽ bắn và em đã bị giết chết rồi. Lần tới em trong một tình huống tương tự, em chĩa súng vào đầu gã đó và ra lệnh hắn ta cởi quần dài và quần sóc ra, và để khẩu súng rơi xuống đất. Rồi thì em lấy nó lên. Em đã hiểu chưa?”

Lucy gật đầu. Trái tim cô vẫn đập thành thịch, adrenaline trào lên qua huyết mạch của cô. Đây là một bài học mà cô sẽ không bao giờ quên. Nhưng cô cũng có một bài học cho anh.

“Nếu anh dám,” cô nói lãnh đạm, “dám chĩa súng vào tôi một lần nữa trong quá trình của cuộc điều tra này, tôi sẽ bắt giữ và buộc tội anh đe dọa nhân viên cảnh sát. Anh đã hiểu chưa?”

Dọc con đường cô có thể thấy một xe tuần tra cảnh sát đang hướng về phía họ. Đó là Frank Redfield và Tom Harper. Họ đến để chụp ảnh và lấy mẫu khuôn của những vết lốp xe.

Blue nhìn từ xe tuần tra đến Lucy và gật đầu. “Nghe có vẻ công bằng với tôi,” anh nói. Rồi anh mỉm cười. “Quy ước là em có thể bắt và giữ tôi sau khi tôi làm thế.”

Lucy không cười. Cô chỉ nhìn chăm chú vào anh một cách điềm tĩnh. Cô đã vui mừng vì tìm được hai thứ vũ khí mà anh không nghĩ là cô có thể tìm thấy, nhưng anh cao tay hơn khi làm cô trông như một kẻ ngốc.

“Để súng và thắt lưng của tôi vào két an toàn của em,” Blue nói với cô. “Chúng ta chỉ có thời gian để đưa những gã này đến xem xét vết lõp xe trước khi chúng ta phải đến sở cảnh sát và giao nộp đồ đạc của tôi.”

Lucy nhắc thắt lưng của Blue với con dao dấu trong nó lên khỏi mặt đất, cầu nguyện rằng cô không trở thành một kẻ thậm chí còn ngốc hơn nữa. Thay vì giữ lại cái thắt lưng, cô đưa trả nó cho anh.

“Anh nói là anh cần nó để giữ quần anh khỏi tuột,” cô nói với anh. Cô lấy chùm chìa khóa khỏi túi và mở khóa két sắt nặng nề được gắn vào ghế chiếc xe tải của cô. Cô cất khẩu súng của Blue và con dao quân đội Thụy Sĩ vào trong và khóa cái két lại. “Tôi biết là anh đã nói không bao giờ được giả định,” cô thêm vào, quay ra nhìn anh, “nhưng trong trường hợp này, tôi đã giả định là khẩu súng ở bao đeo súng trên vai anh không ở quá xa nó. Nếu không thì tôi cũng sẽ đưa khẩu súng lại cho anh. Quá tệ là tôi không thể hoàn thành được cái viễn cảnh là cảm ơn anh đã nói cho tôi sự thật.”

Blue không cử động. Anh đứng nhìn chăm chăm vào cô, vẫn giữ cái thắt lưng trên tay. Có một sự pha trộn kỳ quặc của ngạc nhiên trên mặt anh – ngạc nhiên và điều gì đó nữa mà cô không thể xác định được chính xác. Dù nó có là gì đi nữa, cũng chắc chắn là anh không mong đợi cô phá vỡ bất cứ luật lệ nào vì lợi ích của anh.

Lucy đi qua anh, hướng thẳng đến nơi Frank đậu xe tuần tra. Cô liếc qua vai cô về phía Blue. “Tôi đoán là anh đã đánh giá thấp tôi,” cô nói.

Blue không nói một lời nào, nhưng biểu hiện trong mắt anh đã nói lên một cách hùng hồn.

Lucy giúp Tom và Frank kéo thiết bị nặng nề và vật dụng cần thiết để làm một cái khuôn thạch cao của vết lõp xe để lại xuyên qua rừng cây. Cả ba người bọn họ thở hổn hển và mệt đứt hơi và nghe như cả một đội quân càn quét qua những bụi cây rậm. Chỉ có Blue có khả năng di chuyển một cách im lặng mặc dù thực tế là anh mang ít nhất – và có lẽ thậm chí nhiều hơn – đồ đạc.

Họ đã đi được nửa đường lên đồi, khi Blue giơ một tay lên, dừng họ lại.

Có một âm thanh đến từ một khoảng cách xa. Nó nhỏ hơn một tiếng rì rầm kỳ lạ, một tiếng rền rĩ tầm trung.

Mãi cho đến khi Blue quay đi và bắt đầu chạy về phía những dấu vết lốp xe thì Lucy mới nhận ra âm thanh đó là gì.

Những chiếc mô tô.

Đó là âm thanh của một nhóm những chiếc mô tô. Chỉ cần một ít nỗ lực, những chiếc mô tô có thể làm hỏng những dấu vết lốp xe trên đường mòn, đưa cuộc điều tra trở lại con số không.

Lucy thả thùng thạch cao khô cô đang mang xuống và chạy theo sau Blue. Cô hét lên qua vai cho Frank và Tom theo sau.

Blue đang di chuyển rất nhanh qua những cái cây, gần như là không tưởng để bắt kịp anh. Dù vậy Lucy vẫn cố gắng, nhảy qua những móm đá và rễ cây trong khi những cành cây đập vào mặt và tay cô.

Âm thanh của những chiếc mô tô trở nên lớn hơn và sau đó xa hơn, và khi Lucy nhìn thấy Blue chỉ đứng lặng ở phía trước, cô sợ rằng điều tệ nhất đã xảy ra. Cô chậm lại, và anh chắc chắn đã nghe thấy cô đang đến, nhưng anh không quay lại. Anh chỉ đứng đó, nhìn xuống con đường mòn.

Những dấu vết của những lớp xe lớn đã hoàn toàn bị san phẳng và xóa sạch. Không có gì đáng giá còn lại, không có gì họ có thể sử dụng để tìm ra phương tiện đã ở đây vào đêm Gerry bị giết.

Mặt Blue siết chặt, vô cảm, và khi anh liếc nhìn cô, đôi mắt anh lạnh tanh.

“Tôi đáng lẽ phải ở lại đây,” anh nói nhẹ nhàng. “Tôi đáng lẽ phải bảo vệ những dấu vết này cho đến khi khuôn mẫu được làm xong. Đây là sai lầm của tôi.”

“Cả của tôi nữa,” Lucy thì thầm. “Oh, Blue, tôi xin lỗi.”

Blue im lặng khi họ lái xe quay lại nhà cô. Anh im lặng khi cô làm một cuộc khám xét nhanh túi vải thô của anh, im lặng khi họ lái xe đến sở cảnh sát và nộp một trong những khẩu súng của anh cho cảnh sát trưởng Bradley.

Mãi đến khi họ rời sở cảnh sát thì anh mới lên tiếng.

“Sheldon Bradley có dính líu,” Blue nói.

Lucy quay sang nhìn anh ngạc nhiên. “Dính líu vào cái gì?”

“Vụ này,” anh nói. “Vụ dàn xếp vừa rồi. Và chắc hẳn cả vụ giết Gerry.”

“Anh nghĩ là cảnh sát trưởng,” Lucy lặp lại một cách ngờ vực, “giết Gerry và cố gắng để gán nó cho anh?”

“Tôi không nói thế,” Blue nói. “Tôi nói là tôi nghĩ Bradley có dính líu theo cách nào đó. Bradley hay ai đó ở sở cảnh sát.”

“Nghe này, tôi biết là anh khó chịu về vụ này,” Lucy nói. “Nó là thời điểm tệ hại khi những chiếc mô tô đi lên con đường mòn đó –”

“Tôi nghĩ là thời điểm hoàn toàn chính xác một cách chết tiệt đối với tôi,” Blue ngắt ngang. “Em điện đàm thông báo cho sở cảnh sát, nói cho Bradley về những dấu vết lốp xe, và không đến bốn mươi phút sau những kẻ cưỡi mô tô đến cùng một con đường mòn, xóa đi những bằng chứng?”

Lucy thở dài. “Anh đúng đấy,” cô thừa nhận. “Nó dường như hơi quá trùng hợp. Nhưng thế không có nghĩa là cảnh sát trưởng có dính líu vào. Bất cứ ai đang nghe trên kênh chín cũng có thể nghe thấy là chúng ta đã tìm ra những dấu vết đó.” Cô lái chiếc xe tải đến phía trước quán thịt nướng. “Anh nghĩ sao nếu chúng ta mua gì đó cho bữa trưa?”

Blue lấy ra tờ năm đôla từ ví của anh. “Tốt hơn hết là mua suất của tôi mang về,” anh nói, đưa nó cho cô.

Lucy gật đầu. “Tôi sẽ ra ngay.”

Quán thịt nướng vẫn đông đúc, như thường lệ, nhưng Lucy bắt gặp ánh mắt của Iris và nhanh chóng gọi hai suất sandwich. Sarah vẫy tay với cô từ một cái bàn trong góc, và Lucy đi đến đó.

“Chào,” cô nói, ngồi xuống đối diện với Sarah.

Sarah làm một cử động rõ ràng là để tìm kiếm bên ngoài cửa sổ, chỗ chiếc xe tải của Lucy, nơi Blue đang ngồi. “Sao anh ta không vào và gọi bữa trưa của chính mình nhỉ?” cô hỏi. “Hay là anh ta có quá nhiều nhiệm vụ thể Y để làm điều đó?”

Lucy thở dài. “Lần cuối anh ấy ở đây, chúng ta gần như đã có một cuộc náo loạn,” cô nói. “Hầu hết dân thị trấn đã buộc tội Blue giết người.”

“Mặc dù vậy, cậu thì không,” Sarah nói, nhìn bạn cô.

“Không, mình thì không,” Lucy đồng ý.

“Cậu có chắc là cậu không lún vào quá sâu với người đàn ông này chứ?”

Lucy gượng cười. “Chúng ta có thể nói về chuyện gì đó khác không?” cô hỏi.

Sarah do dự. Cô rõ ràng có nhiều điều muốn nói với chủ đề đó.

“Đi mà?”

“Được rồi,” Sarah nói một cách bình thản. “Có vài tin mới đây – vài tin tức tốt đẹp. Cậu có nhớ cuộn băng giới thiệu mình gửi đến Hiệp hội Âm nhạc Charleston không? Họ muốn mình là một phần trong chuỗi những buổi hòa nhạc mùa đông của họ như là một nghệ sĩ đặc biệt. Họ yêu cầu mình làm một chương trình về những bài hát Pháp trữ tình cổ điển.”

Lucy mỉm cười với bạn cô, mắt cô bừng sáng niềm vui. “Điều đó thật tuyệt! Họ có đưa ra thời gian cụ thể cho cậu không?”

“Vào tháng mười hai,” Sarah nói. Cô ấy làm vẻ mặt biểu cảm. “Đấy là giả sử rằng lúc đó mình đã sinh em bé.”

Lucy bật cười. “Còn đến sáu tháng nữa cơ mà. Không ai đã từng mang bầu đến mười lăm tháng cả.”

“Dù sao thì vẫn chưa.”

“Lucy,” Iris gọi lớn. “Đồ cô gọi xong rồi.”

Lucy đứng lên. “Chúc mừng cậu nhé,” cô nói.

“Cảm ơn,” Sarah nói. “Nhớ gọi cho mình nhé, được không?” Cô nghiêng về phía trước và thấp giọng. “Lucy, mình phải hỏi cậu xem những gì mình nghe thấy có phải là sự thật không – rằng gã đàn ông siêu cường trắng đó đang ở nhà cậu? Với cậu?”

Lucy nhắm mắt lại, thầm nguyện rửa. Cô ngồi lại vào bàn Sarah. “Cậu nghe được điều đó à?” cô hỏi.

Sarah gật đầu. “Mọi người đang nói đấy,” cô nói, “và những gì họ đang nói chẳng tốt đẹp gì đâu.”

“Jedd Southeby không cho Blue thuê phòng ở motel,” Lucy nói. “Mình phải làm gì bây giờ, để anh ấy ngủ trong nhà giam à?”

Sarah gật đầu. “Đúng,” cô nói. “Nó là một điều đáng tiếc, nhưng...đúng vậy.”

Lucy lắc đầu, lại đứng lên. “Mình không thể làm thế,” cô nói. “Cảm ơn đã nói cho mình biết, nhưng ...” Cô nhún vai. “Mình đoán là mọi người đằng nào chẳng nói về điều gì đấy.”

“Lucy, anh ta có thể đã làm đấy, cậu biết mà.” Sự lo lắng thể hiện trong đôi mắt màu lục nhạt của Sarah. “Cậu mở cửa nhà cậu cho một người đàn ông người mà rất có thể là một kẻ giết người. Mình biết là cậu chắc hẳn không nhìn theo cách đó – anh ta là người đàn ông mà cậu đã luôn luôn tôn trọng và khâm phục. Đừng để điều đó che mờ khả năng phán đoán vốn rất tốt của cậu.”

“Mình rất cảm kích sự lo lắng của cậu,” Lucy nói. “Mình thực sự đấy.”

“Nhưng...”

“Mình sẽ nói chuyện với cậu sau nhé.”

Lucy có thể cảm thấy ánh mắt Sarah nhìn theo cô khi cô thanh toán cho Iris cho bữa trưa và mang theo túi giấy đựng đồ ăn ra ngoài vỉa hè. Cô đi đến chiếc xe tải của cô và dừng lại.

Blue đã đi rồi.

Lần này thì cô không nguyên rửa thềm nữa. Cô nhìn quanh, làm một vòng ba trăm sáu mươi độ, tìm kiếm bất cứ dấu hiệu nào cho biết nơi anh có thể đi.

Xe tuần tra cảnh sát của Tom Harper chạy qua, với tốc độ nhanh hơn bình thường, và với một linh cảm, Lucy trèo vào trong chiếc xe tải của cô, thả cái túi có những chiếc sandwich vào ghế hành khách và đi theo.

Xe tuần tra của Tom đến phía trước lô đất trống gần cửa hàng ga, cách vài lô tính từ đường Main.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Blue ở đó. Anh đang đối đầu với ba người đàn ông, nhìn như thể là anh đang dự định đánh với tất cả bọn họ cùng một lúc. Một trong số họ có một sợi xích và một người khác có một thanh gỗ dài, nhưng Blue là người chiếm ưu thế. Một đám đông nhỏ đã túm tụm lại để xem.

Khi cô nhảy ra khỏi chiếc xe tải của cô và chạy về phía họ, Lucy có thể nhận ra một trong số họ là Merle Groggin. Một người khác là Matt Parker. Và người thứ ba là Leroy Hurley.

Mũi của Matt đang chảy máu, Merle có một con mắt đang bắt đầu bầm đen và Leroy thì cau giận và đầm mồ hôi. Blue thì thậm chí còn không có vẻ bị bù xù tí nào. Chỉ tức giận như quỷ thôi.

“Được rồi, dừng lại,” Lucy gọi lớn, Tom Harper chỉ cách một bước ngay sau cô.

“Cô kêu hắn dừng lại ý,” Merle nói, ra dấu về phía Blue. “Hắn là kẻ đe dọa sẽ đánh chúng tôi toi tã.”

“Ông đã nhảy vào tôi,” Blue dài giọng. “Nhớ chứ?”

“McCoy, lùi lại,” Lucy nói sắc bén.

Anh liếc về phía cô, và cô có thể thấy sự giận dữ trong đôi mắt anh. Sự giận dữ chết chóc, nóng chảy, gay gắt, chân thực.

“Những tên này vừa trở về từ một cuộc dạo chơi thú vị trên những chiếc mô tô,” anh nói với cô. “Những chiếc mô tô đời mới, sáng bóng. Em nghĩ là ai đã đưa cho họ những chiếc mô tô đó? Họ nói với tôi là họ tìm thấy chúng, rằng chúng rơi ra từ một chiếc xe tải đi ngang qua đường quốc lộ. Tôi nghĩ là họ cần một chút can đảm để nói cho tôi câu chuyện thực sự - như ai gọi cho họ và nói họ lái mô tô lên con đường mòn ngang qua đường Gate’s Hill – nên tôi yêu cầu họ suy nghĩ kỹ hơn một chút. Đó là khi họ nhảy vào tôi.”

“Hắn ta điên rồi,” Leroy nói. “Sự thật là chúng tôi tìm thấy những chiếc mô tô đó. Những cái thùng đựng chúng vẫn còn trên tuyến đường 17. Chúng tôi sẽ chỉ cho cô nơi đó, nếu cô muốn. Chúng tôi không nghĩ là sẽ thiệt hại gì khi lái thử một chuyến.”

Giọng Blue thấp, nguy hiểm. “Các người nói toàn điều vớ vẩn. Ông và ‘ông bạn’ Merle chỉ tình cờ ra ngoài đi dạo dọc theo đường quốc lộ thôi à? Hay là có lẽ ông là người tìm thấy chúng và ông nghĩ là, ‘Chà, có lẽ mình nên gọi cho Merle, để xem ông ta có muốn lái một chuyến không.’ Không thêm bận tâm đến thực tế là cách đây hai ngày ông còn đe dọa sẽ giết ông ta.”

Leroy khua thanh gươm ông ta đang giữ trong tay. “Mày đang nói tao là một kẻ nói dối à?”

“Quý thật, đúng vậy.” Mắt Blue tóe lửa. “Ông là một kẻ dối trá, nát rượu và khốn nạn, và tôi sẽ lôi được sự thật ra từ ông như thể đó là điều cuối cùng ông phải làm.”

Leroy nổi giận.”Gọi tao là kẻ dối trá lần nữa, và tao sẽ -“

“Ông muốn đánh tôi với cái que đó à, tiến tới và làm đi, ông sẽ đo ván như cái bao của -“

Leroy nhảy lên, thanh gươm phang xuống trên không trung.

Nhưng Blue đã di chuyển. Anh không còn ở nơi anh đã từng đứng. Anh quay tròn, vung cú đá khi anh quay người, bàn chân anh đá mạnh vào cánh tay của Leroy. Thanh gươm bay đi, và có một tiếng rắc lớn vang lên đó hẳn phải là âm thanh của xương bị gãy.

Leroy thét lên.

Lucy quăng mình ra trước Blue, túm lấy cánh tay anh, cố gắng giữ anh lại. “Dừng lại,” cô rít lên. “Ngay lập tức!”

Leroy ngã sấp xuống đất, rên rỉ và ôm cánh tay ông ta.

“Nói cho tôi ai đưa cho ông những chiếc mô tô đó,” Blue ra lệnh.

Leroy khạc nhổ ra đất.

Blue nhìn Lucy. Đôi mắt anh hoang dại và anh vẫn thở nặng nhọc. “Tôi có thể làm ông ta nói cho tôi,” anh nói.

Cô lắc đầu. “Không, anh không thể,” cô nói.

“Điện đàm gọi sự giúp đỡ y tế,” Tom nói với cô. “Chúng ta tốt hơn nên đưa tất cả đi.”

Lucy rất tức giận với Blue.

Sự giận dữ của cô mãnh liệt đến mức tràn ngập trong chiếc xe tải, vây quanh cả hai bọn họ. Cô giận dữ khi cô lái xe ra khỏi bãi đỗ xe của sở cảnh sát, giận dữ khi cô lái xuống đường Main. Cô vẫn giận dữ khi cô rẽ phải vào đường Fox Run và phanh kít lại để dừng xe trên con đường rải sỏi ở nhà cô.

Cô trèo một cách giận dữ xuống khỏi ca bin chiếc xe tải và hiên ngang đi lên phía trước và leo lên hiên nhà. Cô mở khóa cửa bếp và đẩy nó mở ra.

“Tôi muốn anh đi vào trong,” cô nói sin sit, “và tôi muốn anh ở lại đây cho đến khi tôi quay lại.”

Sự giận dữ của Blue toát ra.” Từ khi nào em bắt đầu bảo tôi phải làm gì thế?”

“Từ khi anh bắt đầu hành động như một tên ngốc,” Lucy nói. “Chúa toàn năng, McCoy, anh đang nghĩ gì vậy? Anh có thực sự nghĩ là anh có thể đánh cho Leroy Hurley tơi tả, làm ông ta nói cho anh những gì anh muốn biết và không chịu rủi ro của việc bị tổng giam? Tôi phải nói vòng vo với cảnh sát trưởng Bradley để giữ ông ta khỏi tổng giam anh.” Cô đẩy tóc khỏi mặt cô trong sự thất vọng khi cô hiên ngang đi vào bếp và đi tới đi lui trong phòng. “Tôi không biết mọi việc như thế nào ở những đội SEAL, nhưng ở phía này của nước Mỹ, anh không thể chỉ đi quanh đe dọa mọi người bởi vì anh nổi giận. Chúa ơi, tôi trông đợi nhiều hơn thế từ anh.”

Tôi trông đợi nhiều hơn thế từ anh. Những lời cô nói đẩy Blue qua giới hạn, tổng anh vào sự giận dữ và cảm xúc trào dâng mà anh không thể thoát ra được. Anh đã cố gắng, nhưng nó bao bọc anh hoàn toàn, và anh đánh mất sự kiềm chế.

“Nếu em trông đợi nhiều hơn thế từ tôi,” Blue bùng nổ, “thì đó là vấn đề *của em*, Yankee, không phải của tôi. Bởi vì đoán xem? Tôi không hoàn hảo. Tôi chưa từng hoàn hảo.”

Tác động của những lời anh nói đẩy Lucy lùi lại chạm vào quầy bếp. Anh có thể nhìn thấy sự choáng váng trong mắt cô, sự hoảng hốt trên mặt cô, nhưng một khi anh đã bắt đầu, anh không thể dừng lại.

“Em xem tôi như một kiểu anh hùng chết tiệt nào đó, nhưng tôi không phải. Tôi cũng có da thịt và máu, và cũng có thể làm hỏng việc như bất cứ ai.”

“Đoán được nữa không?” anh tiếp tục. “Thi thoảng tôi cũng la hét. Tôi thích la hét. Tôi thích đánh nhau. Nhưng tôi không luôn luôn thắng, bởi vì tôi không phải là một anh hùng. Tôi không luôn luôn đúng. Tôi không luôn luôn kiểm chế. Tôi phạm lỗi, thi thoảng là những lỗi lầm ngu ngốc. Tôi nổi giận. Tôi bị thương. tôi sợ hãi. Và ngay bây giờ tôi đang cảm thấy cả ba điều đó.” Giọng anh nhẹ hơn, và anh nhìn ra khỏi cô, ra ngoài cửa sổ nhà bếp. “Tôi chỉ không thể nói với em điều đó, phải không? Bởi vì...em trông đợi nhiều hơn thế từ tôi.”

Sự im lặng bao quanh họ hầu như gương gạo, không tự nhiên. Blue có thể nghe thấy tiếng máy tủ lạnh chạy, tiếng tíc tắc của đồng hồ hầu như không thể nghe được. Bên ngoài, một làn gió thổi nhẹ và một cành cây chạm vào ngôi nhà.

Anh nghe thấy Lucy tiến một bước về phía anh và một bước nữa, và sau đó anh cảm thấy bàn tay cô trên lưng anh. Nó là sự tiếp xúc mang ý nghĩa đem đến sự an ủi. Blue không biết anh muốn gì từ cô, nhưng anh hầu như chắc chắn đó không phải là sự an ủi. Mặc dù vậy, khi anh quay lại và nhìn thấy những giọt nước mắt long lanh trong đôi mắt cô, anh biết mà không nghi ngờ gì rằng anh sẽ nhận bất cứ điều gì cô đưa ra. Và có lẽ thậm chí cả vài thứ sau đó nữa.

Cô đi vào vòng tay anh, ôm anh thật chặt khi anh ôm cô, và sự khao khát tuôn trào bên trong anh sắc nhọn và đau đớn như quỷ. Đây không phải là sự an ủi, nó là sự tra tấn.

“Em rất xin lỗi,” cô thì thầm.

Anh cảm thấy đôi tay cô trên lưng anh, trong tóc anh, nó vuốt ve và xoa dịu. Nhưng nó không làm được.

“Lucy, anh muốn em,” anh thì thầm, “và anh không nghĩ là anh có thể chịu đựng được thêm tí nào nữa.”

Anh cảm thấy cô cứng người lại với những lời anh nói. Cô nhấc đầu ra và anh nhìn thẳng vào mắt cô.

"Blue—"

Anh chạm vào môi cô với một ngón tay, làm cô im lặng.

“Anh không phải là người như em nghĩ,” anh nói. “Em nghĩ anh là một kiểu quý ông nào đó. Em nghĩ tất cả những gì em phải làm là nói với anh ‘không’ và ‘đừng’, mặc dù em cũng muốn nó nhiều một cách chết tiệt như anh muốn. Em nghĩ rằng bởi vì anh là một kiểu anh hùng gì đó anh sẽ giữ cả hai chúng ta không đi quá xa. Em nghĩ em có thể nhìn anh bằng đôi mắt nâu to tròn này, không cần lo ngại để giấu đi em cũng muốn anh nhiều như thế nào. Em nghĩ em có thể đẩy anh lên lầu vào một phòng cho khách nào đó, trong khi em ngủ chỉ cách đó một tầng lầu, với cánh cửa phòng em không khóa và mở rộng, như thể anh đủ mạnh mẽ để giữ chúng ta cách xa nhau. Nhưng đoán xem? Em mà để cánh cửa đó mở ra và không khóa đêm nay, thì anh sẽ xem đó như một lời mời đấy – bởi vì anh không đủ mạnh mẽ. Anh không muốn là người đủ mạnh mẽ thêm một chút nào nữa. Anh không phải là một anh hùng, Lucy, và anh mệt mỏi như quý khi phải đóng vai đó.”

Cô đang run rẩy, thực sự run rẩy, trong vòng tay anh. “Blue, em không thể. Anh nói đúng. Một phần trong em muốn bên anh theo cách đó, nhưng em không thể -“

“Có lẽ em không thể, nhưng anh chắc như quý là có thể.”

Blue hôn cô. Anh bao phủ môi Lucy bằng môi anh và uống lấy cô. Cô có vị ngọt ngào và nóng bỏng và cô hoàn toàn làm anh bùng cháy. Nếu cô kháng cự lại nụ hôn của anh, cô chỉ kháng cự trong nửa giây. Và sau đó lưỡi cô chào đón anh một cách mãnh liệt, kéo anh vào miệng cô, mạnh hơn, sâu hơn nữa.

Sức mạnh của niềm đam mê trong câu trả lời của cô lấy đi hơi thở của anh. Anh hôn cô thêm nữa rồi thêm nữa, cố gắng một cách tuyệt vọng để đến gần hơn nữa, để lấp đầy các giác quan của anh bằng cô, để có thêm nữa, nhiều hơn nữa.

Anh tìm đến áo sơ mi của cô, kéo mạnh đuôi áo lên và ra khỏi phần thắt lưng quần cô. Anh tìm thấy làn da mềm mại của cô và rên rỉ với cảm giác mềm mượt bên dưới những đầu ngón tay.

Và anh vẫn hôn cô và cô vẫn hôn anh. Nó thật hoang dại, tuyệt diệu, và kinh ngạc. Anh không thể có đủ, sẽ không bao giờ có đủ. Đôi tay cô trong tóc anh, trên lưng anh, trên đường cong của hông anh, kéo anh gần cô hơn nữa.

Cô chắc chắn có thể cảm thấy của anh ấn vào cô, hoàn toàn bị khuấy động. Anh đã cứng đến mức đau đớn.

Blue nâng cô lên và đôi chân cô khóa quanh thắt lưng anh. Anh trở nên mê mẩn, điên cuồng với nhận thức rằng anh sẽ có cô. Ngay ở đây và ngay bây giờ, anh có thể chiếm lấy cô và cô sẽ không từ chối.

Anh kéo áo sơ mi của anh ra qua đầu và nhanh chóng tháo bao đeo súng trên vai anh, sau đó thả nó trên bàn bếp. Đôi tay Lucy ở mọi nơi, lướt qua những bó cơ trên vai anh và ngực và lưng, chạm vào anh, vuốt ve làn da anh, chỉ nhẹ nhàng đủ để làm anh hoàn toàn phát điên.

Em không thể.

Đôi mắt Blue mở ra. Lucy không nói. Cô vẫn đang hôn anh. Cô không nói lên sự phản đối của cô nữa. Nhưng nó vẫn vang lên trong đầu anh, lặp đi lặp lại.

Em không thể.

Nếu họ không dừng lại, cô sẽ đánh mất công việc của cô và lòng tự trọng của cô nữa, như cô đã nói với anh.

Và nếu họ dừng lại, anh sẽ đánh mất tâm trí mình. Sau hết, anh không phải là anh hùng.

Nhưng dù vậy, làm sao anh có thể sẵn lòng làm điều gì đó sẽ phá hủy cô?

Như thế cô cảm nhận được sự do dự của anh. Lucy nhấc đầu cô lên, nhìn chăm chăm với sự choáng váng đột ngột vào mắt Blue.

“Ôi, chúa tôi,” cô nói. “Chúng ta đang làm gì thế này? Em đang làm gì thế này? Blue, em không thể làm thế này.”

Blue nhẹ nhàng đặt cô xuống, cách xa khỏi anh, trên quầy nhà bếp. Anh nhìn ra khỏi cô – cô nhìn quá ngon lành một cách chết tiệt với mái tóc rối bù và quần áo xộc xệch. Anh nhấc bao đeo súng của anh từ cái bàn và áo sơ mi của anh từ trên sàn, giữ mắt anh ngoảnh đi.

“Anh sẽ ra ngoài,” anh nói, những từ ngữ chỉ vừa vặn thoát ra khỏi hàm răng nghiền chặt của anh, “để lấy chút không khí.”

Chương 9

Khi Lucy về nhà từ sở cảnh sát, mặt trời đã lặn. Ngôi nhà của cô chìm trong bóng tối. Không có cái đèn nào được bật lên, và cô trèo ra khỏi chiếc xe tải của cô trong lòng tràn ngập sự lo lắng. Blue đã đi đâu vào giờ này?

Cô đã nói anh phải ở đây, nhưng điều đó không có nghĩa là anh sẽ ở đây.

Hy vọng cô sẽ tìm thấy một tờ ghi chú khác trên bàn bếp, Lucy chán nản leo lên những bậc thang đến hiên nhà, tìm kiếm chìa khóa của cô trong bóng tối.

“Nó không khóa.”

Lucy nhảy lên. Chúa tội. Blue đang ngồi ngoài hiên nhà trong bóng tối.

“Anh ở đây,” cô nói một cách ngớ ngẩn.

“Em yêu cầu anh quanh quẩn ở đây.”

Khi mắt cô đã quen với bóng tối, cô có thể thấy là anh đang ngồi trên chiếc xích đu ở hàng hiên, lưng dựa nhẹ, đang nhìn cô.

“Và anh nói với em là anh sẽ làm những gì anh muốn.”

“Không hoàn toàn thế,” anh nói nhẹ nhàng, ý anh thật dễ hiểu. Anh đang ám chỉ đến buổi

chiều nay – khi họ gần như đã làm tình.

Lucy ngồi xuống trên những bậc cầu thang. Nó là xa nhất có thể đến anh và vẫn trên hiên nhà.

“Anh xin lỗi về trước đó,” anh lẩm bẩm.

Cô quay lại nhìn anh. Từ khoảng cách này, cô không thể tìm hiểu nét mặt anh trong bóng tối. “Phần nào trước đó? cô hỏi thẳng thừng. “Phần mà anh la hét vào em, hay phần mà chúng ta gần như đã làm tình?”

“Anh xin lỗi vì đã la hét.”

“Nhưng không cho phần còn lại.”

Anh cười thầm. “Anh cũng xin lỗi về phần đó nữa – nhưng chỉ vì chúng ta không kết thúc được những gì chúng ta đã bắt đầu thôi.”

Lucy im lặng một lúc lâu, chỉ nhìn lên những vì sao. Một người đàn ông khác chắc hẳn sẽ không thừa nhận điều đó. Người đàn ông khác sẽ giả vờ xin lỗi. Tất nhiên, người đàn ông khác sẽ không thần nhiên nói dối về thực tế là anh ta đang cất giấu trong người ba món vũ khí khác nhau. Một người đàn ông khác sẽ không khuyến khích một người đàn ông giận dữ đang cầm trên tay một thanh gươm.

Blue McCoy không phải là một anh hùng. Anh là một người đàn ông, với những điểm mạnh và điểm yếu của một người đàn ông. Cho đến khi anh bùng nổ, Lucy đã để cho bản thân nhìn thấy hình ảnh tưởng tượng trước đây – bề ngoài hoàn hảo mà cô đã dựng lên cho anh. Cô đã không để cho anh có bất cứ cảm xúc thực sự nào của con người hay những nỗi sợ hãi. Nhưng anh có.

Mặt trăng ló ra khỏi những đám mây. Nó gần tròn đầy, và nó chiếu sáng trên khoảng sân và làm màu sơn trắng của hiên nhà dường như bùng sáng.

“Anh thực sự sợ hãi ư?” Lucy hỏi.

Cô nghe thấy anh thở dài. “Thông thường, anh sẽ không thú nhận điều gì như thế trong hơn

một thập kỷ nữa,” anh nói. “Nhưng, phải, Yankee. Anh sợ.”

Cô quay sang để nhìn anh, nghiêng người ra sau dựa vào thành cầu thang, kéo đầu gối cô vào gần ngực và giữ chúng với những cánh tay cô. “Anh không hành động như là anh đang sợ hãi bất cứ điều gì.”

“Anh không sợ phải chiến đấu,” anh nói. “Anh biết phải làm gì khi tình huống trở nên bạo lực. Anh biết làm thế nào để phản ứng lại với điều đó. Anh biết là anh giỏi với điều đó. Suy nghĩ về việc có thể bị thương cũng không làm anh hoảng sợ - Anh đã từng bị thương trước đó rồi. Sự đau đớn rồi sẽ hết. Cơ thể sẽ lành lặn trở lại. Anh cũng không sợ chết.” Anh nhìn lên mặt trăng, liếc mắt sang bên khi anh nghiêng cứu nó. “Anh có niềm tin của mình,” anh lặng lẽ thêm vào.

Anh quay sang nhìn cô, và đôi mắt anh phản chiếu ánh sáng bạc của mặt trăng, làm anh như đến từ một thế giới khác.

“Nhưng anh sợ vướng vào hệ thống luật pháp thối nát – và có thể được điều hành bởi những kẻ đang cố gắng mưu hại anh. Anh cảm thấy như anh đang ở giữa một trận chiến mà anh không biết làm thế nào để chiến đấu.”

Anh nhắm mắt lại chốc lát, và Lucy biết rằng điều này không dễ dàng gì với anh.

“Anh sợ sẽ bị bắt giam, Lucy. Nó chết tiệt là dọa anh gần như chết khiếp. Anh sẽ không để họ bắt giam anh. Anh thề, anh sẽ chạy trốn trước khi điều đó xảy ra.”

Lucy dịch lên phía trước. “Nhưng anh không thấy là điều đó sẽ làm anh trông giống như có tội ư?”

“Anh đã trông giống có tội như quỷ rồi,” anh nói một cách buồn nản. “Mọi người trong thị trấn này nghĩ là anh đã làm nó.”

“Well, em biết là anh không giết Gerry,” Lucy nói một cách dữ dội, “và em sẽ làm mọi thứ chết tiệt để đảm bảo rằng anh không bị bắt giam vì điều gì đó anh không làm.”

Cô có thể thấy những cảm xúc kỳ lạ trên mặt anh trong ánh trăng.

“Em vẫn tin anh,” anh nói. Anh nghe như hơi ngạc nhiên.

“Tất nhiên.”

“Mặc dù anh không phải...một kiểu siêu anh hùng nào đó?”

Sự thật là, Lucy còn thích anh theo cách này hơn nữa. Con người Blue dường như ấm áp hơn nhiều, có thực hơn nhiều. Nhận ra rằng anh không hoàn hảo và còn có những điểm yếu làm cho cho những hình dung về anh trở nên sâu rộng hơn. Anh vẫn hấp dẫn một cách mãnh liệt – thậm chí có lẽ còn nhiều hơn nữa, bởi vì bây giờ cô đã biết rằng anh là một con người, với đầy đủ những cung bậc cảm xúc của con người. Việc anh có thể bị tổn thương tương phản với sức mạnh của anh, làm cho anh có sự nhạy cảm mà cô không hề nhận ra là anh có sở hữu chúng.

“Anh sẽ làm gì nếu em nghĩ là anh đã giết anh con dượng anh?” cô hỏi một cách điềm tĩnh.

“Anh không biết,” anh thú nhận. Anh ngừng lại một chút. “Anh đoán là có thể anh đã hiểu nhầm lý do vì sao em muốn giúp đỡ anh.”

Lucy cười nhẹ. “Em cam đoan với anh lý do của em là trong sáng,” cô nói. “Sự theo đuổi công lý. Đánh bại sự xấu xa. Những điều kiểu như thế. Dù anh có nhảy qua được những tòa nhà cao tầng hay không cũng không ảnh hưởng gì đến điều đó.”

Blue im lặng. Cô biết anh đang nghĩ về Gerry. Trong trường hợp của Gerry, sự xấu xa đã chiến thắng. Và Lucy biết rằng nếu cô không tìm ra được những bằng chứng mới giải tội cho Blue, cảnh sát trưởng Bradley sẽ buộc tội anh. Với lời khai chết tiệt của Matt Parker và không có những vết lốp xe họ đã thấy làm bằng chứng rành rành, nó chỉ còn là vấn đề thời gian. Cô đã nói chuyện với Matt Parker hôm nay. Ông ta khẳng định là câu chuyện của Loroy về việc tìm thấy những chiếc mô tô bên lề tuyến đường 17 là sự thực. Và ông ta đã thề đó là Blue người ông ta đã thấy trên rừng cây trong đêm Gerry bị giết.

“Có lẽ anh nên gọi cho ai đó,” Lucy nói. “Tìm một luật sư.”

Blue thay đổi trọng tâm của anh, làm cho chiếc xích đu lắc chậm chậm.

“Anh đã cố gọi cho Joe Cat chiều nay – Joe Catalanotto. Anh ấy là sĩ quan chỉ huy trong đội Alpha Squad. Và anh ấy là bạn anh,” Blue nói với cô. “Anh nghĩ là anh ấy biết phải làm như thế nào, thậm chí có thể tìm cho anh một luật sư hải quân giỏi, để thu xếp tình trạng lộn xộn này. Nhưng anh tìm ra là Alpha Squad đang ra ngoài cho một nhiệm vụ huấn luyện cho đến khi có thông báo khác. Và người thường liên lạc được với đội mười SEAL, Đô đốc Forrest, thì đột nhiên không gọi được.” Giọng nói thông thường thoải mái của anh nghe căng thẳng, bồn chồn. “Anh đã nói chuyện với sĩ quan bàn giấy ở phòng nội bộ, người thu xếp mọi công việc giấy tờ và tin nhắn của Alpha Squad cho đến khi có thông báo khác. Anh ta đã làm việc này được vài năm khi ngân sách bị cắt giảm. Sĩ quan này đang bối lông tìm vết – để có lý do thoát khỏi Alpha Squad. Anh không dám nói với anh ta là anh muốn nói chuyện với một luật sư. Nếu anh ta tìm ra là một thành viên của Alpha Squad sẽ bị buộc tội giết người ...” Blue lắc đầu. “Anh sẽ phải tự mình vượt qua chuyện này.”

“Nhưng anh không một mình,” Lucy nói nhẹ nhàng. “Anh có em.”

Bên kia hiên nhà, Blue cố gắng mỉm cười. “Cảm ơn em, Yankee, nhưng mà...”

“Em không phải một phần của Alpha Squad,” cô kết thúc hộ anh.

Anh gật đầu. “Bọn anh đã trải qua huấn luyện để làm việc như một đội,” anh cố gắng giải thích.

“Em biết,” Lucy nói. “Em biết những đội SEAL hoạt động như thế nào. Và từ những gì em đọc được về Alpha Squad, vài người các anh đã ở bên nhau từ khi huấn luyện cơ bản.”

Blue gật đầu. “Joe Cat và anh vượt qua BUDS cùng với nhau hơn mười năm về trước. Bọn anh đã là bạn cùng bơi. Vẫn là.”

Bạn cùng bơi. Điều đó có nghĩa là suốt từ đầu đến cuối BUDS – Huấn luyện SEAL phá hủy dưới nước cơ bản – Blue và bạn anh Joe Cat dính với nhau như keo. Khi một người đi, người kia cũng phải theo cùng. Họ không nghi ngờ gì đã tạo nên một mối liên kết vượt xa tình bạn, dựa trên sự tôn trọng và sự kiên định và một tinh thần trách nhiệm không lay chuyển được với nhau và với Alpha Squad.

“Em đã đọc về tuần Địa Ngục,” Lucy nói, đặt cằm cô trong lòng bàn tay khi cô nhìn anh. “Nó nghe có vẻ khủng khiếp. Có phải sự thật là bọn anh chỉ có bốn giờ để ngủ trong cả tuần?”

“Phải,” Blue nói với một nụ cười. “Cả Cat và anh đều đang bị ảo giác trước khi nó qua đi. May thay, khi anh đang nhìn ra một bầy quái vật biển thì anh ấy đảm đương trách nhiệm. Và khi anh ấy là người kích động không thể kiểm soát được thì anh có khả năng tóm lấy anh ấy và đưa anh ấy về đúng đường. Đó đúng là cả một tuần lễ địa ngục. Anh đoán đó là lý do tại sao họ gọi nó như thế.”

“Anh sẽ kể với em về nó chứ?” Lucy yêu cầu.

Blue đẩy chiếc xích đu một cái nữa với chân anh và nó kéo kẹt nhịp nhàng khi nó đung đưa ra trước về sau. Anh nhìn cô trong một lúc lâu, biểu cảm của anh là không thể đọc được.

“Đi mà?” cô nói thêm.

“Các người phải muốn nó đến tệ hại.” Blue nói.

Trong một giây, Lucy bị bối rối. Nhưng sau đó anh giải thích.

“Đó là những gì một trong những huấn luyện viên SEAL thường hét lên với bọn anh, và nó là một điều rõ ràng nhất mà anh nhớ về tuần Địa Ngục.”

Mặt trăng lại khuất sau một đám mây, mang đi cả ánh sáng bạc cùng nó. Blue trở thành một hình bóng tối đen bên phía kia của hiên nhà, nhưng giọng anh bao quanh cô, vẫn ấm áp và mượt mà và hoàn toàn bao bọc như bóng đêm.

“Những huấn luyện viên sẽ hét lên với bọn anh qua những cái loa cầm tay,” anh nói. “Nó rất thường xuyên. Họ sẽ giễu cợt và chòng ghẹo bọn anh suốt thời gian khi họ huấn luyện bọn anh với sự tra tấn bằng sóng vô hay bắt bọn anh chạy không ngừng bao nhiêu vòng trên bờ biển hay làm huấn luyện bánh quy đường. Nhưng ở đó có một kẻ đáng ghét – biệt danh là Captain Blood – và ông ta là huấn luyện viên khắc nghiệt nhất, ác nhất trong tất cả họ. Ông ta là kẻ nhẫn tâm, thực sự là thế. Nhưng một trong những điều đầu tiên ông ta từng nói với bọn anh qua cái loa của ông ta là ‘Các người phải muốn nó đến tệ hại.’”

Blue cười êm ái. “Nó hẳn phải vào ngày đầu tiên. Bọn anh đang ở trong nước. Đó là nước lạnh, dưới sáu mươi độ F. Bọn anh không được vận động tay và chỉ ngồi cho sóng vỗ và cố gắng để những cái mông bọn anh không đông lại vì lạnh. Họ gọi nó là tra tấn bằng sóng vỗ và nó được thiết kế để kiểm tra xem bọn anh có thể chịu đựng đến đâu, với suy nghĩ rằng một ngày nào đó bọn anh thấy chính mình đang bơi hàng giờ trong nước lạnh như băng ở Alaska.”

“Dù sao đi nữa, bọn anh đã ở trong một đại dương lạnh lẽo khoảng một giờ, khi gã đầu tiên bỏ cuộc. Nó cực kỳ lạnh một cách chết chẫm. Anh chưa từng lạnh đến thế trong cuộc đời mình. Xung quanh mình, anh có thể nghe thấy những gã khác đang kêu ca. Chúng ta đang làm thế này để làm gì? Tại sao chúng ta cần phải làm thế này? Các huấn luyện viên đang cố gắng để xác nhận điều gì?”

Những đám mây che phủ mặt trăng mỏng đi và rồi tan ra thành từng mảng và Blue ngừng lại. Lucy nhìn chăm chăm về phía anh. Cô có thể hình dung anh đang ngồi trong nước lạnh như băng, im lặng chịu đựng cái lạnh, khuôn mặt đẹp trai của anh siết lại, hai hàm răng nghiến chặt.

“Khi anh đang ngồi đó,” Blue tiếp tục, “có những gã trai khác bắt đầu từ bỏ. Chỉ như vậy thôi. Anh đang cực kỳ khó chịu, cực kỳ gay go, cực kỳ đau đớn, mà họ chỉ đứng lên và từ bỏ. Nhưng anh sẽ không đi đâu cả. Và anh nhìn sang Joe Cat, và anh biết anh ấy cũng không đi đâu cả. Anh có thể nói thể từ biểu hiện trên mặt anh ấy rằng anh ấy đang nghĩ cùng điều mà anh đang nghĩ – ‘Các người phải muốn nó đến tột hạn’. Và bọn anh đã làm thế. Bọn anh muốn vượt qua nó, để lấy được cái cài áo hình đỉnh ba SEAL của bọn anh.”

Blue mỉm cười với cô, và Lucy thấy mình đang cười lại hầu như ngốc nghếch với anh. Đôi mắt anh dường như âu yếm khuôn mặt cô và anh khẽ lắc đầu, như thể anh bị kinh ngạc. “Em thật xinh đẹp, em có biết không?” anh hỏi một cách êm ái.

Lucy phải nhìn đi chỗ khác. Mọi người đều trở nên xinh đẹp trong ánh trăng.

“Em có chắc là em không muốn lên ngồi đây trên chiếc xích đu này, bên cạnh anh không?” Blue thêm vào.

Cô điềm tĩnh nhìn vào mắt anh. “Anh biết là em không thể.”

“Anh biết là em sẽ không,” anh phản đối.

“Dù là thế nào,” cô nói. “Tốt hơn hết em nên ngồi đây.”

“Chúng ta có thể chỉ nắm tay nhau,” Blue nói. “Như những người yêu nhau. Không gì hơn nữa. Nó thực sự trong sáng mà.”

Lucy bật cười. “Anh không có một tế bào trong sáng nào trong người anh cả, McCoy. Anh biết rõ cũng như em rằng nắm tay sẽ dẫn đến một nụ hôn, và chúng ta cả hai đều biết nơi mà điều đó sẽ dẫn đến nữa.”

Đôi mắt Blue trở nên nóng bỏng. “Phải, anh chắc chắn biết rồi,” anh nói êm ái. “Anh đã dùng hầu hết buổi tối để mơ tưởng về nó.”

Lucy đứng dậy. “Em nghĩ là thời gian cho cuộc chuyện trò này đã hết.”

Blue ngồi thẳng lên. Anh không muốn cô rời đi. Hơn nữa, ngay cả khi anh muốn làm tình với Lucy hơn, anh cũng muốn sự bầu bạn của cô. Nụ cười và đôi mắt thăm màu xinh đẹp của cô giữ cho tất cả những nỗi sợ hãi quái ác của anh không thoát ra. “Em có chắc là em không muốn nghe nhiều hơn về Tuần Địa Ngục chứ?” anh hỏi.

Anh chưa bao giờ nói nhiều trong toàn bộ cuộc đời mình. Anh không bao giờ kể những câu chuyện về anh, kể lại chi tiết về quá khứ của anh như cái cách mà một vài người đàn ông khác trong đội đã làm hết lần này đến lần khác. Không phải là anh không có chuyện gì hay để kể - anh chỉ luôn luôn thích lắng nghe hơn mà thôi.

Và anh và Joe Cat không nói chuyện nhiều đến thế. Bọn anh biết rõ nhau đến mức cùng chia sẻ suy nghĩ của nhau, giao tiếp chỉ với một cái nhìn hay một cái gật đầu.

Tình bạn của anh với Daryl Becker – biệt danh là Harvard bởi vì anh ta học đại học ở một trường danh tiếng trong nhóm Ivy League – tràn đầy những cuộc nói chuyện về sách và triết lý, của khoa học và nghệ thuật và kỹ thuật và bất cứ thứ gì khác – mà họ có thể gọi tên ra và họ đã chạm vào nó. Nhưng Harvard hầu hết là người nói, suy nghĩ thành lời, nhanh chóng đưa ra các ý tưởng trước khi chúng thậm chí được định hình một cách hoàn toàn. Blue giữ suy nghĩ của anh cho riêng mình, thiết lập các quan điểm của anh một cách cẩn thận trước khi nói ra. Vì vậy, những lời bình luận của anh luôn luôn ngắn gọn và dễ nghe.

Nhưng đêm nay, dù là anh đã gần như khàn giọng khi nói chuyện rất nhiều, anh vẫn vui lòng được tiếp tục nói nếu nó có nghĩa là Lucy sẽ ngồi với anh chỉ thêm một chút nữa.

Lucy vẫn đang đứng trên những bậc cầu thang, đôi tay cô khoanh lại trước ngực. “Anh sẽ để em ngồi ở đây chứ?” cô thận trọng hỏi.

Anh gật đầu. “Ừ.”

Cô ngồi xuống, chỉ nhìn anh một cách mong đợi trong ánh trăng.

Phải mất một phút Blue mới nhớ ra là anh đã hứa sẽ kể cho cô nhiều hơn về Tuần Địa Ngục. Không kể là anh đang bị nguyên rửa nếu anh có thể nghĩ ra dù chỉ một điều gì đó để nói.

“Anh không chắc em muốn nghe điều gì về nó,” anh nói khắp khiêng.

Lucy thay đổi vị trí, để tìm chỗ thoải mái hơn trên những bậc thang bằng gỗ cứng. “Em đã đọc về một thứ gọi là ‘di chuyển thuyền qua đá’ cô nói. “Anh có phải làm điều đó trong huấn luyện cơ bản không?”

“Có. Một nửa Tuần Địa Ngục đã qua khi bọn anh phải làm một cuộc đổ bộ bờ biển trong đêm bằng IBS (inflatable boat, small – thuyền nhỏ có thể thổi phồng) – thuyền có thể bơm phồng bằng cao su của bọn anh.” Blue gật đầu lần nữa, vui mừng là cô đã đưa cho anh thứ gì đó để nói về nó. Hay là cô? Cái đêm đội BUĐS của anh phải làm di chuyển thuyền qua đá là một ác mộng mờ ảo. Anh do dự. “Anh không nhớ nhiều về nó,” anh thú nhận. “Anh chỉ nhớ anh đang tự hỏi làm thế quái nào mà bọn anh có thể vào bờ an toàn với cái thuyền còn nguyên vẹn. Sóng thì hung dữ và bờ biển thì chẳng có gì ngoài một dãy đá lởm chởm. Sẽ chẳng mất nhiều thời gian để đè bẹp một người đàn ông giữa những hòn đá và chiếc thuyền của bọn anh.” Anh nhìn xuống đôi bàn tay anh, tự hỏi anh có thể kể với cô điều gì nữa. “Bọn anh đã bị kiệt sức và lạnh cóng và một vài người trong đội trên thuyền đã bị thương. Anh không thể nói cho em biết thực sự chính xác là làm cách nào bọn anh vào được bờ, chỉ biết là bọn anh đã làm được.”

Blue liếc nhìn lên để thấy là Lucy vẫn đang nhìn anh. Cô đang lắng nghe, đôi mắt thâm màu của cô tỏa sáng và ấm áp trong ánh trăng. Và rồi anh biết điều gì anh có thể kể cho cô nghe. Anh có thể kể cho cô sự thật.

“Anh nhớ là anh đã sợ hãi đến chết khi bọn anh đang làm điều đó,” anh lặng lẽ thêm vào. “Anh đã cảm thấy như một kẻ hèn nhát.”

Những lời anh đã nói treo lơ lửng trong không khí. Anh chưa bao giờ thú nhận điều này với bất kỳ ai trước đây. Không phải với Joe Cat, không với Frisco hay Harvard. Anh thậm chí hiếm khi thú nhận nó với chính mình. Những âm thanh của đêm bao quanh anh khi anh nhìn đắm đắm vào đôi mắt của Lucy, muốn biết cô sẽ làm gì với sự thật có tính riêng tư mà anh vừa chia sẻ cho cô biết.

Cô mỉm cười. “Anh không phải là một người hèn nhát,” cô nói. “Một người hèn nhát không tiếp tục làm những gì mà dọa anh ta sợ đến chết. Một người hèn nhát sẽ từ bỏ. Chỉ có người rất can đảm, rất mạnh mẽ mới kiên trì đối mặt với nỗi sợ hãi.”

Blue gật đầu, mỉm cười lại với cô. “Bây giờ thì anh biết điều đó,” anh nói. “Nhưng anh còn rất trẻ khi đó.”

“Em cá là nhiều người đã từ bỏ trong khi di chuyển thuyền qua đá,” Lucy nói.

“Sĩ quan cấp cao trong đội trên thuyền bọn anh đã làm thế,” Blue nói với cô. “Anh ta nhìn một cái về phía những hòn đá đó và ra khỏi chương trình huấn luyện. Bọn anh đã thực hiện việc đổ bộ đêm đó mà không có sĩ quan cấp cao – chỉ có toàn lính, đã hoàn thành nhiệm vụ.”

Lucy bị mê hoặc, lắng nghe chăm chú từng lời của anh. Blue biết rằng chừng nào mà anh còn kể chuyện, cô sẽ ở lại đây với anh. Và anh muốn cô ở lại.

“Đến cuối tuần, chỉ một nửa thành viên của nhóm rời đi,” anh tiếp tục, bây giờ những từ ngữ đã tuôn ra dễ dàng hơn. “Bọn anh đang chạy xuống bãi biển và toàn đội trên thuyền đang chạy ịch – bọn anh là một đồng lộn xộn. Như anh đã nói, sĩ quan cấp cao của bọn anh rời bỏ đội, và Joe Cat và anh, mặc dù bọn anh chỉ là lính – chỉ là những binh nhì – bọn anh nắm quyền chỉ huy. Ai đó phải làm. Nhưng vào thời gian này, Cat đang thực sự bị thương. Hóa ra anh ấy có một vết nứt xương trên chân, nhưng lúc đó bọn anh không biết.”

“Anh ấy đã chạy với một cái chân bị gãy à?”

“Phải.” Blue gật đầu, nhìn xem tất cả những cảm xúc của Lucy đang biểu hiện trên mặt cô. Cô nhìn vào mắt anh, chờ đợi câu trả lời của anh, một trăm phần trăm sự chú ý của cô tập trung

vào anh. Anh bật cười. Anh chắc hẳn chưa bao giờ có được sự chú ý hoàn toàn trọn vẹn của một người phụ nữ trước đây – ít nhất là không phải trong khi cả hai người họ đều còn nguyên quần áo trên người. Có lẽ sau cùng thì có điều gì đó về những câu chuyện kể này.

“Dù gì thì, Cat sẽ bị nguyên rửa nếu anh ấy bị kéo ra vì vết thương của anh ấy,” Blue nói, “thế nên bọn anh giấu anh ấy khỏi những huấn luyện viên. Bọn anh mang anh ấy khi bọn anh có thể, bao quanh anh ấy, nâng anh ấy lên, kéo anh ấy khi không có ai nhìn. Nhưng Captain Blood cuối cùng cũng phát hiện ra anh ấy và bắt đầu chỉ trích là Cat đang làm bọn anh chậm lại thế nào, đang kéo bọn anh xuống với anh ấy ra sao. Ông ta hét lên vào cái loa chết tiệt là bọn anh nên bỏ lại anh ấy thế nào, chỉ cần bỏ anh ấy lại phía sau, thả anh ấy vào trong sóng biển.”

Blue cười toe toét. “Well, Joe Cat và anh, cả hai bọn anh đã nếm đủ. Đây là ngày thứ bảy. Bọn anh bị thiếu ngủ. Bọn anh bị hành hạ về tâm lý. Bọn anh bị thương. Cat còn bị đau đớn từ vết thương hành hạ, và anh không nghĩ là còn một phần nhỏ nào của anh mà không đau đớn hay nhức nhối. Bọn anh bị lạnh và ướt và đói. Và Cat, anh ấy thực sự bức bối khi anh ấy bị lạnh và ướt và đói. Nhưng anh thì ôn hòa. Nên anh nói với Captain Blood là cút xuống địa ngục đi, đi vào chi tiết về việc chính xác ông ta nên làm gì với bản thân khi ông ta trong tình trạng như vậy. Sau đó anh chỉ dẫn cho toàn bộ thành viên của đội thuyền đẩy Cat lên trên đỉnh của IBS của bọn anh. Bọn anh mang anh ấy trên thuyền cứu sinh.”

“Nhưng khi bọn anh làm thế, Captain Blood nhận ra là Cat bị thương tệ hơn ông ta nghĩ, và ông ta ra lệnh cho anh ấy ra khỏi đội. Ông ta sẽ kéo anh ấy ra bởi vì vết thương của anh ấy, và ông ta bắt đầu gọi cho xe cứu thương. Anh nhìn lên Cat, đang ngồi trên đỉnh của cái thuyền đó, và anh thấy được biểu hiện trên mặt anh ấy, như thể toàn bộ thế giới của anh ấy đang đến hồi kết thúc. Còn năm giờ nữa là kết thúc Tuần Địa Ngục. Năm giờ tối tệ, và anh ấy sẽ bị kéo ra.”

“Nên anh đối mặt với Captain Blood và anh ngắt ngang cuộc điện thoại. Anh nói với ông ta là chân của Joe Cat ổn – và để chứng minh cho ông ta thấy, Cat sẽ chạy một dặm vòng quanh bãi biển. Người phụ trách biết là anh đã tới giới hạn rồi, nhưng ông ta tham gia vào trò chơi, nên ông ta nói với anh, được rồi. Nếu Cat có thể chạy một dặm, anh ấy có thể ở lại đến khi kết thúc.”

Mặt trăng lại khuất sau những đám mây lần nữa, làm hiên nhà chìm trong bóng tối. Nhưng Blue có thể nghe thấy hơi thở êm ả của Lucy. Anh nghe thấy cô thay đổi trọng tâm, nhìn thấy hình dáng mờ mờ của cô. Anh có thể cảm thấy sự chú ý của cô như thể nó là một thứ có thể sờ mó được, như thể cô đến bên cạnh anh, chạm vào anh.

“Cat đã sẵn sàng nhảy xuống khỏi thuyền cứu sinh để cố gắng thực hiện một dặm trong năm phút ngay lúc đó, ở đó,” Blue tiếp tục.

“Nhưng anh biết anh ấy sẽ không bao giờ thực hiện được nó. Chỉ nguyên việc mang trọng

lượng của anh ấy trên cái chân bị gãy đó cũng đủ làm cho anh ấy bị bất tỉnh rồi. Nên anh đẩy cánh tay của Joe Cat vòng quanh vai anh. Anh nghĩ là bọn anh có thể chạy xuống bãi biển cùng với nhau, kiểu như một cuộc đua hai người ba chân, với cái chân bị thương của Cat ở ngoài cuộc đua. Nhưng anh ấy bị thương tệ hơn anh nghĩ, nên cuối cùng anh nâng anh ấy lên và mang anh ấy trên lưng anh.”

Blue nghe thấy Lucy khẽ hít vào. “Anh mang anh ấy trong một dặm ư?” cô thì thầm.

“Bọn anh là bạn cùng bơi,” Blue nói đơn giản. “Cát không nhẹ cân – anh ấy cũng cao hơn anh khoảng năm inch và anh ấy có tầm vóc của một cái xe tăng – nên trong khoảng một phần tư dặm, anh bắt đầu di chuyển thực sự chậm chạp. Nhưng anh vẫn chạy, bởi vì anh muốn nó đến tệ hại, và anh biết Cat cũng thế, và anh sẽ không để anh ấy bị kéo ra. Nhưng anh bắt đầu tự hỏi làm cách quỉ nào mà anh có thể tìm ra đủ sức mạnh để làm điều này. Và khi anh nhìn lên, thì toàn bộ những thành viên trong đội thuyền đang chạy ngay cạnh anh. Anh và Cat, bọn anh không đơn độc. Những thành viên trong đội ở bên bọn anh. Crow và Harvard và tất cả những người còn lại. Tất cả họ cũng đều bị thương, nhưng họ ở bên bọn anh. Tất cả bọn anh thay phiên nhau mang Cat trong toàn bộ dặm đó trên bãi biển. Nó không phải là một dặm trong năm phút – nó mất đến hơn nửa giờ.”

“Nhưng khi bọn anh hoàn thành, Captain Blood nhìn vào Cat và ông ta nhìn vào anh, và sau đó ông gật đầu và nói với toàn đội thuyền, ‘Các cậu đều đạt’. Chỉ như thế, sớm hơn bốn tiếng rưỡi, Tuần Địa Ngục đã kết thúc với toàn bộ đội thuyền bọn anh. Bọn anh đã làm được – tất cả bọn anh. Và anh thề có Chúa, Captain Blood quay sang và đưa ra một cử chỉ chào bọn anh. Một sĩ quan, chào một lũ binh nhì. Đó thật là một cảnh tượng đáng để xem.”

Lucy long lanh những giọt nước trong đôi mắt và nén tiếng thổn thức trên tay cô. Cô ngồi ôm đầu gối vào ngực, vui mừng là bóng tối đã dấu đi những cảm xúc của cô phản ứng với những lời êm dịu của anh. Nó thật là một câu chuyện kinh ngạc. Và Blue kể về nó theo kiểu thực tế nó như vậy, như thể anh không nhận ra là sự trung thành của anh giành cho bạn mình là thực sự cảm động và hiếm có như thế nào.

Cô biết rằng lòng trung thành của Blue ắt hẳn là một điều gì đó đến từ hai phía, và cô cũng biết là nếu Joe Cat không đang trong một nhiệm vụ huấn luyện lúc này, anh ấy sẽ đang trên đường đến Hatboro Creek này. Có Chúa biết là Blue cần dùng đến một vài sự giúp đỡ. Lucy đang làm những điều tốt nhất mà cô có thể, nhưng cô biết mà không nghi ngờ gì là những điều tốt nhất của cô là chưa đủ. Cô không có kinh nghiệm để kết thúc cuộc điều tra này.

Và có một điều mà cô biết phải làm thế nào, thì cô không thể. Cô không thể để mình yêu Blue – không ở mức độ thân thể mà anh muốn ghê gớm, và không ngay cả ở mức độ tâm hồn, cảm xúc. Cô không thể phải lòng anh; cô không thể cho phép bản thân cảm thấy gì nhiều hơn lòng

trắc ẩn vô tư với anh.

Nhưng cô có. Cô cảm thấy nhiều hơn điều đó. Cô đau đớn với nỗi đau của anh, trải qua sự lo lắng của anh, cảm thấy sự lạnh lẽo trong nỗi sợ hãi của anh.

Cô không thể phải lòng anh...nhưng điều đó chính xác là những gì cô đang bắt đầu. Ngay nơi này, trong bóng tối, với âm thanh của giọng nói mượt mà của anh trong tai cô, cô đang trượt sâu hơn vào tình yêu với Blue McCoy.

Thật là mỉa mai làm sao. Cho đến tận buổi chiều nay, cho đến tận khi Blue bật ra cơn giận dữ với cô, cô sẽ vẫn cho là cảm xúc của cô dành cho Blue chỉ là một cơn mê muội. Nó đã từng là một cảm xúc ở mức độ bề ngoài pha trộn giữa cảm giác yêu thích và sự ngưỡng mộ và ham muốn – chỉ là sự tôn sùng anh hùng.

Nhưng sau đó, với những hành động và lời nói của anh, Blue đã cởi bỏ lớp trang phục siêu anh hùng, để lộ ra sự không hoàn hảo của một người đàn ông bằng xương bằng thịt bên dưới.

Người anh hùng chỉ có thể được tôn sùng.

Nhưng người đàn ông có thể được yêu.

Nó thật là điên khùng. Dù cho cô có thành công trong việc làm trong sạch tên anh, Blue sẽ rời đi trong vài ngày, có thể là vài giờ. Làm sao cô để cho bản thân rơi vào tình yêu với một người đàn ông sẽ không bao giờ yêu lại cô?

Nhưng vấn đề này còn phải bàn cãi. Cô không thể để mình yêu anh. Cô phải ngăn bản thân khỏi sự yếu lòng. Bởi vì ngay bây giờ đôi tay cô đã bị buộc chặt bởi trách nhiệm của cô với cuộc điều tra vụ giết người.

“Thử gọi lại cho Joe Cat trong buổi sáng nhé,” cô nói. Giọng cô khàn đi vì cảm xúc, và cô làm thông cổ họng. “Nếu anh ấy không ở đó, thử gọi lại vào buổi chiều xem.”

“Anh sẽ làm thế,” anh nói. “Không sớm thì muộn anh ấy sẽ quay lại.”

Cô đứng lên, và cô cảm thấy, hơn là nghe được, anh trở nên căng thẳng.

“Lucy,” anh nói êm ái. “Đừng vào trong lúc này. Đi mà?”

Cô có thể nghe thấy sự cô đơn trong giọng nói của anh và biết anh muốn cô ở lại nhiều như thế nào, khó khăn với anh biết đường nào để yêu cầu cô không rời đi.

Nhưng cô không thể ở lại. Từng lời anh đã nói ra đều mang anh vào sâu hơn từng chút một trong trái tim cô. Cô không đủ mạnh mẽ để cưỡng lại anh. Thậm chí ở đây trong bóng tối, cách xa sáu feet, cô vẫn thấy sự lôi cuốn về thể xác, sự hấp dẫn bản năng giữa họ, mạnh mẽ một cách đáng lo ngại. Và sức hút cảm tính đó mà cô cảm thấy là không thể cưỡng lại được.

Nhưng cô không thể nói với anh điều đó.

“Em xin lỗi, em bị kiệt sức rồi,” cô nói. Cô băng qua hiên nhà và mở cánh cửa vào bếp. “Em sẽ lên gác đi tắm và sau đó đi ngủ.”

Cô có thể cảm thấy sự thất vọng của anh, nhưng anh không cố gắng thay đổi ý định của cô.

“Được rồi,” anh nói lặng lẽ. “Ngủ ngon.”

Khung cửa đóng lại phía sau cô, và cô đã đi được nửa đường xuyên qua nhà bếp trước khi cô nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Blue.

"Lucy?"

Cô dừng lại, nhưng cô không quay người lại. Cô nghe thấy anh di chuyển và giờ anh đang đứng ở phía bên kia khung cửa.

“Khóa cửa phòng em tối nay lại,” anh nói bình thản.

Lucy gật đầu. “Em sẽ làm thế.”

Những đám mây đã bao phủ mặt trăng tối qua mang lại một cơn mưa u ám, ảm đạm cho ngày. Thật là một sự sắp đặt thích hợp cho đám tang của Gerry.

Hầu hết dân thị trấn đều ở đây, nhiều người xiên những cái nhìn tăm tối về phía Blue.

Anh ngồi một mình trong một ghế dài đặt ở phía trước nhà thờ, mặc bộ quân phục màu trắng sáng chói của anh. Chỉ có Jenny Lee Beaumont nói chuyện với anh, và chỉ trong một lát, vì cô ấy phải đi từ nhà thờ, theo sau quan tài màu trắng sáng bóng của Gerry đi ra nơi mai táng.

Hôm nay được cho là ngày nghỉ của Lucy, nhưng cô đến sở cảnh sát dự định tiếp tục cuộc điều tra về vụ giết Gerry. Ngoại trừ, khi ông ta thấy cô ở đó, cảnh sát trưởng Bradley đã tùy tiện chỉ định Lucy tạm thời có nhiệm vụ hướng dẫn giao thông cho đám tang. Nên bây giờ cô đang đứng trong mưa, tạm dừng xe cộ lại và thông đường cho đám tang hướng ra nghĩa trang.

Blue đã mượn chiếc xe tải của Lucy và anh gặp ánh mắt cô thoáng chốc qua kính chắn gió khi anh lái xe ra khỏi bãi đỗ xe của nhà thờ. Lucy đi vào trong nhà thờ tham dự nghi lễ và đã nhìn thấy là rõ ràng anh không được chào đón ở đám tang anh con dượng anh. Anh không được yêu cầu khiêng linh cữu. Anh gần như bị làm ngơ. Mục sư của nhà thờ thậm chí còn không đề cập đến Blue trong bài ca tụng ngắn của ông ta cho cuộc đời của Gerry.

Trái tim Lucy đau đớn cho Blue. Khi cô đứng đó càng ngày càng ướt hơn với mỗi hạt mưa rơi xuống, cô cầu nguyện cho một cơ hội trong vụ này.

Hôm nay không phải là một ngày thích hợp để nói chuyện với Jenny Lee Beaumont, nhưng có lẽ ngày mai Lucy có thể đi qua ngôi nhà mà Jenny và Gerry đã từng chia sẻ. Nếu cô muốn tìm ra kẻ đã giết Gerry, có lẽ cô nên bắt đầu bằng cách tìm kiếm một động cơ. Tại sao ai đó lại muốn Gerry chết? Anh ta có bất kỳ kẻ thù nào không? Có phải anh ta đang trong một cuộc chiến, một tranh cãi kinh doanh bất kỳ nào đó? Có lẽ Jenny sẽ biết.

Và nếu như Jenny không biết, ai đó trong thị trấn sẽ phải biết. Lucy sẽ bắt đầu từ đường Gate's Hill, gần nơi vụ giết người đã diễn ra, và làm việc theo cách của cô qua cả thị trấn, gõ những cánh cửa và đưa ra những câu hỏi. Ai đó đã nhìn thấy hay nghe thấy điều gì đấy vào đêm đó. Ai đó biết kẻ nào là hung thủ thực sự giết Gerry McCoy.

Và sau đó còn có Leroy Hurley và Matt Parker. Blue đã đứng về họ. Câu chuyện của họ về việc tìm thấy những chiếc mô tô bên lề đường thật là lố bịch. Ai đó đã hối lộ họ để che đậy những dấu vết lốp xe đấy. Và có thể là cùng kẻ đó đã chi trả cho Matt Parker để nói là ông ta đã nhìn thấy Blue trong rừng cây với Gerry.

Những chiếc ô tô cuối cùng đã ra khỏi bãi đỗ xe của nhà thờ và Lucy nhìn những chiếc đèn hạm biển mất khi họ rẽ trái ở góc đường giao giữa đường Main và đường Willow.

Quay người, cô đẩy mái tóc ướt ra khỏi mặt cô, chỉnh lại cái mũ sũng nước của cô và hướng về nhà. Đã gần ba giờ, và cô muốn thay bộ đồng phục ướt sũng ra và kiếm thứ gì đó để ăn. Cô sẽ làm cho mình một đĩa salad và thậm chí ngồi xuống chiếc bàn bếp của cô để ăn nó. Và để không cảm thấy như thể cô đã phí thời gian một cách hợp lệ, cô sẽ nhân dịp này đọc lại báo cáo khám nghiệm tử thi của Gerry kỹ càng.

Đã là ba giờ mười lăm trước khi cô về đến nhà, ba giờ ba mươi trước khi cô tắm xong và gần bốn giờ trước khi cô ngồi xuống với đĩa salad của mình ở cái bàn bếp. Cô đang mặc một chiếc quần jean cộc được cắt ra từ quần dài và một cái áo ba lỗ cổ chữ V, và chải mái tóc ướt của cô.

Cô đọc lướt qua báo cáo khám nghiệm tử thi, sau đó quay lại để đọc nó một cách cẩn thận hơn. Cho đến tận lần thứ ba đọc qua đó cô mới nhìn thấy nó.

Hầu như không có còn hiện diện trong máu của Gerry.

Không có còn?

Cô kiểm tra lại những con số lần nữa, và không còn nghi ngờ gì nữa, theo những con số này, Gerry không thể uống nhiều hơn một chai bia suốt cả buổi tối hôm đó vào đêm mà anh ta chết.

Điều đó phải bị nhầm lẫn rồi.

Cô đã nhìn thấy cách cư xử do say rượu của Gerry bằng chính mắt mình. Anh ta đã bị nhìn thấy và hành động như người say rượu ở bữa tiệc vào lúc 8:15, đã chết lúc 11:06, chỉ sau đó ba giờ đồng hồ, với chỉ một dấu vết không đáng kể của cồn trong máu anh ta.

Nó không có ý nghĩa gì. Trừ khi báo cáo khám nghiệm tử thi đã nhầm lẫn...

Hoặc là...

Có thể nào hành vi say rượu của Gerry là một sự giả vờ không? Có phải anh ta hoàn toàn tỉnh táo ở câu lạc bộ thị trấn, chỉ giả vờ là say rượu không? Và nếu đúng thế, thì tại sao? Nó có thể phục vụ cho mục đích gì chứ? Anh ta làm chính mình và Blue và Jenny Lee phải lúng túng. Tại sao anh ta lại cố ý làm như thế chứ?

Nó không có ý nghĩa gì cả.

Lucy phải nói chuyện với ai đó. Cô phải hỏi vài câu hỏi, nói chuyện với Jenny, tìm ra xem Gerry thực ra tỉnh táo hay say rượu lúc sớm ở bữa tiệc đó. Và R.W.Fisher. Blue nói là anh đã nhìn thấy anh con dượng anh đang nói chuyện với Vua thuốc lá ngay trước khi Gerry bùng nổ. Lucy phải nói chuyện với Fisher, xem ông ta có để ý bất cứ điều gì kỳ lạ về Gerry trong suốt cuộc chuyện trò của họ không.

Lucy đứng lên, nhét chân cô vào trong đôi giày chạy và túm lấy cái áo mưa của cô từ cái móc trên cánh cửa nhà bếp. Cô đã ra ngoài hiên nhà trước khi cô nhận ra là cô không có chìa khóa – hay chiếc xe tải của cô.

Được rồi. Điều đó thì vẫn ổn. Cô sẽ mất vài phút để trở vào trong, thay cái quần sóc và mặc vào một cái quần jean. Trời vẫn nóng dù với sự ẩm ướt mà cơn mưa mang lại, nhưng nó sẽ trông không hay tí nào khi cô xuất hiện ở sở cảnh sát với chiếc quần sóc.

Lucy leo lên những bậc cầu thang hai bậc một đến phòng cô và nhanh chóng đá đôi giày để mềm ra. Cô vắn vẹo thoát ra khỏi cái quần sóc và mặc quần jean vào. Cô kéo đôi boots cao bồi từ dưới giường cô ra và cũng đi nó vào.

Cô đang với tay đến cái điện thoại, để gọi một cuộc đến sở cảnh sát, tìm xem có ai để đi nhờ không, thì cô nghe thấy cửa nhà bếp mở ra và đóng lại.

Blue đã quay về.

Lucy đi một cách ồn ào xuống những bậc thang vào trong nhà bếp, dừng lại một chút khi cô nhận ra là Blue đang cởi quần áo ướt sũng của anh ở ngay trong khung cửa.

Nhưng quần áo của anh không chỉ ướt, cô nhận ra. Chúng cũng vấy bùn và rách nữa. Và lấm bẩn bởi máu. Máu của anh.

Blue đã ở trong một cuộc chiến.

Anh cởi bỏ áo khoác và áo sơ mi anh mặc bên dưới ra. Cánh tay anh đang chảy máu, những ngón tay anh đang ướt đầm máu. Lucy nhìn thoáng qua vết cắt kinh khủng nằm ngang qua bắp tay anh trước khi anh ấn chiếc áo sơ mi của anh vào nó, cố gắng ngăn máu chảy ra.

Nỗi sợ hãi tuôn ra trong cô. Anh đã ở ngoài kia, trong thị trấn, hầu như một mình, không có cô. Anh có thể đã bị thương rất tệ. Hoặc thậm chí bị giết. “Anh có ổn không?”

Anh nhìn vào mắt cô một thoáng khi anh bước ra khỏi cái quần lấm bùn. “Anh sẽ sử dụng bộ sơ cứu,” anh nói. “Và anh sẽ cần một ít đá cho chân anh.”

Lucy nhìn thấy anh đã bắt đầu có vết thâm tím trông thực sự tệ hại trên đùi trái của anh.

Im lặng cô đi đến tủ và lấy bộ sơ cứu của cô ra, cùng với một lượng lớn băng gạc. Khi cô đặt nó lên bàn bếp, cô thấy Blue vẫn đang đứng trong khung cửa, vụng về giữ bộ quần áo bẩn của anh trên tay.

“Anh không muốn làm bẩn sàn nhà của em hơn nữa,” anh xin lỗi.

“Cứ đặt chúng xuống,” cô nói, hy vọng anh không chú ý đến giọng cô đang run rẩy như thế nào. “Sàn nhà có thể làm sạch mà.”

Anh gật đầu, đặt quần áo của anh xuống sàn nhà.

“Điều gì đã xảy ra?” Lucy hỏi, trừ khi nó đã rõ ràng anh sẽ không tự nguyện cung cấp thông tin gì cả. Cô đổ đầy cái chậu rửa bằng nước ấm và đặt nó trên bàn gần bộ sơ cứu.

“Đánh nhau,” Blue nói, thận trọng ngồi xuống trên một cái ghế trong nhà bếp.

Lucy lấy một cái khăn rửa mặt mềm từ trên giá xuống, ném cho anh một cái nhìn cau tiết qua vai cô. “Anh có muốn nói chi tiết hơn một chút không, McCoy?”

Cô đưa cho anh chiếc khăn mặt, rồi đi đến tủ lạnh để lấy đá chườm cho chân anh.

“Không.”

Những khớp ngón tay và bàn tay anh bị xé nát, và anh có một vết cào xước trên gò má trái. Nó vẫn đang chảy máu, và anh đã cố gắng vô ích để lau máu đi bằng mu bàn tay anh.

Sự sợ hãi lạnh lẽo của Lucy trở nên cay nồng bởi sự thất vọng. “Không,” cô lặp lại. Cô gói tảng đá vào một cái khăn tắm nhỏ và đưa qua cho anh.

“Chẳng có gì mà anh cần phải đưa ra một lời than phiền về nó,” anh nói. Anh nâng cái áo sơ mi đang chèn từ vết cắt trên cánh tay anh lên, và máu lại trào ra. Anh nhanh chóng bao phủ vết thương bằng cái khăn mặt với sức ép lên nó.

“Đưa ra một lời than phiền?” Lucy nhìn anh chằm chằm. “Em hỏi anh điều gì đã xảy ra. Em không hỏi anh là anh có muốn đưa ra một lời kêu ca hay không.”

“Anh không cố để bắt đầu một trận đánh nhau khác ở đây,” Blue nói, liếc lên nhìn cô. Đôi mắt anh bắt đầu tỏ ra chán nản. “Nó chỉ là...em đã thận trọng về những người còn lại trong vai trò nhân viên cảnh sát của em vào những lúc khác, anh nghĩ là điều đã xảy ra với anh chiều nay là

một thứ mà em sẽ không muốn biết đâu.”

Lucy bị sốc. “Đó là tất cả những gì về em đối với anh, một nhân viên cảnh sát à?”

“Anh nghĩ rằng đó là lựa chọn của em,” Blue nói, giữ cái khăn mặt trong chậu rửa, sau đó dùng nó ép lại lên vết cắt trên cánh tay anh. “Anh nghĩ em là người đặt ra những giới hạn đó.”

“Em không thể là người tình của anh,” Lucy nói với anh. “Đó là giới hạn của em. Nhưng em đã nghĩ ít nhất em cũng là bạn anh.”

Anh lại nhìn lên cô, đôi mắt anh lướt xuống dọc cơ thể cô và quay lên trên trước khi dừng lại trên mặt cô. “Bạn anh không nhìn ngon lành thể trong quần jean của họ.”

“Em cho là anh không có một người bạn nào là phụ nữ.”

“Không, anh không có.”

“Bây giờ anh có rồi đấy,” cô nói dứt khoát. Cô cúi xuống bên cạnh anh, không hẳn là cách tốt nhất để đặt gói đá lạnh lên chân anh. Vết thâm tím nhìn đau đớn không thể tin được. Nó hầu như đang chuyển sang một kiểu như màu tím, với một vết sưng đậm hơn và dài ở chính giữa, như thể...” Chúa tôi, có phải anh bị đánh trúng bằng một cái ống?”

Anh lại nhìn lên mắt cô trong thoáng chốc. “Đúng vậy. Anh nghĩ đúng là nó đó.” Anh lấy lên một lọ xịt chất khử trùng từ bộ sơ cứu và phun nó lên cánh tay anh. Nó hẳn phải đau nhói, nhưng anh thậm chí không cả chớp mắt.

“Chúa ơi, Blue, nếu họ đánh anh với bấy nhiêu lực lên đầu anh...” Lucy ngồi lại trên gót chân mình, cảm thấy nôn nao trong dạ dày. Anh có thể đã bị giết.

“Họ không làm được,” anh nói. “Anh đã cẩn thận không để họ làm điều đó.”

“Làm ơn nói cho em biết điều gì đã xảy ra.” Chậm rãi, cẩn trọng, cố gắng nhẹ nhàng, Lucy đặt

gói đá lạnh lên chân Blue. Anh không nhăn mặt, anh chỉ nghiêng chặt hai hàm răng hơn một chút khi đá chạm vào chân anh.

“Anh ở lại sau ở nghĩa trang,” Blue nói, dùng một cuộn gạc để bao phủ lên cánh tay anh.

“Anh có muốn em làm điều đó không?” Lucy hỏi, ngắt ngang anh.

Anh gửi cho cô một nụ cười sít sao. “Không,” anh nói. “Cảm ơn em. Nó khó khăn để làm với chỉ một tay, và điều đó giữ sự tập trung của anh khỏi cái chân anh.”

“Nó phải đau đớn vô cùng.”

“Như quý ý,” anh đồng ý.

“Nó có thể bị gãy,” Lucy nói, lo lắng.

“Nó không gãy,” Blue nói. “Lúc trước anh có cảm giác là nó gãy nhưng mà không phải.”

Anh đang ngồi giữa nhà bếp của cô, chỉ mặc một cái quần cộc màu đỏ, Lucy đột nhiên nhận ra. Thậm chí bị đánh đập và thậm tím, anh vẫn cực kỳ lộng lẫy. Mỗi inch của anh đều gọn gàng và phù hợp và cơ bắp và rám nắng với một màu nâu vàng ngon lành.

“Anh ở lại để thăm viếng mộ mẹ anh,” anh đang nói, tiếp tục câu chuyện của anh.

Lucy buộc bản thân phải chú ý vào lời anh nói, không phải vào cơ thể anh.

“Anh nghĩ là mọi người đã về nhà hết sau khi an táng Gerry, nhưng rõ ràng anh đã nhầm. Anh đang đi bộ quay lại chiếc xe tải của em, và anh bị nhảy bổ vào.”

Anh nâng cái khăn mặt lên giặt sạch và bây giờ sử dụng nó để lau một cách chẳng hiệu quả hơn là bao vết cắt trên má anh. Lucy kéo cái ghế khác qua và lấy cái khăn từ tay anh, nghiêng qua cô lau vết cắt cho anh. Cô phải dùng tay trái để đẩy tóc anh khỏi mặt anh. Nó có cảm giác dày dặn và mềm mượt dưới những ngón tay cô. Cô cố gắng để không nghĩ về nó, cố gắng để không nghĩ về miệng anh, chỉ cách miệng cô vài inch.

“Anh có nhìn thấy ai là người đã nhảy bổ vào anh không?” cô hỏi điềm đạm.

“Ông bạn cũ Leroy Hurley có ở đó,” Blue nói. “Và Jedd Southeby. Ông ta là người sở hữu cái ống, anh tin là thế. Anh không chắc về những kẻ khác tham gia trong nhóm đấy. Có rất nhiều gã đã ở đó.”

Lucy lui lại một chút để cô có thể nhìn vào mắt anh. “ Bao nhiêu?”

“Anh không biết.”

Cô tìm kiếm trong đôi mắt anh, Có đúng là anh thực sự không biết, hay là anh không nói thật với cô? “Thử ước lượng xem.”

“Nhiều hơn mười lăm, ít hơn hai mươi.”

Miệng Lucy há hốc. “Nhiều đến thế á?”

“Hầu hết những gã đó không phải là mối đe dọa thực sự,” Blue nói. “Khi mà rõ ràng là anh sẽ không ngã sụp xuống như một quả bóng nhỏ và chết, hầu hết họ đã bỏ chạy.”

Lucy nhìn chăm chú xuống chỗ băng trên cánh tay anh. “Chính xác thì kẻ nào là chủ nhân của con dao?” cô hỏi.

“Họ không giới thiệu,” Blue nói, “nhưng hẳn ta sẽ là gã phải vào bệnh viện thị trấn với một bàn tay bị gãy.”

Lucy cười. Cô phải cười, hoặc là cô sẽ bắt đầu khóc. Mặc dù vậy, nước mắt vẫn tuôn trào từ đôi mắt cô.

“Này,” Blue nói êm dịu. Anh nhẹ nhàng chạm vào má cô với đầu ngón tay của anh. “Anh ổn mà, Yankee. Mười lăm gã kia mới là những kẻ trông không dễ chịu gì vào lúc này.”

“Hơn mười lăm gã tấn công anh, và họ mới là những kẻ trông không dễ chịu gì?” Lucy lại cười, và lúc này những giọt nước mắt lại tuôn ra, chảy xuống má cô. “Điều gì sẽ xảy ra nếu một trong bọn họ có một khẩu súng?”

“Ai đó có lẽ sẽ bị bắn,” Blue nói, nhẹ nhàng chạy những ngón tay anh ra sau xuyên qua mái tóc của cô. “Nhưng không có khẩu súng nào cả. Không ai bị thương trầm trọng hết.”

Lucy thực tình không thể ngăn mình được. Cô gần như đặt những cánh tay cô vòng quanh cổ Blue và ôm anh lại gần.

Anh có thể nhìn thấy nó trong đôi mắt cô, cô biết, bởi vì đôi mắt anh trở nên nóng bỏng hơn, dịu dàng hơn. Hơn nữa, anh không hề động đậy.

Lucy đẩy bản thân lùi lại, lau những giọt nước mắt khỏi mặt cô bằng đôi bàn tay.

“Em phải đến sở cảnh sát,” cô nói, lấy một tờ khăn giấy từ hộp trên quầy bếp và hỉ mũi, cố gắng đến tuyệt vọng để phá vỡ tình trạng hết sức căng thẳng đang lơ lửng trong phòng. Cô đổ nước ở chậu rửa đi và giặt cái khăn mặt. “Em đã đọc báo cáo khám nghiệm tử thi và tìm ra vài thứ kỳ lạ. Gerry hầu như không có cồn trong máu khi anh ta chết.”

Blue cau mày. “Nó hẳn phải là sai lầm của phòng thí nghiệm,” anh nói. “Gerry đã say vào đêm đó.”

“Anh ta có không?” Lucy hỏi, quay người đối diện với anh. “Hay là anh ta chỉ cố gắng để làm anh nghĩ là anh ta như thế? Anh có thực sự ngửi thấy mùi rượu trong hơi thở của anh ta không?”

Blue im lặng, cố gắng nhớ lại. “Anh không biết,” anh cuối cùng cũng thừa nhận.

“Em đang nghĩ về toàn bộ những việc đã xảy ra khi đó,” Lucy nói, dựa lưng vào bồn rửa, “và em chợt nảy ra ý nghĩ – em chưa bao giờ hỏi là Gerry đã thì thầm điều gì với anh trước khi anh rời câu lạc bộ thị trấn. Anh có nhớ không?”

Blue gật đầu, cơ hàm anh chuyển động. “Anh ấy nói là, ‘Anh xin lỗi, nhưng em phải rời khỏi thị

trấn đi.' Em biết đấy, anh đã nghĩ là anh ấy ám chỉ đến Jenny Lee – rằng anh ấy không muốn anh ở quanh để khích động quá khứ lên trong thời gian đám cưới của anh ấy. Nhưng bây giờ..."

"Nếu anh ta biết điều gì đó tồi tệ sẽ xảy ra thì sao?" Lucy hỏi. "Nếu anh ta dàn dựng toàn bộ cảnh say rượu đó bởi vì nó là cách duy nhất anh ta có thể trao đổi thông tin với anh thì sao?"

Blue nhìn chằm chằm xuống gót đá lạnh trên chân anh. "Đó là một cách quỷ quái để trao đổi thông tin," anh nói. "Tại sao anh ấy không chỉ kéo anh sang một bên và nói chuyện với anh?"

"Có lẽ anh ta không thể," Lucy nói, giọng cô có vẻ phần khích. "Có lẽ anh ta biết mình đang gặp nguy hiểm. Có lẽ anh ta biết ai đó sẽ giết anh ta."

"Tại sao anh ấy không nói với anh về nó?" Blue hỏi, nhìn trở lại cô, sự thất vọng vang lên trong giọng nói của anh. "Anh có thể giúp anh ấy. Anh có thể giữ cho anh ấy an toàn."

Lucy lắc đầu. "Em không biết," cô thừa nhận. "Nhưng điều đầu tiên em sẽ làm là nói chuyện với vài người, những người đã ở bữa tiệc đó – những người đã giao tiếp với Gerry. Và em sẽ kiểm tra lại kết quả xét nghiệm máu trong khám nghiệm tử thi của phòng thí nghiệm một lần nữa. Em muốn tìm ra một cách chắc chắn xem Gerry có tỉnh táo đêm đó không."

Cô nhặt cái áo mưa của cô lên từ nơi cô quăng nó ở đằng sau một cái ghế. "Em sẽ đến sở cảnh sát ngay bây giờ," cô nói. "Anh ở một mình sẽ ổn chứ?"

Anh mỉm cười. "Anh sẽ ổn thôi."

Lucy bắt đầu đi ra cửa, nhưng rồi quay trở lại. "Phòng tắm của em có một cái bồn tắm mát xa Jacuzzi đấy," cô nói. "Có thể nó sẽ giúp cho chân anh nếu ngồi trong đó một khoảng thời gian."

Blue lắc đầu. "Điều đó ổn mà. Anh không muốn xâm phạm không gian riêng tư của em –"

"Đi mà," cô nói. "Hãy sử dụng nó. Em sẽ trở lại sớm nhất có thể."

Sheldon Bradley đang ngồi phía sau cái bàn gỗ sồi đồ sộ và nhìn chăm chăm vào Lucy. “Điều đó thật là lố bịch,” cảnh sát trưởng nói. “Dù Gerry McCoy có say rượu hay không ở bữa tiệc đó thì cũng không liên quan gì đến những sự việc đã xảy ra gần ba giờ sau đó – những sự việc dẫn đến cái chết của anh ta.”

“Tôi nghĩ là nó có liên quan,” cô nói, ngoan cường giữ lý lẽ của mình. “Tôi dự định nói chuyện với những người đã ở đó – những người đã nói chuyện với Gerry trước khi anh ta bùng nổ. R.W.Fisher đã có một cuộc nói chuyện dài với Gerry –”

“Không,” Bradley nói, đứng lên. “Chắc chắn là không được. Điều này đã đi quá xa. Tôi sẽ đưa cô ra khỏi vụ này. Trên thực tế, tôi tạm thời đình chỉ công tác của cô ở sở cảnh sát.”

Bị sốc, Lucy cũng đứng dậy. “Cái gì?”

“Tôi muốn nói về những hành vi không thích hợp của cô liên quan đến Blue McCoy,” cảnh sát trưởng nói. “Rõ ràng là, óc phán đoán của cô đã bị thiên lệch.”

Ông ta lại ngồi xuống, mở một hồ sơ ra – hồ sơ cá nhân của cô, Lucy nhận ra. “Thưa ngài, tôi chẳng làm gì mà có thể coi là không thích hợp cả.”

Bradley nhìn lên cô, lông mày nhướn lên. “Cô định phủ nhận là kẻ tình nghi hàng đầu trong vụ này đang chia sẻ ngôi nhà với cô à? Và trước đó chính cô đã khai man, cô bé, cảnh báo cô là những người hàng xóm đã nhìn thấy McCoy về nhà với cô vào đêm và rời đi cùng cô vào buổi sáng.”

“Anh ta cần một nơi để ở!”

“Thế nên dĩ nhiên, cô đề nghị anh ta cái giường của cô?”

“Tôi không làm như thế -”

“Chính thức thì, điều tra viên sẽ không được có tình dục lãng nhăng với nghi phạm,” Bradley bảo cô, “ và sự trừng phạt sẽ là sa thải, không chỉ là đình chỉ công tác. Nhưng cô còn trẻ và cô là người mới, và tôi tha cho mỗi người ở đây một lỗi lầm. Lần này tất nhiên là đến lượt cô.”

“Nhưng, thưa ngài –“

“Tôi đề nghị cô ngậm miệng lại. Cô Tait,” Bradley nói, “bởi vì tôi sẽ nói điều này chỉ một lần thôi, và vấn đề này không cần thảo luận nữa. Tôi sẽ đình chỉ cô ít nhất là một tuần, cô sẽ quay lại khi nào tôi phê chuẩn. Cô sẽ nộp lại phù hiệu và súng của cô.” Ông ta giơ bàn tay ông ta lên. “Tuy nhiên, tôi sẽ ghi nhận thời gian đình chỉ trong hồ sơ chính thức của cô là một kỳ nghỉ không lương. Sẽ không có thêm câu hỏi nào nữa cả, không nói gì thêm nữa về vấn đề này và không có vết nhơ xấu xí nào trong ghi nhận về cô. Trừ khi, tất nhiên, cô đẩy lên một vụ huyền não về nó.”

Lucy lắc đầu. Cô cảm thấy tê liệt. “Nhưng tôi không làm gì sai cả.”

“Tôi không yêu cầu cô một lời thú tội để xác nhận,” ông ta nói. “Như tôi đã nói, kể từ giờ phút này, sẽ không có thêm câu hỏi nào nữa –“

“Tôi bị đình chỉ từ bây giờ.”

“Phải, đúng là cô.”

“Bởi vì ông nghĩ là tôi có quan hệ tình dục với Blue McCoy.”

Bradley nhăn mặt trước sự thiếu tế nhị của cô. “Tôi không muốn thảo luận vào chi tiết –“

“Nhưng tôi đang nói với ông là tôi không làm thế.”

“Những người khác có ý kiến về những mối bận tâm và sự nghi ngờ của họ, sợ rằng cô đã cho phép bản thân cô...nói sao nhĩ, sa ngã dưới... tác động của kẻ bị tình nghi.” Bradley đóng hồ sơ của cô lại. “Tôi không có mong muốn để cố gắng phân định chính xác xem ai đúng ai sai trong vấn đề này –“

“Nhưng ông làm thế,” Lucy nói. “Bằng cách đình chỉ tôi, ông đang buộc tội tôi cho những điều mà tôi không làm.”

“”Cô đang nói với tôi là quan điểm của cô về vụ này một trăm phần trăm công bằng hả?”

Lucy không thể trả lời điều đó, và cô biết sự im lặng của cô đã kết tội cô.

Bradley nghiêng người ra trước. “Cho chính mình một ân huệ, Lucy,” ông ta nói. “Lấy một kỳ nghỉ. Rời khỏi thị trấn trong vài ngày – ít nhất cho đến khi đồng lộn xộn này qua đi.”

“Tôi không thể làm thế,” Lucy nói. Cô đang rất giận dữ đến mức giọng nói của cô run lên.

“Đừng làm cho điều này trở nên tồi tệ hơn,” Bradley nói. “Đừng làm cho tôi phải sa thải cô.”

“Nếu ông đang buộc tội tôi có quan hệ tình dục với nghi phạm, tôi muốn bị buộc tội một cách chính thức.”

“Nếu tôi buộc tội cô,” Bradley nói sít sao, “thì hình phạt sẽ không phải là đình chỉ. Như tôi đã nói, cô sẽ bị buộc phải rời khỏi lực lượng cảnh sát.”

“Nếu tôi bị phán là có tội,” Lucy nói.

Bradley đã có đủ. “Được thôi,” ông ta nói. “Tôi phán cô có tội. Phiên tòa kết thúc. Cô bị sa thải, cô gái.” Ông ta quăng hồ sơ cá nhân của cô vào thùng rác. “Nộp lại phù hiệu và súng của cô trên bàn tôi và cuốn xéo khỏi văn phòng của tôi.”

“Nếu đó là ý tưởng của ông về một phiên tòa công bằng, thì tôi không muốn làm việc cho ông.

Ông không thể sa thải tôi – tôi bỏ việc!”

Cô gần như ném phù hiệu và súng của cô xuống bàn của Bradley.

“Tôi sẽ chuyển những báo cáo của cô từ trước đến giờ trong vụ điều tra này cho Travis Southeby,” cảnh sát trưởng nói.

Travis Southeby? “Ông để cho Travis tiếp quản vụ điều tra này?” Lucy kinh hoàng.

Travis Southeby, người mà có em trai Jedd là một kẻ trong nhóm những gã đã tấn công Blue mới chiều nay. Travis Southeby, người đã đứng lên trong quán thịt nướng bởi vì anh ta không muốn ăn bữa tối trong cùng một căn phòng với “kẻ giết” Gerry.

Travis Southeby? Là một điều tra viên công bằng?

Thậm chí còn chẳng đến gần được điều đó.

Sự thất vọng và giận dữ sôi sùng sục trong người Lucy, và cô rời khỏi văn phòng của cảnh sát trưởng Bradley, đóng sầm cánh cửa phía sau cô.

Blue nhắm mắt lại, dựa lưng vào bồn tắm và để cho nước nhẹ nhàng mát xa cái chân đau của anh.

Khi Lucy mới nói cho anh về cái Jacuzzi trong phòng tắm của cô, anh đã hình dung nó là một trong những cái hơi bị nhỏ bé. Thay vào đó, nó là một cái bồn tắm nước nóng cực kỳ to với một căn phòng đủ để mang vào cả một bữa tiệc.

Anh cố gắng hình dung Lucy đang phục vụ sâm banh và rượu khi cô và một nhóm bạn cô ngồi cười đùa và nói chuyện trong phòng tắm này. Nhưng anh không thể tưởng tượng ra nó. Nó dường như quá xa với tính cách của cô. Anh cố gắng hình dung cô đang ngồi trong bồn tắm này

với người đàn ông trong bức ảnh đó trên tủ quần áo của cô, trong một bữa tiệc rất, rất riêng tư. Sự tưởng tượng đến còn hơn cả dễ dàng, và anh lắc đầu, cố gắng để rũ bỏ hình ảnh tưởng tượng đó khỏi đầu anh. Anh không muốn tưởng tượng điều đó.

Thay vào đó, anh cố gắng hình dung ra cô, đang quay trở về từ sở cảnh sát. Anh có thể tưởng tượng cô rõ ràng, mặc cái quần jean xanh vừa vặn gọn gàng đầy tội lỗi đó và đôi boots cao bồi đen đó, cái áo không tay cổ chữ V màu đen đó dính sát vào những đường cong của cô, mái tóc sáng bóng buông xõa quanh vai cô. Cô đang dựa vào khung cửa một lát, nhìn anh với sự nóng bỏng trong đôi mắt nâu sẫm màu đang tăng lên theo cách vượt qua cả bồn tắm nước nóng này. Rồi cô đứng thẳng lên và kéo áo sơ mi của cô lên qua đầu và – Blue mở mắt ra khi nghe thấy âm thanh của cửa bếp đang mở. Lucy đã quay về. Anh nghe thấy cô quăng chùm chìa khóa của cô xuống bàn bếp. Cánh cửa tủ lạnh mở ra.

“Blue, anh có muốn một chai bia không?” anh nghe cô gọi lớn.

Anh không phải nghĩ về nó. “Có. Cảm ơn em.” Chết tiệt thật, anh sẽ chấp nhận cả một yêu cầu về chất độc cần nếu nó có nghĩa là cô mang nó lên đây cho anh.

Anh nghe thấy tiếng thịch của cửa tủ lạnh khi cô đóng nó. Một ngăn kéo mở ra trong nhà bếp và cô lục quanh, tìm kiếm cái gì đó. Sau đó anh nghe thấy âm thanh của nắp chai bị bật ra, một tiếng thịch vang lên khi cô đặt cái gì đó như là một cái mở nắp chai lên trên bàn và hai tiếng thịch nhỏ hơn khi cô quăng những cái nắp chai vào thùng rác.

Rồi anh nghe thấy cô trèo lên những bậc thang. Trời đất ơi, chỉ suy nghĩ về Lucy đang đi đến đây cũng làm cho anh cứng lên như đá. Anh buộc bản thân tiếp tục thở, phải thư giãn. Cô đang mang cho anh một chai bia. Không gì nữa cả. Nhưng có lẽ nếu anh không đang tiết ra pheromone trong không khí, nếu anh có thể nhìn như thể anh không muốn ngẫu nhiên cô, có lẽ cô sẽ ngồi xuống và nói chuyện với anh một lát.

Đó là những gì anh thực sự muốn. Thành thực mà nói, anh sẽ cho đi gần như bất cứ thứ chết tiệt gì để có sex với người phụ nữ này, nhưng anh sẽ không mạo hiểm xua đuổi cô đi. Bởi vì anh cần sự bầu bạn của cô tối nay – nụ cười của cô, âm thanh của tiếng cười khàn khàn của cô, sự ấm áp trong đôi mắt cô và có lẽ điều quan trọng hơn cả là sự nhẫn nại của cô và niềm tin vững chắc vào anh. Anh cần tất cả những điều đó hơn anh cần sự giải tỏa về tình dục.

Và rồi cô đang đứng trong khung cửa.

Blue có thể cảm thấy sự căng thẳng của cô. Anh bắt được dòng chảy ngầm của giận dữ và thất

vọng thậm chí trước khi cô cất lời.

“Em hy vọng bia Mỹ ổn với anh,” cô nói, đưa anh cái chai màu nâu sẫm. Cô quay người để kéo cái màn cửa sổ xuống. “Nó đang giảm giá và –”

“Nó ổn mà,” anh nói. Đôi tay cô đang run rẩy và giọng cô căng ra một cách không tự nhiên. Nhưng cô đang làm việc tích cực để dẫu nó khỏi anh, anh không chắc là anh có nên hỏi cô có điều gì không ổn không. “Chuyển đi xuống thị trấn thế nào rồi?” anh hỏi thay vào đó, giữ cho câu hỏi chung chung, giọng anh nhẹ nhàng.

“Well, nó xong rồi,” cô nói, uống một hơi dài từ chai bia của cô. “Nó đã thực sự trở nên tồi tệ.” Cô quay lại và nhìn chăm chăm vào mắt anh. “Có ý kiến gì không nếu em trèo vào đây với anh?”

Tim của Blue ngừng đập. Và rồi nó bắt đầu chạy gấp gáp gấp đôi. “Không,” anh bằng cách nào đó xoay sở để nói được.

Lucy dựa vào bồn tắm để kéo đôi bốt và tất của cô ra. Cô liệng chúng vào phòng ngủ, sau đó kéo khóa quần cô.

Khi Blue nhìn, cô đang vặn vẹo để thoát khỏi cái quần jean màu xanh của cô. Đôi chân cô dài hơn và thậm chí cân đối quyến rũ hơn là anh đã nhớ. Quần lót của cô màu trắng sáng tương phản với làn da rám nắng của cô. Trời đất ơi, anh sẽ chết mất.

Cô không nhìn anh khi cô cởi cái áo sơ mi của cô qua đầu và ném nó xuống trên quần jean của cô. Áo ngực của cô cũng màu trắng, và cô tháo cái móc đang trước như thể cô thường cởi trần trước mặt một người đàn ông hàng ngày trong cuộc đời cô.

Ngực cô đẹp tuyệt, cực kỳ đầy đặn và rắn chắc, với những cái núm màu nâu sẫm đang căng ra dưới ánh nhìn chăm chăm của anh. Cơ thể cô chính xác như những gì anh đã hình dung về nó. Cô thon thả, đúng là cô có những bó cơ thực sự ở cánh tay và đôi chân và thân mình, làm cho cơ thể cô càng định hình rõ nét. Bụng cô phẳng lý, hông cô uốn cong mềm mại.

Anh sắp nổ tung, Blue nhận ra. Ngoài tất cả sự tưởng tượng của anh về cách đêm nay sẽ kết thúc, anh không cân nhắc đến khả năng là Lucy sẽ quăng đi tất cả những thận trọng và dè dặt vào trong gió và làm tình với anh. Anh đã mơ tưởng về nó, nhưng anh chưa bao giờ tin là nó có khả năng xảy ra. Chỉ mới đêm qua cô đã khóa chặt cửa phòng cô để ngăn anh lại. Anh biết là cô

đã khóa nó – anh đã thử vặn nắm cửa.

Vậy điều gì đã xảy ra giữa khoảng thời gian lúc đó và bây giờ? Điều gì đã xảy ra giữa lúc này và chỉ vài giờ trước đó, khi Lucy đã xác nhận rằng họ chỉ là bạn thay vì người tình?

Lucy trượt quần lót của cô xuống khỏi đôi chân cô và tiến lên vài bước đến bên bồn nước nóng. Cô dừng lại một lát, nhìn xuống anh, táo bạo nhìn vào mắt anh. “Anh dường như không còn gì để nói,” cô nói.

Cô trượt xuống, để cho nước từ từ bao phủ cơ thể cô. Cô ngồi cách anh cả nửa vòng bồn. Nhắm đôi mắt cô lại, cô để đầu cô ngã xuống thành bồn tắm.

“Anh chỉ đang cố gắng tìm hiểu xem có khi nào anh đã chết và đang đến thiên đàng không,” Blue nói.

Lucy mở mắt ra. “Anh không ở trên thiên đàng, McCoy – ít nhất là chưa.”

Blue bật cười. Điều này là quá nhiều. Anh không thể viết ra một kịch bản tốt hơn nữa cho một sự tưởng tượng về tình dục của chính anh. “Lucy, anh bị xáo trộn như quỷ vậy,” anh thú nhận. “Điều gì sẽ xảy ra tiếp đây?”

“Em đã quyết định là em đi về nhà và quyến rũ anh.” Đôi mắt cô đột nhiên trông không chắc chắn, dễ bị tổn thương. Giọng cô rất nhỏ nhẹ. “Em đang làm nó hỏng bét à?”

“Oh, không,” Blue nói nhanh chóng. “Không, em đang làm nó một cách hoàn hảo. Anh chỉ không hiểu tại sao em lại đang làm thế thôi.”

“Em bị đình chỉ khỏi công việc cảnh sát,” cô nói trong cùng một giọng thấp như vậy. “Vì quan hệ tình dục lãng nhãng với nghi phạm.”

“Nhưng –“

“Em không có vụ xử thực sự và không có cơ hội để chống lại lời buộc tội,” cô nói, giọng cô trở nên mạnh mẽ hơn. Có một tia lửa của sự giận dữ trong đôi mắt cô. “Bradley đẩy em ra khỏi cuộc điều tra và đình chỉ em trong một tuần, che đậy như là một kỳ nghỉ. Em phản đối – ông ta sa thải em – em bỏ việc.”

Blue chửi thề. “Đây là lỗi của anh.”

“Anh không làm điều gì sai cả,” Lucy nói. “Và em cũng không. Nhưng em đã nghĩ chừng nào mà em đã cố gắng, đã làm rõ sự sai lầm và em vẫn bị phạt cho bản án là phá vỡ luật lệ mà em không làm, well, quý thật, em có thể thực sự phá vỡ luật lệ đó, phải không?”

Blue không biết phải làm gì, phải nói gì. Cô không ở đây bởi vì cô thành thực mong muốn như vậy. Cô ở đây theo kiểu phản ứng tự động cho cuộc đấu khẩu của cô với cảnh sát trưởng Bradley.

Với bất cứ người phụ nữ nào khác, Blue sẽ không do dự. Với bất cứ người phụ nữ nào khác, anh sẽ sẵn sàng ở phía bên kia của bồn nước nóng, thực hiện một cuộc quyến rũ của chính anh. Cô đã đưa chuyện này đi khá xa; anh có thể dễ dàng nhìn thấy nó đã vượt qua đỉnh điểm, quá xa để mà nói.

Nhưng... Lucy là bạn anh. Cô đã là đúng thế lúc trước trong ngày hôm nay. Điều gì đó đã phát triển giữa họ chỉ có thể được gọi là tình bạn. Và cũng nhiều như Blue muốn cô, anh không muốn cô theo cách này.

Nên anh giữ khoảng cách của mình và đợi cho cô trả lời câu hỏi của chính cô.

“Nhưng điều này thực sự không phải là em,” cô cuối cùng cũng lên tiếng. “Ý em là, em không... làm những điều như thế này. Em chưa từng thử quyến rũ một ai đó trước đây.”

“Yankee, anh tin là em tự nhiên đã là người quyến rũ,” Blue nói với một nụ cười chậm rãi.

Lucy cười, che mặt cô với đôi bàn tay cô. “Em đang cảm thấy xinh đẹp một cách ngu ngốc.”

“Đừng làm thế,” anh nói. “Anh đang thực sự rất đau đớn.”

“Thế thì tại sao anh lại đang ngồi ở tít đằng đó vậy?”

Câu hỏi nhẹ nhàng của cô làm cho phòng tắm dường như đột nhiên trở nên rất, rất yên lặng. Blue có thể nghe thấy đồng hồ của anh kêu tic tắc từ dưới chồng quần áo sạch anh đã mang vào phòng. Anh làm ẩm đôi môi khô của anh. Chết tiệt thật, anh không thể nhớ ra anh đã từng lo lắng thế này với một người phụ nữ trước đây chưa. “Em có muốn anh ngồi bên cạnh em không?” anh hỏi.

Mắt cô mở lớn và mang sắc nâu vô tận khi cô nhìn đắm đắm vào anh. “Em không biết em muốn gì,” cô thú nhận.

Blue hít một hơi thở sâu, cố gắng để làm chậm lại nhịp đập điên cuồng trong mạch của anh, cố gắng để hạ thấp áp lực máu đang vọt lên của anh. “Khi em biết,” anh nói, “thì em hãy cho anh biết.”

Cô im lặng, chỉ nhìn anh chằm chằm. “Em không thể tin được là anh đang bác bỏ lời đề nghị của em,” rốt cuộc cô cũng nói.

“Anh không bác bỏ lời đề nghị của em, bởi vì em chưa đưa ra một lời đề nghị thực sự,” Blue nói điềm tĩnh. “Em đưa ra cho anh một lời đề nghị, Lucy, và anh đảm bảo với em, anh sẽ không bác bỏ lời đề nghị của em.”

Có sự kinh ngạc trong đôi mắt cô, ngạc nhiên và sự lóng lánh của những giọt nước mắt. “Anh đã nói với em là anh không phải một quý ông,” cô nói.

“Anh không phải.”

Điều này là lý do tại sao anh phải ra khỏi đây. Ngay bây giờ. Blue đứng lên, ra khỏi sự bao phủ của nước. Anh leo lên những bậc thang và ra khỏi bồn tắm, cố gắng không đi khắp khiêng. Anh có thể cảm thấy ánh mắt Lucy trên người anh, lướt qua cơ thể trần truồng của anh, và anh quần cái khăn tắm quanh hông. Cô không thể bỏ lỡ tình trạng khuấy động của anh. Mặc dù anh đã cố hết sức để làm dịu đi sự ham muốn dữ dội của anh, anh có thể ngồi trong bồn tắm mãi mãi và nó vẫn sẽ không hoàn toàn rời đi.

“Em nói sao nếu chúng ta xuống tầng dưới và anh nấu cho cả hai chúng ta thứ gì đó cho bữa tối?” Blue nói. Anh không đợi để cô từ chối. “Mặc thứ gì đó vào và gặp anh ở nhà bếp.”

Đã gần mười giờ trước khi bữa tối qua đi.

Lucy đã đi vào bếp với một ít sự bối rối, nhưng Blue không làm hay nói gì để gợi nhớ về việc cô đã ngu ngốc thế nào khi cô cư xử như thế trong phòng tắm.

Anh để cô sắp đặt bàn ăn và sau đó ngồi xuống và không làm gì hết ngoài việc nhìn anh khi anh nấu một nồi nước sốt spaghetti thơm lừng và mì ống.

Khi anh nấu nướng, và sau đó khi họ ăn, anh kể cho cô câu chuyện làm thế nào mà bạn anh cũng là bạn cùng bơi, Joe Cat, đã gặp vợ của anh ấy, Veronica. Cô ấy có vẻ bề ngoài nghiêm túc và thích hợp của một người tư vấn truyền thông, người mà làm việc cho hoàng gia ở Châu Âu. Anh ấy là một Navy SEAL cứng rắn, cộc cằn đến từ một khu tồi tệ của New Jersey. Theo như Blue, đó là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên – chỉ trừ việc cả Joe Cat và Veronica đều ngoan cố từ chối nhận biết về nó.

“Anh có thực sự tin vào tình yêu từ cái nhìn đầu tiên không?” Lucy hỏi Blue khi anh bắt đầu rửa những cái đĩa.

“Có,” anh thừa nhận. “Anh biết nó nghe có vẻ ủy mị, nhưng, có, anh tin. Anh đã nhìn thấy nó xảy ra với Cat. Cái gì đó chỉ tóm lấy anh ấy và sẽ không để anh ấy đi. Nó làm anh sợ chết khiếp. Một ngày mọi thứ đang bình thường, và tiếp theo Cat đã hoàn toàn mất hết sự kiểm soát.”

Lucy im lặng. Cô hiểu. Cô đang phải lòng Blue, và nó càng ngày càng vượt ra khỏi sự kiểm soát của cô.

“Cat và Veronica cả hai đều cố gắng chạy trốn những cảm xúc của họ,” Blue nói trong giọng miền nam chậm rãi kéo dài của anh. “Nhưng họ không thể chạy trốn điều gì đó ở bên trong họ. Anh đã trực tiếp nhìn thấy điều đó. Cat đã khốn khổ khi không có Veronica.”

Và Lucy sẽ khốn khổ khi không có Blue. Nhưng tại sao lại ép buộc bản thân cũng phải khổ sở

khi đang có anh? Cô có thể có anh – thậm chí nếu chỉ trong một vài ngày, thậm chí nếu chỉ là trên mức độ thân xác.

Cô biết Blue muốn mối quan hệ của họ trở thành một quan hệ nhục dục. Mặc dù anh đã hào hiệp gạt bỏ lời đề nghị của cô trong bồn nước nóng, anh đã làm cho nó hơn cả rõ ràng. Cô có thể có cơ thể của anh. Tất cả những gì cô cần phải làm là yêu cầu. Nó còn hơn là không có gì, và nó sẽ phải được coi là đủ thôi.

Tại sao cô lại nên từ chối bản thân thậm chí chỉ một hoặc hai giờ vui thích và hạnh phúc? Phải, Blue sẽ rời đi. Không, Blue không yêu cô. Phải, cô có lẽ chỉ là người thay thế cho Jenny Lee Beaumont. Nhưng Lucy không phải nghĩ về điều đó. Cô không phải làm cho bản thân cô khổ sở nữa. Cô có toàn bộ phần còn lại của cuộc đời cô để làm điều đó. Cô xứng đáng với ít nhất một hoặc hai ngày hạnh phúc bây giờ, thậm chí nếu nó chỉ là hạnh phúc giả tạo.

Nhưng làm thế nào Lucy nghĩ ra cách để nói cho anh biết rằng cô cuối cùng cũng biết cô muốn gì – rằng cô muốn làm tình với anh?

Một cố gắng quyến rũ khác? Suy nghĩ đó khiến cô lúng túng.

Đưa ra cho anh một lời đề nghị, anh đã nói thế. Kiểu đề nghị dường như không lảng mạn, quá tính toán và lạnh lùng.

Có lẽ thay vì một lời đề nghị, cô sẽ đưa ra một lời mời.

Lucy đứng lên. “Em sẽ lên thẳng tầng trên đây,” cô nói. “Trừ khi anh muốn em giúp dọn dẹp?”

Blue liếc nhìn cô qua vai anh và sau đó nhìn xuống đồng hồ của anh. Vẫn còn sớm, và anh rõ ràng là thất vọng rằng cô đang rời đi. “Không, điều đó ổn cả,” anh nói. “Anh hầu như đã xong việc ở đây rồi.”

“Vây, ngủ ngon,” cô nói, và bắt đầu rời khỏi phòng.

"Lucy."

Khóa cửa phòng em lại. Anh không phải nói nó thành lời. “Em biết,” cô nói. Hướng thẳng đến cầu thang, cô mỉm cười.

Blue cố gắng gọi California từ điện thoại trong nhà bếp khi anh kết thúc việc dọn dẹp những cái đĩa. Phải, Đại úy Joe Catalanotto vẫn ở bên ngoài trong một nhiệm vụ huấn luyện. Phải, Đô đốc Mac Forrest vẫn không liên lạc được.

Anh dập điện thoại xuống, chiến đấu với cảm giác kinh hãi.

Lucy không còn chịu trách nhiệm về cuộc điều tra vụ giết Gerry nữa. Giờ là Travis Southeby. Blue nghĩ là chỉ còn được vài ngày nữa, có lẽ thậm chí là vài giờ nữa, trước khi Southeby tìm ra những gì mà hắn ta cảm thấy là đã đủ bằng chứng để bắt nhốt Blue lại. Ngày mai rất có thể Blue sẽ bị nhốt trong tù.

Và hôm nay Blue đã có thiên đường trong tay anh, và như một kẻ ngu ngốc chết dẫm, anh để nó trượt đi.

Vẫn còn sớm – chưa đến nửa đêm, dù sao đi nữa – và anh đang cảm thấy quá bồn chồn để ngủ. Chân anh bị thương quá tệ để cho một cuộc chạy bộ, nhưng một chuyến đi dạo anh có thể làm tốt.

Anh đi lên gác để lấy khẩu súng của anh và...

Cửa phòng Lucy không khóa và mở ra một khe hở.

Phòng cô tối bên trong, nhưng cửa phòng thì chắc chắn để mở.

Chết tiệt nhà nó, anh không đủ mạnh mẽ cho điều này. Anh đã gạt đi lời đề nghị của cô một lần tối nay, nhưng không có cách nào anh có thể xử lý đến hai lần. Anh gõ ầm ỉ lên cửa phòng cô. “Này,” anh nói cẩu kính. “Yankee. Em đã quên khóa cửa phòng.”

“Không, em không quên.” Giọng cô nhẹ nhàng, nhưng rất chắc chắn.

Ý nghĩa của những lời cô nói đâm sầm xuống quanh anh, và Blue phải giữ lấy khung cửa trong một lúc để giữ thăng bằng. Cô đã để cửa mở. Một cách cố tình.

“Anh có thể...vào trong không?” anh hỏi.

Anh nghe thấy cô cười khàn khàn. “Anh còn muốn bao nhiêu lời mời nữa chứ, McCoy?”

Blue đẩy cánh cửa mở ra. Ánh sáng lờ mờ từ tiền sảnh tràn vào phòng Lucy, đến giường của cô. Cô đang ngồi đó, mặc một cái áo phông cũ cỡ lớn và một cái quần lót và khá chắc là không còn gì nữa.

Mái tóc cô xoa xuống quanh vai cô và cô không trang điểm khuôn mặt cô. Cô trông sạch sẽ và tươi tắn, và khi cô mỉm cười ngập ngừng với anh, anh không thể tin được cô xinh đẹp cực kỳ đến thế nào.

Cô đưa cánh tay cô ra, nhún vai nhẹ nhẹ, nụ cười của cô trở nên hầu như là hối tiếc. “Đây là em,” cô nói, cười theo kiểu tự ý thức. “Những gì anh nhìn thấy ngay bây giờ thực sự là em. Không áo ngủ. Không váy đen xinh xắn đi mượn hay giày cao gót. Không kiểu tóc thu hút. Không quyến rũ bồn nước nóng. Chỉ một cái áo phông cũ của Đại học South Carolina và một cái quần lót bằng cotton. Trắng. không riềm xếp. Giống như em. Nếu anh quyết định chấp nhận lời mời của em, thì đây là những gì anh có được.”

Blue biết ngay lập tức rằng đây là những gì anh đã chờ đợi. Cô không ẩn mình sau phù hiệu cảnh sát, không do dự, không một chút hồ nghi. Cô làm cho mối quan hệ của họ trở nên cân bằng một cách đơn giản nhất: cô muốn anh và anh muốn cô.

Và oh, anh muốn cô biết bao. Anh đã có những người phụ nữ mặc những bộ áo ngủ không tương và quần áo quyến rũ, nhưng không ai trong số họ nhìn thậm chí gợi tình bằng một nửa Lucy Tait trong cái áo phông đại học cũ với mái tóc rơi xuống lưng cô, mặt cô đã chùi sạch đồ trang điểm. Không riềm xếp nếp, cô đã nói. Có lẽ không. Có lẽ chỉ một trăm phần trăm thuần túy đàn bà.

Blue ngồi xuống giường bên cạnh Lucy và đưa cho cô câu trả lời của anh trong một nụ hôn.

Bất chấp tất cả những ngọn lửa đang dâng trào qua những mạch máu của anh nó vẫn là một nụ hôn ngọt ngào – ngọt ngào nhất mà anh từng biết. Anh cảm thấy những ngón tay của cô trên ngực anh, đang cởi những nút áo sơ mi của anh và anh đặt tay anh trên tay cô, dừng cô lại, chậm chậm đẩy tay cô xuống.

“Chúng ra có cả đêm mà,” anh thì thầm, lui lại để nhìn cô.

Anh nhắm mắt lại khi cô chạy những ngón tay cô qua mái tóc anh. Nó có cảm giác đầy tội lỗi, thích thú, dễ chịu.

“Vậy anh không phiền nếu em chỉ ngồi đây và làm như thế này trong khoảng một giờ chứ,” Lucy nói.

“Không, chừng nào mà anh còn có thể hôn em, Yankee,” Blue rì rầm, ấn môi anh lên môi cô.

Anh kéo cô lại với anh trên giường, và chân họ quấn vào nhau, và anh vẫn hôn cô. Anh trao cho cô một nụ hôn sâu, chậm rãi, dài lâu sau khi hôn cô một nụ hôn sâu, chậm rãi, dài lâu, đến khi hơi thở của cô trở nên gấp gáp, bàn tay cô bám lấy anh chặt hơn và cơ thể cô căng ra dựa vào anh.

Khéo léo, anh cởi chiếc áo phông của cô ra, kéo nó lên qua đầu cô trong một chuyển động mau lẹ. Và sau đó tất cả làn da bóng bẩy, mượt mà của cô là của anh để chạm vào, để vuốt ve, để hôn.

Lucy đang trở nên điên cuồng. Cô biết rằng làm tình với Blue sẽ trở thành một trải nghiệm phi thường, nhưng cô chưa bao giờ tưởng tượng được đôi bàn tay anh có thể nhẹ nhàng đến thế. Cô chưa bao giờ mơ rằng anh có thể hôn cô cực kỳ chậm rãi, cực kỳ trọn vẹn đến vậy.

Cô đã hình dung ra một sự kết nối khẩn cấp, điên cuồng, không phải những hành động tôn sùng chậm rãi đầy thích thú này trên cơ thể cô. Cô bám chặt vào anh khi anh đưa đôi môi anh xuống một bên ngực trước tiên và sau đó đến bên kia, tắm những núm vú nhạy cảm của cô với lưỡi anh, mút chúng chậm chạp trong miệng anh.

Cô giật mạnh áo sơ mi của anh và anh trượt ra khỏi nó, ném nó xuống sàn nhà cùng với bao đeo súng trên vai anh. Khi cô chạy những ngón tay cô qua làn da như xa tanh của lưng anh, cẩn thận với băng quấn trên cánh tay anh, miệng anh chu du xuống phía dưới, đến bụng cô, dừng

lại để khám phá rốn của cô.

Sức nóng bắn xuyên qua cô, gửi đi một dòng chảy nóng bỏng xuyên qua huyết quản của cô. Tình yêu của cô với người đàn ông này dường như là một thứ quá hiển hiện đến mức Lucy hầu như chắc chắn rằng anh có thể nhìn thấy nó.

“Em thật xinh đẹp,” anh thì thầm, nhìn vào mắt cô và mỉm cười khi anh trượt chiếc quần lót xuống chân cô. Sức nóng trong đôi mắt anh còn hơn cả sự ham muốn. Thật nhiều sức ảnh hưởng, thật nhiều độ tinh khiết – hầu như huyền ảo, làm cho màu xanh da trời của đôi mắt anh dường như tỏa sáng và dịu dàng.

Lần đầu tiên trong cuộc đời cô, Lucy cảm thấy được trân trọng.

Cô biết nó không thể có khả năng đến mức như thế. Trên thực tế, Blue không yêu cô. Anh sẽ không bao giờ yêu cô. Nhưng cô gạt đi sự thật đó, cho phép bản thân cô hoàn toàn chìm trong ảo tưởng đêm nay. Chỉ đêm nay, cô sẽ được trân trọng.

Anh hôn phía trong đầu gối cô, một phần đôi chân cô khi anh chậm rãi di chuyển miệng anh xuống phần da thịt nhạy cảm của bắp đùi cô. Và đi xa hơn. Lucy nắm chặt chiếc giường khi anh chạm vào cô, hôn cô, đầu tiên thì nhẹ nhàng, sau đó mạnh mẽ hơn, sâu hơn nữa.

Cảm giác đã vượt quá sự vui thích, vượt quá sự mãnh liệt, vượt quá bất cứ điều gì cô đã từng cảm thấy hay biết đến trước đây. Và điều đó, nối tiếp theo tình yêu của cô với người đàn ông này, phóng cô lên và vượt qua ranh giới.

Cô nghe thấy chính mình hét lên khi anh ôm cô chặt hơn, khi một sự giải phóng không mong đợi và đột ngột bắn xuyên qua người cô, dường như xé cô ra thành từng mảnh với từng đợt sóng dâng lên không dứt của khoái lạc tuyệt đối hoang dại không thể chịu đựng nổi.

Cuối cùng, *cuối cùng* thì nó cũng kết thúc. Cô với tới Blue, kéo anh lên và dọc theo cô. Anh đang cười, sự thích thú chân thực trong đôi mắt anh.

“Hoo-yah,” anh nói.

“Ôi chào,” Lucy hỗn hển.

“Em lúc nào cũng như thế này à, Yankee?” anh hỏi, vuốt tóc ra khỏi khuôn mặt cô.

“Không,” cô thở ra. “Chưa bao giờ. Không như thế này.”

Nụ cười của anh trở nên rộng hơn, một cách thỏa mãn. “Tốt.”

Anh hôn cô, chậm rãi, dịu dàng, nhưng đó không phải là những gì cô muốn. Cô hôn anh sâu hơn và với tới thắt lưng của anh, mở khóa nó.

“Trời đất ơi.” Blue lui lại, cười lên một lần nữa. “Em muốn *nhiều hơn*?”

“Phải.” Lucy mở khóa quần anh, lần theo chiều dài của anh với những ngón tay cô. Ở đây có quá nhiều về anh. Cô khao khát được cảm thấy anh bên trong cô. “Làm ơn.” Cô với xuống trong quần sóc của anh, chạm vào anh, bao quanh anh với tay cô khi cô hôn anh một cách mãnh liệt.

Cô nghe thấy anh rên rỉ, cảm thấy anh kéo mình ra khi anh đẩy và đá cái quần khỏi chân anh. Cô cố gắng giúp anh, nhưng cô ngờ là cô chỉ làm cho quá trình thêm khó khăn. Mặc dù vậy, cô muốn chạm vào anh, chạy tay cô theo chiều dài của đôi chân dài đầy cơ bắp của anh -

Oh, chết thật, cô quên mất vết thương trên chân anh. Cô lui lại. “Oh, Blue, em có làm đau anh không?”

Anh chỉ cười, bắt lấy miệng cô bằng miệng anh và hôn cô, mạnh mẽ. Cô cảm thấy bản thân tan chảy dựa vào anh, mở chính cô ra cho anh theo mọi cách có thể. Cô với xuống để chạm vào anh lần nữa và tìm ra anh đã sẵn sàng bao bọc chính mình bằng bao cao su mà anh hẳn phải lấy ra từ túi của anh.

Anh hôn cô lần nữa, một nụ hôn cháy bỏng và đam mê, và cô cảm giác điều gì đó thay đổi, như thể có sức bật mạnh mẽ của lực hấp dẫn như tên lửa nhiên liệu cao của họ đã sẵn sàng bốc cháy ngay bây giờ. Cô biết ngay lập tức là giai đoạn này cuộc làm tình của họ sẽ không thể nào chậm rãi hay từ từ.

Blue cảm thấy Lucy cong hông cô lên với anh, tìm kiếm anh, và anh cảm nhận được lớp đầu tiên của sự kiểm soát rời rạc của anh bắt đầu nứt vỡ. Anh cần phải cảm thấy cô bao quanh anh. Ngay bây giờ.

Anh đâm ngập vào trong cô, mạnh mẽ và nhanh chóng...và sung sướng! Anh phải chậm lại, cẩn thận. Anh không muốn làm đau cô.

Nhưng bất kỳ điều gì cô đang cảm thấy cũng không phải là sự đau đớn. “Vâng,” cô đang thì thầm vào trong tai anh, “vâng,” cô đang kéo anh lại gần hơn, sự hòa hợp của mỗi cú đâm của anh với một đam mê cuộn xoáy.

Điều này quá tuyệt. Không ai đã từng được phép cảm nhận sự tuyệt vời đến thế này. Suy nghĩ này làm anh cười phá lên và anh lại hôn Lucy nữa, xoay tròn với sự hân hoan và niềm vui của sự nhận biết rằng anh đang ở đúng chính xác nơi mà anh muốn.

Anh lặn lại trên lưng anh, kéo cô theo với anh nên cô đang ngồi giạng chân bên trên anh. Cô đẩy nhẹ tóc cô ra khỏi mắt mình, di chuyển mạnh mẽ và mau lẹ, theo cái cách mà anh thích. Cô cười toe toét với anh, đôi mắt cô tỏa sáng và lòng lạnh với sự vui thích tuyệt đối, và nhiều hơn nữa sự kiểm soát đáng kể của anh vỡ vụn.

Anh với lên cô, đôi tay anh bao phủ hai bầu ngực của cô, và cô cong người lên, ấn cô vào hoàn toàn hơn nữa trong lòng bàn tay anh. Cô giật đầu ra sau, nụ cười của cô mờ đi, và Blue cảm thấy cơ thể cô căng lên và siết chặt. Cô hét lên tên anh, giọng cô là tiếng nhạc đê mê với tai anh. Sự giải phóng của cô vẫn mạnh mẽ như lúc trước, chỉ là lần này cô mang anh theo cùng với cô.

Chưa bao giờ trước đây mà sự vui sướng của anh hoàn hảo đến vậy. Chưa bao giờ trước đây mà sự bùng nổ đam mê của anh lại cuốn anh bay lên cao đến thế, xa đến thế. Chưa bao giờ trước đây mà anh lại muốn giữ lấy phút giây này và đóng băng nó lại vĩnh viễn.

Nhưng nó không phải là khoảnh khắc của khoái lạc mê mẩn sững sờ còn nguyên sơ mà anh sẽ đóng băng lại. Nó là từ khoảnh khắc này trở về sau, khi anh ôm chặt Lucy vào anh, mặt anh vùi trong mái tóc cô, hai trái tim của họ vẫn đập một cách hoang dại khi họ trôi giạt chậm chạp trở lại trái đất. Đây là khoảnh khắc anh muốn lưu giữ mãi mãi. Bởi vì chưa bao giờ trước đây anh cảm thấy thanh thản đến thế, trọn vẹn đến thế.

Ngực anh nhức nhối và đôi mắt anh cháy bỏng, và anh muốn nói, muốn bày tỏ với cô điều gì đó, nhưng anh không biết phải nói gì. Anh không biết ngôn từ nào anh có thể sử dụng mà có khả năng diễn tả được cảm giác này. Nên anh hôn cô, thay vào đó, thật ngọt ngào, thật dịu dàng, hy vọng rằng cô sẽ hiểu.

Chương 11

Blue tỉnh dậy sau bình minh vài giờ đồng hồ. Anh duỗi người và ngáp, cảm thấy thư thái lạ lùng. Anh không ngủ ngon như thế này từ rất lâu rồi và...

Anh mở mắt ra.

Anh đang ở trên giường của Lucy. Cô đang nằm cạnh anh, vẫn ngủ một cách thanh thản, cái chân lộn xộn xung quanh cô.

Những ký ức của đêm qua đang ào ào quay trở lại với anh trong một cuộc tấn công ồ ạt, và trong một khoảnh khắc anh hầu như không thể thở, hầu như không thể nghĩ. Những gì họ đã làm, những gì anh đã cảm thấy...

Trời đất ơi.

Nhưng mặt trời đã lên trên những hàng cây, và nó đang chiếu ánh sáng vào những khung cửa sổ của Lucy. Đêm đã hết và giờ đang là buổi sáng.

Buổi sáng. Thời gian của những hối tiếc và buộc tội lẫn nhau. Thời gian của những im lặng ngượng ngịu và những đối thoại không thoải mái. Như thể những câu thần chú bị phá vỡ, phép thuật của đêm trước luôn luôn teo lại và chết đi trong ánh sáng ban ngày.

Một đêm của tình dục sẽ được hiểu là tất cả chẳng có gì hơn là một thời gian vui vẻ. Nhưng khi bữa sáng được thêm vào cho cân bằng, thì đêm của tình dục đấy trở thành một điều gì đó hoàn toàn khác. Nó trở thành một mối quan hệ. Nó trở thành một triển vọng, một kỳ vọng, một cam kết về tương lai. Blue đã học được từ lâu là phải làm rõ ràng bên ngoài phòng ngủ của người phụ nữ trước khi bình minh đến.

Lần này anh đã không làm thế. Lần này câu thần chú mà anh chịu tác động đã giữ anh trong quyền năng của nó và anh đã ngủ một giấc ngủ không mộng mị của bùa mê. Nhưng bây giờ anh dễ dàng dậy và ra khỏi giường. Vẫn còn thời gian để thực hiện hành động trốn chạy của anh.

Lucy vẫn ngủ. Nhưng khi anh nhìn cô đang nằm đây, đôi mắt anh dõi theo đường cong để lộ của hông cô, chỗ hơi phồng lên của ngực cô khi cô nằm sấp, đôi tay cô nhét vào dưới gối. Anh cảm thấy trào lên một khao khát không mong đợi.

Ít khi anh ở cùng một người phụ nữ đến tận sáng, anh thường tỉnh dậy với ham muốn đã giảm đi, sức hút tình dục với anh biến mất nhanh chóng. Được sự trợ giúp của ánh sáng ban ngày khắc nghiệt, phòng ngủ của người tình của anh và lớp trang điểm đã nhòe, mái tóc bù xù và đôi mắt thường đỏ ngầu làm anh không muốn gì hơn là rời đi, và rời đi thật nhanh.

Nhưng Lucy nhìn như một kiểu thiên thần trong ánh sáng ban mai. Làn da cô dường như tỏa sáng, nó thật mượt mà và hoàn hảo. Anh muốn đưa tay ra và chạm vào cô. Anh muốn cảm nhận sự mềm mại của cô dưới những ngón tay anh lần nữa. Mái tóc cô rối tung, nhưng với cô nó làm cho cô trở nên gợi cảm. Và khuôn mặt cô...

Cô thật xinh đẹp không thể chịu được. Lông mi cô dài và sẫm màu và chúng phủ lên đôi gò má như được hôn bởi ánh mặt trời. Miệng cô hơi hé mở, và đôi môi cô trông thật ẩm ướt -

Lucy lay động nhẹ và Blue bỏ chạy, rời khỏi phòng cô một cách yên lặng trước khi đôi mắt cô mở ra. Anh bỏ chạy bởi vì anh luôn luôn chạy trốn trước đó.

“Chào buổi sáng,” Blue nói, giữ bỏ sự khó chịu một cách dễ dàng, không nhìn vào đôi mắt của Lucy khi anh mở tủ lạnh và lấy ra bình nước cam.

Lucy đã xuống nhà bếp được gần một giờ trước khi anh xuất hiện. Như cô thấy, anh đã lấy cho mình một cái cốc thủy tinh từ tủ chén và rót nước quả ra, vẫn không nhìn vào cô.

Hy vọng cuối cùng của Lucy vỡ tan thành hàng triệu mảnh nhỏ li ti.

Cô là một con ngốc. Cô đã biết khi cô tỉnh dậy và thấy Blue đang thực hiện vụ tẩu thoát bí mật của anh từ phòng cô rằng anh gần như đang hối hận về việc làm tình của họ. Tất nhiên, anh có

thể rời đi để lấy thêm bao cao su. Nhưng khi anh không quay lại thậm chí sau khi cô đã tắm xong, thậm chí sau khi cô có đủ thời gian để mặc quần áo, thậm chí sau khi cô mở cửa phòng cô và đứng nhìn đăm đăm xuống những bậc thang vào cánh cửa khá rõ ràng là đang đóng của phòng anh, cô đã biết.

Mặc dù vậy, cô vẫn hy vọng rằng anh không thực sự hối hận. Có lẽ anh chỉ hơi không chắc chắn, suy nghĩ cẩn thận. Nhưng nhìn anh đang đứng đây trong nhà bếp của cô, ở tư thế như thể sẵn sàng quay lưng và bỏ chạy, cô đã biết chắc chắn.

Với anh, đêm qua chẳng là gì ngoài một sai lầm cực kỳ to lớn. Cô phải là một con ngốc mới hy vọng anh cảm thấy điều gì khác. Cô phải là một con ngốc mới hy vọng rằng bằng cách nào đó, như thế nào đó, mà anh phải lòng cô. Một phần rất nhỏ, rất xuân ngốc của cô thậm chí đã mơ tưởng rằng Blue McCoy sẽ làm tình với cô – với Lucy Tait không diêm đẳng ten, cotton trắng – và trái đất sẽ rung chuyển và bầu trời sẽ mở ra và anh sẽ nhận ra rằng cô là cuộc sống của anh, tương lai của anh, là lý do sống của anh.

Oh, phải, cô là một con ngốc.

Nhưng ít nhất cô cũng là một con ngốc biết nhân thức. Những mơ tưởng của cô bị nghiền nát và vô dụng, cô quét sạch chúng đi, ra khỏi tầm nhìn, ít nhất là bây giờ. Cô có rất nhiều thời gian để cảm thấy tồi tệ sau này.

“Anh có muốn ăn sáng không?” cô hỏi, giọng cô khác thường thậm chí khi mà cô làm bản thân bận rộn với việc rửa đĩa ăn sáng của chính cô.

“Anh sẽ chỉ làm vài lát bánh mì nướng thôi.”

“Cũng tốt,” cô nói. “Anh có thể mang nó theo với anh.”

Cô có thể cảm thấy sự ngạc nhiên của anh, mặc dù cô đang quay lưng về phía anh.

“Chúng ta sẽ đi đâu à?”

Lucy đứng đưa miếng bọt biển rửa đĩa và đặt nó lên gờ của bồn rửa trước khi cô quay lại đối

diện với anh. “Em đã gọi Jenny Lee và hỏi xem liệu cô ấy có phiền không nếu chúng ta đến đó. Cô ấy bảo được, chúng ta nên đến khoảng chín giờ ba mươi, và đó cũng là thời gian thuận tiện cho chúng ta để xem qua văn phòng ở nhà của Gerry và –”

“Đợi một phút, em lạc mất anh ở nơi nào đó xung quanh việc mang theo bánh mì nướng của anh đến chỗ Jenny Lee. Anh không hiểu. Tại sao chúng ta lại đến chỗ cô ấy?”

Lucy quay người và nhìn anh chằm chằm. Anh thực sự không hiểu. Lần đầu tiên từ khi anh xuống cầu thang, anh đang nhìn vào cô, thực sự nhìn vào cô, thay vì nhìn qua cô hay trên cô hay dưới cô hay xung quanh cô.

“Anh nghĩ là em đã bị rút ra khỏi cuộc điều tra này,” Blue nói. “Em nói là em bỏ việc. Em thậm chí không còn trong lực lượng cảnh sát nữa.”

Lucy gật đầu. “Đúng thế.”

“Em không cần phải làm điều này,” anh nói.

Cô lại gật đầu. “Phải, em biết. Nhưng em muốn làm điều này. Chúng ta chỉ là những người muốn tìm ra kẻ nào là hung thủ thực sự giết Gerry. Travis Southeby sẽ lộn xộn xung quanh cho đến khi ông ta tìm đủ chứng cứ gián tiếp để lôi anh vào. Nếu chúng ta không cố gắng khám phá ra ai có thể là người có một động cơ để muốn Gerry chết, hung thủ thực sự sẽ được tự do trong khi anh sẽ đi thẳng vào nhà tù.” Cô nhún vai. “Em hiện tại kiểu như đang dờ việc và em có một ít thời gian rảnh rỗi, nên...”

Blue im lặng. Anh nhìn xa khỏi cô lần nữa, và đang nghiên cứu những tấm ván cổ xưa rộng lớn của sàn nhà bếp.

“Anh không định chỉ ngã lăn ra và chết, phải không?” Lucy hỏi.

Anh nhìn lên. “Không, nhưng –”

“Em cũng không,” cô nói, nhận thức rõ ràng là những lời cô nói mang ý nghĩa ẩn giấu sâu xa.

“Tại sao em lại muốn giúp anh?” Câu hỏi của anh là thẳng thắn, và nó không mang theo một sự cảnh báo nào. Anh lại đang nhìn cô, đôi mắt anh hầu như sắc nhọn một cách dữ dội.

Bởi vì em yêu anh. Nhưng cô không thể nói với anh điều đó. Không chừng nào mà một mảnh nhỏ niềm kiêu hãnh của cô vẫn còn nguyên vẹn. “Bởi vì em biết anh không giết Gerry,” cô nói, thay vào đó. “Bởi vì ngay lúc này anh không có ai nữa. Và bởi vì em là bạn anh.”

Anh lại im lặng, vẫn đang nhìn cô, và cô biết chính xác những gì anh đang nghĩ. Anh đang nghĩ về đêm qua, về việc làm thế nào mà cuộc làm tình của họ lại biến đổi một cách vĩnh viễn thành cái gọi là tình bạn.

Anh rất rõ ràng là muốn thu xếp hành lí của anh và bước xa khỏi cô. Nhưng anh sẽ đi đâu? Anh sẽ làm gì?

Blue cần cô lúc này, dù anh có biết điều đó hay không. Lucy tin như thế. Cô phải tin như thế. Đó là tất cả những gì cô được phép.

“Em là bạn anh,” cô nói với anh một cách lạnh lẽ. “Đêm qua chúng ta là người tình, nhưng hôm nay em lại là bạn anh, McCoy. Em không mong đợi gì từ anh. Em không tối qua, và em dĩ nhiên không sáng nay – không gì cả, điều đó là như thế, ngoài tình bạn. Nên anh có thể ngừng đi nhón chân quanh em như thể em sẽ hành động với sự tổn thương và sự rối loạn bởi vì đêm qua không phải là khởi đầu của hạnh phúc mãi mãi về sau. Em biết là không có gì thay đổi, ngoại trừ là bây giờ em biết chính xác phải chạm vào đâu để thực sự làm anh kích thích.”

Anh cười, giọng anh có vẻ của sự pha trộn giữa sự hoài nghi và sự tôn trọng. “Quý thật, em không ngại vào thẳng trọng tâm của vấn đề, phải không?”

Lucy nhướn mày, khoanh tay cô trước ngực. “Có phải là em được cho rằng em phải giả vờ là em không để ý anh có kiểu như lo lắng về sự tấn công buổi sáng sau đó hử?”

“Well, anh không biết. Phải. Hầu hết phụ nữ sẽ ...”

“Em được cho là hãy để anh rời đi bởi vì đột nhiên anh không thoải mái với sự thực rằng đêm qua chúng ta đã trần truồng và quan hệ tình dục – tình dục tuyệt vời, em phải nói thêm.” Lucy liếc nhìn anh. “Anh thực sự nghĩ rằng em chỉ đơn giản là quảng đi tình bạn của anh à? Quên đi, McCoy. Em có thể đối phó với suy nghĩ của anh rằng em có lẽ đã phản ứng thái quá. Nó có thể chỉ là thiếu ý của anh thôi, kinh nghiệm thảm hại rằng hầu hết phụ nữ đều làm thế. Nhưng suy nghĩ là em sẽ chỉ đơn giản là vứt bỏ tình bạn của anh...điều đó là một sự xúc phạm.”

“Anh xin lỗi,” anh nói, và anh thực sự nhìn như thể anh thấy thế. “Chỉ là...Anh chưa bao giờ ngủ với một...một người bạn trước đó. Đây là một điều mới mẻ với anh. Anh không chắc phải nói gì với em...hay phải làm gì.”

“Anh có thể nói, ‘Chào buổi sáng, Lucy. Gee, em thực sự đã khuấy đảo thế giới của anh đêm qua,’” cô nói với anh. Cô lấy một ổ bánh mì từ hộp bánh mì trong tủ lạnh và quảng nó cho anh với một lực nhiều hơn mức cần thiết. “Và sau đó anh có thể làm những lát bánh mì nướng chết tiệt của anh để chúng ta có thể bắt tay vào việc tìm ra kẻ nào đã giết Gerry.”

Blue ngồi trong chiếc xe tải của Lucy và nhìn cô lái xe. Đi đến chỗ của Jenny Lee không giúp họ có thêm một lời giải đáp nào cả.

Không, Gerry dường như không có kẻ thù nào hết. Phải, cách cư xử của anh ấy có vẻ kỳ lạ từ vài ngày trước đó, nhưng Jenny tin rằng nó là do bị đe dọa bởi sự sắp có mặt của Blue. Việc kinh doanh thì công ty xây dựng đã được chọn từ năm ngoái. Gerry đã có một số dự án để phát triển và một số đang được tiến hành. Tiền bạc vào và ra như bình thường vẫn thế. Nhân viên của anh ấy thì tất cả đều được thuê cố định; trên thực tế, anh ấy đã thuê những thợ mộc và công nhân xây dựng từ một trung tâm môi giới lao động cho một công việc gần đây.

Cuộc tìm kiếm ở văn phòng của Gerry cũng không cung cấp thêm được chút thông tin nào. Không có gì bất thường về bất cứ dự án hiện tại nào của anh ta. Hồ sơ của anh ta tất cả đều theo thứ tự, bản anh ta không có bất cứ thứ gì đề cập hay cảnh báo bất cứ mối đe dọa nào. Sổ hẹn của anh ta không có một sự sắp xếp nào được khoanh tròn bằng mực đỏ nói rằng “ăn trưa với những kẻ giết người.”

Gerry có một số lượng bình thường những cuộc gặp gỡ làm ăn được liệt kê trong sổ hẹn của anh. Lucy đã rà soát cẩn thận qua tất cả những cái tên khác nhau, khớp họ với những dự án hiện tại của anh ta. Vài người trong số họ là những khách hàng mà anh ta đang theo đuổi. Và vài người trong số họ là những cuộc gặp gỡ mang tính xã hội. Anh ta ăn trưa với Jenny Lee thường xuyên, và anh ta rõ ràng cũng mới gia nhập câu lạc bộ của những người đàn ông Hatboro Creek gần đây, lời mời đặc quyền của R.W.Fisher là tấm giấy thông hành đến những

dự án cộng đồng. Theo như ghi chú của Gerry, họ hiện giờ đang thu góp tiền để sửa chữa mái của bệnh viện hạt.

Không, chuyển đi này đến ngôi nhà mà Gerry đã chia sẻ với Jenny Lee không cung cấp bất cứ lời giải đáp nào. Tuy nhiên, nó đã tăng thêm một vài câu hỏi mới cho Blue.

Như là, chính xác thì tại sao Lucy Tait lại đi vào tất cả những rắc rối này vì anh? Tại sao cô lại ngủ với anh đêm qua? Điều cô thực sự muốn là gì? Nếu có một điều Blue đã học được trong cuộc sống, thì đó là hầu hết mọi người đều có động cơ cho mọi điều dù nhỏ mà họ làm. Động cơ của Lucy ở đây là gì?

Cô đã nói là cô đang giúp anh vì tình bạn, nghĩa là cô ngủ với anh bởi vì cô muốn thế, không ràng buộc. Nhưng Blue thật khó để tin điều đó. Tất nhiên, anh nghi ngờ là bình thường. Từ khi anh còn nhỏ anh đã chỉ có chính mình để tin cậy. Tin tưởng một người khác nghĩa là mạo hiểm với nỗi đau, nên anh đã học cách để không tin tưởng vào ai cả.

Nhưng rồi anh trở thành một SEAL, và anh đúng là đã đặt cuộc sống của anh trong bàn tay những người đồng đội. Anh đã học cách để tin tưởng những người đàn ông trong đội và đơn vị của anh, và sự tin cậy đã trở nên sâu sắc và mạnh mẽ, được gắn kết bởi tình bạn và lòng trung thành.

Những SEAL không có những động cơ không nói ra, ít nhất là không trong toàn đơn vị. Rõ ràng là, họ có những nỗ lực mang tính nghề nghiệp và những mục tiêu mang tính cá nhân, nhưng trong sức ép của trận chiến, ở giữa một chiến dịch, hoàn thành nhiệm vụ và đưa tất cả mọi người sống sót trở ra và còn nguyên vẹn trở thành động lực thúc đẩy duy nhất.

Lucy Tait không phải là một SEAL, nhưng cô đã nói rằng cô là bạn anh.

Anh bật cười khi anh nhớ lại sự đối đầu trực diện của cô trong nhà bếp sáng nay. Anh phải đầu hàng cô, cô thật cứng rắn. Bản thân anh sẽ nhảy vào một cuộc đấu tay không không một chút do dự, nhưng nếu trận chiến là một trận chiến về cảm xúc, thì tất cả những gì anh có thể làm là lẩn trốn. Lucy, thay vào đó, lại tấn công.

Blue vui mừng vì cô đã làm thế. Mặc dù họ không đi đến đâu với cuộc điều tra của họ khi nói chuyện với Jenny Lee, anh đã vui mừng là Lucy không để anh rời đi, vui mừng là anh đang ngồi đây bên cạnh cô trong chiếc xe tải của cô.

Anh thích có Lucy là bạn. Nó thật lạ - cô là một người phụ nữ, cô cũng là bạn anh. Thậm chí còn lạ hơn với sự thật là họ đã có tình dục mãnh liệt không thể tin được đêm qua, và sáng nay Lucy, bằng cách nào đó, vẫn là bạn anh.

Blue không thể nhớ được anh đã từng có trải nghiệm tình dục nào mạnh mẽ như thế không. Cô đã khuấy đảo thế giới của anh đêm qua. Nên vì lý do quỷ quái gì anh lại lui lại sáng nay? Tại sao anh lại để cho đêm qua kết thúc? Tại sao anh không ở lại giường cô? Họ có thể vẫn ở đó, trên giường cô, làm tình đến hết ngày. Anh có thể đang ôm cô, hôn cô, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của cô, có cô trọn vẹn và toàn bộ sự chú ý của cô như khi anh kể cho cô những câu chuyện về những hoạt động mà anh đã trải qua, những nhiệm vụ đầy mạo hiểm mà anh đã hoàn thành.

Tại sao anh lại lùi bước?

Bởi vì anh luôn luôn lui lại. Anh thậm chí chưa từng cân nhắc đến khả năng ở lại, biến cái trạng thái một đêm của họ thành một thứ gì đó lâu dài hơn. Anh không biết rằng Lucy có thể vẫn là bạn anh sau khi trở thành người tình của anh. Anh đơn giản là không biết.

Nhưng họ có thể thực sự là bạn bè trong thời gian ban ngày và người tình vào ban đêm ư? Điều đó có thể thực sự thực hiện được ư?

Có điều gì đó về nó không đúng với anh. Lúc này anh không có thời gian để nghĩ về nó, anh có cảm giác như thể anh đang lợi dụng cô. Nó dường như là anh đang sử dụng cô vậy. Và anh sẽ không – không thể – làm thế với một người bạn.

Có lẽ tốt nhất là họ nên giữ tình dục ở ngoài tình bạn của họ. Điều đó sẽ không dễ dàng gì, không khi mà những ký ức của đêm qua cứ tràn vào anh mỗi lúc anh nhìn về phía Lucy. Không, nó sẽ không dễ dàng, nhưng nó là điều đúng đắn để làm.

Có lẽ Lucy đang nói sự thật và cô đang giúp anh tìm ra kẻ giết Gerry thuần túy vì tình bạn. Nếu đúng như thế thì ít nhất điều anh có thể làm là đối xử với cô với một sự tôn trọng ngang bằng.

Blue nhìn Lucy lái xe. Cô điều khiển chiếc xe tải to lớn của cô với cùng một sự tự tin điềm tĩnh như khi cô xử lý hầu hết tất cả những thứ chết tiệt khác. Cô không mặc bộ đồng phục của cô – bây giờ cô không thể khi mà cô đã bỏ việc trong lực lượng cảnh sát. Thay vào đó, cô đang mặc một chiếc quần jean xanh đã sờn và đôi boots cao bồi và một chiếc áo sơ mi trắng giản dị, cotton, không diềm nếp. Chết tiệt, nhưng cô trông thật tuyệt.

Cô liếc qua, như thể cô cảm nhận được anh đang nhìn cô. “Anh nghĩ sao nếu chúng ta đi qua và nói chuyện với Matt Parker trước khi ăn trưa?”

Matt Parker. “Nhân chứng” đã “nhìn thấy” Blue tranh cãi với Gerry trong rừng cây gần đường Gate’s Hill thời điểm trước khi Gerry chết. Ông ta cũng là một trong những tên khốn đã lái xe mô tô xóa đi những vết lốp xe mà Blue tìm thấy. Blue gật đầu và mỉm cười một cách gượng ép. Anh nhất định là muốn có một cuộc trao đổi nho nhỏ với Parker. “Được.”

Lucy nhìn anh lần nữa, sự lo lắng tối lại trong đôi mắt cô. “Chỉ là một cuộc nói chuyện thôi, McCoy,” cô nói. “Anh có hiểu những gì em đang nói không đấy?”

Anh nhìn cô một cách điềm đạm. “Ông ta sẽ không nói cho chúng ta bất cứ điều gì mới trừ khi chúng ta sử dụng cách tiếp cận mới. Như là dọa cho ông ta chết khiếp chẳng hạn.”

“Và nếu như ông ta quay đi và gọi cảnh sát trưởng Bradley với một lời buộc tội hành hung thì em không thể làm gì để giúp anh không bị tổng giam đầu,” Lucy phản công. “Và anh biết rõ như em là Travis Southeby đang rất muốn có một lý do để giam anh lại.”

Lucy có thể nhìn thấy sự thất vọng lớn trong đôi mắt Blue.

“Tại sao phải thực hiện cuộc nói chuyện phiền phức với Parker làm gì?” anh hỏi.

“Bởi vì kẻ nào đấy đã trả tiền cho ông ta để nói những điều đó,” cô nói, “và em cá là cho dù bao nhiêu tiền ông ta đã nhận, ông ta đang cảm thấy tội tệ vì đang nói dối. Em cá là ông ta không thể nhìn thẳng vào mắt anh, bởi vì sâu bên trong ông ta chắc hẳn là một người đàn ông tử tế, và ông ta biết câu chuyện của ông ta góp một phần vững chắc vào tình thế mà họ dựng lên để chống lại anh.”

“Và em nghĩ là ông ta sẽ nhìn anh một cái và thú nhận à?” Giọng nói của Blue thấm đẫm sự hoài nghi.

“Không,” Lucy nói điềm tĩnh. “Em nghĩ là chúng ta sẽ đi qua đó, và ông ta sẽ nhắc lại câu chuyện của ông ta, và chúng ta sẽ rời đi. Và sau đó ông ta sẽ không thể ngủ được đêm nay, bởi vì ông ta sẽ phải suy nghĩ về những điều ông ta nói đã làm cho một người đàn ông vô tội phải

vào tù.”

Blue cười lớn. “Thực tế đi nào, Pollyanna,” anh nói. (Pollyanna – một nhân vật nữ trong tiểu thuyết cùng tên của Eleanor Hodgman Porter, một người luôn lạc quan một cách ngốc nghếch và mù quáng) “Ông ta sẽ dành buổi tối để kiểm lại sổ tiền bản thủ của ông ta và uống cho đến khi ông ta trở nên ngó ngẩn. Sổ phạn khốn khổ của anh thậm chí chẳng trôi qua cái đầu lướt khướt của ông ta.”

“Ông ta thậm chí có lẽ không để chúng ta vào trong,” Lucy thừa nhận. “Nhưng chúng ta phải thử.” Cô dừng chiếc xe tải của cô bên ngoài căn nhà gỗ nhỏ nhà Parker. “Sau bữa trưa, em muốn đi lên đường Gate’s Hill và bắt đầu gõ cửa từng nhà quanh đó. Ai đó phải thấy hay nghe được điều gì đó không bình thường vào đêm đấy chứ.”

“Và nếu như không ai thấy gì thì sao?”

Cô nhìn anh một cách bình thản. “Thì chúng ta sẽ kiểm tra những ghi chép về đăng ký ô tô - mô tô, tìm ra một danh sách tất cả những người sở hữu xe tải với lớp xe kích thước lớn. Chúng ta sẽ kiểm tra tất cả chúng, tìm ra ai là kẻ sở hữu những bánh xe với lốp vẫn còn mới. Và nếu điều đó không đưa cho chúng ta một chỉ dẫn nào, thì chúng ta sẽ lấy một bản sao của danh sách những khách mời trong bữa tiệc ở câu lạc bộ thị trấn đó và đi nói chuyện với từng người một. Em vẫn muốn tìm ra xem Gerry chỉ giả vờ say rượu ở bữa tiệc hay là không. Ai đó ở nơi nào đó phải biết điều gì đó.”

Gương mặt Blue mềm lại khi anh cười với cô. “Em sẽ không từ bỏ vụ này, phải không, Yankee?”

Lucy lắc đầu. “Không.” Anh nên biết rằng cô sẽ không từ bỏ vụ này – hay là anh. Nếu cô có thể chịu đựng được việc thăm viếng Jenny Lee Beaumont, cô có thể xử lý bất cứ điều gì. Quý thật, nhìn Blue vòng cánh tay anh quanh Jenny trong một cái ôm an ủi thật là chí tử. Và ngồi đấy như thế trong phòng khách hoàn hảo như một bức tranh của Jenny Lee thật không thoải mái – Blue cùng với cả người yêu cũ thời trung học và người tình đêm qua. Tất nhiên, Jenny chắc hẳn không biết rằng Lucy và Blue là người tình. Nhưng Lucy biết, và nó thật là khác thường.

Lucy đã vận dụng hết khả năng để cố gắng không tìm xem có dấu hiệu nào của sự hấp dẫn cũ của Blue với Jenny hay không. Dù vậy, cô không thể ngăn mình khỏi bản khoăn xem Blue có nhắm mắt lại và tưởng tượng ra là anh đang làm tình với Jenny Lee đêm qua không. Lucy đang tạm thời sở hữu cơ thể của Blue, nhưng Jenny chắc hẳn vẫn sở hữu trái tim anh ấy.

Lucy sẽ trả bất cứ giá nào để có được thậm chí chỉ tạm thời trong một thời gian ngắn ngủi trái tim của Blue. Nhưng điều đó sẽ không xảy ra. Anh đã làm rõ vào sáng nay rồi.

Sự im lặng trong chiếc xe tải đã kéo dài hơn mức bình thường khi Lucy đánh mắt mình trong sức nóng, sâu trong đôi mắt Blue. Anh vẫn muốn cô. Cô có thể thấy ham muốn đang xoáy tít bên trong màu xanh đó. Cô có thể nhìn thấy nó trong điệu bộ của quai hàm anh, trong sự căng thẳng của đôi môi anh. Những gì đã xảy ra giữa họ đêm qua vẫn chưa đủ. Anh muốn nhiều hơn nữa.

Nhưng anh quay đi, rõ ràng là có ý định từ chối chính mình thậm chí cả niềm vui ấm áp của ký ức về cuộc làm tình của họ. Có phải là vì gặp lại Jenny Lee không? Lucy băn khoăn. Có thể nào bạn gái cũ của Blue vẫn có tác động nhiều đến thế lên anh ư? Bụng dạ Lucy quặn đau. Cô đã nói với Blue mới chỉ sáng nay rằng cô là bạn anh. Nhưng cô cũng là người tình hiện tại của anh nữa. Cô biết rằng nếu anh lại đến phòng cô đêm nay, cô sẽ không có khả năng từ chối anh bất kỳ điều gì mà anh muốn hay cần. Cô yêu anh nhiều đến thế.

Nhưng còn những gì Lucy cần thì sao?

Blue nhìn ra ngoài kính chắn gió vào ngôi nhà của Matt Parker và hít vào một hơi thật sâu. “Hãy làm chuyện này cho xong đi.”

Chương 12

Họ gặp may. Tommy Parker bé nhỏ ra trả lời cửa và để họ vào nhà.

Lucy biết từ cái nhìn trong đôi mắt của Matt Parker là ông ta sẽ thậm chí không mở cả cái màn cửa ra để nói chuyện với họ cơ. Nhưng bây giờ họ đã ở đây, trong căn phòng khách bé tí của ông ta rồi.

Cô nhìn quanh. Đồ đạc đã cũ mòn, nhưng sạch sẽ. Trên thực tế, toàn bộ ngôi nhà trông như được gìn giữ tốt. Tấm thảm sợi thô màu cam xưa cũ mới được làm sạch và những bề mặt của những cái bàn trong cùng cũng sạch sẽ không có bụi và không lộn xộn.

Cô có thể nghe thấy những âm thanh của bữa tối Chủ Nhật đang được nấu từ hành lang ngăn dẫn đến nhà bếp. Những dụng cụ khua trong những cái nồi, cái tô, và những cái đĩa đang lách cách trong khi một cái bàn đang được bày biện. Mùi thơm phức của hành chiên bay vào trong phòng khách.

Blue đi sâu hơn vào trong phòng và tắt cái TV đang được bật.

“Travis nói với tôi là bây giờ ông ta đang xử lý vụ này.” Đôi mắt Parker chuyển từ Lucy sang Blue và sau đó quay ngược lại. Ông ta rõ ràng đang nhớ lại trận đánh nhau bên ngoài trạm bán ga. Mũi ông ta vẫn bị sưng phồng, và ông ta chạm vào nó một cách thận trọng. “McCoy không được chào đón trong nhà tôi.”

“Chúng tôi chỉ muốn hỏi ông một vài câu hỏi thôi,” Lucy nói một cách dễ chịu. “Ông không có lý do gì để muốn che dấu sự thật khỏi chúng tôi, phải không, Matt?”

Đôi mắt ông ta vụt quay lại phía Blue. “Tất nhiên là không.” Ông ta hơi cựa quậy trong chiếc ghế tựa cũ rích. “Nhưng tôi đã trả lời tất cả những câu hỏi này rồi. Bản tường trình của tôi đang ở sở cảnh sát rồi. Tại sao các người không chỉ lấy một bản sao của nó, thay vì lại làm phiền tôi nữa?”

“Well, chúng tôi đã có một bản sao tờ tường trình của ông,” Lucy nói, cẩn thận giữ giọng cô lý lẽ và điềm tĩnh. “Tuy nhiên, chúng tôi có thêm một câu hỏi hoặc là hai, bởi vì Blue không ở đâu gần đường Gate’s Hill vào thời gian mà ông cho là đã nhìn thấy anh ấy ở đó với Gerry.”

Parker đứng lên. “Cô đang nói tôi là một kẻ nói dối à?”

“Không” Lucy nhìn chăm chú một cách điềm tĩnh vào ông ta. “Ông quá thông minh để tự đưa mình vào một tình thế mà ông sẽ phải khai man trước tòa. Ông biết sự trừng phạt cho tội đó có thể là một hình phạt nặng với một thời gian trong tù.” Cô lắc đầu. “Không, ông chỉ nhằm lẫn về độ chính xác của những gì ông đã nhìn thấy. Ông hẳn là đã nhìn thấy ai đó khác – không phải là Blue. Tôi muốn ông dành ít thời gian tối nay để nghĩ về nó, bởi vì nó sẽ thật là một sự hổ thẹn nếu như lời khai của ông sẽ đưa một người đàn ông vô tội vào tù, không phải vậy sao?”

Cô quay đi, hướng ra phía cửa, và từ khóe mắt của mình cô thấy một cái bóng trong hành lang, gần nhà bếp. Đó là vợ Matt, Darlene, nhưng bà ấy biến mất trước khi Lucy thậm chí có thể nói lời chào.

“Hãy cho tôi biết nếu ông nghĩ ra bất cứ điều gì mới,” Lucy nói với Parker. Cô mở cánh cửa phía trước và Blue theo cô ra ngoài.

Cô có thể cảm thấy Parker – hay có lẽ là Darlene – đang nhìn họ khi họ đi xuống đường và đến chiếc xe tải của cô.

“Em đã làm tốt,” Blue nói với cô khi họ vào trong xe tải. “Em chỉ nói đủ để làm cho cảm giác tội lỗi dấy lên – miễn là Parker có lương tâm.”

“Cảm ơn anh,” Lucy vào số chiếc xe tải và hướng ngược lại đường chính. “Anh cũng đã làm tốt.”

“Anh chỉ đứng đó thôi mà.”

“Chính xác.” Cô liếc nhìn anh, không thể giấu một nụ cười. “Anh không ném ông ta vào tường và đe dọa sẽ xé cổ họng ông ta ra. Em biết điều đó là những gì anh muốn làm.”

Môi anh giật giật hướng lên trong một nụ cười đáp lại. “Anh đang bị thương và bực bội vì em có thể nghĩ ra một điều như thế, Yankee.”

“Em sai à?”

Nụ cười mỉm của anh trở thành một nụ cười toe toét. Nó thay đổi khuôn mặt anh, làm cho anh trông trẻ hơn – và đẹp trai làm cô gần như đờ đẫn. “Không, thưa cô.”

Lucy bật cười. Nhưng khi mắt họ gặp nhau, có điều gì đó lóe lên, thứ gì đó nóng chảy, thứ gì đó nóng bỏng và linh động và thỏa mãn với những tiếng vang rung động trong đêm qua. Rồi anh dừng lại trước, Blue là người đầu tiên quay đi.

Lucy chuyển sự chú ý của cô quay lại con đường, cố gắng không để tâm. Nhưng cô không thể ngăn mình cảm thấy thất vọng. Và cô biết với một sự chính xác cực kỳ đáng sợ những gì cô

muốn, chính xác những gì cô cần.

Cô cần Blue McCoy ở bên cô trong suốt phần đời còn lại của cô.

Không đời nào điều đó xảy ra. Nhưng có lẽ nếu cô làm đúng, cô sẽ lại có Blue bên cạnh cô đêm nay. Đó là một sự thay thế thảm hại cho những gì cô thực sự muốn, nhưng nó là tất cả những gì cô có thể hy vọng đến.

Ngoại trừ là Blue vẫn rõ ràng không thoải mái với lời giải thích mơ hồ về mối quan hệ của họ. Họ là bạn, hay họ là tình nhân? Anh dường như không hiểu được rằng họ có thể là cả hai. Anh dường như không nhận ra rằng những người tình tốt nhất luôn luôn cũng là những người bạn tốt nhất.

Nếu như cô có đủ thời gian, cô có thể sắp đặt với anh một cách thẳng thắn. Nhưng thời gian không ở phía cô.

Lucy nhìn lại Blue, gượng cười. “Đi nào, McCoy. Hãy đi gõ cửa vài ngôi nhà gần đường Gate’s Hill trước bữa trưa. Hãy lắc thị trấn này lên. Có lẽ điều gì đó thú vị sẽ rơi ra chẳng.”

Bữa tối đã xong. Những chiếc đĩa đã được rửa sạch.

Lucy đi ra ngoài hiên nhà để nhìn lên bầu trời đêm và hít thở không khí trong lành.

Blue biết là anh không nên theo cô ra ngoài đó. Anh đã tự nói với bản thân ít nhất cả trăm lần trong suốt bữa tối và chắc hẳn cả nghìn lần trong suốt quá trình của ngày hôm nay rằng tình dục không thể là một phần thông thường trong mối quan hệ của anh với Lucy. Anh tôn trọng cô quá nhiều để sử dụng cô theo cách đó. Không may là, điều đấy cũng không ngăn được anh khỏi muốn cô. Và anh muốn. Anh muốn cô khốn khổ đến mức đau đớn. Nhưng anh đã sống qua nỗi đau trước đây rồi. Anh vẫn có thể làm lại nó lần nữa.

Họ nói chuyện về cuộc điều tra sau bữa tối, điếm đi điếm lại cùng những sự thật lần nữa rồi lần nữa, cố gắng để tìm ra bất cứ điều gì mà họ đang bỏ lỡ, tìm kiếm một loại chỉ dẫn.

Họ không biết thêm được gì từ vô số lần gõ cửa và hỏi thăm những người sống gần nơi Gerry đã bị giết. Họ cũng không biết thêm được gì từ Jenny Lee, không từ Matt Parker.

Nó thật thất vọng như quỷ ý.

Blue nhắc điện thoại lên và thử gọi lại căn cứ hải quân ở California lần nữa. Nhưng Alpha Squad vẫn ở ngoài căn cứ và sĩ quan tử phòng Nội bộ vẫn trả lời tất cả các cuộc gọi. Blue cố gắng đè nén cảm giác thất vọng đang lớn dần lên trong anh. Anh thực sự cần một vài sự giúp đỡ, anh đang ở đây, chỉ một mình.

Không hoàn toàn là một mình – anh có Lucy Tait ở bên anh.

Mong muốn một cách tuyệt vọng để được thấy nụ cười quen thuộc, ấm áp của cô, Blue đẩy cánh cửa và bước ra ngoài hiên nhà. Anh đang ra ngoài này để chúc cô ngủ ngon. Chỉ để chúc cô ngủ ngon thôi.

Cô đang ngồi trên những bậc thang, nhìn lên những vì sao. Cô nhìn lại khi cô nghe thấy tiếng cửa mở và mỉm cười. Blue cảm thấy tốt hơn đồng thời với tệ đi. Trời đất ơi, anh lại muốn làm tình với cô đêm nay.

Nhưng anh không thể cho phép mình làm thế. Đó không phải là điều đúng đắn.

Anh ngồi xuống, gần cô một cách nguy hiểm – trên những bậc thang thay vì trên chiếc xích đu phía bên kia hiên nhà – dù cho anh biết những tia lửa sẽ lóe lên. Nhưng anh là một chuyên gia về chất nổ. Anh đã từng xử lý những chất không ổn định rồi. Anh có thể ngồi đây, gần đủ để hít thở trong mùi hương tươi mát, sạch sẽ của Lucy, và anh vẫn có thể tìm được sức mạnh để đứng lên và bước xa khỏi cô. Anh biết là anh có thể.

“Pleiades,” (một trong những chòm sao trong kim ngưu tinh, gồm vài trăm sao hợp thành, trong đó có sáu hoặc bảy sao nhìn thấy rất rõ bằng mắt thường) cô nói, chỉ lên những vì sao. “Nó là chòm sao ưa thích của em. Nó là –”

“Nó là một đám những vì sao nhỏ li ti,” Blue nói. “Anh biết chòm sao đó.”

Lucy nhìn anh. “Đừng nói với em là các SEAL được đào tạo thiên văn học nhé.”

“Tàu không gian vũ trụ,” anh sửa lại. “Trong trường hợp bọn anh cần phải chạy trốn trong một nhiệm vụ giải cứu lên một hành tinh nào đó trong dải thiên hà Andromeda.”

Cô nhìn anh và phá lên cười. Anh yêu âm thanh tiếng cười của cô. Anh phải chiến đấu để không với tay ra và đẩy một lọn tóc của cô vào sau tai cô.

“Anh có biết là anh nói những điều như thế nghiêm túc đến mức em đã gần như tin anh đấy,” cô bảo anh.

“Alpha Squad đã được huấn luyện để lái tàu con thoi,” anh nói. “Bọn anh chỉ chưa có cơ hội thôi, nhưng nếu cần, bọn anh đã sẵn sàng.”

“Anh nói về nó một cách rất tự nhiên,” Lucy nói, hơi quay người trên những bậc thang để cô có thể nhìn vào mặt anh. “Cứ như hàng trăm, chắc hẳn là hàng nghìn giờ huấn luyện chẳng có ý nghĩa gì.”

Cô đã thay chiếc quần jean sang chiếc quần sóc khi họ về đến nhà và Blue không thể ngăn mắt mình chu du dọc theo đôi chân dài mượt mà của cô. Mới đêm qua anh đã chạy bàn tay anh và miệng anh qua từng inch của đôi chân gợi tình xinh đẹp đó...

Anh buộc mình phải nhún vai, đưa mắt anh quay lại khuôn mặt cô. “Phần đó của cuộc huấn luyện thì vui. Nhưng vài phần thì không.”

“Như cái gì?”

Anh lại nhún vai. “Vài người thực sự ghét phải làm việc dưới biển. Đó là những việc tù túng không dễ chịu. Những người khác thì xanh ngắt khi phải nhảy dù từ một độ cao lớn. Và hầu hết SEAL không vui vẻ gì trong suốt khóa huấn luyện sống sót trong băng giá.”

“Nhưng những điều đó không làm phiền anh.”

“Không,” anh mỉm cười. “Anh có thể xử lý những huấn luyện về thể chất. Vấn đề quý quái với anh là cố gắng để học một ngôn ngữ khác. Anh cực kỳ vất vả với nó.”

Blue có thể thấy sự thích thú sáng lên trong đôi mắt của Lucy. “Anh nghiêm túc đấy à?”

“Bây giờ anh đã thành thạo tiếng Đức,” anh tiếp tục. “Và anh có thể giao tiếp sơ sơ bằng tiếng Pháp và tiếng Ả rập, nhưng để anh nói cho em biết nó thực sự là một cuộc chiến mà anh ở thể yếu. Anh sẽ vui lòng làm lại khóa huấn luyện sống sót trong băng giá thay vào đó.”

“Tại sao anh cũng phải học ngoại ngữ?” Lucy hỏi. “Em nhớ anh nói Joe Cat là chuyên gia về ngoại ngữ trong đơn vị anh.”

Blue chuyển xuống vài bậc thang, dựa vào hàng hiên bằng khuỷu tay và duỗi đôi chân anh ra phía trước. Anh hy vọng sự di chuyển của anh sẽ giúp anh tránh khỏi sức hút đầy quyến rũ của đôi mắt Lucy, nhưng bây giờ anh chỉ cách cặp đùi với làn da như xa tanh của cô có vài inch. Anh cảm thấy mồ hôi chảy thành dòng ở sống lưng anh.

“Đúng là anh ấy,” anh trả lời cô. “Nhưng tất cả bọn anh đều cần phải biết ít nhất một ngoại ngữ bên cạnh tiếng Anh mà bọn anh có thể nói thành thạo. Điều đó là quan trọng trong một nhiệm vụ ở nước ngoài để trông và nghe không giống như một người Mỹ. Đó có thể là một vấn đề thực sự chí tử. Một phần huấn luyện chống khủng bố của đội Mười SEAL là học cách để thâm nhập vào một đất nước và hòa nhập với nó. Giấu mình bằng cách hòa vào môi trường xung quanh.” Anh thở dài, lắc đầu. “Nhưng để anh nói với em, nó là sự thất vọng như quý khi nhìn Cat cày qua hết ngoại ngữ này đến ngoại ngữ khác, nghe như một người bản xứ sau chỉ một ngày hoặc hai ngày nghe những cái băng. Anh ấy đang học hai thổ ngữ khác nhau của tiếng Nga trong khi anh vẫn đang loạng choạng ở *‘Guten Tag, wie geht es dir? Meine Nahme ist Fritz.’*” (Xin chào, bạn khỏe không? Tên tôi là Fritz – tiếng Đức)

“Tên anh là Fritz à?” Lucy lặp lại, che miệng với tay cô khi cô cố gắng không cười.

“Fritz hoặc Hans hoặc Johann,” Blue nói, mỉm cười với cô. “Khi anh thực hiện một nhiệm vụ ở nước ngoài ở những nơi như Cairo hay Kathmandu, anh đóng vai một người Đức bởi vì tóc của anh. Anh thậm chí còn học cách nói tiếng Anh với trọng âm nặng của người Đức.”

Lucy nhìn ra xa khỏi anh và lên những vì sao một lần nữa, cố gắng để hình dung ra bao nhiêu nỗ lực mà Blue đã bỏ ra để trở thành một SEAL. Rõ ràng nó không chỉ toàn huấn luyện thể chất. Anh đã rất nỗ lực để đến được nơi anh đang đứng. Anh thực sự muốn nó đến tột cùng.

Những âm thanh của cơn trùng sốt soạt và rì rào và vo ve và lách cách đầy trong không khí buổi đêm. “Anh không bao giờ thất bại trong việc làm em ngạc nhiên,” Lucy cuối cùng cũng lên tiếng, thật nhỏ nhẹ đến mức anh phải nghiêng về phía trước để nghe cô.

“Bản thân em là một điều kinh ngạc lớn mà, Yankee.” Mắt họ khóa vào nhau, và Blue cảm thấy mình rơi vào năng lượng đầy nhục dục bằng một cú rơi tự do phóng túng mà có thể cạnh tranh với hầu hết những cú nhảy tự do khỏi máy bay cực kỳ phấn khích. Ngoại trừ ngay bây giờ anh đang không đeo một loại dù nào cả. Chỉ có chúa mới biết làm thế nào anh có thể tiếp đất mà không làm bản thân bị thương. Hay là Lucy.

“Em không phải là một người đáng kinh ngạc. Em là một người nhút nhát.” cô nói, nhìn xa khỏi anh. “Anh đã đến rất nhiều nơi và có rất nhiều cuộc phiêu lưu.” Cô thở dài. “Anh đã đứng về Hatboro Creek. Có những nơi khác mà em thích hơn, nhưng nhìn em xem. Em cuối cùng lại quay trở lại đây.” Cô đứng lên và nhìn lên ngôi nhà Victorian to lớn của cô, hiện ra lù lù phía trên họ trong màn đêm. “Sống ở đây là giấc mơ của mẹ em, không phải của em.”

“Điều gì đã ngăn em không bán nó và chuyển đi?” Blue hỏi một cách bình thản.

Lucy giơ tay ra cho anh, và anh do dự chỉ một khoảnh khắc trước khi nắm lấy nó và để cô kéo anh đứng lên. Nhưng cô thả tay anh ra hầu như ngay lập tức. Anh đi theo cô trong ánh trăng dịu nhẹ vòng quanh phía bên cạnh của ngôi nhà.

“Em biết chính xác những gì em có ở Hatboro Creek,” cô nói khi họ đi dạo chậm rãi vào trong sân sau. “Nó an toàn và bảo đảm – không có rủi ro. Như em đã nói với anh, em là một người nhút nhát.”

“Chỉ bởi vì khó khăn cho em khi bỏ đi giấc mơ của mẹ em,” Blue nói êm ái, “không làm em thành một người nhút nhát.”

Lucy quay người và nhìn anh, ánh trăng phản chiếu sự ngạc nhiên trong đôi mắt cô. “Đừng nói với em là SEAL được huấn luyện về tâm lý căn bản nhé.”

“Tâm lý học mà bọn anh học không hề căn bản,” anh nói với một nụ cười. Nhưng sau đó nụ cười của anh nhạt đi và anh nhìn cô kiên định, đôi mắt anh nghiêm túc. “Không, anh đang nói từ trải nghiệm của mình, Lucy. Anh đã ở Hatboro Creek đủ lâu bởi vì đó là giấc mơ của mẹ anh.”

Bước chân của Lucy chậm lại. Cô đang nhìn anh khi họ bước đi, đợi anh nói với cô nhiều hơn. Nhưng ngay bây giờ khi mà anh đã bắt đầu câu chuyện này, anh lại không chắc chắn rằng anh có thể. Anh chưa bao giờ nói với bất cứ anh về mẹ anh, không thậm chí cả Joe Cat. Nhưng anh muốn làm cho Lucy hiểu rằng cô không cô độc. Ít nhất anh cũng có thể làm điều đó cho một người bạn.

“Mẹ anh cưới Arthur McCoy bởi vì ông ta là một người đàn ông trung thực và đứng đắn. Ông ta không nhất thiết là một người đàn ông ân cần, nhưng bà làm điều tốt nhất bà có thể trong thời gian bà có,” Blue nói. “Em thấy đấy, bà biết bà bị ung thư – bà biết bà sắp chết. Bà cưới Arthur vì anh – để anh sẽ không hoàn toàn cô độc trong thế giới này sau khi bà qua đời.”

Lucy im lặng, chỉ lắng nghe.

Blue hít vào một hơi thở sâu và tiếp tục. “Đó là giấc mơ của bà rằng sẽ có ai đó ở Hatboro Creek chăm sóc cho anh, ai đó sẽ yêu thương anh và giữ cho anh an toàn. Bà muốn chắc chắn rằng anh sẽ lớn lên ở đây, trong thị trấn nhỏ này, trong một ngôi nhà tốt. Bà bắt anh hứa anh sẽ ở đây cho đến khi tốt nghiệp trung học.”

Họ đi dạo qua hết con đường trong sân và lên con đường mòn xuyên qua rừng cây đến cánh đồng phía sau nơi có một cái hồ nhỏ. Mặt trăng phản chiếu hầu như hoàn hảo trên bề mặt nước phẳng như gương của cái hồ. Nó thật là đẹp, nhưng Lucy không thể nhìn đi khỏi khuôn mặt của Blue khi anh vẫn tiếp tục nói.

“Anh đã hứa, nên anh ở lại.” Bây giờ giọng của Blue trở nên êm ái hơn. “Thậm chí khi nó rõ ràng là giấc mơ của bà không trở thành sự thật – rằng Arthur McCoy không có gì thừa cho anh ngoài một cái giường để ngủ và thức ăn để sống.”

Lucy nhìn đắm đắm Blue trong ánh trăng. Anh là một người đàn ông mà người ta sẽ nói là không dễ để trở thành, và đây là phần khó khăn với anh để chia sẻ. Khi cô nhìn vào mắt anh, cô có thể thấy sự phản chiếu xa xôi của một cậu bé đã từng là anh, mất mát và cô đơn. Những nhu cầu cơ bản của anh được lo cho, nhưng anh thực sự cần nhiều hơn thế. Anh vẫn cần.

Lucy biết là tại khoảnh khắc đó cô đã yêu Blue McCoy mà không một chút do dự, không một

chút dè dặt. Nó dường như quá phức tạp đêm qua và sáng nay, nhưng nó thực sự không phải. Nó đơn giản là có khả năng xảy ra.

Trái tim cô nhức nhối, và cô tự hỏi là không biết đã từng có ai đó, ai đó, đã từng nói với người đàn ông này rằng anh ta hay cô ta yêu thương anh. Cô biết nếu cô nói ra những lời đó thì anh sẽ rời xa cô. Cô biết rằng anh không còn muốn yêu thương nữa, rằng anh xem nó như một gánh nặng, một sự gắn kết bất hạnh của số phận, một thứ nặng nề phải mang theo. Và cô biết rằng cho dù anh có thay đổi quan điểm, anh cũng sẽ không muốn cô là người yêu anh. Anh sẽ muốn ai đó hoàn hảo và nữ tính. Ai đó đặc biệt và ngọt ngào...như Jenny Lee.

Nhưng anh không cô đơn, và anh không phải là không được yêu thương. Không chừng nào trái tim Lucy vẫn còn đập.

“Anh luôn luôn cảm thấy như có điều gì đó sai với anh,” Blue nói với Lucy, “bởi vì anh ở đây, sống trong giấc mơ của mẹ anh và ghét từng phút giây chết tiệt của nó. Cho đến tận khi anh già dặn hơn anh mới nhận ra đó là giấc mơ của bà, Yankee. Không phải của anh. Rõ ràng, nó sẽ trở nên tốt đẹp nếu tất cả đều được thực hiện, nhưng nó không, và đó không phải lỗi của anh.”

Có lẽ giấc mơ của mẹ Blue chỉ mất nhiều thời gian hơn để hoàn thành so với dự đoán của bà. Bởi vì ngay bây giờ có ai đó ở Hatboro Creek – ai đó sẽ làm hết sức mình để chăm sóc cho Blue và giữ cho anh an toàn. Ai đó yêu anh. Ai đó tên là Lucy Tait.

Nhưng đó là những điều mà Lucy cũng không thể nói với Blue. Những gì cô nói sẽ dọa anh rời xa. Thay vì nói với anh những lời đó rằng cô yêu anh, cô sẽ cho anh biết cô cảm thấy như thế nào.

Cô với ra và nắm lấy tay anh, đan những ngón tay cô vào tay anh.

Nhưng có sự hồi tiếc trong đôi mắt anh khi anh nhìn cô. “Lucy, anh không nghĩ –“

“Shh,” cô nói, nâng nhẹ mình trên những đầu ngón chân để hôn anh. Miệng anh mềm mại và ấm áp và có vị như cà phê sữa. Anh rên rỉ khi cô chạy lười cô nhẹ nhàng qua môi anh và anh kéo cô vào trong vòng tay anh, làm nụ hôn sâu hơn.

Blue đang lao đảo. Một nụ hôn, và anh không thể dừng lại. Một nụ hôn, và anh cuối cùng cũng khám phá ra ý nghĩa của cụm từ *không thể làm được*. Cả cuộc đời mình anh đã từ chối biết đến

bất cứ điều gì được cho là không thể làm được. Cả cuộc đời mình *không thể làm được* không phải là cụm từ trống từ điển của anh. Trước nụ hôn này, không có gì là không thể làm được. Nhưng bây giờ anh biết là anh đã sai lầm. Tránh xa khỏi Lucy, sự hòa hợp của tình dục nóng bỏng, những nhu cầu không thể kiểm soát, bởi vì mối quan hệ của họ đang xác nhận những điều đó.

Đôi tay cô đang đi xuống viền áo sơ mi của anh, những ngón tay mát lạnh của cô đang chạm vào da anh bất chấp hơi nóng của buổi đêm. Sự đụng chạm của cô làm cho sự lưỡng lự rời bỏ anh chính xác như những gì Lucy muốn. Cô muốn anh. Tất cả của anh. Và cô muốn anh ngay bây giờ.

Và chúa ơi, cũng nhiều như anh biết rằng anh không nên, là sự thật rằng anh cũng muốn cô. Anh muốn cô với một sức mạnh có thể rung lắc anh đến tận linh hồn, một sức mạnh đè bẹp sự quyết tâm của anh là giữ tình dục bên ngoài tình bạn của họ, một sức mạnh vô hiệu hóa nhu cầu của anh để đối đầu trực tiếp với việc không thể làm được và giành chiến thắng.

Tránh xa khỏi Lucy trở thành điều không thể làm được, bởi vì cũng nhiều như anh muốn làm điều đúng đắn, là anh muốn thậm chí còn nhiều hơn được làm tình với cô, làm cô vui lòng, được nghe thấy sự hụt hơi gọi tình không thể tin được trong hơi thở của cô khi anh lấp đầy cô. Anh muốn tất cả những điều đó nhiều hơn nữa.

Anh muốn dừng lại, nhưng anh không muốn dừng lại đến tệ hại.

Cô đang cởi áo sơ mi của anh, và anh giúp cô với chiếc cúc cuối cùng, rồi để nó trượt ra khỏi tay anh xuống bãi cỏ. Anh tháo bao đeo súng trên vai anh khi cô kéo chiếc áo thun qua đầu. Ánh trắng sáng lấp lánh một cách lôi cuốn trên làn da mượt mà xinh đẹp của cô, trên đường cong của ngực cô và viền ren trắng của áo ngực của cô. Và rồi cô lại ở trong vòng tay anh lần nữa và anh chạm vào cô.

Trời đất ơi ! Cả ngày dài anh chiến đấu với sự thôi thúc phải chạm vào cô. Cả ngày dài anh đã nói với bản thân rằng Lucy không thể nào mềm mại và mượt mà và ngon lành để chạm vào và hôn và nếm như anh đã nhớ. Những gì anh đã làm đêm qua thật quá tốt một cách chết tiệt, nhưng trí tưởng tượng của anh và ham muốn mãnh liệt rõ ràng đem đến những ký ức đó và thổi phồng chúng quá đáng.

Anh đã sai.

Cô thật hoàn hảo.

Và cô là của anh.

“Hãy đi bơi nào,” cô thì thầm, tháo thắt lưng của anh. Đôi mắt cô sáng lên một sự hứa hẹn đã lấy mất hơi thở của anh đi khi cô mỉm cười với anh. Blue biết mà không do dự rằng cô có thể đề nghị họ đi xuống nơi tối tăm nhất của địa ngục và anh sẽ vui lòng mà đi theo.

Anh đá đôi xăng đan của anh ra và cởi hết phần còn lại của quần áo anh khi Lucy cũng làm điều tương tự.

Cô thật xinh đẹp trong ánh trăng – nhiều đến mức mà ngực anh thắt lại đến đau đớn khi nhìn vào cô. Cô bắt đầu hướng về mặt nước, nhưng rồi dừng lại và quay người đối diện với anh, như thể bằng cách nào đó cô biết rằng anh muốn nắm lấy một khoảnh khắc để nhìn cô. Mái tóc sẫm màu của cô dày dặn và sáng lên quanh đôi vai cô – đôi vai có cả sự mạnh mẽ và nữ tính cùng lúc. Cô có cơ bắp và mỡ màng, thật mềm mại ở tất cả những nơi cần đến. Đôi chân cô dài và rất săn chắc, dẫn lên đến cái hông thon nhỏ và cái bụng phẳng lì. Ánh sáng bạc chiếu xuống làn da rám nắng của cô, khuôn lấy những hình dáng hấp dẫn, nhấn mạnh đường cong mềm mại ở hông cô, sự căng đầy của khuôn ngực cô. Nút vú cô căng lên với sự dự đoán và nhu cầu.

Nhu cầu đó hiển hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Đôi môi cô ẩm ướt và hơi hé ra và đôi mắt cô luôn lung linh với mi mắt nặng nề và đóng đầy một ham muốn nóng chảy khi cô nhìn lại anh.

Lucy không quay người lại để anh nhìn cô, Blue đột nhiên nhận ra, một ngọn lửa mới mẻ choáng váng tràn ngập huyết quản của anh. Cô quay người lại bởi vì cô muốn nhìn anh.

Cái nhìn đắm đắm của cô mãnh liệt đến mức gần như một cái vuốt ve khi đôi mắt cô lướt qua cơ thể anh. Cô táo bạo nắm lấy thời gian khi cô tìm kiếm bằng chứng rõ ràng của sự khuấy động của anh. Khi cô cuối cùng cũng nhìn lên trở lại, cô mỉm cười trong đôi mắt anh, một nụ cười ngọt ngào và nóng bỏng và đóng đầy niềm vui.

Rồi cô quay đi, và vài bước ngắn đã mang cô đến bên rìa của cái hồ. Cô thực hiện một cú lao đầu xuống nước vào giữa hồ, làm nước bắn tung tóe, rồi biến mất vào trong làn nước thăm thẳm.

Blue theo sau chậm rãi hơn, nhìn cho đến khi cô nổi lên ở phía bên kia của cái hồ nhỏ.

“Quý thật,” anh nói khi anh bước xuống khỏi bờ hồ và đột ngột phát hiện ra anh đã ngập đến thắt lưng trong làn nước băng giá. “Nước ở đây lạnh thế.”

“Có một vài kiểu như dòng suối lạnh ngầm cung cấp nước cho cái hồ này,” Lucy nói, trôi dạt về phía anh. “Nó thật tuyệt – thông thường xung quanh đây một cái hồ với kích thước như thế này sẽ trở nên tù đọng và trở thành một cái đầm lầy trong vài tháng. Nhưng cái hồ này thì như thế này cả năm. Em thường đến đây và ngâm mình suốt thời gian trung học.”

“Giá mà anh biết,” Blue lầm bầm, hạ thấp mình xuống để làn nước lạnh lên đến cằm anh. Vết cắt ở cánh tay anh nhói đau trong một lát, nhưng chỉ trong một lát thôi.

“Em đã từng mời anh ra đây bơi một lần,” Lucy nói, đứng nước khi cô nhìn anh. “Em đã nói với anh tất cả về cái hồ này. Nhưng anh không bao giờ đến.”

Anh không nhớ.

“Nó là một ngày thực sự rất nóng, và anh dừng lại để nói chuyện với em,” Lucy nói. “Đó là lần duy nhất khác chúng ta thực sự nói chuyện – bên cạnh lần anh đến để giải cứu cho em.”

“Em nói đến cái lần mà những tên gốc chết tiệt đó làm gãy xương sườn của em bên lề sân đấu bóng chày ý hả.”

“Nó chỉ bị rạn nứt thôi.”

“Cũng chẳng khác mấy.”

“Nó là gần chính xác một tháng sau khi chuyện đó xảy ra,” cô nói. “Và không phải là chẳng khác gì mấy. Cần ít thời gian để một vết rạn xương sườn lành lại hơn.”

“Anh biết. Anh đã trải qua cả hai mà,” Blue nói. “Cũng chẳng vui vẻ gì.” Anh mỉm cười với cô. “Cả hai lần anh đều nghĩ về em, Yankee, trong khi bác sĩ đang quấn chặt anh lại.”

Lucy té nước về phía anh. “Anh không có.”

“Chúa biết đó là sự thật,” anh nói, né tránh luồng nước. “Anh nói thật mà. Anh đã nghĩ rằng em phải là cô bé cứng cỏi thế nào để chịu đựng được sự đau đớn đó.”

“Anh chỉ nói thế để thay thế cho việc anh không nhớ lần duy nhất khác mà chúng ta từng nói chuyện hồi còn trung học,” Lucy chòng ghẹo để che đậy sự xấu hổ của cô. “Tê thật, nó là một trong những điểm nổi bật của năm đầu trung học của em, và anh thậm chí còn không nhớ được một cách mơ hồ.”

Blue phản kháng. “Nhắc cho anh nhiều hơn về nó,” anh nói. “Có lẽ anh sẽ nhớ ra.”

“Nó khoảng một tháng sau trận đánh đó. Anh và em gần như đâm vào nhau trong hành lang bên ngoài phòng để đồ,” Lucy nói với anh. “Em đang vào trong sau một giờ luyện tập.”

Blue cảm thấy trí nhớ của anh bị kích động. “Và anh vừa mới kết thúc vài cuộc chạy cự ly dài?”

“Và nó khoảng một triệu độ ở bên ngoài,” Lucy nói. “Chúng ta đang có một kiểu như sóng nhiệt khác thường.”

“Phải, đúng vậy. Nó là tháng Mười, đúng chứ?” Blue nói. Anh có thể nhìn thấy cô, đang đứng trong hành lang của trường học. Cô đang mặc đồng phục bóng chày của cô, đầu gối cô bị rách toét vì chặn bóng trên mặt đất, mái tóc cô buộc kiểu đuôi ngựa. Làm thế nào mà anh lại không chú ý đến nụ cười năm ngàn oát của cô và đôi mắt sáng lấp lánh, xinh đẹp của cô chứ. Anh hẳn phải bị mù rồi, hoặc là một tên ngốc chết dẫm, hoặc cả hai. “Nhưng nó chỉ khoảng chín mươi độ F, phải không? Anh nhớ rồi, Yankee, anh đang sắp chết vì nóng.”

“Anh chảy mồ hôi thành giọt theo đúng nghĩa đen.”

“Anh đang rất là ghê.”

“Anh đang gọi tình như quý thì có.”

Cô đang gọi tình như quý ngay lúc này, với nước lạnh bao quanh đỉnh của ngực cô. Cú sốc lúc đầu vì nước lạnh làm cơ thể quá nóng của Blue hạ nhiệt xuống, nhưng bây giờ anh đã quen với nhiệt độ lạnh giá. Và suy nghĩ về việc Lucy quấn đôi chân dài của cô quanh thắt lưng anh đang tạo nên một luồng nhiệt mới. Bất cứ phút giây nào lúc này, cái hồ nước lạnh này cũng sẽ bắt đầu sôi lên.

“Em mới chỉ mười lăm tuổi đầu,” anh nói. “Em còn thậm chí không biết từ đó có nghĩa gì cơ.”

“Gọi tình? Lòng mày Lucy nhướn lên. “Có muốn cá không, McCoy? Nhìn một cái vào anh và em gần như trở nên đờ đẫn.”

Anh lại phá ra cười. “Anh đã nghĩ em chỉ e thẹn thôi.”

“Em? Không đời nào.” Cô mỉm cười với anh. “Không, em chỉ đột nhiên giải phóng hóc môn quá liều thì có.”

Anh có thể liên quan đến sự việc kỳ lạ đó, nhưng nó không làm cho anh đờ đẫn. Cô vẫn đang trôi dạt trong làn nước, chỉ cách anh chừng sáu feet, nhưng anh có ý sẽ thay đổi điều đó sớm thôi.

“Anh nghĩ rằng anh đã hỏi em là đội bóng chày thế nào rồi, phải không?” anh hỏi han, di chuyển một vòng lớn uể oải xung quanh cô. Anh lặn xuống dưới nước trong một thời gian ngắn và trồi trở lên, hất mái tóc ướt khỏi mặt anh.

“Anh đã.” Cô quay người trong nước để vẫn đối diện với anh, khóa nước với đôi tay cô để giữ người vẫn nổi lên. “Em đã nói với anh là bọn em đã thắng sáu trận đầu, nhưng đội vẫn có những vấn đề cá nhân cần phải giải quyết. Em nói là chỉ trong buổi chiều đó, người bắt bóng và cầu thủ trung tâm đã vướng vào một trận chiến bằng nắm đấm. Anh nói rằng đó là sự nóng bức không đúng mùa và độ ẩm làm cho mọi người dễ cáu kỉnh hơn.”

Blue ngừng bơi. “Em thực sự nhớ hết tất cả những điều đó à?”

Lucy mỉm cười. “Em chép lại từng từ một trong nhật ký của em,” cô thổ lộ.

“Đó là khi em nói với anh về cái hồ này của em,” Blue nói. “Em mời anh đến đây cho một cuộc bơi lội. Anh nhớ rồi. Nó nghe có vẻ thực sự hay, và anh nói với em là có lẽ anh sẽ ghé qua.”

“Nhưng anh không đến. Em đã rất đau khổ.”

Giọng cô nhẹ nhàng và trêu chọc, nhưng Blue biết có ít nhất một phần sự thật trong những lời cô nói.

“Anh là một tên ngốc, Lucy.”

“Em là một người khác thường ở vào tuổi của em.”

“Em còn khá trẻ,” Blue thừa nhận. “Anh biết là em có lẽ đã phải lòng anh, nhưng anh không cho rằng nó nghiêm túc. Nếu anh biết – nếu anh thực sự nhìn vào em...”

“Anh đã có Jenny Lee,” Lucy nói. “Cô ấy thật hoàn hảo. Em là một kiểu mẫu chỉ cho thấy những ngày toàn chuyện bực mình.”

“Ít nhất em không sợ đi bơi và làm ướt tóc em,” Blue nói. “Anh thề, là toàn bộ thời gian Jenny và anh hẹn hò, cô ấy không bao giờ bước vào trong nước.”

“Đó là vấn đề với sự hoàn hảo,” Lucy nói một cách đăm chiêu. “Một khi anh có nó, em hình dung là anh sẽ tiêu tốn một lượng lớn thời gian để lo lắng về việc mất nó.”

Blue biết rằng cô đang nói về nhiều hơn chỉ là mái tóc của Jenny Lee Beaumont. Nhưng cứ như thể là cô cảm thấy anh định hỏi cô, cô lặn xuống dưới mặt nước. Khi cô trồi lên, mái tóc cô trở nên bóng mượt ướt dính vào đầu cô. Cô chạy bàn tay cô qua nó, đẩy hầu hết nước ra ngoài.

Lucy gặp ánh mắt anh và mỉm cười. “Em đã từng thấy anh đi xuống bãi biển và trên bến thuyền,” cô nói. “Em luôn luôn tự hỏi là tại sao Jenny không đi với anh. Em không nhận ra nó là

vì vấn đề với mái tóc.” Cô lắc đầu và cười lớn. “Chúa ơi, nếu em là bạn gái của anh, em sẽ theo anh đến bất cứ đâu, bao gồm cả xuống nước.”

Nếu Lucy là bạn gái anh...Jenny Lee đã có với Blue một mối quan hệ thể xác mãnh liệt, nhưng cô không quan tâm đến anh, không thực sự. Lucy thì sẽ quan tâm.

“Nó nhiều hơn là một vấn đề về mái tóc với Jenny Lee,” Blue nói. Anh lại bắt đầu bơi vòng quanh cô lần nữa. Mỗi vòng đang dần nhỏ hơn, đưa anh đến gần cô hơn. “Nếu anh khôn ngoan, anh đã có một Yankee năm nhất đáng yêu làm bạn gái rồi.”

“Anh đã có cơ hội của anh rồi,” Lucy nói. Cô cũng bắt đầu bơi vòng quanh, với cùng một tốc độ nhàn nhã. Cứ kiểu này, anh sẽ không bao giờ với đến được cô. “Em mời anh đến đây cho một cuộc bơi lội. Em đã có một kế hoạch cho một buổi tối hoàn hảo. Anh là người đã không xuất hiện mà.”

“Em từ bỏ quá sớm.”Blue nói. “Điều gì đã xảy ra với Yankee nổi tiếng ngoan cường mà anh luôn luôn biết vậy? Em có thể làm gì đó để làm anh chú ý đến em mà.”

Lucy khịt mũi. “Anh sẽ không chú ý đến em cho dù em có sắp đặt cả một dãy cưa. Anh sẽ không thể thấy em qua một Jenny Lee –“

Blue cười phá lên với điều đó. “Cho anh dừng em một lát,” anh nói. “Anh mới mười tám tuổi đầu, và Jenny thì kiểu như trao bản thân cô ấy đến tận tay anh. Em có biết là cô ấy là người muốn hẹn hò với anh trước không?”

Lucy im lặng lắc đầu.

Anh cào mái tóc ướt của anh ra sau bằng một bàn tay. “Ba lần đầu tiên bọn anh đi chơi là Jenny gọi cho anh,” Blue nói. “Trước khi anh biết đến thì bọn anh đã đi chơi với nhau đều đặn rồi.” Anh cười với sự hoài nghi. “Anh nghĩ là cô ấy thực sự yêu anh, vì tất cả những gì cô ấy từng muốn làm là đến nhà anh và ở đó, chỉ hai người bọn anh. Bọn anh xem tivi và em biết đấy... thực sự thoải mái ở trên giường. Sự thật là có nhiều hơn chỉ hai người bọn anh trong phòng có tivi đó. Có Jenny và anh và Gerry – hay là ít nhất có khả năng Gerry sẽ ở đó. Anh ấy về nhà từ trường đại học rất nhiều vào cuối tuần. Thấy không, nó lại hóa ra là Jenny đang sử dụng anh để đến gần Gerry. Thậm chí cả sau đó, anh ấy cũng là người mà cô ấy muốn.”

Anh đang làm gì thế này, phân tích mối quan hệ của anh với Jenny Lee trước mặt Lucy ư? Cô không muốn nghe về điều này, vậy tại sao anh lại đang kể với cô? Anh nên là đang hôn cô chứ không phải nói chuyện với cô. Đường như tất cả những gì anh làm những ngày này là nói chuyện.

Nhưng thật dễ dàng để nói chuyện với Lucy. Blue chưa bao giờ có cảm giác là cô chỉ đang lắng nghe một cách nửa vời. Khi cô lắng nghe anh nói, cô thực sự giành sự chú ý cho anh. Và cô không ngại sự im lặng, như hầu hết mọi người. Hầu hết mọi người cảm thấy cần phải lấp đầy những khoảng dừng trong câu chuyện. Lucy thì dường như hiểu rằng – ít nhất với anh – những khoảng dừng và sự im lặng được thêm vào để cho những gì anh đang nói.

Cô cũng đang im lặng lúc này, chỉ nhìn vào anh. Anh muốn một cách ghê gớm được quay lại nơi mà họ đang hướng đến trước khi anh đưa ra chủ đề nhằm chán về Jenny Lee.

Một cách chủ ý, anh làm cho giọng anh nhẹ nhàng. “Vậy nói với anh. Đây là buổi tối hoàn hảo mà em đã lên kế hoạch cho anh vào buổi tối tháng mười nóng nực đó. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh đã xuất hiện?”

“Anh thực sự muốn biết ư?”

“Dĩ nhiên là anh muốn biết,” Blue nói, mỉm cười với cô.

Lucy đẩy bản thân lùi lại trong nước, đứng nước bằng cánh tay cô và để đôi chân cô nổi lên. Những ngón chân cô nghịch bề mặt nước và cô nhìn chăm chăm vào chúng một cách đắm chiêu.

“Well, anh sẽ bước đến đây và thấy em đã ở trong nước, chỉ như thế này,” cô nói.

“Uh –huh.”

“Em sẽ mỉm cười và vẫy tay rồi nói, “anh vào đi – nước rất dễ chịu.”

“Và anh sẽ vào.”

“Không.” Lucy nhìn anh và mỉm cười, đôi mắt cô sáng lên một cách tinh nghịch. “Anh sẽ nói...” cô bắt chước giọng miền Nam kéo dài của anh. “”Em có nghĩ là mẹ em sẽ để ý nếu anh đi vào trong nhà và thay bộ đồ bơi của anh vào?” Và em sẽ nói, ‘Anh không cần một bộ đồ bơi để bơi lội trong cái hồ này, Blue McCoy. Đừng lo lắng – nếu anh xấu hổ, em sẽ nhắm mắt lại cho đến khi anh đã ở trong nước.’”

Blue cười lớn. “Rồi anh đi vào.”

“Không.” Lucy cắn môi dưới, để giữ cô khỏi cười phá lên. Đôi mắt cô sáng lên với sự thích thú. “Rồi anh vẫn đứng đó trên bãi cỏ, đang quyết định là có xấu hổ hay không, và em sẽ nói là, ‘em cũng không mặc bộ đồ bơi nào cả. Thấy không?’ và em sẽ làm thế này.”

Lucy đến chỗ cạn của cái ao, và cô đứng lên, như một nữ thần nổi lên từ biển cả, ánh trắng sáng lấp lánh trên khuôn ngực ướt của cô, núm vú cô siết lại thẳng đứng vì lạnh. Nước chỉ đến rốn cô và cô trông gợi tình không tả xiết khi cô mỉm cười với anh.

Cô phá ra cười lớn khi nhìn vào mặt anh. Giọng cô như tiếng nhạc trong bầu không khí buổi đêm.

“Rõ ràng là em gầy hơn khi em mười lăm tuổi,” cô nói với anh, “nhưng em không thể tưởng tượng được rằng anh sẽ tiêu tốn nhiều hơn, xem nào, năm hay cùng lắm là mười phút trên bờ hồ, để quyết định có vào nước hay không.”

“Thử năm giây xem,” Blue nói, bắt đầu tiến về phía cô.

“Sau khi thành công trong việc cắm dõ anh vào trong hồ,” Lucy nói, lùi xa khỏi anh, đôi mắt cô nhảy múa với tiếng cười, “Em sẽ đột nhiên biến mất dưới làn nước. Anh sẽ vẫn đứng đó, băn khoăn em đi đâu – cho đến khi em đột ngột hiện ra.”

Blue với tay đến cô, nhưng cô khéo léo tránh ra xa, biến mất, như cô vừa mô tả, dưới làn nước. Chỉ một hoặc hai gợn sóng lăn tăn trên bề mặt cái hồ trước khi nó một lần nữa trở lại tĩnh lặng. Anh nhìn xem có bất kỳ dấu hiệu của những cái bong bóng không, đợi cho bất kỳ một sự chuyển động nào. Nhưng tất cả những gì anh có thể thấy là sự phản chiếu của ánh trắng bàng bạc. Tất cả những gì anh có thể nghe là âm thanh của những con dế và hơi thở của chính anh.

Và rồi nước cuộn xoáy xung quanh anh, và Lucy ở đó bên dưới mặt nước, bơi vòng quanh chân anh, chạm vào anh. Cô nhô lên khỏi mặt nước, trượt lên anh khi cô vòng tay quanh cổ anh và hôn anh.

Cảm giác về cơ thể trần trụi, mượt mà của cô đột ngột ép vào cơ thể anh thật tuyệt vời đến mức không thể chịu được. Anh nghe thấy chính mình thét lên với niềm vui đầy cảm xúc và thuần túy của những nụ hôn của cô, và anh lướt tay anh lên làn da ẩm ướt của cô, không thể có đủ cô, muốn có nhiều hơn nữa.

Cô hơi nhích ra, thở hổn hển và phá lên cười.

Không đời nào em làm thế khi chúng ta còn học trung học,” anh nói. Giọng anh nghe khàn khàn trong không khí tĩnh mịch của buổi đêm.

Đôi mắt Lucy ngập tràn tiếng cười khi cô đẩy mái tóc ướt của cô khỏi mặt. “Tất nhiên là không,” cô nói. “Em mới mười lăm tuổi. Chỉ bởi vì em biết gọi tình có nghĩa là gì không có nghĩa là em biết phải làm gì với anh nếu em ở một mình cùng anh.” Cô lắc đầu, nhắm mắt lại trong sự thích thú khi anh lướt đôi tay anh lần nữa trên cơ thể hấp dẫn của cô. “Không, buổi tối hoàn hảo của em với anh sẽ là đi bơi – với một bộ đồ bơi. Sau đó chúng ta sẽ quay trở lại nhà em và xem một trận bóng chày trên tivi trong khi ăn bỏng ngô. Em sẽ ở trên thiên đường ở tuổi thiếu niên.”

Cô hôn anh dọc theo quai hàm anh, ép bản thân mình vào gần anh hơn nữa. “Nhưng em không còn mười lăm tuổi nữa. Và định nghĩa của em về thiên đường đã thay đổi đi một chút.”

Định nghĩa của Blue về thiên đường ở ngay đây trong vòng tay anh.

Anh hôn Lucy sâu hơn và mạnh hơn, và cô khóa tay cô quanh cổ anh và chân cô quanh thắt lưng anh. Cô đã sẵn sàng cho anh – anh có thể cảm thấy hơi nóng trơn mượt của cô khi cơ thể họ căng lên để hòa làm một.

Nhưng anh nhích ra đúng lúc cô chạm đến.

“Bao cao su,” cô thì thào, đôi mắt cô mở lớn khi cô nhìn anh.

“Phải.”

“Nó có tác dụng trong nước không?”

“Oh, có.”

Anh leo lên bãi cỏ, nơi anh quăng áo sơ mi của anh xuống. Anh nhanh chóng lục lại ví của mình, và trở lại với cô trong chốc lát. Và rồi cô lại ở trong vòng tay anh một lần nữa và anh lại hôn cô. Cô kéo anh lại gần hơn nữa, mở rộng cô ra cho anh, di chuyển hông cô và làm cho anh thọc sâu vào trong nơi chật chội nóng bỏng của cô.

Cảm giác thật không thể tin được. Cơ thể ẩm ướt của Lucy là của anh để chạm vào, để đóng khuôn quanh anh. Khi đôi chân mạnh mẽ của cô quấn quanh thắt lưng anh, anh ôm lấy hông cô, ấn cô vào anh để cùng với nhau họ tạo nên một nhịp điệu nguyên thủy đầy đam mê và nóng bỏng.

Cô đẩy mái tóc ướt của cô ra khỏi mặt, rồi cũng làm thế với mái tóc của anh. Cô chạy những ngón tay cô qua sự ẩm ướt vào kéo miệng anh lên miệng cô cho một nụ hôn dữ dội, mạnh mẽ.

Blue không thể tin được là anh đã tiêu tốn cả ngày để cố gắng thuyết phục bản thân rằng điều này không nên xảy ra lần nữa. Anh không thể tin được anh đã thực sự nghĩ là anh có khả năng từ chối Lucy. Anh không thể tin được là anh đã leo ra khỏi giường cô sáng nay, suy nghĩ là anh nên chạy trốn hay cố gắng để lẩn tránh khỏi cô.

Không nghi ngờ gì, anh sẽ lại ở trên giường cô đêm nay. Và lần này anh sẽ làm hết sức mình để không bao giờ rời đi nữa.

Không bao giờ rời đi.

Không bao giờ.

Những từ ngữ đó bao quanh anh, ép lên ngực anh làm ngạt thở hơn cả nước quanh anh. Blue

chỉ có thể thở những hơi thở nông – anh đang chết chìm trong cảm xúc. Chết tiệt thật, nhưng suy nghĩ điên rồ đó sẽ đi về đâu? Và nó quả thực là điên rồ. Anh là một lính hải quân chuyên nghiệp. Anh là một SEAL. Và SEAL luôn rời đi. Đó là những gì họ làm. Họ rời đi. Luôn luôn như thế. Sẽ luôn có một nơi nào đó mới để đi, một điều gì đó khác để làm.

Anh không phải lòng người phụ nữ này. Anh không thể nào như thế. Anh không thấy một tia sét nào lóe lên. Anh không có một ảo tưởng nào, không nhìn thấy một dấu hiệu đặc biệt nào. Pháo hoa không bùng nổ trên đầu anh khi lần đầu tiên anh nhìn thẳng vào mắt cô. Trái đất không rung chuyển dưới chân anh.

Nhưng mà, trời đất ơi, nó chắc như quỷ là đang rung chuyển ngay bây giờ.

Những suy nghĩ lạ lùng của anh về việc không bao giờ rời đi nữa hẳn là một kiểu phản ứng của khoái lạc rất mãnh liệt về thể xác lúc này. Anh đã tìm thấy sự hòa hợp một cách hoàn hảo về thể xác với Lucy Tait; điều đó thì chết tiệt là đã rõ ràng rồi. Anh luôn luôn thích sex – quý thật, đó là còn nói nhẹ đi – nhưng nó chưa bao giờ dù chỉ một chút giống như thế này trước đây.

Chưa bao giờ.

Blue cảm thấy cơ thể mềm mại của Lucy siết chặt lấy anh, và anh biết là cô đã gần đạt đến sự giải thoát. Anh đang ở ngay đây cùng với cô, và tất cả những suy nghĩ của anh biến mất.

“Oh, Blue.”

Cô lui lại để nhìn vào mắt anh, để anh thấy tác động của anh lên cô. Anh cũng thấy điều gì đó khác nữa. Điều gì đó ấm áp và âu yếm. Điều gì đó nhiều hơn là những khao khát về mặt thể xác nguyên sơ đã gắn kết họ lại với nhau.

Ngay lúc đó anh biết rằng anh muốn mang cô cùng với anh đến một nơi mà cô chắc hẳn chưa bao giờ đến trước đó. Anh muốn làm cho khoảnh khắc này cô đang chia sẻ với anh sẽ trở thành một khoảnh khắc mà cô không bao giờ quên.

“Hít vào,” anh nói với cô giọng khàn khàn. “Hãy hít vào một hơi thật sâu.”

Trong giây lát sự bối rối mờ nhạt xuất hiện trong đôi mắt cô, và rồi cô hiểu ra. Cô hít vào, điền đầy không khí vào hai lá phổi của cô. Và sau đó Blue kéo cô lại với anh, xuống bên dưới mặt nước.

Ở đây thật là tối và hoàn toàn tĩnh lặng. Blue thích ở dưới này, trong một thế giới khác bên dưới mặt nước. Anh không thể có đủ sự yên tĩnh đến lạ kỳ này, cảm giác thư thái mà việc ở bên dưới mặt nước mang đến cho anh. Anh đã có rất nhiều giờ lặn dưới nước với bình nén khí của anh, và chưa bao giờ bỏ qua cơ hội nào để lặn. Mặc dù vậy, anh biết rằng nhiều người mắc phải nỗi sợ bị giam giữ và thấy ngột ngạt khi ở trong nước. Anh nói lỏng vòng ôm Lucy, sẵn sàng để cô rời đi nếu cô hoảng sợ và muốn ngoi lên. Thế nhưng cô không sợ hãi. Cô hôn anh với sự cấp bách mà anh hưởng ứng, bong bóng khí nổi lên xung quanh khuôn mặt họ.

Với khả năng nghe bị ngăn chặn và tầm nhìn bị hạn chế, những giác quan còn lại của Blue được tăng cường. Mùi vị của miệng Lucy trở nên ngọt ngào hơn. Và xúc giác của anh cảm nhận một cách nhạy bén, cảm giác về những chuyển động nhịp nhàng của họ làm anh trở nên điên cuồng bởi khoái cảm hội tụ một cách thuần túy và tuyệt đối.

Blue kéo theo Lucy lên mặt nước cùng với anh, lên với không khí, và họ thở một cách khó nhọc cùng với nhau trong khi nhịp điệu của họ không hề chậm lại, không hề ngừng nghỉ.

“Nhiều hơn nữa,” cô hỗn hển.

Đó là tất cả những gì anh cần nghe. Anh chỉ đợi để cô hít vào một hơi sâu và dài khác, rồi anh lại kéo cô xuống dưới mặt nước, và một lần nữa sự tĩnh lặng diệu kỳ bao quanh họ.

Mái tóc của Lucy bồng bềnh quanh họ, chuyển động một cách chậm rãi, lười biếng, theo hướng ngược lại với những chuyển động hoang dại của cơ thể họ. Blue tìm đến ngực cô với miệng anh, hút núm vú căng cứng của cô vào, mút, kéo. Anh cảm thấy cô ghì lấy anh thậm chí còn chặt hơn, cảm thấy sự chuyển động dữ dội của những con sóng của sự giải thoát của cô đã bắt đầu. Khi đó, trong sự tĩnh lặng bên dưới mặt nước, Blue mất kiểm soát. Anh đã hoàn toàn bị tàn sát. Mọi tế bào trong cơ thể anh bùng nổ trong một luồng xoáy tít của khoái cảm tuyệt vời tràn ngập sự thuần khiết, ngọt ngào đến không thể tin được.

Anh hít vào một hơi thở trong một cố gắng để làm dịu bản thân – và có một phổi đầy nước lạnh.

Blue kéo Lucy lên mặt nước với anh, thở phì phò và ho sặc sụa. Nhưng chân anh không vững vàng và anh trượt đi, chìm lại xuống nước. Mặt nước bao phủ qua đầu anh, và anh cảm thấy

một tia hoảng loạn khi phổi anh bùng cháy và ngực anh nhấp nhô. Anh tuyệt vọng để trục xuất nước ra khỏi phổi, tuyệt vọng hít lấy không khí.

Nhưng mà Lucy đã ở đó, kéo anh lên khỏi mặt nước. Với sự giúp đỡ của cô, anh trườn ra khỏi nước và ngã xuống, cắm mặt xuống bãi cỏ, hơ rữa rượi và nôn khan khi cơ thể anh đấu tranh để làm sạch những lá phổi.

Cuối cùng, *cuối cùng* anh có thể thở, nhưng dù vậy cũng phải mất đến vài phút để anh có thể nói. Anh có thể cảm thấy Lucy, đang ngồi một cách nhẵn nại bên cạnh anh, dịu dàng vuốt tóc anh.

Anh nâng đầu anh dậy và nhìn lên cô, một cách tử hờ.

“Anh ổn chứ?” cô hỏi.

Blue gật đầu. Cổ họng anh cháy bỏng và đôi mắt anh ướt đẫm, nhưng anh ổn cả. “Anh thật xấu hổ như quỷ ý.” Anh chỉ có thể nói lớn hơn một lời thì thầm với một giọng bực bội.

Đôi mắt cô đang lấp lánh với sự thích thú và cô đang cố gắng một cách khó khăn để không mỉm cười. “Không phải là chuyện thường ngày khi mà em phải cứu một lính SEAL hải quân khỏi chết đuối.”

“Nó cũng không phải là chuyện thường ngày khi mà anh cố gắng thở trong H₂O. Em có thể nghĩ là anh đã có một bài học ngày hôm đó về một trong những huấn luyện cơ bản.” Blue đẩy mình lên và trượt xuống vào cái hồ. Anh khum tay lại và múc lên một ngụm nước lạnh sạch đưa lên miệng, súc miệng trước khi anh nhổ nó ra.

Lucy toét miệng cười khi cô nhìn anh. “Anh đã không tập trung mà.”

Blue không thể tranh cãi về điều đó. Cô thì vẫn làm sao lảng như quỷ, vẫn ngồi một cách tự nhiên trên cỏ, mặt trắng tãm cơ thể trần truồng của cô trong ánh sáng bạc của nó. Nhưng sự thực là anh đã mất kiểm soát. Hoàn toàn. Không nghi ngờ gì. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình anh đã đánh mất sự kiểm soát.

Sự tác động đầy cảm xúc của điều đó đánh thẳng vào ruột gan anh, và anh phải nhìn đi khỏi cô. Anh đã đánh mất kiểm soát. Quý thật, anh vẫn còn mất kiểm soát.

Anh nghe thấy cô đứng lên và quay lại để thấy cô đang thu lượm quần áo của cô lại. “Hãy vào trong nhà,” cô nói, “trước khi em trở thành một miếng muối cần khổng lồ.” Cô đẩy nhẹ bao đeo súng trên vai của anh với một ngón chân. “Đi nào, McCoy. Gom đồ đạc của anh lại.”

Đi nào, McCoy. cô nói với anh một cách tự nhiên, nhẹ nhàng – cái cách mà cô nói với một người bạn, không phải người yêu. Và cô không đợi anh ra khỏi hồ nước. Cô đã bắt đầu bước về phía ngôi nhà mà không có anh. Sự ngỡ vực khuấy tung bên trong anh, và anh tự hỏi là có thể nào cô không có những cảm giác sâu sắc không thể tin được giống như anh không – anh không dám gọi chúng là những cảm xúc – những gì anh có khi họ làm tình. Nhưng anh có thể thề là anh đã nhìn thấy điều gì đó bên cạnh tình bạn và ham muốn trong đôi mắt cô.

Nhưng có thể là anh đã nhầm.

Tất nhiên, anh là người đã không ôm lấy cô trong vòng tay sau khi họ làm tình. Anh nên hôn cô, ở lại thật gần bên cô cho đến khi sự bùng nổ của cuộc làm tình của họ dịu lại xung quanh họ. Thay vào đó anh lại thử hít thở trong nước, và sự thân mật của họ đã kết thúc quá đột ngột.

Anh ra khỏi hồ nước, sau đó nhặt nhanh đồ đạc của anh và chạy nhanh theo Lucy.

Cô đang trần truồng đi xuyên qua sân sau nhà cô, và anh phải mỉm cười với cô theo kiểu thực tế nó thể. Nó thật rõ ràng là cô đã đi khi nước đang nhỏ giọt trên người từ cái hồ của cô hơn một lần rồi. Cô khá thoải mái khi đi về lại ngôi nhà mà không mặc quần áo trên người. Và cô có mọi quyền để làm thế. Những ngôi nhà hàng xóm ở cách khá xa, và những cái cây cao và cây bụi xung quanh những đường giáp ranh tạo ra một bãi rào lớn kín đáo thêm vào.

Trong một ý thích bất chợt, anh thả bọc quần áo của anh xuống khi anh bắt kịp cô. Anh kéo cô vào trong vòng tay anh và quay tròn cô xung quanh trong một nỗ lực thiếu kinh nghiệm của một động tác khiêu vũ. Anh chưa từng thực hiện hơn một điệu slow cứng quèo những lần anh khiêu vũ với những người phụ nữ ở những quán bar và những quán ăn dọc đường mà Alpha Squad đã ghé vào. Nhưng bất chấp sự vụng về của anh, Lucy thả quần áo của cô xuống bãi cỏ, quay tròn xung quanh anh với một chuyển động liên tục duyên dáng uyển chuyển.

“Vậy là em đã từng khiêu vũ khỏa thân ở sân sau nhà em,” anh nói. “Anh biết mà.”

Cô cười phá lên. Chúa ơi, anh yêu âm thanh tiếng cười của cô.

“Chỉ khi ở cùng với những người bạn rất thân mà thôi.”

Những người bạn. Lại là những từ ngữ đó. Và nó lại đi cùng cảm giác bút rút của sự ngờ vực, và nó không thể gọi tên ra nhưng dứt khoát là một cảm giác khó chịu trong một hố sâu thẳm trong lòng anh.

Anh xoay cô về phía anh và trong vòng tay anh, ôm cô thật gần khi họ di chuyển chậm rãi tới lui phù hợp với giai điệu tĩnh lặng của màn đêm. Không bị ngăn cản bởi quần áo, cơ thể Lucy đu đưa dựa vào cơ thể anh, bộ ngực mềm mại của cô chạm vào ngực anh, bụng cô lướt qua nơi khuấy động của anh. Và anh đã bị khuấy động. Một lần nữa. Hay là có lẽ không phải một lần nữa, có lẽ là vẫn bị khuấy động. Có lẽ anh sẽ vẫn bị khuấy động đến hết cuộc đời anh, bất kể bao nhiêu lần anh làm tình với người phụ nữ này.

Lucy đang nhìn lên anh, đôi mắt cô mở lớn, nụ cười của cô biến mất trong khoảnh khắc. Cô cũng cảm thấy nó – cô cũng đã cảm thấy nó. Bất kể điều này là gì, thì sự kết nối hầu như hiện hữu giữa họ, cảm giác của hơi thở hỗn hển, của bản khoán không điều khiển được này khi anh nhìn vào mắt cô, cô cũng đều cảm nhận được chúng.

Blue hạ thấp miệng anh và hôn cô, một nụ hôn êm ái, chậm rãi làm cho đôi mắt anh mờ đi vì sự ngọt ngào của nó. Khi anh lên tiếng giọng anh nghe khàn khàn. “Em sẽ mời anh vào chứ?”

“Em nghĩ là em đã làm rồi mà.” Giọng cô hơi run rẩy.

“Em chưa mời anh đến phòng em.”

“Cửa phòng em vẫn không khóa.”

“Anh không muốn –”

Lucy kết thúc giùm anh. “Giả định. Em biết. Không bao giờ giả định.” Cô len những ngón tay cô vào trong tóc ở gáy anh, mỉm cười khi nhìn vào mắt anh. “Mặc dù em sẽ mạo hiểm giả định

rằng anh sẽ muốn đi lên gác trong một tương lai rất gần...”

“Giả định đó thì chính xác.” Blue mỉm cười. “Tất nhiên nó dựa trên thực tế -”

“Một thực tế *rắn chắc*,” Lucy đồng ý, nụ cười toe toét của cô làm lộ lúm đồng tiền trên đôi má cô. “Một thực tế *rất* rắn chắc.”

Blue lại hôn cô. Nụ hôn này vẫn ngọt ngào, nhưng nó được đan xoắn với một ngọn lửa thiêu đốt. Cô ép mình vào anh và anh phải buông cô ra. Nếu anh không làm thế, anh biết là họ sẽ không bao giờ thực hiện nó ở trong nhà được. Anh túm lấy quần áo của họ từ dưới đất và kéo cô về phía hiên sau nhà.

Nó thật là điên cuồng, mất trí. Họ chỉ vừa mới làm tình. Họ vừa có một trải nghiệm tình dục rất mãnh liệt đã làm Blue hoàn toàn mất phương hướng.

Vậy mà anh đã lại muốn cô lần nữa. Ngay đây ở sân sau nhà. Ngay trên bãi cỏ. Hay trên hiên nhà. Ngay trên hiên nhà. Anh kéo cô vào anh, hôn cô nóng bỏng khi cô mở cửa và kéo anh vào trong. Hay có lẽ trên bàn bếp. Đó là một nơi cũng ổn như bất cứ chỗ nào khác. Anh quăng quần áo của họ xuống, giải phóng đôi tay để chạm vào cô, lấp kín lòng bàn tay anh bằng sự mềm mại của cô và anh lại hôn cô. Nhưng cô thoát ra, kéo anh theo cô lên cầu thang và qua hành lang đến phòng cô.

Ham muốn mãnh liệt của anh sẽ trở nên đáng sợ nếu không phải là thực tế rằng cô rõ ràng cũng cảm thấy như thế.

Cô dính chặt lấy anh, hôn anh một cách dữ dội khi anh bằng cách nào đó xoay sở kiểm soát chính anh, để bảo vệ cả hai người họ.

Và rồi cô kéo anh cùng với cô lên tấm ga trải đầy màu sắc trên giường cô, thét lên với khoái cảm khi anh lấp đầy cô.

Oh, *phải*.

Điều này thì anh cảm nhận được, bất kể nó là gì, Blue biết cô cũng đã cảm nhận được nó.

Chương 13

“Ai là người đàn ông trong bức ảnh đó?”

Lucy đang nằm gối đầu lên vai Blue, lần theo những ngọn đồi và thung lũng của những cơ bắp phát triển thích hợp trên ngực anh. Những lời anh nói chẳng có ý nghĩa nào cả - không cho đến khi cô ngẩng đầu lên và nhìn vào mắt anh. Mặc dù thế cô không rõ anh đang nói về điều gì.

“Bức ảnh nào?”

“Cái ở trên tủ quần áo của em ý,” anh nói, ra dấu bằng đầu anh về phía bên kia căn phòng. “Có một khung ảnh của em chụp với một người đàn ông.”

“Edgar Winston.” Cô nhận ra bức ảnh nào Blue đang nói đến và đẩy người lên để cô có thể nhìn anh một cách thoải mái hơn. Cô gác đầu lên một tay được chống lên bằng khuỷu tay. “Anh ấy là một người bạn của em.”

Blue nhìn đi khỏi cô, ngang qua căn phòng sáng lờ mờ đến tủ quần áo nơi bức ảnh được đặt. Anh không thể nhìn thấy rõ bức ảnh từ đây. Lucy biết anh hẳn phải để ý đến nó từ lúc nào đó khác rồi. Nhưng suy nghĩ về việc anh đã ở đây mà không có cô, đang nhìn ngó đồ đạc của cô, không làm cô khó chịu. Trên thực tế, phản ứng của cô hầu như trái ngược. Nó làm cô cảm thấy dễ chịu, ấm áp. Blue đã muốn tìm hiểu về cô. Anh muốn biết nhiều hơn.

“Một người bạn,” anh nói một cách yên lặng. Anh quay về phía cô, nhìn chăm chăm vào đôi mắt cô. Anh đang nghiêm túc và chán nản. “Như cái cách anh là bạn em ư?”

Có thể nào là Blue đang ghen không? Trái tim Lucy bắt đầu đập nhanh hơn một chút. Nếu anh đang ghen, thì có lẽ anh cảm nhận về cô hơn là một tình bạn đơn thuần.

“Anh đang nói về sex à?” cô hỏi. “Ý của anh là, giống như, em có ngủ với anh ấy không ư?”

Anh mỉm cười, nụ cười làm hằn những nếp nhăn quanh đôi mắt anh. “Em biết đấy, đó là những gì anh yêu thích về em, Lucy. Em chỉ cần tóm đúng trọng tâm của vấn đề và giải quyết nó. Không lòng vòng gì cả.”

Đó là những gì anh yêu thích về em... trong bối cảnh câu nói của Blue, nó chỉ là một cách nói. Lucy khao khát rằng nó là sự thật. Giá mà anh yêu cô. Cái cách mà anh đã làm tình với cô đêm nay, cả ở ngoài hồ nước và trong giường cô, cô có thể gần như tin rằng anh cảm nhận điều gì đó về cô. Một điều gì đó quyền năng và mạnh mẽ. Một điều gì đó rất giống với tình yêu.

Nhưng đó chỉ là mộng tưởng của riêng cô.

“Đó không phải là những gì anh đang cố gắng tìm hiểu à?” cô hỏi Blue. “Có hay không có sex là một phần trong mối quan hệ của em với Edgar?”

“Phải,” anh nói, cười lặng lẽ. “Em đúng. Đó chính xác là những gì anh đang cố gắng tìm hiểu.” Anh nghiêng về phía trước, chống người trên những khuỷu tay để hôn cô. “Mặc dù vậy, anh xin lỗi. Đó không phải là việc của anh. Anh không nên hỏi em. Em không phải nói với anh đâu.”

“Anh không muốn em nói cho anh à?”

Anh biết là cô đang chòng ghẹo anh và anh cười toe toét một cách thành thật. “Những gì anh muốn,” anh nói, “là em nói với anh mọi thứ cần biết về gã tên Edgar này, xuất phát từ thực tế là để không có một cơ may nào mà anh ta sẽ xuất hiện ở đây giận dữ như quỷ, sử dụng một khẩu súng săn hai nòng và đe dọa thổi tung anh đến thiên đường.”

“Điều đó sẽ không có cơ may nào đâu,” Lucy nói lặng lẽ. “Anh ấy chết rồi.”

Blue nhắm mắt lại, thầm chửi rủa chính mình. Trong tất cả những điều vô ý anh có thể nói... “Aw, Lucy anh xin lỗi.”

“Anh có biết đâu. Làm thế nào anh biết được chứ?”

“Anh vẫn xin lỗi,” anh nói lại.

Cô vớ tay ra, chạm vào má anh. Những ngón tay cô mát lạnh chạm vào da thịt anh và cô chạm vào anh rất nhẹ nhàng. “Anh ấy là đối tác làm ăn với em,” Lucy nói. “Và, phải, mối quan hệ của bọn em là hoàn toàn thuần khiết. Không có sex. Cho dù anh ấy vẫn còn sống, anh ấy cũng không xuất hiện để vung vẩy một khẩu súng săn đâu. Anh ấy sẽ ửng thuận anh. Anh có một thứ đó là vóc người phù hợp với sở thích của anh ấy.”

Những lời cô nói phải mất một lúc anh mới hiểu ra. “Ý em là, anh ta là...?”

“Gay,” Lucy nói. “Em gặp Edgar ở trường đại học. Hai ngày sau lần gặp đầu tiên, nó cứ như thể bọn em đã là bạn thân với nhau mãi mãi. Bọn em cùng kinh doanh với nhau sau khi tốt nghiệp. Thiết kế phần mềm máy tính. Bọn em có một văn phòng ở Charleston và bọn em kiếm tiền như điên.”

“Anh không biết là em có công việc kinh doanh của riêng em,” Blue nói, cầm tay cô lên và đan những ngón tay họ vào với nhau. Bàn tay cô thon thả nhưng mạnh mẽ, với những ngón tay dài và móng tay ngắn.

Cô nhăn mặt với anh. “Vậy anh nghĩ là em đã làm gì giữa trường đại học và sáu tháng trước đây khi em gia nhập lực lượng cảnh sát của Hatboro Creek?”

Anh lắc đầu. “Anh không biết. Anh đoán là...” Anh nhún vai. “Anh không nghĩ về nó. Anh chỉ luôn hình dung là em ở đây trong thị trấn này tất cả thời gian. Nhưng em đã từng sống ở thành phố.”

“Thực tế là, em chuyển về Hatboro Creek khoảng một năm trước,” Lucy nói với anh. “Ngay sau khi Edgar chết...”

Anh hiếm khi thấy cô đang không mỉm cười, Blue nhận ra. Lucy đã luôn luôn lạc quan vui vẻ, với một nụ cười hay ít ra là một nụ cười toe toét đang bị che dấu, sẵn sàng để thoát ra. Nhưng bây giờ đôi mắt cô đong đầy một nỗi buồn thầm kín làm anh nhức nhối thay cho cô.

“Anh xin lỗi,” Blue thì thầm. “Làm thế nào anh ta...?”

“AIDS,” cô nói một cách dứt khoát. “Nó thật là khủng khiếp. Anh ấy bị ốm rất nặng. Em chỉ nhìn anh ấy ...biến mất.” Giọng cô rạn vỡ và cô phải nhìn đi khỏi anh. Blue không muốn nghe thấy điều này.

Nhưng anh đã nghe. Anh chạm vào má cô, nhẹ nhàng đẩy tóc cô ra sau tai. Lucy nhìn vào đôi mắt ấm áp và xanh thẳm và đầy cảm thông, cô cảm thấy đôi mắt của chính mình ngập tràn nước mắt.

“Thật là khó khăn khi nhìn ai đó mà em yêu thương chết đi,” anh nói dịu dàng. “Khó khăn để biết phải nói hay làm gì.” Anh dừng lại. “Anh có một người bạn – Frisco. Alan Francisco. Anh ấy không chết, nhưng anh ấy phải dùng xe lăn. Anh chưa bao giờ biết phải nói gì với anh ấy nữa. Anh không biết phải đối xử với anh ấy như thế nào.”

“Anh đối xử với anh ấy chính xác như cái cách mà anh đã làm trước đây,” Lucy nói. Với bàn tay tự do còn lại, cô lau đi những giọt nước mắt từ đôi mắt cô.

“Thậm chí cả khi anh ấy không cho anh vào?”

“Đặc biệt là khi anh ấy không cho anh vào,” Lucy nói. “Khi Edgar chán nản, em ở bên anh ấy. Em chuyển vào căn hộ của anh ấy. Em sẽ không để anh ấy chịu thua. Anh có biết là có một lý thuyết có tính khoa học rằng tiếng cười và sự hài hước làm tăng tỷ lệ sống sót kể cả những bệnh nhân đang ở giai đoạn cuối của một chứng bệnh không?”

Blue lắc đầu. “Không, anh không biết điều đó.”

“Em ở cùng Edgar đến phút cuối,” Lucy nói lặng lẽ. “Em đang nắm tay anh ấy khi anh ấy ra đi.”

“Em không chạy trốn khỏi bất cứ thứ gì, phải không, Yankee?” Blue tiếp tục. Anh hơi mỉm cười. “Em nên trở thành một SEAL mới phải.”

Cô bật cười với điều đó. “Phải, đúng vậy.”

“Điều gì xảy ra với công việc kinh doanh phần mềm của em?”

“Khi Edgar bị ốm, nó đã ở mức có thể tự vận hành được,” cô giải thích. “Bọn em thuê vài người chủ chốt để làm việc cho bọn em và đóng gói hành lý để lên tàu thủy đi vòng quanh thế giới, nhưng đã quá muộn. Vào lúc Edgar phát hiện ra anh bị AIDS, nó đã đi quá xa. Em nghĩ là anh ấy biết anh ấy bị bệnh được một thời gian rồi. Anh ấy chỉ đang hoãn lại những xét nghiệm thôi. Nên bọn em không bao giờ đến Ai Cập và Kathmandu (thủ đô Nepal). Thay vào đó, em nắm tay anh ấy khi anh ấy chống trả với tất cả những loại biến thể của virút và ba dạng khác nhau của bệnh viêm phổi. Bệnh viêm phổi cuối cùng đã thắng.”

Cô hít vào một hơi thở sâu. Blue vẫn đang lắng nghe, nên cô tiếp tục. “Sau khi anh ấy ...ra đi, em đến văn phòng lần đầu tiên trong nhiều tháng. Em không ở đó nhiều hơn ba mươi giây trước khi em biết rằng em không thể quay trở lại. Em không muốn ở đó mà không có Edgar. Người phụ nữ em đã thuê làm giám đốc yêu cầu em dừng bán, ít nhất là không phải ngay lập tức. Cô ấy sợ rằng một trong những công ty lớn hơn sẽ mua đứt bọn em và tất cả nhân viên sẽ bị sa thải. Em không muốn điều đó, nhưng em biết rằng em không thể ở quanh đấy. Nên em chỉ giữ mọi thứ như cũ thôi.”

“Đó là khi em quay trở lại đây đúng không?”

Lucy gật đầu. “Mẹ em để lại cho em ngôi nhà này khi bà mất. Hatboro Creek dường như là một nơi hợp lý để đi. Và rồi cơ hội công việc mở ra ở sở cảnh sát...”

“Thi hành luật pháp là một việc hoàn toàn khác với thiết kế phần mềm máy tính,” Blue nói.

“Đó là ý định của em. Em muốn làm điều gì đó hoàn toàn khác. Và nó đó. Anh nên xem em học bắn. Dù có vẻ khoác lác, em đã có tỷ lệ bắn trúng tâm điểm cao ngay lần đầu tiên em ở sân tập bắn. Em giỏi với việc đó. Em nghĩ là toàn bộ phần còn lại để trở thành một cảnh sát thậm chí sẽ đến một cách dễ dàng hơn. Chẳng trai, em đã sai rồi.”

Blue nhìn Lucy, nhận ra rằng đây là lần đầu tiên cô thực sự kể với anh về bản thân cô. Anh đã kể rất nhiều chuyện trong vài ngày qua và cô hầu như chỉ lắng nghe. Thành thực mà nói anh không nghĩ là cô có một cuộc sống bên ngoài Hatboro Creek. Nhưng nó đột nhiên có ý nghĩa đáng kinh ngạc.

Anh biết rằng cô là một người mới – rằng cô mới chỉ ở trong lực lượng cảnh sát sáu tháng. Anh đã không biết rằng trước đó cô sống và làm việc ở thành phố. Cô sở hữu công việc kinh doanh máy tính thành công của chính cô. Cô chắc hẳn đã đi gặp gỡ khách hàng, mặc những bộ vest công sở, đi giày cao gót...

Well, không lẽ là không. Lucy chắc hẳn là một trong những người thoải mái, với quần jean và áo thun kiểu kinh doanh máy tính. Điều đó giống với phong cách của cô hơn. Nhưng dù thế nào, cô rõ ràng là có một cuộc sống ngoài Hatboro Creek.

Anh vui mừng cho cô, và buồn cho những gì cô đã trải qua cùng với bạn cô.

“Trở thành một cảnh sát không dễ dàng đến thế.” Lucy gượng cười, cố gắng che giấu nỗi buồn trong đôi mắt cô.

Blue kéo Lucy lại với anh, ôm cô thật chặt. Anh cá rằng cô đã mỉm cười với bạn cô Edgar trong tất cả những tháng dài đằng đẳng đó cho đến khi anh ta chết. Anh có thể hình dung ra cô đang mỉm cười vì Edgar, mặc dù cô đang khóc trong lòng. Cô là một người thật đặc biệt.

Khi anh ôm cô thật gần, khi cô vùi mặt cô vào cổ anh, Blue đột nhiên cảm thấy nhịp đập của chính con tim mình. Nó đang đập chậm rãi và ổn định và có thể là hơi mạnh hơn và lớn hơn anh từng cảm thấy trước kia. Anh cảm nhận được một cảm giác êm đềm, một trạng thái của sự thanh thản, nhiều quyền năng và trọn vẹn hơn bất kỳ lúc nào anh từng cảm nhận thấy trong toàn bộ cuộc đời anh.

Và điều đó thật kỳ quặc như quỷ vậy, bởi vì hiện tại anh đang là đối tượng tình nghi chính của vụ án giết anh con dượng anh. Anh nên cảm thấy hỗn độn, tức giận, thất vọng và phiền muộn chứ.

Nhưng tất cả những cảm giác hỗn độn đó đã bị đẩy sang bên, bị thu nhỏ lại bởi một cảm xúc mạnh mẽ hoàn toàn trọn vẹn.

Anh đã yêu Lucy Tait mất rồi.

Suy nghĩ đó không biết từ đâu thình lình bật ra trong đầu anh, và phản ứng đầu tiên của anh là ngay lập tức gạt bỏ nó hoàn toàn. Điều đó thật là buồn cười. Anh không thể nào. Yêu không xảy ra theo cách này. Tình yêu ập đến nhanh chóng và mạnh mẽ và tàn phá dữ dội, như một con mèo rừng vồ con mồi của nó.

Những cảm xúc mà anh đang có với Lucy lúc này – dù chúng có là gì đi chăng nữa – cũng đã lén lút vào trong anh khi anh không để ý. Anh đã dần dần bị bao quanh bởi hơi ấm nhẹ nhàng này, bởi hạnh phúc êm ái này.

Anh thích cô. Anh thực sự, *thực sự* thích cô. Có lẽ đó là những gì đang xảy ra.

Nhưng anh cũng thực sự thích Joe Cat và suy nghĩ của việc bị tách rời khỏi Cat không chấn động anh như cái cách suy nghĩ về việc rời khỏi Lucy đã làm.

Nó còn nhiều hơn là sex, mặc dù chúa biết là anh đã nhớ cô chỉ chưa đầy năm phút sau khi anh rời khỏi cô. Đó là nụ cười của cô, âm thanh tiếng cô cười, tính thẳng thắn của cô, sự thành thật một cách không ngần ngại, đó là những gì anh thực sự nhớ.

Lucy nâng đầu cô lên và vẫn cố gắng mỉm cười. “Em phát hiện ra bằng một cách khó khăn rằng em tốt hơn khi làm thiết kế phần mềm,” cô nói với anh. “Sự thật là, em là một cảnh sát tệ hại.”

“Không, em không phải.”

Cô lắc đầu, che miệng anh bằng tay cô. “Anh biết là em đã không lường trước được công việc, nên cho em một ân huệ và đừng cố gắng giả vờ như em có,” Lucy nói. “Em thích sự thật, McCoy – bất kể nó có thể khó khăn đến thế nào. Đừng nói dối chỉ bởi vì sự tử tế.”

Anh kéo tay cô ra, hôn nhẹ lên những ngón tay cô. “Anh không có,” Blue nói. “Sự trung thực cũng rất quan trọng đối với anh, Lucy. Cả cuộc đời anh đã nhìn thấy con người sử dụng người khác.” Anh im lặng trong một lúc, rồi anh nói thêm, “em có biết rằng em là người phụ nữ đầu tiên anh ...từng dính dáng đến...mà không có những lý do dẫu kín để ở bên anh không?”

Lucy nhìn đi chỗ khác, hy vọng Blue không thể nhìn thấy những bí mật mà cô đang che giấu. Bởi vì cô có một động cơ đằng sau. Cô yêu anh – và cô muốn anh cũng yêu cô. Đó là lý do chủ yếu bị ẩn giấu. “Anh đang cường điệu,” cô nói. “Anh đang làm thế đấy”.

“Anh không có.”

“Anh đang nói với em rằng anh biết một sự thật là mỗi một người trong tất cả những người phụ nữ mà anh từng –”

“Không có nhiều đến thế đâu,” anh bình thản cắt ngang.

“Điều đó thật khó mà tin được.”

“Nó là sự thật.”

“Và không ai trong số họ ở bên anh đơn giản chỉ bởi vì họ thích anh à?”

“Không ai trong số họ đã từng thử để hiểu anh.” Anh dừng lại. “Ngoại trừ em.”

Những lời êm ái của anh làm má cô đỏ bừng. Giá mà cô không muốn nhiều hơn từ anh – nhiều hơn một tình bạn dễ chịu đầy gia vị với tình dục nóng bỏng. Nhưng cô đã muốn nhiều hơn. Cô muốn nhiều hơn nữa.

“Thậm chí hồi còn trung học,” Blue nói với cô. “Thậm chí cả Jenny Lee –” Điều gì đó thay đổi trong đôi mắt anh. Nó hầu như không thể nhận thấy được. Hầu như thôi. “Theo một vài phương diện, cô ấy là tệ nhất. Anh đã mất một thời gian dài để vượt qua việc cô ấy đã sử dụng anh theo cái cách mà cô ấy đã làm. Sau đó anh bắt đầu tin vào nó. Một vài người phụ nữ thích ở bên một người đàn ông trong một bộ quân phục. Những người khác thì theo đuổi một sĩ quan – không quan trọng em là ai chừng nào mà em có một vài cấp bậc. Một lần anh gặp một cô gái - cô ta dường như thực sự dễ thương. Hóa ra là cô ta và anh trai cô ta đang viết một cuốn sách về đội Mười SEAL.”

Lucy ngồi dậy, đôi mắt cô hơi nheo lại. “Anh, tất nhiên,” cô nói, “có những tiêu chuẩn đạo đức cao hơn những người phụ nữ đó, chưa bao giờ sử dụng người khác theo bất kỳ cách nào trong toàn bộ cuộc đời anh. Mỗi lần anh về nhà với một người phụ nữ, anh đang tìm kiếm một mối quan hệ đầy ý nghĩa – điều gì đó dài lâu, điều gì đó đặc biệt, đúng chứ?”

Blue cúi đầu anh trong một sự đầu hàng giả vờ. “Lý lẽ của em lại đúng rồi. Chỉ có Jenny Lee...” Anh tự ngắt ngang chính mình. “Đừng nói về Jenny Lee nữa.”

Ý tưởng tuyệt vời.

Lucy nhìn anh. “Vậy hãy thành thật với em,” cô nói. “Anh có biết làm thế nào để bẻ gãy cổ một người đàn ông như cái cách mà cổ Gerry đã bị bẻ gãy không?”

Blue gật đầu. “Có,” anh nói. “Anh biết.”

Cô lĩnh hội thông tin đó, vẫn đang nghiên cứu khuôn mặt anh, đôi mắt màu nâu thẫm của cô trông thật nghiêm túc. “Anh đã từng...” Cô dừng lại. “Có lẽ em không nên hỏi anh điều này.”

“Anh đã từng thực hiện nó chưa à?” Blue hỏi câu hỏi mà cô định nói. “Anh đã ở trong rất nhiều trận đánh hoặc tình huống chống khủng bố nơi mà kẻ thù phải bị tiêu diệt hoàn toàn, thường là một cách yên lặng. Nên, phải, anh đã từng thực hiện nó. Nó phù hợp và hiệu quả,”

Đôi mắt Lucy nheo lại lần nữa. “Anh đang nói về việc giết người khác đấy.”

Blue lắc đầu. “Một kẻ khủng bố, kẻ đã bắt cóc và tra tấn và giết chóc cả một con tàu thủy đầy những người dân thường không phải là con người đối với anh.”

“Nói là vậy, nhưng đó là những gì anh cảm thấy trong sức nóng của trận chiến, “ Lucy nói. “Sau khi nó qua đi anh không tự hỏi họ là ai ư? Anh không cảm thấy tội tệ sau đó ư?”

“Không,” anh nói thẳng thừng. “Không tội lỗi. Không hối hận. Có gì hay với việc anh có cảm giác tội tệ chứ? Theo cách mà anh thấy, anh không giết họ - họ tự giết chính mình bằng cách tự đặt mình vào tình huống mà họ phải đối đầu với anh.”

“Nhưng mọi sự sống đều rất quan trọng,” Lucy tranh cãi.

“Em nói điều đó với những tên khủng bố ý,” Blue nói. “Nếu em có thể thuyết phục bọn chúng về sự thật đó, anh sẽ còn hơn cả đồng ý. Cho đến khi đó, công việc của anh là bảo vệ và phòng chống – bằng vũ lực chết người, nếu cần thiết. Anh không phải là một đại sứ hay một nhà ngoại giao, Lucy. Anh là một người lính. Anh sẽ thích hơn nếu như những nhà đại sứ hay những nhà ngoại giao có thể hoàn thành công việc đó. Anh sẽ là người đầu tiên đứng lên để tung hô nếu như toàn bộ thế giới này có thể sống trong sự hòa hợp đầy đủ. Quý thật, anh vui mừng dùng toàn bộ cuộc đời anh để giải cứu nạn nhân của những thảm họa tự nhiên. Nhưng điều đó không có cách nào xảy ra ở bất kỳ thời điểm nào trong tương lai gần.”

“Em biết điều đó,” Lucy nói với một tiếng thở dài.

“Chúng ta đang làm nhiều nghiên cứu về những vũ khí không giết người,” Blue nói. “Nếu có một vài loại súng làm choáng hay súng gây mê có thể đảm bảo sự trung lập một cách chắc

chấn, để kéo dài thời gian, bọn anh sẽ cân nhắc sử dụng chúng. Trong những tình huống xác định, khi những tên khùng bố đang ngủ, trong trường hợp đó, bọn anh sẽ tiêm thuốc gây mê, bằng ống tiêm. Nhưng còn những tên không ngủ thường sẽ không ngồi im và đợi để em đến gần với một mũi tiêm đầu. Và với một khẩu súng, thì nó khó mà trở nên chính xác.”

“Và điều đó trở nên khắc nghiệt khi em đang ở trong một tình huống sống còn. Mọi điều em làm là tập trung để sống sót, và giữ cho những người đồng đội sống sót. Nếu em chỉ gây mê tên khùng bố X thay vì giết hắn, em sẽ tiêu tốn một lượng năng lượng và khả năng của não để bắn khoắn xem có thể em không làm đúng, và có thể hắn sẽ bật dậy và tàn sát một nửa đội của em với khẩu HK-93 của hắn. Nhưng chết là chết. Em làm nó đúng, và em biết nó như thế. Tên khùng bố X không thể bật dậy và giết bất kỳ ai sau khi cổ của hắn đã bị bẻ gãy.”

Lucy vẫn đang nhìn anh. “Em đã hiểu quan điểm của anh,” cô nói. Cô không cần phải đồng ý với anh, nhưng rõ ràng là anh đã suy nghĩ rất nhiều về nó. Anh là một người lính. Anh phải lấy mạng người khác – không phải bởi vì anh muốn thế, nhưng bởi vì anh phải làm thế. Cô đã đọc về một vài người thuộc những lực lượng đặc biệt – SEAL Hải quân và Mũ nồi xanh và một vài lực lượng khác – những người thực sự yêu thích việc chém giết. Blue rõ ràng không phải một trong số họ.

Nhưng anh cũng sẽ không xin lỗi cho những gì anh đã làm. Bảo vệ và phòng chống. Lucy biết anh sẽ hy sinh cuộc sống của mình; anh sẽ chết để hoàn thành công việc của anh.

Bao nhiêu người mà cô biết có thể nói như thế?

Cô liếc nhìn anh. Anh vẫn đang nhìn cô. Cô có thể thấy trong đôi mắt anh là anh đang đợi để cô đưa ra vài lời bình luận phủ định nữa. Anh đang gồng mình chịu sự chỉ trích và phản đối của cô.

“Anh biết đấy, em thực sự thích anh, Blue McCoy,” Lucy nói với một nụ cười.

Blue cũng bật cười. Lời bình luận của cô thật đúng là Lucy. Cô thực sự thích anh. Nó làm anh cảm thấy trong lòng ấm áp. Ấm áp, nhưng cũng buồn bã. Có thể nào anh thích nghe cô nói với anh rằng cô yêu anh hơn?

Trời đất ơi, điều rắc rối đó sẽ mang đến sự rối loạn cho đầu óc. Nhưng anh muốn nó, anh nhận ra. Anh muốn cô yêu anh.

“Chúng ta nên cố gắng ngủ đi,” Lucy nói, nằm lại ra giường. “Ngày mai chúng ta sẽ có một ngày dài.”

“Chúng ta dự tính sẽ giải quyết vụ này à?”

Lucy thở dài khi anh đặt tay anh vòng quanh cô, kéo cô quay trở lại vị trí thoải mái trên ngực anh. “Không,” cô nói. “Ngày mai chúng ta sẽ lái xe đến Charleston và thuê một thám tử tư – ai đó có nhiều hơn sáu tháng kinh nghiệm. Anh ta hay cô ta sẽ giải quyết vụ này.”

“Xin thứ lỗi, cảnh sát Tait...?”

Lucy nhìn lên khi cô đang bơm xăng vào bình xăng chiếc xe tải của cô để nhìn thấy một người phụ nữ trông có vẻ mệt mỏi ở phía bên kia của máy bơm xăng, lấy xăng cho bình xăng của xe ô tô của bà.

Đó là Darlene Parker, vợ của Matt. Chiếc xe có khoang xếp hành lý cũ của bà đầy lên đến tận nóc, và Tommy, cậu con trai nhỏ của bà, đang ngồi ở ghế trước. Matt không thấy đâu.

“Tôi định gửi cái này cho cô,” Darlene nói, đưa cho Lucy một cái phong bì, lên nhìn xung quanh để chắc rằng không có ai đang nhìn họ, “nhưng khi mà cô ở ngay đây, tôi nghĩ là tôi có thể mạo hiểm để đưa tận tay nó cho cô. Đừng để bất kỳ ai thấy nó.”

“Bà định rời thị trấn à?” Lucy hỏi, gấp nó làm hai và cho nó vào túi sau quần jean của cô.

Darlene gật đầu. Bà dường như an tâm khi chiếc phong bì đó đã khuất tầm nhìn. Bà hạ thấp giọng hơn nữa, khuôn mặt gầy gò của bà bồn chồn và lo lắng. “Tôi viết để nói cho cô những gì thực sự xảy ra vào đêm Gerry McCoy chết.”

Lucy cảm thấy một sự trào dâng của niềm hy vọng. “Bà biết ai giết Gerry McCoy à?”

Nhưng Darlene lắc đầu khi bà dừng bơm xăng và đây lại nắp bình. “Không. Nhưng tôi biết rằng Matthew đã được trả một ít tiền để tạo nên câu chuyện về việc nhìn thấy Blue ở trên rừng cây, đang tranh cãi với anh trai cậu ta. Tôi biết sự thật là Matt không nhìn thấy bất cứ điều gì kiểu như thế. Ông ấy đã ở với tôi cả đêm. Nó có hết trong bức thư. Khi cô đọc nó, cô sẽ biết.”

Darlene vội vàng đến văn phòng trạm xăng để trả tiền. Khi Lucy nhìn qua cửa kính, Darlene nhanh chóng quăng vài cái hóa đơn lên quầy. Bà quay trở lại xe ô tô của bà, nhưng Lucy đã chặn bà lại.

“Nếu bà rời thị trấn,” Lucy nói điềm đạm, “bà sẽ không thể trình bày về điều này với cảnh sát.”

Darlene đã lắc đầu rồi, “không,” bà nói. “Tôi sẽ không làm thế. Tôi đã làm nhiều hơn những gì tôi nên làm rồi. Họ đã giết Gerry McCoy. Họ sẽ chẳng nghĩ ngợi về việc giết người lần nữa.”

“Họ là ai?”

“R.W.Fisher,” Darlene thì thầm. “Và cảnh sát. Cô là sĩ quan cảnh sát duy nhất mà tôi hoàn toàn chắc chắn là không dính líu vào.”

Cảnh sát ? Và R.W.Fisher ? Giết Gerry McCoy ? Đầu Lucy quay mòng mòng.

Darlene đẩy cô ra và mở cánh cửa xe ô tô. “Tôi đang rời thị trấn với Tommy khi mà tôi còn có thể,” bà nói. “Matt sẽ kết thúc với cái cổ của chính ông ta bị bẻ gãy, nhưng đó là do lỗi lầm chết chóc của chính ông ta.”

Bà đóng cửa xe một cái sầm, rồi khóa nó lại. Lucy cúi xuống kính để mở. Tommy nhìn chăm chăm một cách ủ rũ vào cô từ nơi cậu đang ngồi, xung quanh là những túi và đồ đạc chưa đóng gói mà mẹ cậu đã quăng, những phút cuối, vào xe ô tô.

“Làm thế nào bà biết về những điều này?” cô hỏi. “Darlene, tôi cần biết bà lấy thông tin này ở đâu ra.”

Darlene khởi động xe ô tô với một tiếng gầm. “Tôi đã nói với cô quá nhiều rồi.”

“Ít nhất cũng cho tôi địa chỉ bà đang chuyển tới, để tôi có thể tìm bà trong trường hợp –“

“Cô đang đùa đấy à?”

Darlene vào số và nhấn ga. Lucy phải nhảy ra để tránh bánh xe sau không nghiêng lên chân cô.

Giọng nói lạo xạo của Darlene lơ lửng đằng sau qua cửa kính để mở. “Nếu tôi là cô, tôi sẽ rời khỏi thị trấn trước khi cô cũng kết thúc như Gerry McCoy.”

Lucy rút chiếc phong bì Darlene đã đưa cô ra khỏi túi quần. Cô lấy từ túi khác ra một cái bút và ghi nhanh xuống biển số xe. Phòng khi cần. Cô trả tiền xăng và quay trở lại chiếc xe tải của cô trước khi mở chiếc phong bì ra.

Nó là một lá thư viết tay, chỉ có một tờ. Nét chữ của Darlene nguệch ngoạc và khó đọc.

Một cái liếc qua nói cho Lucy biết là lá thư không được ký tên. Nếu không có Darlene đích thân ở đó để chứng minh nội dung thư thì nó sẽ hầu như không làm được gì để bác bỏ câu chuyện của Matt Parker. Mặc dù vậy, cô vẫn đọc nó cẩn thận, qua từng từ xiêu vẹo một.

Như Darlene đã nói, bà đã viết rằng Matt đã ở nhà cả buổi tối vào đêm mà Gerry McCoy bị giết. Bà nói rằng sau khi Matt đưa ra lời tuyên bố về việc ông ta đã nhìn thấy Gerry và Blue ở gần đường Gate's Hill đêm đó, ông ta đột nhiên có rất nhiều tiền. Khi Darlene hỏi ông ta về nó, bởi vì ông ta đang là một người thất nghiệp, ông ta nói với bà là cứ lo việc của bà thôi.

Nhưng sau đó Matt đã nói với bà rằng ông ta nhận tiền từ R.W.Fisher, và ít tháng nữa, sau khi vụ ồn ào này lắng xuống, ông ta sẽ được đảm bảo có một công việc để làm cho Vua thuốc lá.

R.W.Fisher.

Nó dường như thật lố bịch. Người đàn ông thành công nhất, giàu có nhất trong thị trấn can dự vào vụ giết người ư?

Và cảnh sát cũng được cho là có can dự vào nữa. Darlene không nói là tại sao bà nghĩ rằng đó

là sự thật hay ai đã đưa cho bà thông tin đó. Bà chỉ tuyên bố là cảnh sát không thể tin tưởng được.

Lucy nhìn lên từ lá thư, nhìn chăm chăm vô định và bầu trời buổi sáng. Blue đã nhìn thấy Fisher đang có một cuộc trao đổi bí ẩn với Gerry ở câu lạc bộ thị trấn vào đêm Gerry bị giết.

Cô muốn đi nói chuyện với R.W.Fisher để tìm hiểu điểm kỳ lạ trong báo cáo khám nghiệm tử thi về việc lượng cồn trong máu của Gerry ở thời điểm anh ta chết. Cô muốn hỏi Fisher xem ông ta có nghĩ rằng Gerry đã say trước khi lên sàn nhảy để gây lộn với Blue và Jenny không.

Cô đã nói với cảnh sát trưởng Bradley về việc muốn nói chuyện với Fisher...

Và ông ta phản ứng không chỉ bằng cách lấy đi vụ điều tra khỏi cô, mà còn đình chỉ cô khỏi lực lượng cảnh sát và bảo cô đi khỏi thị trấn.

Điều gì sẽ xảy ra nếu Darlene đúng và cảnh sát – bao gồm cả Sheldon Bradley – đã dính dáng vào một âm mưu nào đó?

Và nếu như, bởi vì muốn nói chuyện với Fisher, cô đã đến quá gần với sự thật thực sự thì sao?

Những thứ đã đến trong những lá thư buổi sáng là nguyên nhân sự khấy đảo trong văn phòng của cảnh sát trưởng Bradley. Bất chấp điều đó, Annabella đã dừng Lucy lại khi cô đang hướng đến cái bàn làm việc của cô.

“Tôi nghĩ là cô đã bị sa thải,” người phụ nữ già dặn nói với cô bằng cung cách như thường lệ, đốt một điếu thuốc lá với một que diêm.

“Tôi chỉ lấy...vài thứ từ tủ đồ của tôi,” Lucy nói. “Đóng gói một ít đồ đạc.” Thật lạ là cô cảm thấy tốt hơn, và cô ra dấu về nơi ồn ào. “Điều gì xảy ra vậy?”

“Hồ sơ về lực lượng của Blue McCoy vừa đến,” người điều phối viên trả lời cô với chất giọng cáu kỉnh, đang thở ra một đám khói thuốc. “Cô có biết anh ta là một bậc thầy trong nghệ thuật

chiến đấu ở những cuộc chiến giáp lá cà không?”

“Well, vâng, ừm...thực ra thì, tôi biết,” Lucy nói.

Lucy không thể tin được là cô dám đi vào trong sở cảnh sát. Những bức tường màu be nhạt nhẽo bình thường dường như đang rỉ ra những âm mưu. Những khuôn mặt quen thuộc của những người đồng nghiệp dường như đột nhiên trở nên nham hiểm.

Cô có lẽ đang phản ứng thái quá. Cô chỉ có lời phát biểu không có căn cứ của Darlene Parker – một phụ nữ người mà, theo những gì Lucy biết, có thể mắc chứng hoang tưởng. Nếu R.W.Fisher và toàn bộ sở cảnh sát đã giết Gerry McCoy, thì phải có lý do, phải có động cơ chứ. Darlene không cung cấp cho cô một lý do nào, và Lucy đang có một khoảng thời gian khó khăn bởi một trong những lý do của chính cô.

Nhưng cô không thể hoàn toàn không đếm xỉa đến những gì Darlene đã nói với cô. Trên thực tế, Lucy đã coi những gì Darlene cảnh báo là nghiêm trọng đến mức muốn được trang bị vũ khí. Tất nhiên, cô đã nộp lại vũ khí mà sở cảnh sát trang bị cho cô khi cô tranh cãi kịch liệt với cảnh sát trưởng Bradley hai ngày trước. Nhưng cô có giấy phép cá nhân cho một khẩu súng nhỏ hơn – khẩu súng mà ngẫu nhiên là đang được cất giữ một cách phức tạp là ở tủ đồ đồ của cô trong phòng đồ ở sở cảnh sát.

Toàn bộ những ngày này không diễn ra theo cái cách mà cô đã lên kế hoạch một chút nào hết. Cô nhận thấy cô lại đơn độc một lần nữa và có một khoảnh khắc của sự thất vọng cho đến khi cô bắt được mùi hương thơm lừng của cà phê và bánh ngọt tỏa ra từ nhà bếp. Khi cô đi xuống dưới nhà cô thấy Blue đang chuẩn bị bữa sáng. Anh chào đón cô với một nụ cười và một nụ hôn thơm mùi sirô từ cây thích. Điều đó thật tuyệt – cô không thể kêu ca về việc đó.

Nhưng sau bữa sáng, Lucy phải rời ngôi nhà một mình, dự định lái xe vào thị trấn để đến thư viện sao ra vài trang danh sách từ Những Trang Vàng về những thám tử tư trong cuốn danh bạ điện thoại Charleston. Hôm nay cô đã dự định tìm kiếm sự giúp đỡ chuyên nghiệp trong cuộc điều tra vụ giết người này.

Thay vào đó, cô ở đây, bị hoảng sợ bởi sự nghi ngờ điên rồ của Darlene Parker, rón rén xuống những bậc thang của sở cảnh sát, hy vọng cô đến được tủ đồ đồ của cô, lấy được khẩu súng của cô và ra khỏi nơi quái quỷ này trước khi ai đó ngoài Annabella để ý đến cô.

Không có một cơ hội nào.

Cảnh sát trưởng Bradley dừng cô lại trong hành lang trên đường cô quay ra cửa.

Lucy cẩn thận giữ cho khuôn mặt cô không có biểu cảm gì, hy vọng thực tế rằng cô nghi ngờ ông ta có tham gia vào âm mưu kinh khủng, rồi đại trên toàn thị trấn không thể hiện trong đôi mắt cô.

Nhưng ông ta không hỏi cô đang làm gì ở đây. Ông ta liếc nhìn cô và nói, “Cô có biết là Blue McCoy được huấn luyện rộng khắp về nghệ thuật chiến đấu không?”

Lucy nhìn xuôi về phía bàn của Annabella, nơi mà người điều phối viên đang hút một điếu thuốc khác, đang nhìn với một sự hiếu kỳ không hề xấu hổ.

“Tất cả những SEAL hải quân đều như thế,” cô nói điềm tĩnh. “Tôi ngạc nhiên là ông không biết điều đó đấy.”

“Không, tôi không biết điều đó,” Bradley nổi đóa. “Vừa rồi Annabella nói với tôi là cô biết về việc huấn luyện nghệ thuật chiến đấu của McCoy. Và tôi ngẫu nhiên đã nói chuyện với người vợ bé nhỏ xinh đẹp của bác sĩ Harrington ngày hôm qua, và cô ấy lưu ý đến thực tế rằng cô đại loại như tìm hiểu rất nhiều thông tin về những lực lượng đặc biệt trong quân đội.”

“Sarah cường điệu thôi. Tôi không biết nhiều đến thế - “

“Những gì tôi muốn biết là vì lý do quỷ quái gì mà không có một tí thông tin nào về điều đó được đặt trên bàn tôi?”

“Tôi không nghĩ -“

Bradley nhét một vài tờ giấy vào tay Lucy. Nó là những trang sao lại từ hồ sơ cá nhân của Blue. Nhiều dòng chữ đã bị bôi đen, sự xóa bỏ không nghi ngờ gì là vì những lý do bảo mật. Nhưng có một danh sách đầy đủ những lĩnh vực mà Blue đã ở mức chuyên gia – hay cao hơn – hiện diện. Nghệ thuật chiến đấu và đánh giáp lá cà ở mức cao trong danh sách đó.

Lucy đập nhẹ những tờ giấy, bị mê hoặc bất chấp thực tế rằng đây là hồ sơ cá nhân của Blue, bất chấp thực tế là cô đang bị vây quanh bởi những kẻ được cho là có dính líu vào cái chết của Gerry McCoy.

Cô đọc lướt qua đánh giá tâm lý ngắn gọn được viết ở cuối trang thứ hai. “Carter McCoy là một ứng cử viên hoàn hảo cho chương trình SEAL,” cô nói. “Anh ấy là một người thận trọng, thường điềm tĩnh, kiên trì, người không ngại phải hành động. Không phải thế, tính tình của anh có thể thay đổi ở một vài thời điểm. Anh cũng là một người cô đơn, miễn cưỡng hoặc không thể chia sẻ những suy nghĩ và cảm xúc của mình với bất kỳ ai ngoài những người bạn rất gần gũi với anh, thậm chí kể cả họ. Carter McCoy là –”

“Cô đã thấy hồ sơ đó,” cảnh sát trưởng Bradley ngắt lời cô, “và cô nói cho tôi biết là cô có nghĩ rằng McCoy có những kỹ năng và những huấn luyện cần thiết để hắn ta có khả năng bẻ gãy cổ một người không.”

Lucy nhìn chằm chằm ông ta. Cô không muốn trả lời câu hỏi đó. Cô không thể trả lời câu hỏi đó, không thể trả lời mà không kết tội Blue. Nhưng nếu cô từ chối trả lời, Bradley sẽ cho rằng cô đang che giấu sự thật.

“Blue McCoy là một trung úy trong SEAL hải quân,” cô nói với cảnh sát trưởng. “Anh ấy là một sĩ quan hiện hành của Alpha Squad, đội Mười SEAL.” Cô đập những tờ giấy vào bàn tay cô. “Theo đó, anh đã giành được bao nhiêu là huy chương cho sự dũng cảm –”

“Tôi không hỏi cô một bản tóm tắt lý lịch của hắn ta,” Bradley nói. “Tôi chỉ hỏi là Blue McCoy có những kỹ năng và được đào tạo để giết người theo cái cách –”

“Anh ấy không bao giờ làm điều đó,” Lucy phản đối.

“Nó là câu hỏi có hay không, Tait. Hắn ta có hay không có kỹ năng và sự huấn luyện để bẻ gãy cổ một người?”

Bradley đang nhìn cô. Annabella đang nhìn cô. Xa xa xuôi xuống hành lang, Travis Southeby và Tom Harper đều đang nhìn cô. Tất cả họ đều đang đợi câu trả lời của cô.

“Tất cả SEAL đều làm –“

Nhưng cảnh sát trưởng Bradley không lắng nghe một chút nào nữa. “Điều đó nghe như là một câu trả lời có với tôi. Đến chỗ thẩm phán,” ông ta nói với Travis. “Hãy lấy một lệnh bắt giam và đưa tên khốn đó vào tù. Chúng ta có động cơ và bây giờ chúng ta đã có cách thức.”

“Động cơ gì?” Lucy hỏi, đi theo Bradley xuống hành lang, quay trở lại văn phòng ông ta. “Blue McCoy có động cơ gì để giết anh trai anh ta?”

Bradley dừng lại và nhìn cô như thể cô là họ hàng của thằng ngốc làng.”Jenny Lee Beaumont,” ông ta nói. “Cô ta đủ để là động cơ cho gần như bất kỳ gã chết tiệt nào.”

“Điều đó thật là buồn cười –“

“Cô có động cơ hay hơn à?” Bradley nói, quay người lại nhìn cô. “Hay có lẽ cô có một kẻ bị tình nghi hoàn toàn khác trong đầu?”

Họ đã giết Gerry McCoy, Darlene Parker đã nói một cách đáng ngại. Họ sẽ chẳng nghĩ ngợi về việc giết người lần nữa.

Lucy lắc đầu, chậm rãi lùi lại. “Không,” cô nói. “Không, tôi không có.” Cô nhìn vào mắt cảnh sát trưởng, cố gắng để xem xét ông ta có khả năng giết người không. Cũng nhiều như cô không thích người đàn ông này, cô thấy khó mà tin được điều đó. Nhưng cô đã sai về rất nhiều điều trước đây rồi.

“Đã có lệnh bắt, cảnh sát trưởng,” Travis gọi.

“Gọi Tom và đi bắt McCoy đi,” Bradley nói với Travis. Ông ta quay sang Lucy. “Hắn ta vẫn đang ở nhà cô phải không?” Ông ta mỉm cười ra vẻ hiểu biết. “Trong phòng ngủ dành cho khách?”

Lòng dạ Lucy như thắt lại. Họ đang đi bắt Blue. Họ sẽ đưa anh ra tòa, buộc tội anh giết anh

trai con dưỡng anh. Hoặc có lẽ họ sẽ không đưa anh ra tòa. Có lẽ họ sẽ đơn giản là giết anh, thay vào đó, tuyên bố rằng anh chống cự sự bắt giữ.

“Hãy để tôi đi theo,” cô nói với Bradley, đầu óc cô đang chạy một dặm trong một phút khi cô tìm kiếm một lối thoát. “Tôi có thể nói chuyện với anh ta để anh ta đi theo một cách yên lặng.”

“Phải, hay là cô có thể đánh động hấn ta - cảnh báo cho hấn nên hấn có thể chạy trốn. Cô không còn làm việc cho tôi nữa, nhớ chứ?” Bradley nói. Ông ta gật đầu với Travis, kẻ đang hướng ra cửa, Tom Harper là người bước theo sau. “Không, tôi muốn cô ngồi xuống ngay đây trong văn phòng của tôi và ở lại đây cho đến khi tôi được báo cáo là McCoy đã ở sau những song sắt.”

“Ông không thể giữ tôi ở đây,” Lucy nói một cách sít sao, nỗi sợ hãi cho Blue mạnh hơn và sắc nhọn hơn mỗi bận tâm của cô về sự an toàn của chính cô.

“Có, tôi có thể,” Bradley nói. “Chúng ta có thể làm nó theo một trong hai cách. Cô có thể ngồi xuống một cách ngoan ngoãn và yên lặng, hoặc là tôi có thể bắt giữ cô. Cô chọn theo cách nào?”

Lucy đi ra khỏi phòng vào trong hành lang, hướng đến cửa trước. “Bắt giữ tôi đi.”

“Sẽ theo cách cô chọn,” cảnh sát trưởng nói. Ông ta gọi xuống hành lang, “Annabella, gọi Frank Redfield lên đây để bắt giữ Lucy Tait.”

Lucy có thể thấy Annabella đang giở một cách điên cuồng cuốn mã hóa của cô ta, cố gắng để tìm một mã hóa thích hợp cho tình huống này. Người điều phối viên cuối cùng đã từ bỏ và cứ thế nhắc điện thoại lên.

Nhưng Frank đã ở trên những bậc thang rồi. Ông ta bước vào trong hành lang ngay phía trước Lucy, chặn đường thoát của cô ra khỏi tòa nhà này.

“Thôi nào, Lucy,” ông ta nói. “Tại sao cô lại muốn làm cho bản thân gặp rắc rối chứ?”

“Nếu ông đang bắt tôi,” cô nói, “thì vì tội gì?”

“Mưu toan cản trở việc thi hành luật pháp,” cảnh sát trưởng Bradley nói.

“Điều đó thật nực cười,” Luc nói, quay lại đối mặt với ông ta, “và ông biết thế. Ông đang cố gắng bắt giữ tôi với tội danh đó. Cứ thử đi.”

Cô bước vòng qua Frank, người đang nhìn xuống hành lang vào cảnh sát trưởng, chờ đợi lời chỉ dẫn. Nhưng cảnh sát trưởng không nói một lời. Ông ta im lặng khi Lucy đẩy cánh cửa mở ra và bước xuống những bậc thang vào trong ánh mặt trời buổi sáng nóng bức.

Cô đã bắt thóp được Bradley.

Lucy chạy đến chiếc xe tải của cô, và khởi động máy với một tiếng gầm thậm chí trước cả khi cô đóng cửa lại. Cô ra khỏi bãi đỗ xe trong tiếng rít của những lớp xe và hướng thẳng về đường Fox Run, cầu nguyện rằng cô không quá muộn.

Chương 14

Blue đi ra hiên nhà khi chiếc xe cảnh sát lái vào đường dẫn đến nhà.

Lucy vẫn ở dưới thi trấn, và anh nhận ra Travis Southeby ngồi sau tay lái. Điều đó không tốt đẹp gì. Nhưng ít nhất Tom Harper đi cùng ông ta. Tom không nghi ngờ gì là đã đọc tất cả sách hướng dẫn về quyền công dân của ông ta, trong khi Travis rõ ràng là đã bỏ qua một vài chương.

Họ đến để bắt anh. Anh biết điều đó thậm chí trước cả khi họ ra khỏi xe. Và hai sĩ quan cảnh sát ra khỏi xe với sự khác biệt hầu như hải hước trong hai phong cách.

Tom đứng lên và vuốt thẳng quần ông ta, gật đầu chào Blue, đóng cửa xe đằng sau ông lại.

Travis rút súng ra, và, đẩy tung cửa xe mở ra và sử dụng nó như là một lá chắn, ông ta chĩa súng vào Blue.

“Blue McCoy, anh bị bắt,” ông ta rít lên thông báo.

Tom liếc về phía Travis, rồi nhìn một cách xin lỗi đến Blue. “Chúng tôi phải bắt anh lại,” ông nói. “Chúng tôi đang thực hiện một sự buộc tội chính thức.”

“Tôi không giết Gerry,” Blue nói một cách điềm tĩnh. “Nếu tôi làm, tôi đã bỏ trốn lâu rồi.”

“Giữ tay ở nơi tôi có thể thấy chúng,” Travis nói một cách sắc nhọn.

Blue nhìn lại Travis và khẩu súng của ông ta. “Ông còn lâu mới nhắm được chính xác với thứ đó,” anh nói. “Bỏ nó xuống trước khi ông vô tình làm ai đó bị thương.” Anh quay lại phía Tom. “Ông đang mắc phải một sai lầm lớn đấy. Ông đang phí phạm thời gian của mình với tôi trong khi kẻ thực sự giết Gerry đang nhởn nhơ tự do ngoài kia.”

Tom thực sự nhìn một cách hối lỗi khi ông ta bập cồng tay vào Blue. Ông ta nhanh chóng lục soát anh khi ông tuyên bố quyền của anh.

(Ở Mỹ khi cảnh sát bắt giữ một người phải tuyên bố rằng người đó có quyền giữ im lặng và rằng bất cứ điều gì người đó nói sẽ được sử dụng chống lại người đó tại tòa án; người đó có quyền tham khảo ý kiến một luật sư và chỉ trả lời thẩm vấn khi có mặt luật sư ở đó, và nếu người đó không đủ khả năng, một luật sư sẽ được cung cấp miễn phí để đại diện cho họ).

Travis lại gần, rõ ràng là vẫn giữ tay ông ta gần bao súng. “Chúng tôi có đủ bằng chứng để bỏ tù anh, McCoy,” ông ta nói. “Chúng tôi có động cơ là sự ghen tị -”

“Điều đó hoàn toàn là bịa đặt.”

“Thật à? Tôi không nghĩ thế. Cảnh sát trưởng cũng không,” Travis nói. “Chúng tôi có một nhân chứng người đã thấy anh cùng với nạn nhân tại hiện trường vụ án mạng -”

“Ông có một kẻ nói dối hắn có lẽ đã được trả nhiều tiền để tạo nên câu chuyện đó,” Blue phản đối.

“Chúng tôi cũng có hàng trăm nhân chứng khác đã nhìn thấy anh đe dọa nạn nhân trước đó trong cùng buổi tối. Tất cả họ đều được trả tiền à?” Travis đang rất thích thú.

Tom mở cửa xe cảnh sát, và Blue bắt đầu leo lên. Nó không dễ dàng gì với hai tay anh bị còng lại sau lưng.

“Và,” Travis nói, chơi những quân bài chiến thắng của ông ta một cách đắc ý, “chúng tôi có hồ sơ quân đội nói rằng kẻ khốn như anh là một chuyên gia về nghệ thuật chiến đấu và chúng tôi có người nghiên cứu quân đội ở địa phương có thể được gọi ra để chứng nhận rằng một chuyên gia về võ thuật SEAL hải quân như anh có đủ kiến thức và kỹ năng cần thiết để bẻ gãy cổ một người như cái cách mà cổ của Gerry đã bị gãy.”

Blue đứng thẳng lên. Ông ta đang nói về ...?

Travis mỉm cười khi nhìn vào mặt Blue. “Đúng vậy,” ông ta nói. “Lucy Tait. Và cô ta sẽ có giá trị gấp đôi khi xem xét việc khởi tố anh trong lúc anh đang ở cùng cô ta vài ngày trước đây. Có hình dung điều đó được bồi thẩm đoàn xem như thế nào không – người tình của chính anh làm chứng chống lại anh.” Ông ta tạo ra những âm thanh ra vẻ đồng cảm.

“Lucy sẽ không bao giờ làm điều đó,” Blue nói. Anh có thể cảm thấy sự giận dữ đang hình thành bên trong anh, chứa đựng đầy sự bùng nổ và siết chặt lấy anh.

“Cô ta sẽ làm thế nếu cô ta bị gọi ra tòa,” Travis nói. “Và cô ta sẽ bị gọi ra tòa. Tất cả những gì cô ta phải làm là lặp lại những điều cô ta đã nói sáng nay ở sở cảnh sát.”

Blue vào trong chiếc xe cảnh sát. “Chơi những trò cân não của ông với ai đó khác đi, Southeby,” anh nói ngắn gọn. “Tôi biết sự thực là Lucy không ở sở cảnh sát sáng nay.”

“Well, tôi biết sự thật là cô ta đã ở đó,” Travis nói, đóng sầm cánh cửa sau lưng Blue và leo vào sau tay lái. Ông ta đặt tay ông ta đằng sau chiếc ghế phía trước, quay lại nhìn Blue. “Cô ta đến để giao nộp anh. Cô ta cung cấp cho chúng tôi những thông tin cuối cùng mà chúng tôi cần để

đến đây và bắt giam anh.”

Blue chỉ cười và nói với Travis trong một ngôn ngữ khá riêng biệt chính xác những gì anh có thể làm với ông ta.

Travis quay sang nhìn Tom, người vừa leo vào xe và đang thắt dây an toàn. “McCoy nghĩ rằng tôi đang bịa chuyện,” ông ta nói. “Hắn nghĩ rằng tôi đang tạo ra tất cả những thứ này. Đó chính xác là những gì đã xảy ra sáng nay phải không Tom? Lucy Tait bước vào, nói với cảnh sát trưởng là McCoy được đào tạo về nghệ thuật chiến đấu cần thiết để bẻ gãy hoàn toàn cổ một người, và năm phút sau tôi đã lấy được lệnh quan tòa trong tay để bắt giữ McCoy.”

Tom liếc về phía Blue, rõ ràng là đồng cảm. “Tôi không biết chính xác nó xảy ra như thế nào,” ông ta nói. “Tôi không nghe được tất cả những điều đó, nhưng Lucy đã ở sở cảnh sát sáng nay, và tôi đã nghe cảnh sát trưởng hỏi cô ấy xem anh có kỹ năng để bẻ gãy cổ một người không. Ngay sau đó, chúng tôi có lệnh bắt.”

Một phần của Blue rời ra và chết. Chỉ như thế. Một cái chết bi thảm, ngay tức thì một cách đột ngột.

Anh nhìn chằm chằm ra ngoài cửa kính xe cảnh sát khi Travis lái xe ra khỏi đường vào nhà Lucy. Tiết trời đã hoàn toàn sang hạ, và những cái cây và những bãi cỏ đang tràn đầy sức sống và màu sắc. Những bông hoa dại ở khắp mọi nơi. Một cơn gió nhẹ xao động những chiếc lá xanh, làm cho những cái cây giống như một thực thể sống động, linh hoạt, to lớn. Cuộc sống căng đầy ngoài kia, chỉ Blue có cảm giác chết ở trong lòng. Chết lặng và chán nản và khô héo và tan vỡ.

Vậy nói thật cho em biết, Lucy đã nói với anh như thế đêm qua, sau khi họ làm tình lần thứ hai – hay là lần thứ ba? *Anh có biết làm thế nào để bẻ gãy cổ một người như cái cách mà cổ của Gerry đã bị bẻ gãy không?* Đôi chân họ vẫn còn quấn vào nhau, và đang đang chạy những ngón tay anh trên lưng cô, từ vai cô xuống đến đùi cô. Làn da của cô thật mềm mại và mượt mà làm anh không thể ngừng chạm vào cô.

Họ chỉ nói chuyện về sự trung thực, về như thế nào mà Lucy là người phụ nữ đầu tiên Blue biết không có một động cơ nào đằng sau để ở bên anh.

Nhưng cô có. Cô có một động cơ quý quái đằng sau phải không? Cô đã sử dụng tình dục và sự thân mật mà nó tạo ra giữa họ để lấy thông tin cô cần để tống anh vào nhà tù.

Anh hầu như đã để mình yêu cô. Chết tiệt, anh thật là một gã ngốc.

Blue im lặng khi Travis Southeby và Tom Harper đưa anh vào sở cảnh sát, im lặng khi họ lấy dấu vân tay và chụp ảnh hồ sơ, im lặng khi họ nói với anh là tiền bảo lãnh anh sẽ được đặt ra chiều nay, im lặng khi họ đẩy anh vào nhà giam và khóa cửa lại.

Cho đến khi Travis quay lại, nói với anh là Lucy Tait đang ở ngoài, rằng cô ta muốn vào gặp anh, thì Blue mới mở miệng.

“Tôi không muốn nhìn thấy cô ta,” anh nói, ngạc nhiên là một người bên trong đã chết vẫn còn có thể nói chuyện.

Lucy nhìn đăm đăm vào Travis Southeby. “Nhưng...”

“Anh ta nói là anh ta không muốn nhìn thấy cô,” Travis lặp lại. Ông ta mỉm cười. “Không thể nói là tôi có thể trách anh ta, xem cái cách mà cô là người cung cấp bằng chứng cuối cùng trong vụ án chống lại anh ta. Anh ta đã không vui lắm khi tôi nói với anh ta điều đó.”

“Ông đã nói với anh ấy cái gì?”

“Không có gì ngoài sự thật,” Travis nói một cách tự mãn. “Cô đến đây để nói với cảnh sát trưởng là Blue McCoy có khả năng để bẻ gãy cổ một người. Không ai biết rằng anh ta có kỹ năng đặc biệt đó, ngoài cô. Mẫu thông tin nhỏ bé lý thú đó của cô là minh chứng quan trọng trong vụ án của chúng ta chống lại anh ta.”

“Ông là đồ khốn!”

Có thể nào Blue lại thực sự tin rằng cô có thể phản bội anh như thế ư? Cô không nghĩ vậy, nhưng rõ ràng anh thì có.

“Xem chừng lời cô nói đấy, cô gái,” Travis nói một cách nghiêm nghị.

Lucy hít vào một hơi dài. Tổng thẳng năm đấm của cô vào cái mặt tự mãn của Travis không làm cho cô – hay Blue – tốt thêm được tí nào. Cô buộc bản thân phải bình tĩnh lại. “Tôi xin lỗi.” Cô lại hít vào một hơi thở sâu. Cô đã quay trở lại nhà cô quá trễ. Blue đã bị đưa đi và xe tuần tra của Travis không còn thấy đâu nữa. Cô quay ngay trở lại và đến sở cảnh sát. “Làm ơn, dù sao thì ông hãy cứ để tôi vào thăm anh ấy.”

“Không thể làm thế.”

Cửa trước mở ra, và Lucy quay lại để thấy Jenny Lee Beaumont đi vào phòng bên ngoài của sở cảnh sát. Cô ấy đang mặc một bộ vest màu hoa hồng với một cái áo khoác trắng đầy diềm nếp. Những diềm nếp làm bộ ngực cỡ lớn của cô trông càng lớn hơn. Mái tóc cô được búi lên một cách tao nhã và cô ấy đi đôi giày cao gót dưới đôi bàn chân nhỏ nhắn, làm cho chiều cao của cô lên đến năm foot ba. (khoảng 1.6 mét)

Travis đi về phía cô ta. “Cô Beaumont,” ông ta nói. “Tôi có thể làm gì cho cô, quý cô?”

Jenny lấy kính râm của cô xuống. Đôi mắt cô nhìn vẫn lem luốc và thâm tím vì đau buồn. “Tôi nhận được một cuộc gọi từ Blue McCoy,” cô nói trong hơi thở theo ngữ điệu miền nam. “Tôi ở đây để gặp anh ấy.”

Travis gật đầu. “Theo đường này, quý cô.”

Khi Lucy nhìn, Jenny quay về phía Annabella, người vẫn đang ngồi ở bàn của điều phối viên. “Luật sư của tôi sẽ đến sớm thôi. Cô có thể đưa cô ấy đến chỗ chúng tôi khi cô ấy đến không?”

Lucy nhìn khi Jenny Lee Beaumont được dẫn vào hành lang, đi về phía phòng giam. Blue đã gọi cho Jenny Lee. Luật sư của Jenny sẽ đến để giúp anh. Anh tin tưởng Jenny, không phải Lucy...

Nhưng Jenny không biết rằng một vài – nếu không phải là tất cả - sĩ quan cảnh sát ở lực lượng cảnh sát Hatboro Creek có dính dáng đến tội ác gây ra cái chết của Gerry. Và Jenny không biết rằng R.W.Fisher đã được cho là trả cho Matt Parker một khoản tiền lớn để tạo nên câu chuyện của ông ta về việc nhìn thấy Blue trong rừng cây với Gerry vào đêm anh ta chết.

Và Jenny không yêu Blue.

Lucy thì có.

Và bằng cách nào đó Lucy sẽ tìm ra kẻ đã giết Gerry. Bằng cách nào đó cô sẽ chứng minh cho sự vô tội của Blue. Bằng cách nào đó cô sẽ chứng minh cho anh thấy là cô không phản bội anh.

Hoặc là cô sẽ chết vì cố gắng.

“Tiền bảo lãnh được đặt ra ...là năm trăm ngàn đô la.”

Tiếng thì thầm vang lên từ đầu đến cuối phòng xử án. Một nửa triệu đô la. Bụng dạ Lucy siết chặt lại. Blue lấy đâu ra nửa triệu đô la chứ?

“Bị cáo có làm bảo lãnh không?”

Khi Lucy nhìn, Blue quay sang và nhìn vào luật sư của anh, người đang quay sang và nhìn về phía Jenny Lee. Jenny lắc đầu. “Không phải lúc này, thưa quan tòa,” luật sư nói. Cô ta đứng lên. “Thưa quan tòa, khách hàng của tôi là một trung úy của hải quân Mỹ. Một luật sư hải quân sẽ đến đây vào tuần tới. Tôi có thể đề nghị khách hàng của tôi được giam giữ ở Hatboro Creek cho đến khi đó không?”

Vị quan tòa lắc đầu. “Những điều kiện đó không thỏa đáng,” ông ta nói. “Bị cáo sẽ bị chuyển ngay lập tức về nhà tù ở Northgate.”

Một vài cảnh vệ tiến lại phía Blue. Anh đứng lên và để họ dẫn anh đi. Anh đã biết là Lucy ở đó, ở phía sau của căn phòng, nhưng anh không nhìn lên. Anh thậm chí còn không liếc về phía cô.

Blue ghét nhà tù Northgate. Anh ghét cảm giác bị giam cầm. Anh ghét phải cởi quần áo của anh ra và buộc phải mặc vào chiếc quần jean xanh và chiếc áo thun trắng, và đôi giày đế mềm

luộm thuộm tồi tàn. Anh đặc biệt ghét đôi giày đế mềm.

Anh đứng ở sân trong một mình, đang nhìn từ khóe mắt anh khi một nhóm lớn những gã đàn ông tụ lại, rồi đi về phía anh. Họ rõ ràng là những kẻ bảo kê trong nhà tù – trong những tù nhân, họ là những kẻ đứng đầu. Họ vây quanh anh, ngôn ngữ cơ thể đầy vẻ đe dọa.

Anh làm lơ họ. Cho đến khi một trong những gã đó đến ngay trước mặt anh làm cho anh thậm chí phải nhìn lên.

“Bạn là thủy thủ Poyeye à?” gã tù nhân hỏi, nhe răng cười với sự hài hước thông minh của chính mình.

“Không,” Blue nói. “Tôi là Blue McCoy, SEAL hải quân.”

Ít nhất một kẻ trong đám đông biết rằng điều đó có nghĩa là gì, và khi Blue đứng đó, một lời thì thầm lan ra từ kẻ này đến kẻ khác. Anh không thể nghe được những từ ngữ, nhưng anh biết những gì đang được nói. Một SEAL hải quân. Một lực lượng đặc biệt. Một trong những gã khó nhằn nhất trong quân đội.

Như có ma thuật, đám đông biến mất. Không kẻ nào muốn dẫn thân vào một trận đánh với một gã mà họ không thể đánh bại.

Blue hầu như thất vọng. Anh có thể sử dụng một cuộc gây lộn ra trò để đẩy nỗi đau này ra khỏi cơ thể anh, nỗi đau vì biết rằng Lucy đã sử dụng và sau đó phản bội anh.

Cô ấy đã làm tốt một cách chết tiệt – anh không hề nghi ngờ một chút nào. Nụ cười tỏa nắng của cô là chân thật. Những nụ hôn của cô là chân thật. Bằng cách nào cô có thể làm được thế? Làm thế nào mà cô nhìn vào anh với tất cả những cảm xúc đó trong đôi mắt cô mà không cảm thấy một điều gì?

Blue muốn ra khỏi nhà tù này. Anh muốn cách xa khỏi Nam Carolina và Lucy Tait. Chết tiệt, anh không bao giờ muốn nhìn thấy cô nữa.

Anh muốn giương một chiếc thuyền buồm ra đại dương, ra khỏi tầm nhìn của đất liền, và chỉ

có mình anh với mặt nước và bầu trời. Anh muốn xóa khuôn mặt của Lucy khỏi kí ức của anh.

Nó sẽ không xảy ra.

Anh muốn dừng nghĩ về cô, nhưng cô theo anh đến mọi nơi, lấp đầy tâm trí anh, lấn át anh với sự hiện diện của cô.

Tại sao cô lại làm thế? Làm thế nào cô làm được như thế? Nó không có ý nghĩa. Cô thực sự nghĩ là anh đã giết Gerry ư? Hay là tệ hơn, có thể nào cô là một phần của những âm mưu chống lại anh?

Nó không có ý nghĩa.

Nó không có một chút ý nghĩa nào cả.

Anh nhắm mắt lại, và cô ở đó, trong tâm trí anh, khoanh tay, miệng mím chặt, nhìn anh đắm đắm với sự thiếu kiên nhẫn hầu như không che dấu.

“Tại sao?” anh hỏi, nói lớn lên câu hỏi đó, làm một vài tù nhân nhìn anh với vẻ hiếu kỳ và sau đó dịch ra xa hơn.

Blue cần phải biết tại sao. Tất nhiên, Lucy không thể trả lời.

Lucy ngồi bên ngoài cánh cổng của khu vườn trồng theo kiểu biệt thự của R.W.Fisher, ngồi sụp xuống ở ghế trước chiếc xe của Sarah. Cô đã mượn chiếc Honda màu đen sáng bóng của bạn cô bởi vì cô biết chiếc xe tải tả tơi của cô sẽ nổi bật trên con đường được cắt tỉa cẩn thận này như một ngón tay cái nhứt nhối.

Đêm dài vô tận. Mới chỉ là ba giờ sáng và cô cảm giác như thể cô đã ngồi ngoài này cả nửa đời người rồi thay vì chỉ tám tiếng đồng hồ. Cô theo dõi R.W.Fisher về nhà từ văn phòng của ông ta

lúc sau bảy giờ một chút. Ông ta đi vào nhà và không ra ngoài kể từ lúc đó.

Ông nhòm không hữu ích gì mấy. Ngôi nhà tối đen, và nhìn nó qua ống nhòm thì đơn giản là rộng hơn và tối đen.

Máy ghi âm cassette nhỏ cũng không hữu ích gì. Lucy dùng nó để tiêu khiển trong năm phút bằng cách ghi lại giọng cô khi cô hát những bài hát nhạc đồng quê thành công gần đây nhất, và rồi bật lại cái băng. Nhưng vì hầu hết những bài hát nổi tiếng là về nỗi đau buồn và tình yêu sai lầm, cô nhanh chóng dừng lại.

Cô buộc bản thân phải tỉnh táo bằng cách nhai vài cái kẹo cao su có chứa caffeine mà cô đã mua ở một điểm đỗ xe tải. Cô không dám uống tí nào cà phê mà cô đã mua, vì sợ rằng cô phải rời khỏi nơi theo dõi để tìm một nhà vệ sinh.

Đêm thì ẩm và nóng, nhưng cô không khởi động xe và ngồi một cách thoải mái trong điều hòa; cô sợ một người hàng xóm sẽ chú ý một cái xe mà động cơ vẫn chạy và gọi cảnh sát.

Cũng là những cảnh sát có dính líu theo cách nào đó vào âm mưu giết người với R.W.Fisher.

Nên Lucy chỉ ngồi đó. Và đổ mồ hôi. Và ước rằng Blue đã không nghi ngờ cô một cách nhanh chóng đến vậy. Cô tự hỏi Northgate có tồi tệ như cô đã nghe nói không. Cô tự hỏi Blue ở chỗ nào, anh đang ngủ hay vẫn còn thức. Cô cầu nguyện rằng anh vẫn an toàn.

Lúc 5:57 sáng, cánh cổng nhà Fisher mở ra. Lucy ngồi thẳng lên, rồi sụp xuống còn thấp hơn nữa trong ghế của cô để ẩn nấp. Fisher xuất hiện, lái một chiếc xe địa hình lớn với những lốp xe ngoại cỡ. Lucy sẽ cá cả ngôi nhà của cô và công ty phần mềm máy tính mà cô sở hữu ở Charleston là những cái lốp xe lớn đó vẫn gần như mới toanh. Và cô sẽ cá gấp đôi hoặc là chẳng gì cả rằng những cái lốp xe đó cũng là những cái lốp đã để lại những dấu vết mà Blue tìm thấy trên rừng cây gần nơi thi thể Gerry được tìm thấy.

Khi cô nhìn, Fisher rẽ phải ra khỏi đường lái xe vào nhà ông ta và di chuyển một cách nhanh chóng xuống con đường.

Cô khởi động chiếc xe của Sarah, đợi cho đến khi ông ta đi được một quãng trước khi lái xe theo sau ông ta.

Ông ta đi không xa. Ông ta rẽ phải vào trong bãi đỗ xe của trường trung học cơ sở và dừng lại.

Lucy lái xe qua mà không phanh lại, nhưng nhanh chóng lái khỏi con đường sau vài trăm yard (0.914m). Cô chộp lấy cái máy ghi âm cassette nhỏ - phòng khi cần - và trườn ra khỏi chiếc xe, đi bộ trở lại xuyên qua rừng cây.

Fisher đứng gần chiếc xe tải của ông ta, một chân trên cái cản trước xe khi ông ta thắt lại dây buộc đôi giày mềm của ông ta. Ông ta đang mặc một cái quần sóc chạy bộ và một cái áo thun, và với một người đã gần bảy mươi tuổi, ông ta có một cơ thể quá là ổn.

Ông ta làm vài động tác cơ giãn, chỉnh lại tai nghe và walkman, sau đó bắt đầu chạy dọc theo rìa của sân chơi trường trung học cơ sở. Lucy bám theo, chạy theo một đường song song xuyên qua một rừng cây dày đặc.

Ông ta có một cơ thể ổn một cách chết tiệt, cô nhận ra khi cô thở không ra hơi sau chỉ một quãng ngắn. Tất nhiên, Fisher không chạy trong một chiếc quần jean dài và đôi boot cao bồi, nhảy qua những rễ cây và những hòn đá và bị quệt vào mặt bởi những cành cây và dây leo. Cô thấy rằng cô sẽ để mất dấu ông ta nên cô bắt bản thân phải cố gắng hơn, nhanh hơn nữa.

Ông ta chạm đến góc của rìa sân chơi và theo một đường mòn dẫn vào trong rừng cây. Ông ta chạy chậm hơn một chút, nhưng không nhiều.

Lucy vui mừng vì Fisher đang đeo tai nghe, vui mừng vì ông ta không thể nghe thấy cô. Cô đang tạo ra nhiều tiếng ồn hơn cả một đàn voi hoang dã. Cô nhớ lại cái cách mà Blue đã chạy im lặng xuyên qua rừng cây. Và cũng không hề mệt mỏi. Khi một cành cây lớn quệt trúng trán cô, cô ao ước rằng anh ở đây với cô. Nhưng anh không. Nếu cô muốn theo kịp Fisher, cô sẽ phải làm nó một mình.

Các cậu phải muốn nó đến tột hại. Những lời của huấn luyện viên của Blue trong quá trình đào tạo lính SEAL lóe lên trong đầu cô. Cô có. Cô muốn nó. Đến tột hại. Cô muốn một kết cục hạnh phúc cho cơn ác mộng này. Cô muốn tìm ra bằng chứng để trả tự do cho Blue khỏi nhà tù. Cô muốn anh bước ra khỏi nhà tù của hạt và đi vào vòng tay cô. Và chừng nào cô còn đang hình dung ra những kết cục hạnh phúc, cô muốn anh hôn cô và nói với cô rằng anh yêu cô. Cô muốn làm đám cưới với anh và sống hạnh phúc mãi mãi về sau.

Chúa ơi, cô thật là ngu ngốc. Nó sẽ không xảy ra theo cách đó. Thậm chí nếu cô không làm cho

bản thân bị giết, thậm chí nếu cô thành công trong việc đưa Blue ra khỏi nhà tù, anh cũng sẽ đi về phía mặt trời lặn với Jenny Lee Beaumont điệu dàng, nữ tính, hoàn hảo.

Lucy nguyên rủa khi cô vấp vào một cái rễ cây và ngã xuống, rách một lỗ ở đầu gối chiếc quần jean của cô. Cô lơ đi sự đau đớn, lơ đi sự xây xước và máu, và nâng người lên và chạy.

R.W.Fisher đang ở phía trước cô dọc theo đường mòn.

Tất nhiên, nếu Fisher thực sự chỉ ra ngoài và chạy thể dục buổi sáng, Lucy sẽ cảm thấy cực kỳ ngu ngốc. Cô đang cầu nguyện rằng ông ta sẽ gặp gỡ ai đó, cầu nguyện rằng có điều gì đó sẽ xảy ra -

Lucy đột ngột dừng lại, nhảy vào một bụi cây.

Fisher đã ngừng chạy. Ông ta đang đứng ở giữa đường mòn, điều hòa hơi thở, gõ tai nghe ra, dựa vào một tảng đá lớn. Ông ta không nghe hay nhìn thấy cô, tạ ơn chúa.

Chậm rãi, cẩn thận, cố gắng hết mức để không gây ra một âm thanh nào, Lucy bò lên phía trước.

Làm ơn, cô cầu nguyện theo nhịp điệu của trái tim đập thành thịch của cô. Làm ơn, làm ơn, làm ơn, làm ơn, hãy để ông ta gặp gỡ một ai đó, làm ơn, làm ơn, làm ơn.

Rồi cô nghe thấy nó. Âm thanh của một chiếc xe mô tô đang đến dọc theo đường mòn. Cô sử dụng sự che dấu trong tiếng động cơ của nó để trườn đến gần hơn nữa và lấy máy ghi âm ra.

Nhưng sau đó Lucy nhận ra không chỉ là một chiếc mô tô như cô nghe thấy mà là hai. Những người lái mô tô phanh lại để dừng xe và tắt máy. Họ cả hai đều đội mũ bảo hiểm, và khi cô nhìn, họ tháo chúng ra.

Travis Southeby. Và...Frank Redfield? Oh, chúa ơi, nếu Frank lịch sự, tử tế cũng dính vào vụ này, thì có lẽ Tom Harper cũng thế. Và cảnh sát trưởng Bradley – tại sao không cả ông ta nào?

“Chúng ta sẽ làm gì với McCoy?” Fisher hỏi.

Giọng ông ta vang đến chỗ Lucy một cách rõ ràng. Cô nhanh chóng bật máy ghi âm lên và đẩy micrô lên mức cao.

Fisher lắc đầu không thể tin được. “Jesus, không phải là tôi mới hỏi cùng câu hỏi này cách đây một tuần à? Không phải là chúng ta chỉ có cuộc hội thoại này đấy chứ?”

“Lần này là một McCoy khác rồi,” Travis nói. “Nhưng tôi không nghĩ chúng ta có vấn đề gì, ông Fisher. Blue McCoy đã vào nhà tù Northgate, và hắn ta sẽ ở đó. Không có cách quái nào mà hắn ta có thể làm bảo lãnh ra cả.”

“Dường như hắn ta có một vài luật sư hải quân đặc biệt sẽ bay đến,” Fisher nói. “Khi tôi nghe về điều đó, tôi gần như đã gọi cho New York và –”

“Snake không muốn dính dáng vào,” Travis nói. “Anh ta đã thực hiện nhiệm vụ của anh ta –”

“Bằng cách bẻ gãy cổ Gerry?” Fisher chế nhạo. “Anh ta nên làm nó trông như thể một loại tai nạn. Nhưng một cái cổ bị gãy...? Điều đó thật ngu xuẩn.”

“Blue dễ dàng bị đóng khung,” Travis nói, “Hắn ta sẽ bị kéo ngã.”

“Nhưng còn luật sư hải quân thì sao?”

“Không có vấn đề gì cả,” Frank xen vào. “McCoy đang bị giam ở Northgate, đúng chứ? Sẽ có một trận đánh nhau trong quán ăn tự phục vụ vào buổi trưa. Blue McCoy sẽ không sống sót. Tôi có thể đảm bảo điều đó.”

Lucy ngừng thở. Blue McCoy sẽ không sống sót à ? Không có chuyện đó chừng nào mà cô còn sống và còn đấu tranh.

Fisher gật đầu, khuôn mặt với những đường nét hài hòa của ông ta đột nhiên trông mệt mỏi và già cả. “Được rồi.”

“Những gì tôi quan tâm là ông dự định làm thế nào để lấp vào lỗ hổng mà cái chết của Gerry để lại,” Travis nói. “Làm thế quái nào chúng ta có thể đưa tiền vào trong hệ thống và quay trở lại New York theo đúng hạn của tổ chức được?”

“Matt Parker,” Fisher nói. “Ông ta đã vui mừng được giúp cho đến bây giờ. Tôi chắc chắn rằng ông ta sẽ hạnh phúc được tiếp tục mối quan hệ với chúng ta. Tôi sẽ sắp xếp một khoản vay với ngân hàng. Không có gì kéo sự chú ý về phía chúng ta cả, tất nhiên là thế. Nhưng nó sẽ cho phép Matt mua được một cơ sở kinh doanh thích hợp – thậm chí có thể là công ty xây dựng của McCoy. Ngành xây dựng là cách hoàn hảo để rửa tiền.”

“Quá tệ là Gerry gà tồ lại muốn ra,” Travis nói.

Tổ chức ở New York. Rửa tiền. Chúa tôi, đó là vì tất cả những thứ này. Kẻ nào đó tên là “Snake,” chắc hẳn là cũng đến từ tổ chức ở New York đó, đã bẻ gãy cổ Gerry bởi vì Gerry không muốn tiếp tục nữa.

“Chúng ta sẽ giàu có, quý vị nhỉ,” Frank nói, đội lại mũ bảo hiểm. “Giờ này năm tới, chúng ta sẽ lặn trong tiền.”

Lucy nằm lại ẩn nấp trong bụi cây rất lâu sau khi những chiếc mô tô đã đi xa, rất lâu sau khi Fisher đã chạy trở lại xuống con đường mòn. Cô không chắc chính xác cô sẽ ở đâu giờ này năm tới, nhưng cô biết một điều chắc chắn. R.W.Fisher và Frank Redfield và Travis Southeby và bất cứ kẻ nào nữa dính dáng đến cái chết của Gerry sẽ phải vào tù.

Thậm chí nếu cô có phải tự mình đẩy chúng vào đó.

Chương 15

Lucy chạy trở lại chiếc xe của Sarah, thậm chí còn nhanh hơn khi cô chạy theo sau R.W.Fisher.

Theo đồng hồ của cô, đã gần sáu giờ bốn mươi lăm. Cô phải đến Northgate lúc mười rưỡi cho

giờ thăm viếng buổi sáng để cảnh báo Blue là anh đang trong nguy hiểm. Nó sẽ mất một giờ lái xe, nhưng điều đó vẫn ổn. Cô có thể thực hiện nó.

Tất nhiên, một khi cô ở đó, không có gì bảo đảm là Blue sẽ gặp cô.

Cô đã ướt sũng bởi mồ hôi và phủ đầy đất và bụi khi cô leo vào chiếc xe. Cô nổ máy với một tiếng gầm và lái một cách nhanh chóng về nhà.

Cô phải gọi cho ai đó. Nói những gì cô đã nghe lỏm được – những gì cô đã có trong cuộn băng.

Cô không thể gọi cho cảnh sát địa phương. Họ có dính líu vào. Cô biết chắc điều đó. Thế còn cảnh sát liên bang thì sao? Quý thật, không có gì bảo đảm là họ không ở trong thỏa thuận đó cả. Và đặc vụ liên bang địa phương thì sao? Hừ, cô đang rất hoang mang bây giờ cô sợ phải gọi cho bất cứ ai.

Lucy lái xe vào đường dẫn đến nhà cô với sỏi bắn tung tóe. Cô chạy lên những bậc thang lên hiên nhà và nhanh chóng mở khóa cửa bếp, rồi khóa nó lại sau lưng cô.

Nghĩ đi. Cô phải suy nghĩ.

Cô nhắc điện thoại lên, rồi lại đặt nó xuống. Sau đó, với một ý nghĩ bất chợt đột ngột nảy ra, cô nhắc điện thoại lên và ấn nút gọi lại. Cô nhắm mắt lại và cầu nguyện rằng Blue là người cuối cùng dùng điện thoại này và cuộc gọi cuối cùng là anh gọi cho trụ sở của đội Mười SEAL ở California.

Chuông đang reo. Bất cứ khi nào cô gọi, nó cũng reo. Có chỉ có thể hy vọng là nó không reo trong cửa hàng pizza địa phương.

“Ca đêm nghe,” một giọng nói sâu lắng nói ở phía bên kia đầu dây.

Chúa tôi, tất nhiên rồi, nó sớm hơn ba giờ ở California. Ở đó, đang là năm giờ sáng.

“Ai đó?” cô hỏi.

Có một khoảng lặng. “Ai đó?” một câu hỏi cảnh giác đáp lại.

Lucy hít vào một hơi thở sâu và đánh liều. “Tôi tên là Lucy Tait, và tôi là một người bạn của Blue McCoy,” cô nói. “Anh ấy đang gặp rắc rối lớn, và tôi cần phải nói chuyện với Joe Cat ngay bây giờ.”

Một khoảng lặng khác, sau đó, “Cô gọi đến từ đâu, quý cô?” giọng nói hỏi lại.

“Hatboro Creek, Nam Carolina,” cô nói.

“Cô có thể nói cụ thể hơn về rắc rối mà cô nói là trung úy McCoy đang vướng vào không?”

“Ai ở đó vậy, làm ơn? Tôi không thể nói nhiều hơn cho đến khi tôi biết tôi đang nói chuyện với ai.”

Lại có một khoảng lặng ngắn khác, rồi sau đó, “Tên tôi là Daryl Becker,” giọng nói trả lời. “Blue gọi tôi là ‘Harvard.’”

Harvard. Cô nghe cái tên đó trước đây rồi. “Anh đã vượt qua BUDS cùng với Blue và Joe Cat,” cô nói.

“Làm sao cô biết điều đó?” anh hỏi một cách ngờ vực.

“Blue nói với tôi.”

“Chúng ta đang nói về cùng một Blue McCoy à?” Harvard hỏi. “Blue McCoy người mà không nói nhiều hơn ba câu đầy đủ trong toàn bộ cuộc đời anh ta ư?”

“Anh ấy đã nói với tôi,” Lucy nói. “Làm ơn, anh phải giúp tôi. Tôi cần nói chuyện với Joe Cat.”

“Nó là 0500 ở đây bên bờ Tây,” Harvard nói. “Chúng tôi chỉ mới trở lại đêm qua sau một vài tuần đi xa. Joe đang ở với vợ anh ấy đêm nay.”

“Veronica,” Lucy nói.

Harvard cười. “Nếu cô biết về cô ấy, Blue hẳn là đã nói với cô rất nhiều. Cô phải rất đặc biệt, Lucy Tait.”

“Không, chỉ là một người bạn thôi.”

“Tôi cũng là bạn của anh ấy,” Harvard nói. “Nên hãy nói cho tôi biết điều gì đã xảy ra.”

Lucy làm thế, nói với anh mọi thứ từ chuyện bộ máy rửa tiền đến vụ giết Gerry, sự cáo buộc chống lại Blue và âm mưu giết người sắp xảy ra ở nhà tù Northgate. Sau đấy, Harvard im lặng.

“Chết tiệt,” anh nói. “Cứ khi nào gã da trắng lỗ mãng đó vương vào rắc rối, anh ta vương vào những rắc rối cỡ bự, phải không nào?”

“Tôi cần sự giúp đỡ,” Lucy nói. “Tôi không thể làm vụ này một mình, ngoài ra tôi không biết ai để gọi. Tôi cần biết ai là người mà tôi có thể tin tưởng.”

“Được rồi, Lucy Tait,” Harvard nói. “Vấn đề này cũng quá lớn với tôi nữa. Đọc cho tôi số điện thoại của cô. Tôi sẽ mạo hiểm tính mạng để gọi Cat và đánh thức anh ấy từ giấc ngủ sảng của anh. Anh ấy sẽ biết phải làm gì. Tôi sẽ nói anh ấy gọi lại cho cô ngay sau đó.”

“Cảm ơn anh,” Lucy nói, đọc cho anh số điện thoại của cô.

Cô gác điện thoại và mở tủ lạnh ra, rót cho mình một cốc nước cam trong khi cô cố gắng không nhìn đồng hồ. Chúa ơi, cô là một mớ hổ lốn. Cô ướt đầm mồ hôi và bụi, tóc cô rối tung và xơ xác, đầu gối cô vẫn đang chảy máu qua cái lỗ bị rách của quần jean.

Ba phút và bốn mươi giây sau khi cô gác máy với Harvard, điện thoại reo.

Lucy nhắc nó lên. “Vâng?”

“Lucy à? Tôi là Joe Catalanotto từ Alpha Squad.”

Lucy nhắm mắt lại. “Cảm ơn chúa.”

“Nghe này, Lucy, Harvard đã nói hết với tôi những gì đang xảy ra ở đó. Tôi đã gọi cho đô đốc và sắp xếp cho một chuyến đi khẩn cấp. Tôi đang trên đường đi, nhưng nó sẽ mất nhiều thời gian để đến đó, cô nghe được những gì tôi đang nói chứ?” giọng Joe Cat hoàn toàn là giọng thành phố New York. Nó thật sâu lắng và hay và đầy sự tự tin của một chỉ huy SEAL hải quân.

“Ronnie sẽ liên lạc với Kevin Laughton, một FInCOM - Ủy ban tình báo liên bang – một đặc vụ mà tôi tin tưởng...làm việc bên ngoài thủ đô. Anh ta sẽ gửi ai đó đến Hatboro Creek – ai đó mà cô có thể tin tưởng với cuộn băng của cô.”

Ronnie? Veronica. Tất nhiên rồi. Vợ anh ta.

“Những gì tôi muốn cô làm,” Joe tiếp tục, “là đi đến bất cứ nơi nào mà Blue đang bị giam giữ và nói với anh ta về âm mưu ám sát vào trưa nay. Làm bất cứ thứ gì cô cần phải làm, Lucy, để đưa anh ta ra khỏi nhà tù đó.”

Lucy hít vào một hơi thở sâu. “Anh muốn tôi đào hầm cho anh ấy ra khỏi đó ư?”

Joe cười. Anh có một tiếng cười khàn khàn sâu lắng. “Nếu cô phải làm thế, phải. Làm bất cứ điều gì cần thiết. Chỉ đừng để Blue hay bản thân cô bị giết.”

Trước khi Joe gác máy, anh đưa cô số điện thoại nhà anh, số của trụ sở đội Mười SEAL, và số của Kevin Laughton, đặc vụ của FlnCOM. Phòng khi cần.

Lucy gác máy điện thoại.

Làm bất cứ điều gì cần thiết. Bất cứ điều gì cần thiết. Bất cứ điều gì.

Cô nhấc điện thoại lên và quay số của Sarah. Cô biết cô sẽ đánh thức bạn cô dậy.

“Alô?” Sarah trả lời ngái ngủ.

“Mình đây,” Lucy nói. “Cậu có bao nhiêu tiền trong tài khoản tiền gửi của cậu?”

Lucy làm việc một cách nhanh chóng. Cô lôi ra những giấy tờ về ngôi nhà và công ty của cô từ văn phòng làm việc ở nhà cô. Cô tìm giấy đăng ký chiếc xe tải của cô. Cô gom những quyển sổ tiết kiệm tiền gửi của mình và lấy cuốn sổ séc từ tủ quần áo của cô ra.

Cô tìm kiếm trong Những trang vàng Charleston, gọi hết cuộc điện thoại này đến cuộc khác cho đến khi cô tìm thấy chính xác đúng loại doanh nhân cô cần. Cô làm cho ông ta đến thẳng Hatboro Creek và bắt ông ta hứa sẽ đến không muộn hơn chín giờ sáng, khi ngân hàng địa phương mở cửa.

Cô tạo một bản sao của cuộn băng cassette nhỏ, sử dụng máy trả lời tự động của điện thoại để sao ra một cuộn băng nhỏ khác và giữ máy ghi âm cassette nhỏ dưới loa. Chất lượng của cuộn băng sẽ tệ, nhưng cô không quan tâm.

Miễn là những lời nói có thể nghe khá rõ và những giọng nói có thể được nhận dạng. Cô nhét một cuộn băng vào ngăn kéo đựng đồ dùng nhà bếp để giữ cho an toàn.

Lúc 8:57 sáng cô leo vào chiếc xe của Sarah và hướng xuống thị trấn.

Sarah đang đứng ở bên lề đường phía trước ngân hàng. Lucy đỗ lại và ra khỏi xe.

“Minh không thể tin được là mình để cậu thuyết phục mình vào việc này,” Sarah nói một cách lo lắng. “Đó là ba mươi ngàn đô la mà Richard đang dự định dùng để hiện đại hóa văn phòng của anh ấy.”

“Cậu sẽ lấy lại nó mà,” Lucy nói, hy vọng cô đang nói với bạn cô sự thật. “Minh không thể nói với cậu là mình cảm kích việc này nhiều như thế nào. Tiền của cậu giúp mình có đủ số mình cần.”

“Minh không nghĩ là cậu lại có nhiều đến thế,” Sarah nói.

“Nó hầu hết là từ việc thế chấp công ty,” Lucy nói. “Nghe này, trước khi mình quên mất, mình đã dấu một cuộn băng trong bếp nhà mình, ở ngăn kéo đồ dùng ý. Nếu có bất cứ điều gì xảy ra với mình –”

“Oh, chúa ơi, đừng có nói thế chứ.”

“Nó rất quan trọng,” Lucy nói. “Trong bản tin của mình có một số điện thoại của một đặc vụ liên bang tên là Kevin Laughton. Hãy chắc chắn rằng ông ta sẽ có được cuộn băng.”

“Cuộn băng ở ngăn kéo đồ dùng.” Sarah gật đầu. “Tại sao lại là ngăn kéo đồ dùng?”

“Mình định nấu nó trong lò nướng bánh, nhưng rồi mình nghĩ, điều gì sẽ xảy ra nếu ai đó đến và muốn vài lát bánh mì nướng –“

Lucy nhìn lên khi một người đàn ông nặng nề trong bộ vest công sở và một bộ tóc giả dễ nhận thấy đến khó tin tiến đến phía họ. Đó phải là Benjamin Robinson, người đàn ông cô đã tìm trong Những trang vàng. Phải là như thế.

“Cô Tait?” người đàn ông nói, nhìn một cách dò hỏi từ Sara đến Lucy.

Lucy giơ tay cô ra. “Ông Robinson,” cô nói. “Tôi là Lucy Tait. Chúng ta sẽ đi vào ngân hàng và làm cho xong việc này chứ?”

Một người đàn ông gầy nhom dừng lại gần Blue ở sân nhà tù khi đang trong thời gian tập thể dục buổi sáng. Ông ta châm một điếu thuốc với đôi tay run rẩy và nhìn chăm chăm lên bầu trời.

“Cậu sẽ bị làm thịt.”

Mất một lúc trước khi Blue nhận ra là người đàn ông đang nói chuyện với anh. Anh nhìn ra xa khỏi ông ta, xuống mặt đất vào đôi giày mềm khó chịu của anh, khi ý nghĩa của những gì ông ta nói được thấm thấu. Làm thịt. Giết. “Khi nào?”

“Bữa trưa,” ông ta đáp lại.

Điều đó sắp đến. Blue cảm thấy sự dâng trào quen thuộc của adrenaline khi cơ thể anh chuẩn bị cho một trận chiến. “Bao nhiêu?”

“Quá nhiều. cho dù cậu đánh lại, họ vẫn sẽ có được cậu. Nếu cậu không xuất hiện ở bữa trưa, họ sẽ thực hiện nó vào bữa tối.”

“Bao nhiêu?” Blue hỏi lại. Không biết bao nhiêu là quá nhiều. Anh cần phải biết trước để có thể lên kế hoạch, chiến lược chống lại cuộc tấn công đó.

“Có ba mươi gã, người anh em. Tất cả đều là những kẻ khó chơi.”

Ba mươi. Chúa ơi. Không phải là không thể, nhưng cũng không phải là tỷ lệ tốt.

“Họ sẽ có được cậu,” người đàn ông nói.

Ba mươi. Đây sẽ là một trận chiến khó khăn. Người đàn ông này có lẽ hoàn toàn đúng. “Tại sao lại nói với tôi về nó, rồi sao nữa?”

“Tôi nói với cậu bởi vì nếu là tôi sẽ chết, tôi sẽ muốn được biết.” Người đàn ông búng tàn từ điếu thuốc của ông ta, vẫn không nhìn vào Blue. “Viết một chúc thư đi,” ông ta nói. “Tạo sự thanh thản với bất cứ điều tốt đẹp nào mà cậu tin tưởng vào. Hoặc là gọi điện thoại – gọi cho bạn gái cậu và nói với cô ấy là cậu yêu cô ấy.” Ông ta bắt đầu bỏ đi. “Thắt chặt lại những mối quan hệ lần cuối.”

Gọi điện thoại. Chúa ơi, giá mà anh có thể. Nhưng Blue không có quyền được gọi điện thoại. Không cho đến tuần sau. Và theo như người tù nhân gầy nhom đó, Blue sẽ không sống được lâu đến thế.

Blue đi vào trong tòa nhà chính đến thư viện.

“Tôi muốn có một cái bút và một tờ giấy, làm ơn,” Blue nói với người tù nhân vạm vỡ đang làm nhiệm vụ như một thủ thư.

Người đàn ông im lặng đặt cả hai thứ lên mặt quầy. Blue có thể thấy sự phản chiếu của cái chết sắp xảy ra của anh trong sự im lặng trong đôi mắt của người đàn ông này.

“Cảm ơn,” Blue nói với anh ta, nhưng người bạn tù không nói gì, như thể Blue đã chết. Chiếc bút được gắn vào cái quầy với một sợi dây để không ai có thể lấy trộm nó và sử dụng nó như

một loại vũ khí. Anh đứng đó, nâng cây bút lên và giữ nó phía trên tờ giấy.

Chết tiệt. Điều này đang trở nên khó khăn để viết ra hơn là anh đã nghĩ.

Anh bắt đầu nó một cách khá dễ dàng: “Lucy yêu quý.” Nhưng sau đó nó trở nên khó khăn hơn.

Anh không có thời gian để nó trở nên khó khăn. Anh không có thời gian để nó được viết ra một cách hoàn hảo. Anh biết những gì anh muốn nói, nên anh chỉ phải nói nó ra. Anh viết, cố gắng để viết chữ cho rõ ràng.

Anh đã có rất nhiều thời gian để suy nghĩ trong hai mươi tư giờ qua, và mỗi lần anh cố gắng để ghép em vào trong câu đố về ai là kẻ giết Gerry, những bức tranh được sắp xếp đều trông có vẻ sai trái. Bất cứ khi nào anh nghĩ về em đi đến sở cảnh sát, có ý định cung cấp thông tin mà sẽ củng cố cho vụ kiện của họ chống lại anh, anh chỉ không thể tin được nó. Anh đã nghĩ về Travis Southeby, về cái cách mà ông ta đứng lên chống lại anh ở quán thịt nướng, về cái cách mà ông ta có được niềm vui thích khi nói với anh về việc em đã giao nộp anh. Đầu tiên anh đã buộc tội ông ta đang chơi trò cân não với anh, và bây giờ anh không thể không tin rằng ông ta quả thực đã làm rối tung đầu óc anh. Anh tin khi Tom Harper nói rằng em đã đến sở cảnh sát, nhưng nếu như ông ta cũng nói dối thì sao? Hoặc là nếu như em đã ở đó, nhưng vì những lý do hoàn toàn khác thì sao? Anh đoán tất cả đều tóm gọn trong thực tế là anh không muốn tin họ. Anh sẽ không tin họ. Nhưng anh sợ là đã quá muộn rồi. Anh sợ rằng họ đã thắng. Nó giết anh vì anh đã không gặp em khi anh có cơ hội. Anh không chắc là anh sẽ có lại cơ hội đó, bởi vì ai đó ở đây muốn anh chết – có lẽ vì thế mà anh không thể chứng minh sự vô tội của anh và trả lời cho câu hỏi kẻ nào đã giết Gerry. Có thể anh là một gã ngốc, và có thể em có dính dáng với những kẻ giết người kia. Nhưng anh không muốn tin điều đó. Anh sẽ không tin điều đó. Nếu anh chết, anh muốn chết khi yêu em.

Blue hít một hơi thật sâu, rồi thở ra.

Anh chưa bao giờ nói những lời này với bất kỳ ai trong cuộc đời anh, huống hồ là viết chúng xuống, nhưng bằng cách nào đó trong vài ngày qua, anh đã phải lòng em, Yankee. Anh nghĩ là em nên biết.

Anh ký lá thư là “Carter,” nhưng gạch nó đi và viết xuống “Blue.”

Anh gấp lá thư làm ba và đẩy chiếc bút về phía người thủ thư, người vẫn không nói một lời. Anh hỏi xin một chiếc phong bì và một con tem, và người thủ thư im lặng chỉ xuống hành lang

đến một phòng nhỏ xíu được dùng như một nơi bỏ thư và đón khách.

Khi Blue ở đó, vài cảnh vệ đi vào. Họ đọc một dãy số. Mất một lúc để anh nhận ra chúng là số ID – số ID của anh. Họ đang tìm anh.

“Anh được yêu cầu đến văn phòng giám thị trại giam,” họ nói khi anh thả lá thư của anh vào trong hộp thư.

Có thể nào giám thị trại giam bằng cách nào đó đã tìm ra về mối đe dọa chết người? Ông ta sẽ để Blue một mình cho đến khi nguy hiểm qua đi ư? Nó là một chuyến đi dài đến văn phòng giám thị phòng giam ở gần cửa trước của nhà tù, và Blue có rất nhiều thời gian để suy đoán.

Nhưng khi người cảnh vệ mở cánh cửa văn phòng và Blue bước vào trong, những lời của giám thị trại giam đã làm anh ngạc nhiên.

“Việc bảo lãnh anh đã được thực hiện,” người đàn ông nói. “Ký tờ giấy này, thay quần áo của anh và anh được tự do rời đi.”

Việc bảo lãnh anh đã được thực hiện. Một nửa triệu đô la. Kẻ quái nào đã đến với nửa triệu đô la như thế? Và cũng vừa đúng lúc.

Chiếc đồng hồ trên tường của giám thị trại giam chỉ 11:10. Trong hai mươi phút nữa, những người tù nhân sẽ xếp hàng đi ăn trưa. Trong hai mươi phút nữa ba mươi người đàn ông sẽ tìm đến anh, sẵn sàng để kết thúc cuộc sống của anh. Nhưng anh sẽ không ở đó. Anh sẽ không buộc phải chiến đấu với tỷ lệ ba mươi chọi một. Sự khuấy khỏa tràn qua anh, nóng bỏng và đậm đặc. Anh sẽ không chết hôm nay. Ít nhất thì không phải trước bữa trưa.

“Ai trả bảo lãnh?” anh hỏi.

“Nó có thực sự quan trọng không?”

Blue lắc đầu. “Không.”

Anh nhanh chóng thay quần áo của anh, cột lại dây thắt lưng của anh. Họ không tìm ra con dao giấu bên trong cái khóa. Điều đó thật tốt. Có lẽ vận may của anh đang bắt đầu thay đổi.

Những người cảnh vệ dẫn anh xuống hành lang đến một cánh cửa bị khóa. Anh đi qua nó, rồi đến một hành lang khác hướng đến một cánh cửa bị khóa khác. Anh có thể thấy ai đó đang đứng ở phía bên kia của thanh chắn an ninh dày. Khi anh đến gần hơn, anh nhận ra chính xác ai đang đứng đó, đợi anh.

Lucy. Chúa ơi, đó là Lucy. Vận may của anh rõ ràng đang thay đổi.

Khuôn mặt cô có vẻ thận trọng, như thể cô không chắc về sự tiếp nhận cô. Cô giữ ánh mắt của anh, dẫu vậy, tìm kiếm trong đôi mắt anh khi người cảnh vệ mở khóa vật cản trở cuối cùng.

Và rồi anh tự do. Anh đã ở bên ngoài nhà tù, trong khu vực chờ đợi của khách viếng thăm.

“Em trả tiền bảo lãnh cho anh?” anh hỏi. Nó không phải là những gì anh thực sự muốn nói với cô, nhưng nó tốt hơn là chỉ đứng đó, nhìn chăm chăm.

Cô gật đầu.

“Em lấy từ chỗ quái nào được nửa triệu đô la?”

Lucy lo lắng làm ầm đôi môi cô và nhún vai, chỉ cho anh thấy cái bóng của nụ cười bình thường của cô. “Có nhớ công ty phần mềm máy tính mà em sở hữu không?” cô nói. “Việc kinh doanh đã rất tốt trong thời gian gần đây.”

“Nhưng em không thể có nhiều đến thế tiền mặt và thứ có thể chuyển sang tiền.”

Cô lắc đầu. “Không, nó hầu hết là vốn lưu động. Em sử dụng công ty như một vật thể chấp, không kể đến vài thứ khác nữa và vài khoản tiền vay mượn, và...Cô lại nhún vai. “Em không làm bất cứ điều gì với việc bắt giữ anh, Blue” cô nói, giọng cô nhanh và thấp. “Ý em là, em đã ở sở

cảnh sát, đang lấy khẩu súng của em từ tủ để đồ, và Bradley hỏi em một câu hỏi, và em trả lời nó theo cách tốt nhất mà em có thể và rồi đột nhiên Travis Southeby có lệnh bắt anh. Em không ... Em không..." Có nước mắt trong đôi mắt cô, nhưng dù vậy cô vẫn giữ ánh mắt anh, lặng thầm khẩn cầu anh tin cô.

"Nó được yêu cầu theo luật là tôi phải hộ tống anh đến cửa trước," người cảnh vệ nói với Blue.

Anh lờ người cảnh vệ đi và tiến một bước về phía Lucy. "Anh biết," anh nói.

Cô lau những giọt nước mắt của cô bằng lòng bàn tay cô, khước từ để khóc. "Anh biết ư?"

"Phải," anh nói. Anh muốn kéo cô vào vòng tay anh, nhưng anh đang lo lắng một cách kỳ lạ. Anh yêu người phụ nữ này. Không biết làm sao mà sự hiểu biết đó thay đổi mọi thứ. Anh e ngại việc chạm vào cô, sợ phải trao bản thân anh đi. Rõ ràng, anh mới viết những cảm xúc sâu kín nhất của anh trong một lá thư, nhưng không có cách nào mà anh có thể nói bất cứ điều gì trong đó ra cả. "Phải mất một khoảng thời gian, nhưng anh cuối cùng cũng hiểu ra. Lucy, anh xin lỗi _"

"Thôi nào, hai người," người cảnh vệ nói một cách thiếu kiên nhẫn. "Để dành sự sum họp đầm lẹ ở bên ngoài cánh cổng đi."

Lucy quay lại đối mặt với người cảnh vệ, cảm cô hất cao, đôi mắt cô sáng rực. "Tôi vừa trả nửa triệu đô la nên người đàn ông này có thể đi ra khỏi đây với tôi - và chúng tôi sẽ ra khỏi đây vào thời điểm phù hợp với chúng tôi, khi chúng tôi muốn, và không một phút sớm hơn. Cảm ơn anh rất nhiều."

Blue cảm thấy bản thân mỉm cười lần đầu tiên trong một khoảng thời gian dài như cả thế kỷ. "Anh nghĩ anh đã sẵn sàng rời đi rồi," anh nói với cô.

Người cảnh vệ hộ tống họ ra đến cửa, và sau đó họ đã ở bên ngoài trong bầu không khí ẩm ướt và bên ngoài cánh cổng cuối cùng

Tự do.

“Nó có tồi tệ không?” Lucy hỏi một cách lặng lẽ.

“Nó đã qua rồi,” Blue nói.

Mắt họ gặp nhau, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, chỉ trong chốc lát, trước khi Lucy nhìn xuống, và Blue biết với một sự chắc chắn chết người là nếu anh vươn tới cô, cô sẽ tránh ra.

Khi anh mới trông thấy cô đang đứng và đợi anh ở phía bên kia của cánh cổng, khi anh nhận ra rằng đó là cô, người đã trả tiền bảo lãnh cho anh, anh đã nghĩ trong một khoảnh khắc rằng nó hẳn phải là bằng chứng cho thấy cô yêu anh. Người phụ nữ nào sẽ mạo hiểm mọi thứ mà cô ấy có cho một người đàn ông mà cô ấy không yêu chứ?

Nhưng rồi anh nhớ ra bạn cô Edgar. Lucy đã chỉ có tình bạn với Edgar, vậy mà cô đã hy sinh rất nhiều để ở với anh ta trong những tháng cuối cùng của anh ta.

Sự trung thành của cô với những người bạn rõ ràng là không lay chuyển. Nhưng Blue không muốn chỉ là bạn của cô nữa. Anh muốn nhiều hơn, Chúa giúp anh. Anh muốn nhiều hơn, nhưng thực tế rằng anh đã đánh mất niềm tin của cô với anh đã phá hủy đi bất cứ tình yêu mỏng manh nào mà cô đang bắt đầu cảm thấy với anh.

Blue phải vội chạm vào cô, anh phải thử. Nhưng trước khi anh có thể, Lucy đã bắt đầu bước đi, hướng thẳng đến bãi đỗ xe và chiếc xe tải của cô.

“Vợ của Matt Parker nói với em là R.W.Fisher đã trả rất nhiều tiền cho Matt để ông ta nói là đã nhìn thấy anh trong rừng cây với Gerry,” Lucy nói với anh.

R.W.Fisher?

“Bà ấy cũng nói là vài người trong lực lượng cảnh sát có dính dáng vào,” cô tiếp tục nói.

Blue biết điều đó. Anh đã có cảm giác trong lòng về điều đó từ những ngày đầu.

“Nên em theo dõi Fisher, và không còn nghi ngờ gì nữa, ông ta gặp Travis Southeby và Frank Redfield,” Lucy nói với anh. “Em đã có cuộc đàm luận của họ trong băng ghi âm. Họ dính dáng đến một bộ máy rửa tiền được sắp xếp bởi một tổ chức tội phạm từ New York. Theo em hiểu, bọn tội phạm đưa họ tiền và họ thổi phồng thu nhập của những công việc kinh doanh của họ lên, cắt lại một phần để trả thuế chênh lệch và giữ một số, phần còn lại được đưa trở lại. Gerry đã dính líu vào ở một vài điểm. Em đoán là anh ta đã tham gia nó được một thời gian, sử dụng công ty xây dựng của anh ta để đưa nhiều tiền bẩn của bọn tội phạm quay trở lại hệ thống lưu thông. Nhưng anh ta chắc hẳn bắt đầu cảm thấy tội lỗi và muốn thoát ra. Khi anh ta gây ồn ào, họ giết anh ta. Bọn tội phạm gửi một kẻ tên là Snake đến để thực hiện việc đó.

Blue bị làm cho ngạc nhiên. “Trời đất, em đã rất bận rộn.”

“Còn nữa,” cô nói. Bụi từ bãi đỗ xe che phủ đôi mắt của cô, và cô dừng lại đối mặt với Blue, chùi tay một cách vô thức vào phía sau ống quần của cô. “Alpha Squad đã trở lại từ nhiệm vụ huấn luyện của họ. Em đã nói chuyện với Joe Cat. Anh ấy đang trên đường đến. Trong lúc ấy Veronica đã liên lạc với ai đó tên là Kevin Laughton ở FlnCOM. Chỉ là vấn đề thời gian trước khi những đặc vụ của FlnCOM đến đây.”

Blue bật cười. “Em làm tất cả những điều đó và lo gom góp đủ tiền để trả bảo lãnh cho anh à?”

Lucy gật đầu. Cô lại bắt đầu bước đi. Chiếc xe tải của cô đỗ ở hàng cuối cùng của bãi đỗ xe. “Tất cả những gì chúng ta cần phải làm bây giờ là tìm một nơi an toàn để ẩn nấp cho đến khi những đặc vụ của FlnCOM đến.”

Blue dừng lại đột ngột và tóm lấy cánh tay của Lucy. “Có ai đó đang nấp phía sau chiếc xe tải của em,” anh nói nhỏ.

Lucy vội đến khẩu súng của cô, nhưng cô không đủ nhanh.

Travis Southeby đứng lên, chĩa khẩu súng của ông ta thẳng vào Blue. “Cấm di chuyển dù chỉ một inch,” ông ta cảnh báo Lucy, “hoặc là tao sẽ bắn một lỗ trên người hần.”

“Cứ để cho ông ta bắn anh,” Blue nói với cô, đôi mắt anh không rời khỏi Travis. “Sau đó bắn tên khốn này vào giữa đôi mắt hần. Anh biết em có thể làm được điều đó. Em đã nói với anh là em là một tay súng cừ mà.”

“Tao sẽ giết hần,” Travis nói. Giọng ông ta cao, đôi tay ông ta run rẩy nhẹ, khuôn mặt ông ta đỏ ửng vì căng thẳng. “Từ từ bỏ tay ra.”

Lucy làm theo. “Em không thể mạo hiểm,” cô thì thầm với Blue.

Travis giữ khẩu súng của ông ta hướng về Blue khi ông ta tiến về phía họ và nhanh chóng lấy khẩu súng của Lucy từ bao đeo súng trên vai dưới áo khoác của cô.

“Chết tiệt nhà nó,” Travis rủa. “Tao không thể tin được nó khi trợ lý của giám thị trại giam gọi và nói cho tao biết là Blue McCoy đã được bảo lãnh. Nửa triệu đô la.” Ông ta nhìn về phía Lucy, sử dụng mu bàn tay để lau mồ hôi toát ra trên trán. “Mày đang làm cái quỷ gì ở lực lượng cảnh sát với bấy nhiêu tiền trong tài khoản ngân hàng của mày?”

“Ông đang làm cái quỷ gì trong lực lượng cảnh sát với bấy nhiêu đạo đức ông có?” Lucy vạch lại sít sao.

Travis đưa cho Lucy một chùm chìa khóa. “Xe của tao ở ngay đây, bên cạnh xe mày,” ông ta nói. “Vào xe.”

Blue lấy chùm chìa khóa từ tay Lucy. “Tôi sẽ lái xe,” anh nói. “Cô ấy không cần phải đi theo.”

“Tao e là cô ta phải đi cùng,” Travis nói. Ông ta đang rất cẩn thận để ở xa Blue ít nhất một cánh tay. Ông ta biết nếu anh đến đủ gần, Blue sẽ tấn công ông ta, bất chấp khẩu súng mà ông ta đang giữ. Ông ta chĩa khẩu súng vào đầu Blue. “Vào xe, hay Chúa giúp tao, tao sẽ kết liễu cả hai đứa mày ở đây và ngay bây giờ.”

Trái tim Lucy đập điên cuồng. Cô biết rằng Blue không muốn vào chiếc xe đó. Cô biết rằng anh muốn ở ngay đây, bên ngoài không gian của bãi đỗ xe. Cô biết rằng anh chỉ đang đợi một cơ hội để tấn công Travis. Cô biết rằng nếu Bue là người đang mang theo một khẩu súng, anh sẽ nhảy bổ vào Travis khi ông ta đến đủ gần. Nhưng Lucy không thể làm ngơ sự thật là khẩu súng của Travis đang chĩa dứt khoát về phía Blue.

Blue móc những ngón cái của anh vào thắt lưng, một tay đặt trên khóa thắt lưng. Đôi mắt anh liếc về phía Lucy trong nửa giây. “Làm những gì ông ta nói đi,” anh nhẹ nhàng bảo cô. “Vào trong chiếc xe.” Anh giơ tay ra, chùm chìa khóa xe nằm trong lòng bàn tay anh. “Nhé.”

Bất cứ điều gì Blue đang dự định thực hiện, anh cũng sẽ không thực hiện nó ít nhất cho đến khi Lucy đã rời đi một chút khỏi chỗ này. Bất cứ điều gì anh đang dự tính thực hiện, thì thực tế vẫn là Travis có một khẩu súng còn Blue thì không. Nếu ai đó sẽ bị thương hay là bị giết, thì rất có khả năng đó là Blue.

Lucy lấy chùm chìa khóa từ anh, để cho những ngón tay cô nán lại trong hơi ấm của bàn tay anh, nhận thức rất rõ rằng khoảnh khắc này có thể là lần cuối cùng cô được chạm vào anh.

Và đột nhiên tất cả sự do dự của cô về việc mối quan hệ của họ chính xác là gì, tất cả sự hoài nghi của cô về Jenny Lee, tất cả những nỗi sợ hãi rằng nếu phải đưa ra sự lựa chọn giữa hai người họ Blue sẽ chọn Jenny, tất cả những điều đó không còn là vấn đề nữa. Không còn vấn đề gì ngoài những cảm xúc của cô.

Blue lại nhìn cô, chỉ một lát, gửi đi một thông điệp thầm lặng trong đôi mắt anh. Nhưng thông điệp mà cô muốn gửi lại cho anh, những lời cô muốn nói với anh, không phải là điều mà cô có thể tin tưởng được truyền đạt chỉ thông qua một cái nhìn.

“Em yêu anh,” cô thì thầm.

Blue nhìn lại cô, đôi mắt anh đầy sự ngạc nhiên.

Cô quay đi và leo vào chiếc xe của Travis.

Blue buộc đôi mắt anh phải nhìn ra khỏi Lucy, quay trở lại phía Travis và khẩu súng của ông ta. Cô yêu anh. Lucy yêu anh. Cô là bạn anh, nhưng cô cũng yêu anh.

Blue biết rằng nếu anh có thể làm cho tốt trong vài phút tiếp theo đây, anh sẽ thật lòng cố gắng để có cuộc sống hạnh phúc về sau. Lucy yêu anh và anh chắc như quỷ là cũng yêu cô.

Đây là những gì Joe Cat và Veronica đã tìm thấy. Đây là lý do tại sao Cat đã gần như phát điên vì lo lắng khi những tên khủng bố đánh chiếm chiếc tàu thủy mà Veronica đang ở trên đó. Blue nhìn chăm chăm vào nòng súng đen nhỏ của khẩu súng của Travis, âm thầm vui mừng vì ông ta giữ khẩu súng đó chĩa vào anh. Nếu ông ta quay sang và chĩa nó vào Lucy, Blue sẽ không thể chống lại. Anh sẽ không thể mạo hiểm thế.

Và anh chỉ việc tháo con dao của anh từ khóa thắt lưng.

“Bây giờ đến mày vào trong xe,” Travis nói với Blue, ra hiệu về chiếc xe bằng đầu ông ta. “Chúng ta sẽ có một chuyến đi.”

Blue không di chuyển. Ít nhất không phải chân anh. “Tôi không nghĩ thế,” anh nói. “Ông sẽ phải bắn tôi. Và sau đó, khi khẩu súng của ông hết đạn, tôi sẽ đi đến đó và bẻ gãy cổ ông như cái cách mà Gerry đã bị giết. Đừng lo – nó không đau đâu. Tôi nghĩ là điều cuối cùng ông sẽ nghe thấy là tiếng xương của ông bị vỡ. Nó chắc hẳn rất to. Nhưng chỉ trong một lúc thôi.”

Lúc này Travis càng toát mồ hôi nhiều và đôi tay ông ta run rẩy càng mạnh hơn. “Tao nói lại, vào xe ngay.”

Trong xe, Lucy có thể nhìn thấy Blue, đôi tay anh vẫn đặt hoàn toàn trong tầm nhìn của Travis, những ngón cái móc vào thắt lưng của anh và...

Thắt lưng của Blue. Blue đang lấy con dao của anh ra. Khi Lucy nhìn vào kính chiếu hậu, cô thấy Blue đặt tay anh xuống lại bên mình, và cô biết là anh bằng cách nào đó đang nắm con dao trong lòng bàn tay anh.

Chúa ơi, một con dao chống lại một khẩu súng. Cô phải làm gì đó để làm cho lợi thế nghiêng về phía Blue, và cô phải làm nó ngay lập tức.

Blue di chuyển về phía chiếc xe, đợi thời điểm hoàn hảo để tấn công. Anh biết Travis đang dao động. Anh chỉ cần một sự sao lãng và...

Lucy khởi động chiếc xe của Travis với một tiếng gầm. Giật mình, Travis nhìn đi khỏi Blue.

Nó chỉ là một phần của một giây, nhưng Blue không do dự. Anh ném với độ chính xác không sai lệch, và Travis ngã xuống với một tiếng thét, súng của ông ta nảy lên trên bãi đỗ xe bụi bặm khi ông ta túm lấy cái chân bị thương. Blue chớp lấy khẩu súng, giữ nòng súng dưới cằm Travis khi anh lấy khẩu súng của Lucy từ túi ông ta.

Con dao cắm ngập đến cán vào đùi Travis.

“Mày vẫn sẽ chết,” Travis rít lên với Blue.

“Tôi sẽ không kéo con dao đó ra nếu tôi là ông,” Blue nói với ông ta. “Ít nhất không cho đến khi ông đến bệnh viện. Tôi đã nhắm vào động mạch chủ. Nếu ông kéo nó ra, ông sẽ chảy máu đến chết trong khoảng hai phút.”

Mặt Travis đã tái xanh lại còn tái hơn nữa.

“Vào đi,” Lucy nói một cách cấp bách với Blue. “Xe tải của Fisher vừa được lái vào trong bãi đỗ xe.”

Như để nhấn mạnh cho những lời cô vừa nói, một tiếng súng vang lên, và kính chắn gió phía sau của chiếc xe tải của Lucy vỡ tan.

“Ít ra thì chúng cũng nhắm bắn tệ hại,” Blue nói, giật cánh cửa sau của chiếc xe của Travis mở ra và leo vào phía sau Lucy.

Lucy lái xe ra khỏi bãi đỗ với một tiếng rít của những bánh xe khi Blue trèo qua chiếc ghế sau lên phía trước. Cô liếc nhìn anh. “Em ngạc nhiên là anh không giết Travis,” cô nói.

“Em đùa à?” Blue nói. “Và bỏ lỡ việc thấy ông ta bị xét xử vì cái chết của Gerry?” Anh quay người xung quanh, nheo mắt để có tầm nhìn tốt hơn về chiếc xe tải đang đuổi theo họ.

Nó là một chiếc xe tải khổng lồ, với những bánh xe ngoại cỡ to lớn. Nhìn như thể Fisher đang tự mình lái nó. Nhưng có ai đó nữa ở bên cạnh ông ta, với một khẩu súng săn. Đúng vậy.

“Điều gì sẽ xảy ra nếu ông ta chảy máu đến chết?” Lucy hỏi về Travis.

“Ông ta sẽ không,” Blue nói. “Anh đã làm rối trí ông ta khi nói là anh ném trúng vào động mạch chủ. Đó hoàn toàn là bịa đặt. Anh đang cố gắng để giữ cho ông ta không di chuyển.”

Một tiếng súng khác vang lên, nhưng theo chừng mực mà Blue có thể nói, nó không bắn trúng xe của Travis. Lucy lái chiếc xe thậm chí còn nhanh hơn, nhưng chiếc xe tải theo sát. Một cách dễ dàng.

Blue quay người, nhanh chóng nhìn quanh bên trong chiếc xe mà họ đang lái. Nó là một chiếc xe nước ngoài hạng sang với một động cơ lớn, chất đầy những tính năng đặc biệt. Travis thậm chí còn có một chiếc điện thoại trên xe trong một cái hộp giữa hai ghế phía trước.

Họ đang hướng đến phía bắc trên đường Philips. Lucy đang bẻ lái nhanh hơn khi cô có thể và những lớp xe lại rít lên và rền rĩ. Blue cố gắng hình dung ra chính xác họ đang ở đâu. Đường Philips giao cắt với tuyến 17 không xa từ nhà tù Northgate. Và ở đâu đó phía tây tuyến 17, giữa đường Phillips và đường rẽ về Hatboro Creek, có đài truyền hình địa phương nơi mà Jenny Lee làm việc. Chính xác. Blue nhắc điện thoại lên. Anh có một kế hoạch.

Anh liếc ra sau về phía chiếc xe tải ngay lúc kính chắn gió phía sau bị vỡ tan. Kẻ bắn súng đã nâng tầm bắn lên bằng súng trường. Bây giờ thì họ gặp rắc rối rồi.

“Nhanh hơn đi,” anh nói với Lucy. “Và giữ đầu em thấp xuống.”

“Em không thể làm một lúc cả hai,” cô nói sít sao.

“Em phải làm được,” anh nói.

“Sao anh không bắn lại bọn chúng?” Lucy hỏi.

Blue lắc đầu. “Súng ngắn không cùng tầm đạn với súng trường săn bắn. Nó là một sự phạm đạn.”

“Blue, em không thể lái nhanh hơn được nữa!” Có nhiều hơn một chút hoảng hốt trong giọng cô.

Anh đặt điện thoại xuống và rút ra khẩu súng của Travis, thay vào đó, rồi đặt tay anh lên lưng ghế. “Đạp vào phanh,” anh nói với Lucy. “Bây giờ.”

Cô nhìn vào anh một cách yếu ớt. “Cái gì...?”

Anh nâng giọng. “Làm đi!”

Cô đạp phanh. Chiếc xe chậm lại, hơi rung lên, và chiếc xe tải đang gầm rống lọt vào tầm bắn.

“Lái đi!” Blue la lên, bắn liên tiếp hết ổ đạn một cách nhanh chóng. Anh nhìn thấy kính chắn gió phía trước của chiếc xe tải vỡ tan, nhìn thấy dấu vết của máu phun ra trên kính chắn gió phía sau, và anh biết có kẻ nào đó đã bị bắn trúng.

Nếu nó là kẻ lái xe, thì hẳn ta không bị giết chết. Vì khi Blue nhìn, chiếc xe tải đang được lái vào lề đường và dừng lại. Lucy cũng đang nhìn, qua kính chiếu hậu. “Tiếp tục đi đi,” Blue nói với cô. “Nhanh hết mức em có thể.”

“Chúng đã dừng lại rồi mà,” cô phản đối.

“Điều đó không có nghĩa là chúng không thể bắt đầu đuổi theo chúng ta lần nữa,” anh nói.

Vài phút trôi qua trong sự im lặng căng thẳng khi Lucy lái nhanh hết mức cô dám và Blue canh chừng phía sau xem có bất cứ dấu hiệu nào của chiếc xe tải không. Họ đang đi lên một ngọn đồi nhỏ, và từng phần nhỏ một của con đường phía sau họ có thể nhìn thấy được trong thung lũng bên dưới. Anh thấy chiếc xe tải khổng lồ thoáng hiện ra, ở phía sau trên con đường, vẫn đuổi theo họ.

Lucy chửi thề như một thủy thủ khi anh nói với cô điều đó. Cô liếc về phía đồng hồ đo tốc độ, lái xe thậm chí còn nhanh hơn nữa, nhưng vẫn không rời mắt khỏi con đường. “Chúng ta đang tiến đến tuyến 17. Đường nào?”

“Phía tây.”

Blue nhắc chiếc điện thoại lên lần nữa, quay một số mà hiển nhiên anh đã ghi nhớ.

“Anh đang gọi cho ai đấy?” Lucy hỏi.

“Jenny Lee.”

Lucy cảm thấy bản thân trở nên cực kỳ chết lặng. Jenny Lee. Blue đang sử dụng điện thoại trên xe để gọi cho Jenny Lee. Cô không nên ngạc nhiên đến thế, nhưng theo cách nào đó, ngu ngốc, cô là thế. Cô bị kinh ngạc và đau đớn. Chúa ơi, Cú sốc này thật là đau đớn biết bao. Cô đã lường trước được viễn cảnh này. Cô đã chuẩn bị cho nó. Hay là cô chỉ nghĩ thế thôi.

Bằng cách nào đó Lucy xoay sở được để vẫn tiếp tục lái xe. Bằng cách nào đó cô rẽ về phía tây trên tuyến 17. Cô đã nói với Blue là cô yêu anh, và anh thậm chí còn không thêm lịch sự để đợi cho đến khi họ thoát khỏi nguy hiểm trước khi anh gọi cho Jenny. Có lẽ điều đó là điều đau đớn nhất.

“Làm ơn cho gặp Jenny Lee Beaumont” Blue nói với nhân viên tiếp tân, rồi đợi trong khi cuộc gọi của anh được nối.

Lucy thực sự có thể bị tấn công trên đường quốc lộ. Cô lái chiếc xe của Travis nhanh hơn nữa, lắng nghe sự lao đi của những bánh xe trên con đường, cố gắng không nghe Blue nói chuyện với Jenny Lee. Nhưng thật khó khăn để không nghe anh nói.

“Có nhớ khi em đến nhà giam và anh đã nói với em hãy sẵn sàng cho anh không?” Blue nói với Jenny. “Well, anh đang trên đường đến.” Có một khoảng ngừng, rồi anh nói. “Mười phút nữa.” Một khoảng ngừng khác. “Được rồi.” Sau đó anh gác máy.

Anh quay sang phía Lucy. “Em biết chỗ rẽ vào đài truyền hình chứ?”

Cô gật đầu. Cô biết.

Anh nhìn cô thật kỹ lưỡng. “Em ổn chứ?”

Lucy gật đầu. “Em ổn.” Cô liếc nhìn anh. Anh nhận ra không có lời giải thích nào. Anh đang nhìn chăm chăm vào cô, sự quan tâm trong mắt anh, sự bối rối thể hiện trên mặt anh. “Đang nghĩ về những kẻ muốn giết chúng ta đang đuổi theo chúng ta trên chiếc xe tải chắc hẳn là nhanh hơn rất nhiều so với chiếc xe này,” cô thêm vào.

Blue nhìn quanh, canh chừng qua cửa kính phía sau đã vỡ. “Anh đã bắn chúng một kẻ trong bọn chúng,” anh nói.

“Em nghĩ anh được cho là một nhà thiện xạ,” cô nói.

Anh lại quay sang phía cô, và cô có thể cảm thấy anh đang nghiên cứu khuôn mặt cô. Cô giữ cho quai hàm cô vững vàng, miệng cô mím chặt, đôi mắt cô cẩn thận nhìn con đường.

“Anh bắn giỏi,” anh cuối cùng lên tiếng. “Khẩu súng của Travis chẳng ra gì. Anh không có thời gian để tìm hiểu cách nó giật. Anh không có thời gian để làm cân bằng.”

Blue quay người để canh chừng qua cửa kính phía sau. Thêm một vài dặm nữa qua nhanh mà chỉ có tiếng gió rít qua cửa kính bị vỡ, phá tan sự im lặng.

“Chuyện này gần như sắp kết thúc,” Blue cuối cùng lên tiếng.

Lucy gật đầu. Họ đã gần đến đài truyền hình. Điều gì anh dự định làm ở đây, cô không có một manh mối nào. Cô lo sợ phải hỏi. Có lẽ Blue lên kế hoạch đón Jenny Lee và trốn thoát bằng trực thăng của đài truyền hình. Xét cho cùng, anh là một SEAL hải quân. Anh có thể lái một cái trực thăng, không có vấn đề gì. Hay có lẽ anh dự định ẩn nấp trong văn phòng của Jenny, sử dụng khẩu súng của Lucy để ngăn Fisher và bất cứ kẻ nào đi cùng ông ta trong chiếc xe tải – chắc hẳn là Frank Redfield - ở góc tường cho đến khi những người có trách nhiệm đến tiếp quản.

Nhưng có lẽ Blue không phải đang nói về những nguy hiểm mà họ đang ở trong đó. Có lẽ anh đang nói về mối quan hệ với Lucy. Và nó là sự thật. Nó gần như sắp kết thúc rồi. Nếu Blue đang dự tính ở bên Jenny Lee kể từ bây giờ, thì không có cách nào tình bạn của anh với Lucy có thể tiếp tục theo cách mà nó vốn có.

Blue chửi thề, đột ngột và lớn tiếng, và Lucy nhìn lên. Chiếc xe tải khổng lồ đã lại xuất hiện trong gương chiếu hậu. Nó đang trở nên lớn hơn từng giây, đuổi sát theo họ.

Lucy có thể thấy đường rẽ dẫn vào đài truyền hình ở phía trước.

Họ sẽ không kịp. Lucy có thể thấy lò mờ tia sáng phản chiếu trên nòng súng của cây súng trường đi sẵn khi cô liếc lên lần nữa vào gương chiếu hậu.

“Cúi xuống!” Blue la lên, và cô cúi đầu xuống thật nhanh. Một tiếng súng vang lên và Blue nguyên rủa.

Oh, Chúa ơi. Blue bị bắn trúng. Kính chắn gió bị máu của anh bắn lên. Làm cách nào đó Blue đã dùng tay anh lau đi bằng một tấm vải sạch.

Đó là cánh tay anh. Anh bị bắn vào cánh tay và anh đang chảy máu.

“Blue,” Lucy nói. “Oh, Chúa ơi, Blue...”

Một tiếng súng khác vang lên và kính chắn gió bị vỡ, tạo thành những đường nứt như mạng nhện. Blue lại tiếp tục, đá nó đi để cô có thể nhìn thấy đường.

“Cánh tay anh,” cô hỗn hển, ảnh hưởng của sức gió lên mặt cô làm những lời cô nói bị bật đi.

“Anh ổn,” anh nói, giọng anh vẫn nhẹ nhàng và điềm tĩnh khi anh nhanh nhẹn xé gấu áo sơ mi của anh và buộc nó quanh cánh tay anh để ngăn máu chảy. “Nó không là gì cả. Chỉ hơi lộn xộn thôi. Được rồi, Yankee. Đến chỗ rẽ rồi. Đừng chậm lại – cứ rẽ thôi.”

Lucy quay mạnh bánh lái về phía bên phải và họ trượt quanh góc đường. Mất một lúc để những bánh xe chạy bình thường trở lại, nhưng rồi họ lại lao đi, với vận tốc tám mươi dặm vượt giới hạn cho phép mười lăm dặm một giờ.

Với lần va chạm tốc độ đầu tiên họ gần như bị tung vào trong không khí.

Chiếc xe tải ở ngay phía sau họ, và nó vọt lên và gần như nhảy lên trên họ.

Nhưng rồi họ đã vào bãi đỗ xe, hướng thẳng đến tòa nhà chính.

Lucy có thể nhìn thấy một đám đông nhỏ đang đứng bên ngoài phía trước tòa nhà. Nó nhìn như là một đội làm truyền hình, đầy đủ với ít nhất hai camera và một nhóm các kỹ thuật viên. Cái quái gì...?

“Đừng đạp phanh cho đến khi chúng ta gần như đã đi qua họ,” Blue nói với cô. “Sau đó cứ cúi xuống và ngồi yên, em có hiểu không?”

Có. Lucy đã hiểu rồi. Đột nhiên cô đã hiểu ra.

Cô nhìn thấy Jenny Lee Beaumont, mặc màu hồng như thường lệ, đang đứng phía trước đám đông, một cái micro trong tay, đang tường thuật trực tiếp từ phía trước đài truyền hình.

Lucy đã hiểu ra. Nếu R.W.Fisher và Frank Redfield muốn giết Blue và Lucy, chúng sẽ phải làm điều đó trên truyền hình trực tiếp.

Nó thật là hoàn hảo. Nó cực kỳ hoàn hảo đến mức cô phá lên cười. Blue đã không do dự sắp đặt kế hoạch này với Jenny Lee. Anh đã không hồ nghi mà tính toán rằng thời điểm này sẽ đến khi những kẻ đã giết Gerry cũng sẽ đến tìm anh. Nhưng không ai có đầu óc mà lại phạm tội giết người trước sự chứng kiến của hơn hai trăm nghìn người xem.

Cô đạp chân phanh thật mạnh và cảm thấy chiếc xe trượt đi và rồi cuối cùng cũng dừng lại. Cô không cúi xuống đủ nhanh, và Blue kéo cô xuống, bao bọc cô bằng cơ thể của anh.

Lucy có thể nghe thấy tiếng hò hét. Cô có thể nghe thấy tiếng rít của những lốp xe khi chiếc xe tải khổng lồ quành chữ U một cách mau lẹ ở bãi đỗ xe. Cô nghe thấy tiếng cánh quạt quay vù vù của trục thẳng trên đầu khi những đặc vụ FlnCOM đến tiếp quản và đuổi theo sau chiếc xe tải khổng lồ.

Blue dịch chuyển nhẹ ra để trọng lượng của anh rời khỏi cô. Lucy quay đầu cô và thấy bản thân mình đang nhìn thẳng vào mắt anh.

“Em có ổn không?” anh hỏi một cách êm ả.

Cô gật đầu. “Còn anh?”

Anh cũng gật đầu. “Cánh tay anh chỉ là một vết cắt thôi,” anh nói. “Chẳng có gì phải lo lắng về nó cả.”

Chân họ vẫn quấn vào nhau. Điều đó có cảm giác rất mật thiết, rất sai trái. Hay có lẽ là cảm giác đó rất đúng đắn.

Cô nhìn lên để thấy Jenny Lee đang nhìn chăm chú qua cửa xe vào họ.

“Ồi chà,” Jenny nói. “Chúng ta sẽ thực hiện cuộc phỏng vấn sau một lát nữa vậy. Xin lỗi nhé. Không có ý định ngắt ngang đâu, Carter.”

Lucy ngồi lên, đạp đầu cô vào bánh lái. Blue giúp cô lên và ngồi vào ghế tài xế.

“Em ổn,” cô nói xoa bóp đầu cô. “Em ổn mà. Anh có thể đi. Em hoàn toàn ổn.”

“Đi,” Blue lặp lại. “Đi đâu?”

Lucy buộc bản thân phải mỉm cười. “Đi đến với Jenny,” cô nói. “Nó ổn mà.” Nhưng rồi cô ngăn mình lại. Cô đang nói gì vậy? “Không, nó không ổn chút nào,” cô nhận ra, “thực tế là, nó thật khó chịu. Thực tế là, anh là một tên ngốc, và em thậm chí không biết điều gì em thấy ở anh –”

“Lucy, cái quái gì...?”

“Đi đi,” cô nói, nhìn anh một cách giận dữ. “Đi mà tiêu tốn phần còn lại của cuộc đời anh với Jenny Lee. Em hy vọng là anh thích những cái khăn ăn bằng ren và những bông hoa nhỏ bé màu hồng, bởi vì ngôi nhà của anh sẽ bị bao phủ bởi chúng.”

Blue bối rối như quỷ. “Tại sao anh lại muốn chia sẻ phần còn lại của cuộc đời anh với Jenny?”

“Bởi vì anh ngây ngô tưởng tượng là anh yêu cô ta.”

Blue phá lên cười. “Lucy, có phải em bị va vào đầu mạnh hơn anh nghĩ không?”

“Không.”

Cô không phải đang đùa. Thậm chí còn có nước mắt trong đôi mắt cô. Cô đang tức điên lên với anh. Cô nghiêm túc. Blue ngừng cười. Cô lấy cái ý tưởng đó từ chỗ quỷ quái nào chứ? Anh chạy những ngón tay anh qua mái tóc mình, và rồi anh cất tiếng một cách chậm rãi và điềm tĩnh. “Anh không yêu Jenny Lee.”

“Đó chính là ý của em,” cô nói một cách kịch liệt. “Anh chỉ tưởng tượng là anh có.”

“Không, anh không. Anh –“

“Có, anh có,” Lucy khẳng định. “Và anh biết điều gì sẽ xảy ra nếu anh cưới cô ta không? Sau sáu tháng, cô ta sẽ làm anh phiền toái phát khóc.”

“Lucy, anh không –“

“Đó là nếu anh chưa bị ngạt thở bên dưới tất cả những bông hoa màu hồng bé nhỏ trước.”

“Tại sao,” Blue nói một cách rõ ràng và dứt khoát nhất mà anh có thể, “sao anh lại muốn cưới Jenny Beaumont khi mà anh yêu em?”

Lucy nín lặng. Sự im lặng còn tiếp tục trong một lúc rất lâu.

“Anh vừa nói gì cơ?” Cô cuối cùng cũng lên tiếng.

“Em đã nghe anh nói từ lúc đầu rồi, Yankee,” Blue nói một cách nguy hiểm, kiềm chế. “Đừng bắt anh phải nói lần thứ hai chứ.”

“Nhưng em muốn anh nói lại lần thứ hai,” cô nói. Và rồi cô mỉm cười.

Đôi mắt cô long lanh bởi nước mắt, nhưng nụ cười của cô trong trẻo như ánh mặt trời, thuần khiết niềm vui. Khi cô mỉm cười với anh theo cách đó, Blue không thể từ chối cô điều gì.

“Anh yêu em,” anh nói, chạm vào má cô, lạc mất mình trong đôi mắt cô. Quý thật, điều đó dễ dàng nói ra hơn anh đã nghĩ là có thể. Nên anh cố gắng để nói ra một điều thậm chí còn khó khăn hơn. “Anh nghĩ là em nên kết hôn với anh, Lucy.”

Lucy cảm thấy nụ cười của cô nhạt đi. Kết hôn. Blue. Chúa tội. Cô chưa bao giờ mơ...Well, thực tế thì cô đã mơ. Nhưng cô hình dung chúng chỉ như thế thôi. Những giấc mơ.

Blue cố gắng tạo nên một sự hóm hỉnh. “Em có cần anh nói lại một lần nữa không?”

Lucy lắc đầu. “Không.” Cổ họng cô khô và cô nuốt nước bọt. “Không, em nghe thấy anh mà.”

Cô có thể nhìn thấy sự không chắc chắn trong đôi mắt anh.

“Em nghĩ sao?” anh hỏi.

Anh thực lòng không biết câu trả lời của cô là gì. Lucy làm thông cổ họng. “Ý anh là, chuyển đến California à?” cô hỏi, trì hoãn thời gian. Anh có biết anh đang yêu cầu điều gì không? Có phải anh chỉ theo đà cảm xúc trong một khoảnh khắc? Làm thế nào cô có thể biết chắc được?

Blue gật đầu. “Đó là nơi Alpha Squad đang đóng quân những ngày này.” Anh tìm kiếm đôi mắt cô. “Anh có một căn hộ bên ngoài Coronado. Nó khá nhỏ - chúng ta có thể tìm một nơi lớn hơn...”

Lucy không nói gì. Cô không thể nói. Anh dường như đã suy nghĩ về chuyện này. Anh dường như mình mất và chắc chắn.

Blue hiểu nhầm sự im lặng của cô là sự do dự. “Anh biết kết hôn với một SEAL không phải lúc nào cũng vui vẻ,” anh nói một cách yên lặng. “Anh sẽ đi xa rất nhiều – quá thường xuyên. Nhưng anh thề với em là, khi anh đi xa, anh sẽ trung thành. Những người vợ khác có thể băn khoăn hay lo lắng, nhưng em không bao giờ phải như thế, Lucy. Và khi anh ở nhà, anh sẽ làm hết sức mình để bù đắp cho tất cả những thời gian mà anh đi xa –”

Lucy cắt ngang. “Anh có chắc không?” cô không thể chịu được nữa. Cô phải hỏi.

“Nó luôn luôn khó khăn khi anh phải rời đi trong một nhiệm vụ, nhưng Joe Cat và Veronica đang sắp xếp được với nó và –”

“Không, ý em là, anh có chắc rằng anh muốn kết hôn với em không?”

Blue cười trong sự kinh ngạc. “Anh đoán là em không thực sự nghe được anh nói gì vào lần đầu nhĩ - hay là lần thứ hai cũng vậy. Anh yêu em.”

Anh giữ cầm cô trong bàn tay anh, nghiêng về phía trước và hôn cô. Miệng anh ấm áp và ngọt ngào, đôi môi anh mềm mại như cô từng nhớ.

“Nó không phải là tình yêu từ cái nhìn đầu tiên,” anh nói với cô bằng chất giọng miền Nam mượt mà như nhung đen, trong khi hôn cô lần nữa. “Nó mất nhiều thời gian hơn thế. Anh không thể nói với em khi nào anh biết chắc chắn. Tất cả những gì anh biết là từng chút một, từ từ, anh nhận ra anh muốn em ở bên anh, Lucy. Anh nhận ra rằng anh yêu em. Anh muốn em đeo nhẫn của anh, dùng họ của anh, mang những đứa trẻ của anh. Anh muốn em trở thành bạn anh và người yêu của anh trong phần còn lại của cuộc đời chúng ta. Nên làm ơn, kết hôn với anh nhé.”

Trái tim của Lucy dâng lên trong cổ họng cô, nên cô mở miệng và đưa nó cho Blue. “Vâng,” cô nói.

Blue mỉm cười và hôn cô.

Blue ngồi xuống bên cạnh Lucy trên xích đu ở hiên nhà. “Anh đã nói chuyện với Joe Cat,” anh bảo cô. “Anh bắt kịp anh ấy trước khi máy bay của anh ấy rời thành phố Kansas. Khi mà anh đã thoát khỏi rắc rối, anh ấy sẽ lập tức quay lại và hướng về nhà với Veronica.”

Lucy dựa lưng vào anh, nhìn ra ngoài bóng chiều chạng vạng đang thâm dần. Anh có mùi ngọt ngào và sạch sẽ sau khi tắm. Anh cũng đã cạo râu, và cô cọ xát má cô vào khuôn mặt nhai của anh.

“Một trong những đặc vụ FlnCOM đã đến đây khi anh đang tắm,” cô bảo anh. “Travis đã ký nhận lời thú tội đầy đủ. Hiển nhiên là ông ta đã ở đó – cùng với Fisher và Frank Redfield – trong đêm Gerry bị giết.”

Blue gật đầu, đợi để cô nói cho anh biết nhiều hơn.

“Theo lời khai của Travis,” Lucy tiếp tục, “Gerry đã dính líu vào một hệ thống rửa tiền. R.W.Fisher rõ ràng là biết những tên trùm xã hội đen từ New York những kẻ đã thuyết phục ông ta Hatboro Creek là một thị trấn nhỏ ngủ yên hoàn hảo để rửa tiền từ ma túy. Fisher đã đưa Gerry vào trong hệ thống, cùng với anh em nhà Southeby và Frank Redfield. Mọi thứ đang trơn tru cho đến khi Gerry bắt đầu đi nhà thờ cùng Jenny Lee. Khi Gerry đến với Chúa, lương tâm của anh ta bắt đầu quấy rầy anh ta, và anh ta nói với Fisher và những kẻ khác rằng anh ta muốn rút ra khỏi hệ thống.”

“Họ đe dọa anh ta và anh ta trở nên sợ hãi, cố gắng để suy nghĩ xem phải làm gì. Khi anh xuất hiện, Fisher e ngại Gerry sẽ tìm sự giúp đỡ từ anh, nên ông ra nói với Gerry là nếu anh ta nói gì với anh, họ sẽ cử một tay sát thủ từ New York – một kẻ tên là ‘Snake’ – để giết anh. Thay vào đó, ‘Snake’ giết Gerry.”

Blue nguyên rủa một cách lặng lẽ.

“Travis nói rằng Gerry không say đêm đó. Anh ta vẫn tỉnh táo. Sự say rượu chỉ là giả vờ. Gerry đang cố gắng làm cho anh rời thị trấn.”

“Anh ấy cố gắng để bảo vệ anh,” Blue nói.

Lucy gật đầu. “Phải. Tất cả những điều kinh khủng mà anh ta nói với anh không phải là sự thật. Anh ta lo lắng cho anh – anh ta không muốn anh bị tổn thương.”

“Anh có thể giúp anh ấy,” Blue nói.

“Em biết.”

Họ ngồi trong im lặng một lúc, chỉ lắng nghe âm thanh của những chú dế vang lên đều đều trong buổi đầu tối.

“Anh đã kể với Joe Cat về em,” Blue nói.

Cô quay sang và nhìn anh. “Thật ư? Anh đã nói gì vậy?”

“Rằng anh đã phải lòng một người bạn. Anh ấy dường như đã hiểu.” Blue nghiêng về phía trước và hôn cô. Nó là một nụ hôn nhàn nhã, sâu và chậm rãi hứa hẹn sự vĩnh cửu – một hạnh phúc mê hoặc đầy ngọt ngào mãi mãi.

“Em không thể đợi được để gặp anh ấy,” Lucy nói, lại dựa vào Blue, di chuyển để cô ở trong vòng tay anh, rồi cố nhìn đắm đắm vào anh. Anh đẩy chiếc xích đu và họ đung đưa nhẹ nhẹ. “Kể thêm cho em về anh ấy. Kể cho em về tất cả những người đàn ông ở Alpha Squad, và về California –”

Blue mỉm cười với cô khi anh bắt đầu nói.

Nhìn vào mắt Lucy và mỉm cười là điều dễ dàng. Nói với cô rằng anh yêu cô cũng là điều dễ dàng. Hỏi xin cô cưới anh là một điều khá đáng sợ. Hôn cô và làm tình với cô cũng dễ dàng và tự nhiên như hơi thở. Nhưng ngồi đây trên chiếc xích đu ở hiên nhà, đung đưa nhẹ nhẹ khi màn đêm bao phủ xung quanh họ, Blue biết rằng nói chuyện với Lucy – bạn anh, người yêu của anh, sẽ sớm trở thành vợ anh – là điều dễ dàng nhất trong tất cả.

Phần kết

Lucy đứng trong phòng phía sau của nhà thờ nhỏ trong căn cứ hải quân khi Sarah sửa lại mạng che mặt của cô.

“Mình cảm thấy ngu ngốc,” Lucy càu nhàu. “Cái thứ này treo trước mặt mình làm gì? Nó được cho là để che giấu mình ư? Mình trông ghê lắm à? Tại sao mình phải đeo cái này dù sao đi chăng nữa chứ?”

“Bởi vì nó là truyền thống,” Sarah nói một cách điềm tĩnh. Nora, con cô, bây giờ đã ba tháng tuổi, mỉm cười hạnh phúc với Lucy từ cái địu sau lưng mà Sarah đang đeo. “Cậu trông tuyệt đẹp, và cậu biết thế.”

“Chẳng cần truyền thống lắm cho cô dâu mà được đưa ra bởi bạn thân và con đỡ đầu của cô ấy,” Lucy nhận xét.

Sarah nhìn cô chằm chằm một thoáng, rồi tháo những cái kẹp đang giữ cái mạng che mặt và quăng cả những cái kẹp lẫn mạng che mặt sang một bên.” Cũng phải,” cô nói.

“Mình ước gì mình đang mặc quần jean của mình,” Lucy nói một cách tiếc nuối.

Sarah lắc đầu. “Không,” cô nói. “Cậu có thể thử, nhưng mình vạch ra giới hạn với cái mạng che mặt thôi. Không đòi nào mình để cậu tiến vào lối đi giữa nhà thờ trong quần jean xanh cả.”

“Mình chỉ cảm thấy rất là...không phải mình,” Lucy nói. Chiếc váy được cắt thấp, buông dưới đôi vai cô, với tay áo ngắn nhỏ xíu, thân trên ôm sát, và thân dưới là một chiếc váy xòe dài, kết thúc bằng một cái đuôi váy thật dài.

“Cậu trông kỳ diệu,” Sarah nói. Nora ríu rít và nhai nhai trên tóc của mẹ bé như đồng ý.

Nhạc nổi lên, và Sarah quàng vào cánh tay của Lucy. “Đi nào.” Sarah mỉm cười. “Hãy đợi cho đến khi cậu nhìn thấy điều gì đang chờ cậu ở đầu bên kia của nhà thờ này.”

Tự ý thức, Lucy để Sarah dẫn cô ra để đi vào nhà thờ. và rồi cô dừng lại cảm thấy mình nhận thức được tất cả. Bởi vì đang đứng đó phía trước nhà thờ là Blue. Cảnh bên anh là sáu thành viên khác của Alpha Squad. Cả bảy người đàn ông đều đang mặc quân phục và hiệu quả thì gần như lóa mắt.

Cái nhìn của Lucy chạy ngang qua những gương mặt giờ đã trở nên quen thuộc, Nụ cười của Joe Cat thật chân thành và ấm áp, nhưng anh không thể ngăn mình khỏi liếc ngang qua nhà thờ nhỏ này để mỉm cười với vợ anh, Ronnie. Ấn tượng đầu tiên của Lucy về Ronnie là một nữ hoàng băng giá – cho đến khi Lucy bước vào trong Bar Outback để tìm thấy tính cách đích thực, người phụ nữ phong cách Anh đang nhảy một điệu nhảy đầy phóng túng, lả lơi với người chồng đẹp trai của cô.

Và sau đó là Harvard. Daryl Becker. Cùng với sự giáo dục hàng đầu của Ivy League, Harvard sở hữu một tính cách hài hước hạng nhất. Cái đầu được cạo bóng loáng của anh hầu như có thể

sánh ngang viên kim cương anh đang đeo ở tai trái của mình.

Cowboy, Wesley và Bob đều đang cười toe toét với Lucy. Cowboy nháy mắt. Anh là thành viên trẻ nhất của đơn vị và anh đang làm hết sức mình để xứng đáng với danh tiếng là một người nóng vội.

Lucky O'Donlon cũng đang mỉm cười – và oh, chúa ơi, đang đứng cạnh anh không ai khác hơn là Frisco. Alan Francisco. Không phải có bảy người đàn ông đứng đó – mà là tám. Người đàn ông to lớn, tóc vàng nguyên là một SEAL đang đứng với phần còn lại của Alpha Squad. Blue đã đưa Lucy đến gặp anh ở trung tâm phục hồi vài tháng trước, và Frisco đang ngồi trên một chiếc xe lăn. Đã mất hàng năm kể từ khi anh bị thương, và tất cả những bác sĩ đều đã thề rằng anh sẽ không bao giờ có thể bước đi trở lại. Nhưng hôm nay anh đang đứng. Anh có một cây gậy, nhưng anh đang đứng. Lucy nhìn quanh, nhưng cô không nhìn thấy bất cứ dấu hiệu nào của một chiếc xe lăn. Có phải anh thực sự đã bước đi đến phía trước nhà thờ không?

Và Lucky – bạn thân nhất của Frisco và bạn cùng bơi, trông hạnh phúc hơn bao giờ hết trong những lần cô từng nhìn thấy anh. Hai người đàn ông hầu như có cùng chiều cao và hình dáng. Mái tóc của Lucky màu nâu, trong khi của Frisco là màu vàng hoe, nhưng ngoài điều đó ra, thậm chí đến khuôn mặt họ cũng tương tự nhau đủ để họ nhìn như hai anh em.

Ngoại trừ Frisco không thể giấu những dấu vết của nỗi đau xung quanh đôi mắt anh. Anh có thể đang đứng, nhưng anh cũng đang rất đau đớn để làm được điều đó.

“Cảm ơn anh rất nhiều vì đã đến, Alan,” Lucy nói với anh, cảm xúc là giọng cô vỡ ra.

Frisco gật đầu. “Tôi không thể bỏ lỡ nó vì bất cứ thứ gì,” anh nói.

Và rồi, đột nhiên họ đã đến phía trước của nhà thờ. Sarah hôn lên má cô, và sau đó Lucy đứng đối diện với Blue.

Blue McCoy.

Anh nhìn tuyệt vời trong bộ quân phục màu trắng của anh. Lucy không nhìn thấy anh mặc nó kể từ đám tang của Gerry, và trước đó ở bữa tiệc tổ chức ở câu lạc bộ thị trấn. Hôm nay, như đêm đó, cô đang mặc một bộ váy làm cho cô cảm thấy khác biệt, cứ như thể cô đang giả trang thành một ai đó khác.

Nhưng Blue nhìn cũng khác biệt. Mái tóc vàng sáng bóng của anh được chải thật hoàn hảo, mọi lọn sóng và đường cong đều đúng chỗ. Hàng dây huy chương anh đeo trên ngực đang thật nổi trội. Bộ quân phục của anh quá sạch sẽ, quá hồ nếp và cứng nhắc và trắng sáng. Anh đang nhìn đắm đắm, không mỉm cười, vào đôi mắt cô.

Người lạ này là ai, người lính hải quân cô đang làm đám cưới ư? Trong một khoảnh khắc đứng tim, Lucy không chắc rằng cô biết.

Rồi cô nhìn xuống và bắt được cái nhìn của đôi bàn chân Blue. Anh không đi giày như phần còn lại của Alpha Squad. Anh đang đi đôi xăng đan da cũ quen thuộc của anh.

Anh đang đi đôi xăng đan của anh, và cô đang mặc đồ chip cotton của cô. Nó đẹp hơn bình thường, nhưng nó vẫn là cotton. Cô đã khẳng khẳng như vậy. Họ đều đang chải những kiểu tóc khác thường, và cả hai đều đang mặc những bộ quần áo khác thường hơn nữa, nhưng sâu bên trong họ biết chính xác họ đang có được điều gì – chính xác họ đang trải qua phần còn lại trong cuộc đời họ cùng với nhau.

Lucy mỉm cười.

Blue cũng mỉm cười. Và rồi anh hôn cô dâu.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>